

Đại Boss cùng tôi vui buồn

Contents

Đại Boss cùng tôi vui buồn	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	4
3. Chương 03	6
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	11
7. Chương 07	14
8. Chương 08	16
9. Chương 09	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	76
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	84
39. Chương 39	86
40. Chương 40	89
41. Chương 41	92

42. Chương 42	96
43. Chương 43	98
44. Chương 44	101
45. Chương 45	103
46. Chương 46	106
47. Chương 47	108
48. Chương 48	110
49. Chương 49	112
50. Chương 50	115
51. Chương 51	118
52. Chương 52	120
53. Chương 53	123
54. Chương 54	125
55. Chương 55	127
56. Chương 56	130
57. Chương 57	132
58. Chương 58	135
59. Chương 59	137
60. Chương 60	139
61. Chương 61	142
62. Chương 62	145
63. Chương 63	147
64. Chương 64	150
65. Chương 65	152
66. Chương 66	155
67. Chương 67	157
68. Chương 68	159
69. Chương 69	164
70. Chương 70	166
71. Chương 71	169
72. Chương 72	171
73. Chương 73	174
74. Chương 74	177
75. Chương 75	179
76. Chương 76	182
77. Chương 77	185
78. Chương 78	187
79. Chương 79	191
80. Chương 80	193
81. Chương 81	196
82. Chương 82	199
83. Chương 83	201
84. Chương 84	204
85. Chương 85	206
86. Chương 86	210
87. Chương 86 Part 2 (hết)	218

Dại Boss cùng tôi vui buồn

Giới thiệu

Độ dài: 86 chương (vô số phiên ngoại + phỏng vấn) ~*~ Văn án: “A!” Tôi đau quá nên hét to. Người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-boss-cung-toi-vui-buon>

1. Chương 01

Chương 1: Soái ca luy quốc . . .

Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy một người đàn ông đứng ở góc cửa sổ xa xôi đang xắn tay áo, nút áo không đồng đều nhưng được cài rất cẩn thận, tinh xảo.

Tôi có thể thấy được nửa mặt một người tên là Lý Quân Thành, đôi khi tôi hoài nghi tại sao anh ta không sửa lại tên đi. Ban đầu tên anh ta nhất định là Lý Khuynh Thành, không nói đến tuần mạo khuynh quốc khuynh thành, quan trọng là nụ cười của anh ta có thể làm kim chỉ nam chuyển hẳn sang hướng bắc. Nói như vậy không hề khoa trương chút nào, tôi đã từng nhìn thấy một nữ sinh đánh ghen vì anh ta, ra tay vô cùng nặng ở trong quán bar, trọng điểm là: cô nữ sinh đó đã đánh nhau với một cậu nam sinh.

Lộ ra phần bên phải khuôn mặt chính là người vô cùng khiêm tốn Lôi Thần, tên thì nghe rất khí thế, nhưng anh ấy lại là người lương thiện nhất trong bốn người. Anh vừa bị bạn gái “đá” xong giờ vẫn chưa gượng dậy nổi, giờ đây không thương phụ nữ mà cũng chẳng yêu đàn ông. Nhưng tôi luôn cố chấp cho rằng anh vẫn còn nhớ thương cô gái tên là Lã Tang Tang kia, chỉ nhìn bộ dạng mê muội vì tình cảm không tiến lên được của anh ta là biết.

Lộ ra phần mặt bên trái chính là phúc hắc soái ca Hướng Khôn, trong tiểu thuyết, mỗi một tên phúc hắc đều phải gặp được một người thuộc loại Tiểu Bạch của hắn, xác thực, xác thực là chân lý. Sau khi hắn “cưới” được phu nhân Tả San Hô về, bắt tri bắt giác đã vào đội hình của chúng tôi. Tuy rằng đến bây giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi vị anh hùng lưỡng quần cùng giai nhân này đã yêu nhau như thế nào. Nhưng dù sao hai người bọn họ cũng rất đẹp đôi, đương nhiên, sắp tới sẽ kết hôn. Quen biết cô ấy mới được một tháng, tôi đã suýt thổ huyết sáu lần, cho nên sự hài hòa này rốt cuộc là mệnh đề thật hay mệnh đề giả tôi cũng thật sự không biết.

Chỉ ngó được đến cái ót chính là đại nhân của tôi. Mới trước đây tôi nghe bà nội nói rằng tất cả những người có hai lốc xoáy trên đầu đều là heo đầu thai, nhưng sự sinh sôi của hắn đã huỷ diệt toàn bộ những lý luận của các bậc tiền bối, biến chúng thành những mơ mộng hão huyền. Nói cách, hắn thông minh một cách đáng sợ. Tên không quá kêu nhưng có thể làm kinh sợ người ta: Quan Ứng Thư. Người cùng tao nhã như ngọc như tên, cho hắn khả năng dụ hoặc rất lợi hại. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt hắn ta là tôi lại nghĩ tới một nam chủ mặt than ngạo mạn, đầy thành kiến, tuy rằng hắn lạnh lùng, lại đầy khí suất và khí tràng vân vân.. nhưng cũng có giới hạn thôi chứ, lúc nào cũng như muốn người ta phải tán dương từng hành động của mình vậy. Sắc mặt ba trăm sáu mươi lăm ngày đều không chút biến đổi, nhưng, tôi cũng không có ý kiến phản đối gì lắm, tổng kết lại, mặt không chút thay đổi so với bão táp đột nhiên đột kích tới còn dễ đối phó hơn.

Bốn soái ca lẽ ra đều là đại nhân vật nhiều người biết tới, tài sản của ai cũng đủ để đem ra triển lãm, nhưng nói thật tôi chưa từng cảm thấy họ hơn người. Ngược lại từ khi bắt đầu làm ở công ty, một kẻ có cuộc sống

như một cái đĩnh như tôi, cảm giác mỗi ngày đã từ cái đĩnh tiến hóa lên thành con quay. [*Vanila: Ý chị ík là, người lười biếng như chị ík, đặt đầu gối đấy, giờ đây đã phải trở thành con “quay”, quay đi quay lại đến chóng mặt]

Từ sau khi tôi tăng ca làm buổi sáng sáu ngày mỗi tuần, lần nào về nhà cũng nhìn thấy bốn người họ ăn không ngồi rồi, lúc đó tôi chỉ biết, thế giới này làm gì còn có cái gọi là công bằng chứ, công bằng là cái gì vậy? Ăn ngon sao? Mặt đẹp sao?

Không phiền nhiều vì bọn họ nữa, tôi về thẳng phòng để thay quần áo ngủ. Sáng sớm hôm nay phải đối mặt với cái máy tính không xử lý nổi số liệu, mắt của tôi vừa chua xót lại còn chất, nếu không ngủ thì có thể đoán trước tương lai ngày mai, tôi sẽ không còn thấy được ánh sáng mặt trời nữa.

Còn chưa kịp ngã xuống đã chợt nghe thấy tiếng chấn động vạn năm không đổi, thực ra tôi khá hâm mộ sức sống bùng bùng của nó. Hoang mang rối loạn e sợ rút điện thoại ra từ trong túi, nếu là một vị khách gọi thì tôi đây sẽ thật sự chết không chỗ chôn .

“A lô, xin chào.” Ngay cả đèn báo hiệu cũng tự nhiên “chăm chỉ” nhấp nháy liên tiếp.

“Một cốc trà ô long lạnh.” Ngắt đầu bỏ đuôi, đơn giản rõ ràng chặn đứng chỗ hiểm, ngữ khí kiêu ngạo. Phong cách nhất quán của một người nào đó.

Tôi nhận mệnh kéo thân mình mỗi một đi hầu hạ bốn vị thiếu gia. Aiz. Tôi sắp trở thành Lâm Đại Ngọc1 (1Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần) mất rồi!

Khi phải lấy thêm trà tốt cho bọn họ, tôi không thể không oán thăm một chút. Đây thật sự là trà xịn nha, màu sắc nước trà vàng óng ánh, mặc dù là cũng chỉ là lá cây, nhưng lại có hình dạng phú quý khôn cùng, ven tách còn ánh lên sắc đỏ, cực kỳ giống một bông hoa mẫu đơn ung dung đẹp đẽ quý giá. Quả không hổ danh là loại trà ô long cực phẩm.

Ngày thu nắng đẹp dễ khiến người ta biếng nhác, cả người và mí mắt đều không nâng lên nổi. Khi bọn họ vẫn còn đang bị thôi miên bởi mấy trò cờ bạc “Hai vạn” “Đông phong” “Hò”, tôi ôm lấy con thỏ bông hồng mua trên mạng, ngồi xuống chiếc ghế đệm lông xù, có thể tôi quả thực đã dựa vào Quan Ứng Thư, người duy nhất trên chiếc sofa, hoặc không phải, bởi ý thức càng ngày càng hỗn loạn.

Ý niệm cuối cùng trong đầu chính là đột nhiên hiểu được vì sao lúc trước Quan Ứng Thư lại mãnh liệt yêu cầu muốn mở rộng ban công trên đây đến vậy, đòi sửa chữa, cho thêm một chiếc bàn bằng đá cẩm thạch cùng trang bị hiện đại, quả nhiên chiếc sofa này tạo ra một không gian vừa kín đáo vừa dễ chịu, mê hoặc lòng người.

Cái chính là, vì sao nằm trên sofa lại có cảm giác hoảng sợ như vậy?

2. Chương 02

Chương 2: Hôn lễ không biết . . .

Tỉnh dậy mới biết đời thực và mơ mộng quả thật quá khác nhau. Trong mơ đại BOSS đối với tôi quá tốt: “Đây là tiền thưởng của cô tháng này, làm việc tốt lắm. Tiếp tục cố gắng nhé”. Cầm phong bì của Đại Boss khiến tôi vui ra mặt cười híp cả mắt.

“Ê, đứng lên.” Giọng nói lạnh lùng pha chút nóng giận

Tôi sợ tới mức nhất thời lẩn lộn lốc, nhưng đã lập tức nhận ra tư thế ngủ của mình là trên đùi Boss đại nhân. Đã thế còn để lại một vệt nước miếng màu nâu. Hic, tôi dựa vào cái gì để tiếp tục sống sót đây? Đầu óc ong ong giống như hàng vạn con ong đang rào rào xây tổ vậy.

Cổ tình lấp liếm tình huống bằng cách nói thêm mắm thêm muối với đại soái ca: “Tiểu nhân quả là đã phần trí, liệu có khiến ngài chịu âm ỹ không?”

Tôi phi thường cố vận dụng chiêu bán đứng thủy phật sơn vô ảnh chân1 (1Chung quy là bán tự tôn bằng lời nói dối) của tôi ra thế!

“Hừ.” Quan Ứng Thư bất động thanh sắc nằm gục xuống chiếc ghế sofa dài: “Hôm nay cô ra ngoài trước đi.”

Tôi vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi hần chột tiếp tục nói: “Buổi chiều cùng tôi đi dự một tiệc cưới.” Hần cũng không thèm quan tâm đến sắc mặt của tôi có vận vẹo, nhảu mày, nhú mắt hay không.

Tôi buồn bã ỉu xìu nhưng cũng cố bày ra tâm trạng tốt nhất, hần liền lập tức muốn tôi đi chuẩn bị quần áo.

“Chọn một bộ thật vừa mắt cho tôi, rồi cùng đi dùng bữa trưa.” Hần chậm rãi lên tiếng khiến lòng tự trọng của tôi bị tổn thương một chút. Haizz, dù gì tôi cũng không tình nguyện mà.

Ý của hần chính là bắt tôi phải mặc một bộ lễ phục kiểu “tông xoẹt tông” với bộ đồ của hần. Cái tên này, đôi khi những yêu cầu hoàn mỹ thái quá của hần khiến người khác rất phiền.

Trong lòng thật không thoải mái, tôi chọn đại một bộ váy phần hông nhìn rất đáng yêu, nhưng có vẻ người nào đó không vừa ý:

“Đổi bộ khác, cái này không thích hợp.”

Như thế nào là không thích hợp? Đi tham gia một tiệc cưới mặc màu hồng rực rỡ cuốn hút thế này thì có gì không thích hợp? Dù rất tức nhưng tôi cũng không dám phản kháng mạnh mẽ, mà chỉ nói một câu bất mãn nho nhỏ: “Tôi sẽ không chọn nữa.”

Hần vốn biết tôi bất mãn nhưng không dám nói gì, sớm biết nếu để tôi chọn thì chắc chắn sẽ không vừa ý nhưng vẫn bắt người ta làm. Thật đáng giận. Cuối cùng hần cũng chọn được một bộ màu hồng cánh sen, thật thích hợp với sắc thái của mùa thu và quan trọng là theo hần, màu này rất “tông xoẹt tông” với bộ âu phục màu xám của hần.

Trong một giây đồng hồ, đột nhiên tôi cảm thấy mình giống như một vật sở hữu của hần, một đứa trẻ, không, mà giống nhất là một con chó. Nhưng tự ngẫm lại tình trạng của mình hiện tại đang là con nợ của hần, lấy thân trả nợ. Cầu mong thời gian nhanh nhanh trôi qua để có thể thoát khỏi tay hần. Nhưng đếm đi đếm lại thì mới qua 29 ngày. Còn bao lâu nữa?

Dù có đi giày cao gót 8 phân tôi cũng chỉ được đến 1m69, so với hần thấp hơn hần một cái đầu. Hic, mà giày cao gót là sự dă kích lớn nhất của tôi bởi vì ở nhà tôi đều đi dép lê, hoặc chân không. Mọi người xung quanh nhìn tôi như thể tôi là bạn gái hần, thế mà hần vẫn không giải thích, đã thế trên mặt còn có chút biểu hiện rất kỳ quái. Rõ ràng người thiệt là tôi, tôi lại không dám tỏ thái độ gì.

Cơm trưa được nấu theo kiểu Pháp, có món tráng miệng là caramen. Ngoài caramen ra tôi đều không thích mấy món ăn kiểu này. Đồ ăn có ít, trang trí tinh xảo nhưng giá cả thì thật không dám nhìn. Tiêu tiền kiểu tư bản thật đáng sợ.

Vừa ngồi vào chiếc Bentley tôi đã kéo rèm kín lại. Xem ra một chiếc xe sang trọng xa hoa thế này được tôi dùng để ngủ cũng không phải là chuyện lớn lắm.

Nhưng người nào đó không thèm để ý đến tôi mà đang xem tài liệu gì đó, cũng không thèm để ý đến cái hần đang xem. Hình như hần còn chưa xem xong 1 trang tôi đã ngủ đến không còn biết gì.

Hôn lễ diễn ra ở ngoại ô, 5h mới bắt đầu.

Quan Ứng Thư suy nghĩ một chút rồi kéo tôi vào một salon thẩm mỹ với hy vọng cải tạo lại dáng vẻ bên ngoài của tôi

Tôi khẽ thở dài trong lòng: “Cứ hy vọng đi” Bản chất của con cóc vẫn là con cóc mà thôi, cho dù có hàng trăm lớp son phấn đắp lên, tóc có được sửa hàng trăm lần thì so với Tây Thi vẫn còn kém một ngón tay. Trong khi người tình cũ của hần so với Tây Thi còn đẹp hơn mấy phần. Tôi giống như một con cá trước mặt cô ta, bản thân chỉ muốn lặn mất tăm.

Để bọn họ lật qua lật lại mãi, cuối cùng cũng xong, tôi mở mắt nhìn vào trong gương. Trời, là mình đây sao? Có đúng không? Hay là ai đó đặt tôi trước một bức ảnh của người nào khác?

Còn phải dán mấy lớp lông mi giả, uốn lớp mi thật của tôi rồi lại cuốn vào lớp lông mi giả kia. Tôi có thích hay không đều không quan trọng, mấu chốt là Boss đại nhân rất vừa lòng, rất vui vẻ quẹt thẻ.

Nhìn dáng vẻ của mình trong gương tôi tự nhiên có ý tưởng tối nay kiên quyết không rửa mặt gội đầu

Tôi xem xét kĩ những đồ trang sức mà có khi cả đời sẽ không được nhìn thấy lần thứ hai nữa, dứt khoát kiên quyết quyết định tối hôm nay không rửa mặt gội đầu phát ! ! ! Cặp lông mi giả này còn dính kim cương thật nữa sao? Phù phiếm như vậy!

Tôi đột nhiên nhớ tới người bạn đại học làm nghề kiểm soát giá cả thị trường, hừ, bị trách cứ là phải!

3. Chương 03

Chương 3: Tám mươi tám vạn? . . .

Thăng đến khi đến cửa khách sạn, tôi mới biết được tên họ cô dâu chú rể hôm nay kết hôn là gì o()o

Nổi bật trên trang giấy đỏ thắm là dòng chữ màu đen: chúc Uông Vi Giai cùng Dụ Hà kết lương duyên.

Tôi không khỏi âm thầm đắc ý, tên của tôi có vẻ dễ nghe hơn, Mạc Nhan Hình, không hề tầm thường như tên của cô dâu.

Kỳ thật tôi rất tò mò, vì sao Dụ mỹ nữ ngốc như vậy, có con rùa vàng to chừng thì không câu, lại chạy đi gả cho thanh mai trúc mã, một nhân viên công vụ nho nhỏ.

Nhưng hiện tại khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng như vậy, tôi hiểu.

Tuy rằng đại BOSS hiện tại ngồi trên đồng tiền, nhưng ai biết ngay sau đó có thể mắc trái nợ phải đến mức táng gia bại sản hay không. Ngược lại là nhân viên công vụ, tiền lương ổn định, phúc lợi lại dày, tên ngốc cũng biết bên nào tốt hơn, không ngốc, còn có vẻ thông minh.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức sinh ra tình cảm đơn phương với Dụ Hà.

Về tình hình mờ ám của cô cùng đại BOSS, tôi đã có nghe qua. Hơn nữa tìm hiểu từ tiểu bạch mồn rộng Tả San Hô cùng phúc hắc phu quân của cô ta chứ ai.

Tôi là người luôn luôn hoài cổ, cho nên theo ý tôi, Quan Ứng Thư “Trăm công nghìn việc” mà vẫn thu xếp công việc tới tham gia hôn lễ thì chứng tỏ được một vấn đề, hắn chưa dứt tình với người kia!

Hôm nay tới tham gia hôn lễ hoàn toàn là muốn xem đối phương hạnh phúc, sau đó hung hăng đau lòng, như là bị xé thành hai nửa. Từ nay về sau hết hy vọng, gần nhau trong gang tấc mà như cách cả một biển trời, nếu không gặp lại.

Không nên hỏi tôi vì sao biết rõ như vậy, hoàn toàn là bị tiểu thuyết trên Internet đầu độc, nhưng cũng không phải không có lý. Nếu không diễn ra theo kịch bản như vậy, chẳng lẽ đại BOSS vứt lòng tự tôn đi để làm tình nhân người ta? Không cần nghĩ nữa, không có khả năng đâu.

Lúc đưa hồng bao tôi có chút thiếu tự tin, nhẹ như vậy thì là một chi phiếu hay một tờ tiền nhỉ? Hắn không nghĩ ra, hay là không muốn cho bạn gái cũ số tiền lớn?

Rõ ràng đại ca thu hồng bao bị chất lượng hồng bao của tôi mà rung động, người tới đều là năm trăm tám trăm một ngàn lượng ngàn, tại sao lại?

Tôi nhìn thấy trong mắt anh ta hiện lên rõ ràng khinh bỉ cùng “Tôi biết các người đến đây ăn ké cơm nhá”, lòng bàn chân không khỏi toát mồ hôi.

Tôi giả mù sa mưa kéo cánh tay Quan Ứng Thư, lặng lẽ mở miệng: “Anh rót cuộc để vào hồng bao bao nhiều tiền?”

“Tám mươi tám vạn.” Hấn nói ngắn gọn.

Tôi nuốt nước miếng một lần lại một lần.

Do dự mở miệng: “Về sau tôi kết hôn anh cũng sẽ đưa nhiều như vậy sao?”

Hấn không biểu tình liếc tôi một cái: “Một sợi lông cũng không có.”

... ..

Không phải bắt công như vậy chứ! ! ! Dựa vào cái gì mà phân biệt đối xử? Tên của tôi dễ nghe hơn cô ta nhá? Cô ta to lớn lắm cũng chỉ là bạn gái cũ, nhưng tôi có đóng dấu, là vợ trước đã được pháp luật công nhận nhá!

Một giây như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy sau khi cùng hấn ly hôn thật mệt mỏi ...

Hôn lễ cũng không phải tiệc rượu điển hình xa hoa, mà là bữa cơm giản dị. Trên cơ bản trực tiếp ngồi vào vị trí, chờ người chủ trì gây cười cho khoa trương, khuấy động không khí, đợi lát nữa chú rể cô dâu bày tỏ nỗi lòng nước mắt tuôn rơi. Toàn bộ trong quá trình lực phụ ngũ tạng của tôi vẫn nội chiến, cho nên hệ thần kinh có vẻ thiếu oxy quá hay sao mà trong đầu tôi nhảy ra mấy từ “Nhất kiến chung tình” “Trăm năm hảo hợp” linh tinh .

Tôi vụng trộm nhìn người bên cạnh, lưng thẳng tắp, trong lòng phỏng chừng hư hoảng.

Tôi cũng cảm thấy không đáng tin lắm, khách quan mà nói, có bạn trai như Quan Ứng Thư, lại đổi lấy một nhân viên công vụ đảng hoàng nhất kiến chung tình với mình, việc này giống như bạn dùng một vạn bảng Anh đổi lấy một trăm Won vậy.

Rốt cục biểu tình cùng cách ăn mặc “ nghìn bài một điệu” của người bưng bê đồ ăn khiến tôi thoát khỏi những suy nghĩ sâu xa của mình.

Mặc dù không tính là cuộc sống xa hoa, ăn sung mặc sướng, nhưng thực sự rất phong phú. Món ăn tôi yêu thích nhất cũng có “khải đàn huân hương phiêu tứ lân, phạt văn khí thiện khiêu tường lai”, nhưng phạt nhảy tường* lại không dc ngon lắm. Tôi chỉ gấp 2 đĩa cho có lệ rồi ko đụng tới nữa.

Mặc dù không phải xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng tôi lại có chút biến thái kiêng ăn, nhất là đồ ăn tôi thích, đầu lưỡi nhạy cảm giống như nhiệt kế vậy.

Mà người bên cạnh, một mực yên lặng không lên tiếng, mặc kệ có ai bắt chuyện. Nhưng kỳ quái là, chiếc đĩa không hề được buông xuống, ngay cả sườn xào chua ngọt ngày thường hấn không muốn nghe thấy thì lại đang bị ăn một miếng...

Quý dị thế? Tôi rất là tà ác nghĩ rằng, hương vị hấn ăn vào miệng khẳng định là so với đây thường còn khó ăn hơn.

Chú rể tây trang đen, cô dâu áo cưới trắng, quả nhiên là mỹ nhân ngọc lang, giai ngẫu thiên thành. Tươi cười hạnh phúc cùng nhau kính rượu.

Khi tới bàn tôi, tôi thấy cô dâu có chút sợ sệt khi nhìn thấy BOSS, nhưng lập tức khôi phục như thường. Tia điện xẹt này đã kích thích tế bào bát quái trong tôi, khi tôi xem xét chuyện gì đang xảy ra thì bọn họ đã đi tới trước mặt.

“Chúc mừng.” Người nào đó nói rất ngắn gọn, không rõ cảm xúc.

“Cám ơn anh đã tới.” Cô dâu hào khí tự mình uống hết chén rượu.

Tôi khờ ngốc nhìn yết hầu cô ấy nuốt rượu xuống, ngây ngốc cười.

Thế giới này vốn vẫn như vậy, tự mình lấy ra loại quả đắng, tự mình rót ra chén rượu độc, cuối cùng vẫn tự mình nuốt hết. (đại khái là gieo nhân nào gặt quả đó). Chẳng sợ ngày không có mặt trời, chẳng sợ vạn kiếp bất phục, chẳng sợ, cả đời này nhất thế, anh và em càng lúc càng xa tiệm vô âm.

[Phật vượt tường]*: một món ăn truyền thống của tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Nguyên liệu gồm có: hải sản, sườn heo, giảm bông, nấm, măng, bào như... hầm thật mềm Món ăn này rất ngon lại thanh mát do kết hợp các vị giữa hải sản, thịt, rau ... mang ý nghĩa “may mắn, hạnh phúc và trường thọ”

Có một thực khách từng đề một câu thơ về món ăn này:

“Đàn khải huân hương phiêu tứ lân,

Phật văn khí thiện khiêu tường lai.”

Tạm chuyển ngữ:

“Mùi hương thức ăn trên bếp bay bốn hướng,

Phật ngửi thấy hương cũng muốn vượt tường.”

Cái tên “Phật vượt tường” có từ đó!!!!

4. Chương 04

Chương 4: Tình cảm ôm ấp đã trôi qua . . .

Tôi cảm nhận được không khí trong xe xuống thấp một cách rõ rệt, giống như tâm trạng một người nào đó, tuy rằng tôi vẫn cảm thấy hân hoan không còn thứ gọi là “Tâm trạng”, cảm xúc mang tính người rồi.

Vì biết mình đang là cá trong chậu (Thành ngữ: người vô tội gặp tai hoạ), tôi sáng suốt cảm miệng. Trong lòng tôi luôn tự hỏi vì sao Trúc Diệp lại có thể chịu được người tính khí thất thường như vậy, nhưng sự thật không khớp với cái lý luận vớ vẩn của tôi...

Người lái xe không biết đã đi những đâu làm những gì, Quan Ứng Thư không nói được một lời chạy xe thẳng tới một đỉnh núi mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy chứ đừng nói là đi đến.

Tuy rằng còn chưa đến tháng 10, nhưng dù sao cũng là mùa thu, đêm lạnh như nước, anh không biết sao?

Tôi khó chịu khoác chiếc áo bông phòng ngừa lạnh, giậm chân đành dạch, có cần cố tình gây sự với người khác như vậy không? Tâm trạng bản thân không tốt thì thôi, còn muốn tôi phải xuống xe chết cồng với anh sao?

Phẩm chất người này đã kém đến mức não bộ bị vụn vụn rồi...

Nhưng thật ra người da dày thịt béo như hân cũng biết đường khoác áo khoác lên cho tôi, chỉ mặc quần áo trong thì không thể đứng trên sườn núi được. Gió đêm thổi trúng góc áo tạo ra những tiếng phản phật ào ào, có khi còn nghe thấy cả những tiếng ô ô.

Chiều cao có hạn của tôi nhìn không tới lối xoáy kiêu ngạo trên đỉnh đầu hân, bỗng có một suy nghĩ rất đáng sợ, sao bỗng dưng hân cô đơn đến vậy? Sau này nghĩ lại, tôi tin rằng mình đã bị gió thổi mạnh đến mức choáng váng đầu óc rồi...

Bầu trời đêm mùa thu bầu trời càng toát lên vẻ thâm thúy rộng rãi, ánh trăng dài thê lương kia từng bị tôi tưởng nhầm là sợi mì khi nhà tôi còn ở phía Tây, tất nhiên sợi mì không thể toả ra ánh sáng vàng bạc như thế, thậm chí đến ánh sáng của mặt trăng cũng không tồn tại vĩnh viễn được.

Tôi nén những cảm xúc kỳ lạ cầm áo khoác ra đưa cho hân, tất cả quần áo của hân đều được thiết kế và sản xuất riêng, nghe nói đã có một nhà thiết kế trang phục châu u phải đích thân khom người xuống thử áo cho hân. Cá nhân tôi cho rằng, kể cả có là người đứng nhất nhì giới thương trường đi chăng nữa, áo quần cũng chỉ không quá năm trăm, Trúc Diệp đã từng vì ý nghĩ này mà khinh bỉ tôi không ít lần.

Vốn có thể thôi, chỉ cần dáng người đẹp, khoác cây cỏ lên cũng đẹp.

Chỉ có những người bên trong thói rửa, mới ham thích, so đo tính toán chi li với trang phục, xoi mói, ý đồ muốn che giấu cái đuôi của mình.

Nhưng nhãn hiệu M số lượng có hạn đối với tôi, thoát nhìn quả thật có cảm giác như vừa tự tát thẳng vào mặt mình vậy.

Những bộ quần áo được chế tác riêng này, đều thuộc những nhãn hiệu nổi tiếng, không có bộ nào không thể hiện được phong thái lỗi lạc của người nhà giàu cả, đây cũng có thể coi là cảnh tượng hạc giữa bầy gà 2
Thành ngữ: ví với người nổi trội giữa đám đông.

Tôi không khỏi thở dài, đối với một soái ca thần thái đẹp đẽ như vậy, tôi không thể phủ nhận hẳn là một hạn trần châu quý, tuy rằng kim cương còn ở cấp bậc cao hơn cả ngọc trai...

Còn chưa kịp tăng bốc hấn đã nghe thấy một giọng nói rất đổi mệt mỏi: “Cô có biết cái gì tên là ‘Kiếp này bình yên’ không?”

Tôi cái lão đảo thiếu chút nữa ngã lăn xuống núi.

Đại BOSS cũng có lúc vắn vẽ như vậy?

Suy nghĩ mất cả buổi tôi mới rồi rắm trả lời: “Có thể cùng người mình yêu ngắm mặt trời mọc, ánh dương chiếu đến khắp mọi ngõ ngách, chiếu sáng cả những chiếc lá nhỏ bé mọc xen kẽ; có thể cùng nhau cảm nhận ánh trăng dát bạc mảnh đất quê hương xứ sở, cùng nhau nghe tiếng lộc xuân nẩy mầm, ngắm hoa quỳnh mới nở đã là hạnh phúc, vui vẻ rồi. Nói chung, có thể ở bên người mình yêu nhất, dù chỉ là uống một chén trà, nói vài câu chuyện phiếm, không cần lo lắng mất đi ngày mai, cũng không cần lo lắng người yêu bỏ đi, đó chính là ‘Kiếp này bình yên’.”

Vừa nói xong tôi đã sợ hãi rằng mình một cái, tự gục ngã, lời nói này rõ ràng không phải phong cách của tôi...

Quả nhiên, ánh mắt của hắn bắn ra những tia khó tin, nhìn tôi chằm chằm: “Không ngờ cô biết nhiều thứ đến thế.”

Điều này, thật sự hiếm có như thẻ VIP, cảm giác như mình đang được JJ lăn lộn trên mặt một đồng tiền khổng lồ vậy...

Cực kỳ hiếm hoi từ hắn đó, hắn gần như chưa từng khen ngợi tôi lần nào, tôi tạm thời rơi vào trạng thái xấu hổ thẹn thùng, dứt tay vào túi áo.

Sau này tôi thực sự không còn nhớ nổi mình đã trải qua tối hôm đó như thế nào, nhiệt độ vẫn ấm như cũ không hề hạ xuống, không biết vì sao.

Trái lại tôi không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đại khái là toàn bộ thân tâm đều tập trung vào nghe câu chuyện xưa, chuyện tình cũ của đại BOSS trước kia.

Tôi vốn gửi gắm toàn bộ hi vọng vào một câu chuyện kinh thiên động địa hoặc là một câu chuyện tình thần thoại bi kịch vô cùng, kiểu kiểu đó.

Trên thực tế cũng chỉ là sự bình thản hiếm thấy, không có biểu hiện gì quá đáng, tình thần cũng không vui buồn lẫn lộn gì nhiều.

Có lẽ do khi đó tuổi còn trẻ, không chịu nổi một chút thương đau, càng không chịu nổi sự cứng đầu của đối phương. Tại thời điểm đó, khí phách chính là trời, tại thời điểm đó mà nghĩ, tình yêu như vậy, chẳng qua cũng chỉ là những năm tháng cát bụi dài dằng dặc. Giờ đây quay đầu lại, vốn dĩ đã bỏ qua viên ngọc sáng ấy rồi, chỉ có thể tàn mạn nhớ lại trong trí nhớ, cố gắng mãi mới phát hiện, hạt ngọc ấy không còn khắc tên mình nữa.

Tôi nghe giọng nói hơi khàn khàn của hắn, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác buồn bã khó tả.

Buổi tối ấy, nếu tôi nhớ không nhầm, chính là cuộc trò chuyện hoà thuận hiếm hoi giữa tôi và hấn trong suốt một tháng nay. Thực tại khiến tôi có phần vừa mừng vừa lo, bản năng tôi muốn an ủi hấn: “Nếu trong lòng anh còn có cô ấy, vậy nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, có gì không tốt đâu? Hay là, anh thật sự không cam lòng?”

Hấn không trả lời, cũng không nói gì nữa, tôi im lặng nhìn hấn, mãi mà không cảm thụ được cảm xúc của hấn. Cũng chỉ có vẻ hờ hững xa cách như trước, dường như hấn đang tách ra khỏi tất cả mọi thứ, xung quanh hấn ánh lên áng mây hồng buổi hoàng hôn, hạ xuống chỉ trong nháy mắt, rồi trôi đi.

Đôi khi tôi cảm thấy, trừ khi báo đưa tin đã có người sáng chế ra một loại thuốc có khả năng mê hoặc lòng người, mới có thể làm hấn rung động.

Hồi xưa khi còn ở trường học chương trình về thực phẩm dinh dưỡng, thầy giáo đã nói rằng, những người thiếu sắt luôn có biểu hiện cứng nhắc trên gương mặt. Tôi không khỏi nắm chặt tay.

Đúng, sau này phải bổ sung thật nhiều sắt cho hấn mới được.

Đúng, ngày mai là được đi rồi!

5. Chương 05

Chương 5: Nữ trư bị cảm

Khi màn đêm bao phủ, lòng tôi đã sụp đổ hoàn toàn. Sáng ngày hôm sau, tôi phát hiện mình bị cảm. Tả San Hồ đến đúng thời điểm tôi đang ôm hộp khăn giấy, nước mũi giàn giụa. Lần đầu tiên Quan Ứng Thư không trách tôi không đủ thực nữ, nếu bình thường hấn chắc chắn sẽ hạn chế đồ-xi-ben của tôi. Nhưng mà, hấn cũng đã giải thích tại sao hôm đấy lại bỏ tôi ở lại trên núi. Vì vậy, tôi sẽ rộng lượng bỏ qua cho hấn.

Tả San Hồ luôn luôn không tìm không phổi như thế này, mỗi lần nói chuyện là khiến nước mắt nước mũi tôi cùng nhau rơi xuống.” Nhan Nhan, sao cậu vẫn không cao lên vậy? Chẳng lẽ cha cậu không cho cậu tiền mua sữa sao?”

.....

Thật sự tôi muốn một chưởng đánh chết cô ấy.

Dáng vẻ muốn cười nhưng không cười y hệt như của Hường Khôn phúc hắc, quả nhiên là cả nhà đàn độn!

Cuối cùng cô ấy cũng buông tha tôi, cùng Quan Ứng Thư tới thư phòng trao đổi. Ở lại với tôi là Tả Tiểu Bạch, cô ấy thì thâm.

“Hôm qua chị cùng người quen trên mạng đi chơi vừa đúng lúc nhìn thấy quán bar mới khai trương, , nghe nói ông chủ sinh năm 90, thật là cá tính.” Khuôn mặt của Tiểu Bạch ánh lên vẻ si mê.

“So?”. Xem ra tôi không bị cảm quá nặng.

“Sâu gì mà sâu, chúng ta đi xem đi”.Tôi không nói gì trực tiếp dùng ho khan thay câu trả lời. “”Tuần sau được không? Tuần sau chúng ta đi thử xem, dù sao chúng ta cũng gần như chui ra từ bụng mẹ cùng lúc với hội năm 90 còn gì ...”.

.Trên khuôn mặt của Tiểu Bạch hiện lên sự tiếc hận. Cổ họng tôi chợt ho khan đến phát sốt”Làm gì thế? Chị học ai đấy hả? Chị hai, chị sinh năm 85 đúng không? Đừng giả nai không biết xấu hổ như vậy.” Đối với loài ít được giáo dục thế này thật đúng là đả kích các trường học mà.

Tả đồng hài cũng ý thức được mình cùng hội năm 90 quả thật có chút khoảng cách, ngượng ngùng mở miệng: “Chị chỉ nói em thôi, trẻ tuổi như vậy đừng vì cha em mà trì hoãn... Không tốt a...”

Đúng lúc đó BOSS đi ra đổ nước, sau khi nghe thấy ánh mắt liền nghiêm nghị, khiến cho San Hô bình thường không sợ trời không sợ đất vì có Hướng soái làm chỗ dựa, lại sợ tới mức nhìn không được rùng mình vài cái, co đầu lưỡi xem tivi.

Trong lòng tôi rất tự hào, đặc ý giống như hồi bé con mèo nhà tôi đánh thắng con chó dữ của nhà đối diện vậy.

Một người cảm mạo thấy vô cùng nhàm chán, hơn nữa cuối tuần thời tiết lại rất đẹp, quả thật mùa thu đã đến. Bên tai là tiếng líu ríu của San Hô cùng đủ loại âm thanh từ tivi phát ra, rồi cùng giọng nói êm tai “Bảo bối, mau ngủ đi.” thật hiệu nghiệm.

Khi tỉnh lại lần nữa vẫn nghe thấy Tả San Hô đang nói: “ Vốn là tới tìm hai người đi chơi, mọi thứ đã được chuẩn bị xong, cậu xem, cũng là cậu nhiều chuyện”.

Mãi cho đến khi hai vợ chồng họ lưu luyến rời đi, trong lòng tôi mới thầm mắng : đúng là không có tính người, mình ốm đã không có ai quan tâm lại còn bị oán thán.Trong lòng tôi bị thương không ngừng tăng lên.

Hiện tại xem ra chỉ có Trúc Diệp là còn đối tốt với tôi, dù sao cũng là trúc mã chi giao, cảm tình thâm thiết.

.Buổi chiều vốn dĩ định đi thăm bố tôi ở viện dưỡng lão, nhưng cổ họng của tôi cứ khàn khàn, mở miệng thì cứ như vịt Donald trên chảo nóng. Vì không muốn bố lo lắng, tôi năn nỉ y tá nói với bố tôi đi công tác chưa về.

Chỉ có trời biết tôi lo lắng như thế nào, một trợ lý tiêu thụ mà đi công tác lâu như vậy sao? Nhưng bố tôi cả tin, khi ở nhà tôi nói gì ông đều tin tưởng. Nói đúng hơn cha tôi mắc bệnh Parkinson, hay còn có tên là chứng lú lẫn lúc tuổi già.

Tôi kỳ thật một chút cũng không thương cảm, như vậy chính là kết quả tốt nhất. Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua nói năng hùng hồn đầy lý lẽ giải thích với Quan Ứng Thư “Kiếp này bình yên”, còn tôi thì sao, đang ở chỗ nào?.

Buổi tối như thường lệ tôi đến nhà đại boss ăn cơm. Cha chồng tôi là người có tiếng tăm cao nhất, ông luôn cập nhật tin tức của thành phố M, thỉnh thoảng, cũng có của trung ương. Tôi cực kỳ kính nể ông, những quan viên trụ cột như vậy đã không thấy nhiều lắm.

Mỗi lần thấy ông đều nghiêm mặt, cho dù đột nhiên nghe đứa con duy nhất không biết từ nơi nào mang về một cô vợ cũng có biểu tình bất động như núi. Đại khái với ông mà nói, 2012 tận thế bất quá chỉ là làn khói nhẹ tản mát.

Vốn tôi còn hoài nghi Quan Ứng Thư không phải là con ruột của ông, nhưng nhìn thấy biểu tình không có gì khác nhau, đứa ngốc mới kết luận như vậy, loại di truyền cao cấp mặt cứng ngắc này, xác suất so với gà trống đẻ trứng còn hiếm thấy hơn.

Mẹ chồng tôi cũng là cực phẩm. Trong tivi tiểu thuyết quan hệ mẹ chồng con dâu luôn giương cung bạt kiếm, nhưng mà, ở một mức độ nào đó mà nói, mẹ chồng tôi chính là “bà mối” của tôi cùng đại BOSS.

Người hơn năm mươi, bảo dưỡng giống như diễn viên trên tivi làm cho người ta nhìn không ra nông sâu. Nhưng quả thật mẹ chồng đối với tôi rất tốt tựa như mẹ vậy. Tuy rằng tôi không hiểu mẹ rốt cuộc là người như thế nào.

6. Chương 06

Chương 6: Đau mà không ai thương

Căn nhà này cũng không thuộc dạng biệt thự phong cách Châu u, xe đẹp trên thảm đỏ gì, mà còn cho người ta cảm giác từ những thập kỉ trước, phần lớn hàng xóm xung quanh đều là các thương gia lớn tuổi, đang chơi cờ hoặc khiêu vũ một điệu nào đó.

Vừa bước chân tới cửa đã có một cục bông trắng như tuyết lao về phía tôi. Tập trung nhìn kĩ, thì ra chỉ là con Tát Ma, à, cũng có thể là chú chó Ngân Hồ, tôi không nhận ra nổi...

Bác gái rất sung sướng vẫy tay gọi tôi, cười lớn giống hệt một đứa trẻ, chẳng sợ khóe mắt không che được những nếp nhăn cứ một tầng lại một tầng, nhưng khi ngọn đèn ấm áp trong phòng chiếu rọi xuống, mỗi một nếp nhăn lại giống một hoa văn vẽ lên tương lai xán lạn của bà.

Hốc mắt tôi đột nhiên nóng lên, hẳn là tôi đã bật khóc nếu không có bà ở đây, cả con chó nhỏ đang cọ xát vào ống quần tôi nữa.

“Bị làm sao vậy? Mũi đỏ lựng, Ứng Thư lại bắt nạt con sao?” Bác gái nhỏ giọng hỏi thăm tôi

Tôi âm thầm trầm trồ khen ngợi trong lòng, chữ “lại” này sinh động ghê, bác gái à, người quả thực khôn khéo...

“Không ạ, tối hôm qua con ngủ ngoài trời lạnh nên bị cảm”. Sau khi thuốc tôi dùng buổi trưa hết hiệu quả, giọng nói của tôi lại một lần nữa biến xấu, trở nên ồm ồm, y hệt một con chuột trốn trong hang.

“Chị Ngô, hôm nay chuẩn bị tốt canh ngũ vị đi, đứa trẻ này chắc buổi tối không ngủ ngon, đập chặn ra đây mà”. Cuối cùng lại ồn ào nhắc nhở Ứng Thư “Con cũng chẳng biết chăm sóc vợ mình gì cả, vợ chồng ôm nhau ngủ không phải sẽ không xảy ra việc gì hay sao?” Từng lời nói đầy trách cứ rơi thẳng xuống người hắn.

Tôi lại thầm thích thú trong lòng.

Mãi đến giờ ăn cơm bác trai mới đi từ trong phòng sách ra, tôi run như cây sậy gọi to theo khuôn phép: “Bác trai”. Thật ra trong lòng cũng cảm thấy không được tự nhiên, bác ấy cũng không phải là loại người làm người khác vừa nhìn thấy đã sợ.

Chỗ này không thực sự là gia đình tôi, nhưng bác Ngô là người mà tôi thích nhất, chính bác ấy đã khiến tôi yêu món Phật vượt tường, mùi vị ngon vô cùng.

Giống như bây giờ, tôi rất muốn không để ý đến hình tượng, uống hết sạch chén canh gà, nhưng bác trai lại ngồi bên cạnh đại Boss, cùng nhau thở ra những hơi ngắn chặn khiến tôi hơi luống cuống, thật sự không thoát nên lời.

Bác gái nhiệt tình chia thức ăn cho tôi: “Đây đây đây, món cần tây xào ngân hạnh bách hợp này không tôi chút nào, con ăn nhiều cho bổ phế. Bình thường con phải chăm sóc cho Ứng Thư, nhất định là mệt chết, nó luôn là dạng người rất khó hầu hạ mà.”

= =||

Hiểu con không ai bằng mẹ...

Tôi mừng rỡ ăn thật nhiều.

Quan hệ giữa Quan Ứng Thư và cha hắn luôn không tốt, hai người họ trao đổi với nhau ít đến đáng thương, hễ mở miệng là lại châm chọc nhau, bốn bề đều báo hiệu sự bất ổn. Tôi đoán trước đó bác gái đã dặn qua, nên hai người đều không chào hỏi gì, toàn bộ âm thanh trên bàn cũng chỉ có tiếng chiếc đĩa bạc đập vào bàn, vào bát kêu leng keng và tiếng bác gái ân cần đưa tôi đĩa rau... Còn cả tôi mồm miệng chậm chạp vụng về gật đầu trả lời.

Bác gái hoàn toàn hiểu được tình trạng cuộc sống của tôi, một tuần trong miệng hổ, thở cũng không dám thở mạnh, khiến tôi cảm động, vui mừng hết sức.

Nhưng theo thống kê của tôi sau vài tuần quan sát, bác gái đối xử với tôi càng tốt, thì tuần sau của tôi sẽ càng gian nan... Chuyện này giống như một vòng tuần hoàn ác tính (sự việc chuyển biến ngày càng xấu) Vậy thì tôi cứ dùng hết sức, có đau cũng vui vẻ mà ăn ăn ăn...

Sáng nay có thịt, sáng nay ăn no, ngày mai trông coi hấn phá hoại cũng được thôi.

Bác gái bỗng không giống thường ngày, không giữ tôi lại bắt xem phim truyền hình cùng bà nữa, đuổi dề lên núi, đá thẳng chúng tôi ra ngoài: “Nhanh chạy về ôm chăn ngủ một giấc thật ngon, ra được mồ hôi là tốt rồi.”

Quay đầu lại dặn thêm một câu: “Ứng Thư, không cho con tiếp tục cướp chăn của con bé đầu đấy, buổi tối nếu nó muốn uống nước hay cái gì đó, nhớ để tâm vào một chút, con bé còn bệnh, đau đầu nhức óc, tránh không nên đụng vào. [*Vanila: ”k nên đụng vào“, câu nói đầy ẩn ý =))]”

Tôi khúm núm gật đầu.

Người nào đó thờ ơ đi ra ngoài.

Uống xong canh thuốc đắng, tôi nhanh chóng rơi vào trạng thái buồn ngủ.

Còn một chút mơ hồ.

“Vì sao anh luôn xụ mặt vậy, có phải cả thế giới này đều thiếu tiền anh đâu!” Tôi dửng dưng cảm nhỏ rằng trong miệng con hổ.

“Ít nhất cô thiếu.” Hấn nhìn mà như không nhìn tôi, chỉ chú ý đến tình hình giao thông phía trước.

... Tử huyết...

Hôm nay tôi mới thấy được chiếc RL này được người đời ca ngợi cao thấp như thế nào, màu trà tao nhã hào phóng, ngọn đèn ở hai bên ngã tư đường chiếu rọi xuống thân xe tạo ra những ánh sáng lung linh tràn ngập màu sắc, giống như một khối hổ phách nhàn nhạt.

Không lâu trước kia, nhận thức của tôi về xe đắt tiền cùng lắm cũng chỉ dừng lại ở Mercedes-Benz, BMW, từ khi được “gả” vào nhà giàu có, tôi đã học đủ mọi bài học, giờ đây gần như tất cả các loại xe trên đường đều đã trở nên quen mắt.

Nhưng mấy thứ này vẫn không bì kịp được cái tên Trúc Diệp thích khoe khoang, luôn mắng tôi ngu ngốc đầu.

“Việc này, tôi muốn hỏi anh, chuyện này đã được hoàn thành rồi sao?” Tôi khó khăn mãi mới dám mở miệng.

Hấn không đáp lại, không hiểu đang nghĩ ngợi điều gì.

Tôi tự động cam chịu bỏ não: “Tôi muốn ra ngoài ở vài ngày, tôi có một người bạn đại học muốn tìm chỗ ở, tôi nghĩ sẽ cho cô ấy thuê phòng trọ trước kia...”

“Trọ ở cái chỗ âm u ẩm ướt dưới tầng hầm đó?”

Tôi gắng sức xem nhẹ, trào phúng nói: “Chỗ đó chính là tầng một, chỉ là không thấy được ánh mặt trời mà thôi...”

“Sau đó thì sao? Muốn tôi ngày nào cũng ăn cơm bên ngoài? Hay là ăn tại căng tin của công ti, toàn những thứ không nuốt nổi?”

Làm gì có chuyện đó? Cái căng tin ấy, không phải có món thịt bò thăn xào ớt rất ngon sao, còn có món trứng cà chua, so ra còn tốt hơn ở trường học nhiều...

“Ngày nào tôi cũng sẽ đến đúng giờ, nấu cơm, giặt quần áo cho anh”. Tôi vội vàng giơ tay đề nghị.

“Tôi cưới vợ hay lấy về một người làm công theo thời gian vậy?”. Hấn dùng một câu đẩy tôi xuống mười tám tầng địa ngục...

Cũng may, cuối cùng hấn không hoàn toàn mất đi nhân tính, động lòng trắc ẩn túm lấy tôi đang sắp rơi xuống vực sâu: “Để cô ta đến ở nhà mình đi.”

Trong khoảng khắc ấy, tôi gần như mừng đến phát khóc, đột nhiên tăng thiện cảm với hấn thêm gấp bội.

7. Chương 07

Chương 7: Mỹ nữ như mây . . .

Nhà Trúc Diệp có hẳn một công ty trang sức, cha cô ấy kiếm được rất nhiều tiền, hơn nữa cô ấy lại là con gái độc nhất nên được chiều chuộng hết mực, coi như bảo bối.

Nhưng cô ấy không vì vậy mà thuộc dạng tiểu thư yếu ớt, ngang bướng kiêu kỳ.

Tôi và Trúc Diệp cùng làm tình nguyện viên ở viện dưỡng lão, chăm sóc những người già cô đơn. Công việc này vừa bận vừa mệt nhưng cô ấy không phàn nàn một lời nào. Xem ra cô ấy đúng là người có trái tim đá quý!

Tuy cô ấy có được một dáng người vô cùng nóng bỏng, nhưng tính tình cũng nóng nảy chẳng kém...

Buổi chiều tôi xin phép ra sân bay đón Trúc Diệp, thời điểm này cũng gần đến giờ tan ca, lại vừa khéo đụng phải Lôi Thần ở đại sảnh, tiện thể đi nhờ xe anh ta ra sân bay luôn. Lúc tôi đến nơi thì máy bay vẫn còn chưa hạ cánh. Hì, cũng may không để cô ấy phải chờ tôi. Tôi đành cùng Lôi Thần ra đại sảnh sân bay nói chuyện phiếm giết thời gian.

Tôi tò mò hỏi anh ta: « Lôi đại soái, anh là trợ lý cơ mà, sao lại giúp tôi đi đón người ? »

Anh ta mỉm cười, tựa như có ý che giấu điều gì đó : « Có người nhờ tôi sắp xếp ... »

Ồ, là ai nhỉ ? Branny ? Avrielle ? Còn ai khác nữa nhỉ ?

Phía cửa ra vào đột nhiên xuất hiện 2 mỹ nữ khiến cho người ta bắt buộc phải nhìn trân trối, không thể dời mắt đi.

Gì vậy? Không biết vị yêu nữ đi cạnh Trúc Diệp là ai nhỉ ?

Cô ta mặc một bộ váy áo thời thượng, nét mặt kiêu diễm tựa hoa hồng, làn da trắng như hoa tuyết, dáng đi uyển chuyển tựa hoa lan. Quả thực là một bức tranh trăm hoa đẹp mắt.

Khi đóa hoa kia tiến thẳng đến khoắc tay Lôi Thần, những tò mò trong lòng tôi đã được giải đáp. Tôi định hỏi anh ta: « Anh quen biết cô ấy sao ? »

Trúc Diệp không kiên nhẫn trợn mắt hét to: « Anh dám không duy trì khoảng cách với người lạ? »

Tôi sửa lại cho đúng : « Là người con gái lạ »

« Cô ấy tên là Lã Tang Tang, là thạc sỹ chuyên ngành thiết kế »

Ặc, lời giới thiệu kia xem chút nữa làm tôi bất tỉnh nhân sự!

Bản năng tò mò lại nổi lên, tôi túm lấy Lôi Thần lấp bắp : « Vị này chính là ... là ...là ... bạn gái cũ mà « người kia » vứt bỏ ? » m thanh nghẹn lại trong cổ họng không thoát ra được.

Lôi Thần gật đầu rồi quay ra giới thiệu tôi : « Vị này chị dâu của tôi, vợ mới của lão quan »

...Vợ mới ? Lôi Thần có ý gì vậy?

Tôi nhiệt tình bước tới trước mặt cô ấy: « Đã nghe đại danh cô từ lâu, tên tôi là Mạc Nhan Hình »

Tôi quả nhiên nên bán mồm miệng đi cho xong.

Cô ấy cười rạng rỡ : « Xin chào, bọn họ chỉ quá lời thôi, cứ gọi tôi là Lã Tang Tang »

... Tốt lắm, để xem bọn họ giải thích như thế nào?

Trúc Diệp không cam lòng chịu yên lặng, cô chen vào : « Thì ra là tất cả mọi người đều quen biết nhau, vị này chính là người mà Lôi đại soái đã kể từ lâu »

Rồi lại quay về phía Tang Tang : « Nghe danh đã lâu, cô là Tang Tang, nhưng khi nhắc đến cô tâm trí tôi thường hướng về ... »

Lã Tang Tang bất chợt biến sắc di di gót giày, ừ hử cho qua chuyện. Cảm xúc của Trúc Diệp từ ái muội chuyển sang vụn vẹo ...

Tôi cố gắng giữ im lặng, vừa xuống máy bay thì sao? Sẽ phát sinh quan hệ ngay tức thời sao?

Bốn người đều chậm rãi mà đi, hôm nay Lôi Thần không dùng xe thể thao Ferrari, nếu không chả biết chúng tôi sẽ đi theo cái kiểu gì ?

Anh ta chở tôi và Trúc Diệp về trước, Trúc Diệp nhìn theo bóng xe ngày càng xa của anh ta, khe thở dài : « Quả nhiên là rất xinh đẹp, khó trách cứ nhớ mãi không quên »

Tôi huých huých tay cô ấy : « Không cần nhìn, cậu mà trang điểm ăn mặc đẹp như thế thì đến tớ còn mê »

Đang chờ Trúc Diệp tắm rửa, Đại Boss gọi điện thoại đến : « Ở đâu ? »

« À, hôm nay Trúc Diệp đang ở đây, tôi vừa tan làm, hiện đang ở nhà »

“Lá gan không nhỏ nhỉ, vẫn đang trong thời gian thực tập mà dám về sớm. Tôi hôm nay không về nhà ăn cơm tối, cô không cần chuẩn bị .”

Ha ha, ruột gan tôi như nổi lên tiếng nhạc xập xình, gật đầu như bả củi: “Tốt tốt, vậy anh lái xe cẩn thận nhé.”

Rất cuộc cũng được thoải mái cả đêm, thật sướng muốn phát điên!

(Điều chêm vào thứ nhất: Quan Ứng Thư tắt điện thoại di động xong cảm thấy hơi nghi ngờ, hôm nay anh nghe thư ký nói rằng các nhân viên mới tới bộ phận hàng hoá đều được nhận công việc, không nhịn được lập tức gọi điện thoại hỏi thăm cô... Chiếc điện thoại bị vứt ra thật xa, thư kí đứng bên ngoài nghe tiếng mà toát mồ hôi lạnh. = = Đây là lời tác giả ạ)...

Trúc Diệp vừa lau tóc vừa không ngừng ngó nghiêng: “Nhà các người so với nhà tôi còn lớn hơn nhiều, cho dù có phải chứa 10 xe trượt tuyết cũng không thành vấn đề.”

Tôi bị ý tưởng của cô bạn dọa hết hồn: “Này, đó không phải là nhà của tớ, người ta không biết, nhưng cậu thì biết rõ ràng còn gì?”

“Ôi chao, dù gì các người cũng đã mặc áo cưới chào hỏi họ hàng, chồng cậu cũng đẹp trai tao nhã, nhà của sang trọng. Nhìn thế nào cũng ra long phượng trùng phùng.”

...

“Tớ từng đánh giá rất cao về anh ta đúng không?” Tôi trầm mặc nói.

“Nhưng anh ta lại có phần kiêu ngạo, tính đến thời điểm này còn thêm sự háo sắc.” Cô ấy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

... %>_<%

Cậu không thể dựa vào đó mà vụn vẹo ý của tớ, không thể vu cho tớ tội bất nghĩa được!

Tôi tức giận đến mức muốn lật bàn.

“Kích động cái gì, tớ nói sự thật mà, buồn thật hay giả vậy? Trong lòng cậu đang nghĩ cái gì tớ đều biết rõ.”

Tôi im lặng không lên tiếng, không phải do cam chịu, thật sự, chỉ là không thể tìm cách biện luận cho chính mình...

= = Căn bản là ngữ văn có phần hạn chế, không thể dùng lời lẽ để chống lại Trúc Diệp o(>_<)o

8. Chương 08

Chương 8: Khuynh thành chi hợp . . .

Trúc Diệp vẫn nhớ kĩ ảnh kết hôn, tôi cũng đành phải lấy cho cô ấy xem.

“Chúng tớ chỉ làm chứng, không có hôn lễ cùng ảnh cưới...”

Cô ấy im lặng một lát rồi nói: “Vậy đem giấy chứng nhận kết hôn cho tớ xem đi?”

“... Cậu xác định? Cậu cũng biết ảnh đăng kí nếu không phải xấu như ma thì cũng giống tội phạm đang bị cải tạo...”

“Tớ xác định cho dù anh ta có khoác lên tấm thảm Ấn Độ thì cũng sẽ không khó coi bằng cậu...”

Cho dù với khuê nữ tháo vát ngọt ngào, cánh tay khuỷu tay vẫn bị dài ra bên ngoài... = = Quả nhiên, cô ấy vừa thấy Quan Ứng Thư mím chặt miệng cau mày liền hô to gọi nhỏ: “Đây quả thực là Phan An trịch quả* a, đây quả thực là lộng lẫy như Thuần đế a, đây quả thực là khí phách mười phần a...”(Thuần đế: là vị vua huyền thoại thời Trung Quốc cổ đại, nằm trong Ngũ Đế, vua Thuần, cùng với các vua Nghiêu và Vũ, được Khổng giáo coi là những vị vua kiểu mẫu, và là những tấm gương đạo đức.)

Tôi lập tức cắt ngang những đánh giá không đáng tin cậy của cô ấy: “Được, tớ thấy cậu bị bệnh đục màng tinh thể không thể cứu rồi đấy, cùng lắm cũng chỉ giống nhân viên, mà sao cậu nhìn ra lắm loại đẹp trai thế hả?”

“Ánh mắt tớ có thể nhìn trước tương lai mà, vì về sau sẽ để giới truyền thông làm nền cho tớ.”

Tôi hoảng sợ “Cậu muốn mạo hiểm hại ba cậu phát tác bệnh tim để giao du với kẻ xấu và tranh đoạt trong làng giải trí?”

Cô ấy không cho là đúng: “Tôi đã bị lừa ba lần rồi mà còn tin ông ấy được sao, cùng lắm thì tớ cưới một ông chồng về để ý ông ấy, dù sao tớ không thể hi sinh giấc mộng được.”

... ..

Người này khẩu vị có điểm biến thái, thích ăn ốc nhồi, điều này thật làm tôi khó xử. Tuy ở thành thị nhưng tôi vẫn chưa quen, bình thường nơi ra vào đều khép kín trong bán kính hữu hạn, ăn cơm không nấu ở trong nhà thì là bị đại BOSS chở ra ngoài ăn, muốn tìm nơi tôi có thể tự tới còn khó khăn nữa là.

Nhưng ánh mắt tôi chợt lóe lên, nghĩ đến một người bản địa ở thành phố M .

Lúc nhận được điện thoại hình như Lý Quân Thành còn đang thần hồn điên đảo tại phòng của cô gái nào đó nào đó, tiếng nói có điểm mơ hồ: “Alo ?”

“Alo , Lý đại soái, là tôi, Mạc Nhan Hình.”

“A, chị dâu? Đợi chút, em xem mặt trời có phải mọc đằng tây không...”

“... Có lẽ mặt trời hiện tại đúng là đang ở phía tây... Tôi tìm cậu muốn cậu giúp việc này.”

Tiếng nói của anh ta đứng đắn hẳn lên : “Không chỉ một việc, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, em nguyện đi theo làm tùy tùng để cống hiến sức lực cho chị.” Đứng đắn không bình thường.

Anh ta luôn luôn bẻm mép như vậy, tôi cảm thấy cùng Trúc Diệp phải chuẩn tư thế hào hùng, vạn dặm khói thuốc súng.

“Tôi có một người bạn gái đến đây chơi, nhưng tôi lại không biết rõ nơi đây, cậu có thể làm hướng dẫn du lịch mang chúng tôi đi nhà hàng ăn không? Cô ấy muốn ăn ốc nhồi...”

Đối với bạn Quan Ứng Thư, tôi luôn có cảm giác kì lạ, nên theo bản năng khách khí có lẽ.

Chỉ nghe thấy anh ta tuyên bố: “Chị tìm đúng người rồi đấy, chờ em nửa giờ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Sao? Gọi điện thoại cho ai?” Cô ấy vừa sấy tóc vừa liếc nhìn tôi, giống như tôi vừa làm gì đó mờ ám. Tôi bị xem sợ hãi: “Còn không phải là vì cậu sao, gọi điện thoại nghiêm túc bảo Phan An* đến chỗ chúng ta đi ăn ốc nhồi bảo bối của cậu!”

Cô ấy nghe xong liền nhảy dựng lên: “Sao cậu không nói sớm?” Lại một trận gió quét qua phòng.

Lúc đi ra đã biến thành bộ dáng yếu điệu thướt tha, một cái thắt lưng cũ quấn quanh chiếc váy tầng màu lam làm bằng tơ lụa, cả người như một đóa hoa màu xanh quyến rũ. Hơn nữa làn da trắng nõn, dáng người khiến người ta xẹt máu mũi, cổ áo mở rất thấp...

“Cậu có ý đồ rõ ràng như vậy, không sợ có vẻ không rụt rè sao?” Tôi ghen tị oán niệm hận...

“A? Tổ thực rõ ràng sao? Tổ rõ ràng là thiên sinh lệ chất.” Cười đến đàng hoàng.

Tôi nhất thời cảm thấy có yêu tinh thể này, Lý Quân Thành chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Quả nhiên giây đầu tiên khi Lý Quân Thành bước xuống xe mất đã nhìn thấy đóa hoa bên cạnh tôi.

Tôi thấy rõ trong mắt anh ta tràn ngập màu xanh, như là ngọn lửa, lại như là hải dương...

“Chị dâu, chị quả thật không tốt, chị không phải nói là hồng nhan họa thủy sao? Em xem thường, ánh mắt của chị quả nhiên không đáng tin.” Anh ta chặt chẽ nhìn chăm chăm cô ấy. Miệng lại phun không phải ngà voi. (không phun ra ngà voi: Người ta thường nói miệng chó thường không phun ra ngà voi, ở đây ngà voi là chỉ những điều tốt đẹp.)

Trúc Diệp giận sôi người, cô ấy tuy rằng luôn luôn háo sắc, nhưng người to nhất luôn là bản thân, làm sao có thể tha thứ cho kẻ khinh thường sắc đẹp của cô ấy chứ.

Cô ấy xưa nay cũng không phải kẻ dễ bắt nạt: “Đúng vậy, cậu ấy mắt có tật, nếu không, làm sao có thể hình dung con quỷ đối Châu Phi là khuynh quốc khuynh thành hả?”

Lý Quân Thành ghét nhất bị người ta nói bộ dạng gầy, già mồm phải nói là cơ bắp giấu trong quần áo. Tôi chưa thấy qua, cũng không muốn hỏi. Còn có làn da màu lúa mạch của anh ta, hấp dẫn một tá ong bướm hoang dã, càng làm anh ta đắc ý.

Hai người không ai nhường ai kể nói người đáp, tôi nhất thời không biết nói gì.

“Không đi ăn nấu nhồi sao?” Tôi yếu ớt mở miệng.

“Đi, sao lại không đi? Tổ sẽ bị một người Giáp qua đường đến từ Châu Phi làm hỏng khẩu vị chắc?” Cô ấy cố ý nhấn mạnh vào từ Châu Phi, làm Lý Quân Thành tức giận đến thổ rêu trừng mắt.

Tôi lúc đầu còn thấy vui, dần dần lại lực bất tòng tâm.

Thường xuyên nhắc nhở hai đứa trẻ ngây thơ đang đầu võ mồm rằng vẫn còn người xem là tôi đây, để bọn họ dừng lại một chút.

Đợi đến lúc trở về, bọn họ còn nước miếng bay tứ tung thảo luận trận khùng hoảng kinh tế này sẽ kéo dài trong bao lâu, loại đề tài này Trúc Diệp căn bản chỉ nói được một nửa...

Không ngoài dự liệu, cuối cùng đã có kẻ thua cuộc.

Nhưng cô ấy chết cũng không khuất phục: “Nếu hấn không đổi đề tài thành kinh tế, tổ làm sao có thể thua rồi tỉnh rồi mù.”

Tôi hung hăng dội bát nước lạnh: “Ngày trước đội biện luận của cậu không phải đứng đầu sao? Chưa chi đã để cho anh ta dắt mũi đi rồi?”

Cô ấy trầm mặc không lên tiếng trở về phòng.

Tôi cao hứng phần chần ở phía sau thiện ý nhắc nhở: “Buổi tối sẽ có động tĩnh, đừng đi ra uống chén nước đựng vào cái bàn.”

Cô ấy vừa mới vui mừng quay đầu tôi lập tức ném một câu: “Đại BOSS buổi tối khó ngủ đến biến thái, khi đã ngủ thì chỉ cần có cơn gió thổi bay ngọn cỏ cũng không ngủ lại được...”

Cô ấy oán hận liếc tôi một cái, sử dụng điệu lắc lắc đầu quen thuộc rồi đi về phòng.

Làm cô ấy tức giận là tâm nguyện nhiều năm của tôi, lúc này cuối cùng Lý đại soái đã làm sứt giảm nhuệ khí của cô ấy.

Tôi được giải hận xoay người trở về phòng.

(*):Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Có rất nhiều giai thoại xung quanh vẻ đẹp của người đàn ông này. Phan An ở thành Lạc Dương, mỗi lần cười xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe. Nhiều thiếu nữ quá si mê đã ném đầy hoa quả vào xe của chàng nên cứ mỗi lần trở về thì xe đầy những quả chín. Từ đó mà trong dân gian có câu nói “Trịch quả doanh xa” - chỉ sự ngưỡng mộ và theo đuổi của cô gái đối với chàng trai có dung mạo tuấn tú.

9. Chương 09

Chương 9: Phiến lá cây thứ nhất

Vừa quay người lại tôi giật mình, boss đại nhân không biết từ lúc nào đã đứng ngay đằng sau tôi. Tôi lùi lại từng bước theo bản năng, miễn cưỡng cười: “ Anh về rồi à, tôi đi lấy quần áo cho anh tắm nhé”. Tôi không xác định hẳn có nhận ra sự phỉ báng trong câu nói của tôi hay không, bây giờ chỉ muốn có thể quay đầu bỏ chạy mất dạng.

Lông mi hắn run rẩy: “ Uống rượu ?”

Tôi đành gật đầu, vội vã muốn chạy về phòng ngủ.

Hắn chợt gọi tôi lại: “ Tôi tự làm được rồi”. Lại còn vòng vo nữa, sợ mùi rượu trên người tôi ám người hắn chứ gì.

Tôi ở đằng sau nhả mặt khinh bỉ, giống khuôn mặt của người say mềm bất tỉnh nhân sự...

Vừa liếc mắt qua tôi liền hung hăng , ở hành lang có một chiếc gương... Là ngày trước tôi mặt dày bảo người sửa kính lắp ột cái...

Xong rồi, biểu hiện đại nghịch bất đạo của tôi chẳng phải đã thu hết vào đáy mắt của ai đó sao ?

Một giây đó, tôi có ước nguyện được có đôi cánh để bay xuống lầu, mãnh liệt đến mức ngay cả tóc cũng muốn thiêu cháy...

Hắn không nói tiếng nào lặng lẽ trở về phòng.

Tôi cũng đem trái tim thủy tinh nhỏ bé bị hù dọa sắp vỡ về phòng mình

Đợi bão táp bùng xuống tôi lại phát hiện gió yên biển lặng đến mức kì dị...Chẳng lẽ đại boss không thấy được biểu hiện đại bất kính của tôi ?

Tôi không khỏi mừng thầm, rốt cục tôi có thể ngủ ngon được rồi.

Đang mơ màng chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, trước kia tôi vẫn hay tắt máy điện thoại, nhưng sau khi kết hôn tôi lại hôm tắt hôm không.

Sau cái hôm điện thoại đột nhiên mất tích rồi hôm sau tìm lại được, tôi rất ngoan ngoãn mỗi tối trước khi ngủ đem đặt tiếng chuông thành tiếng nhạc rock ... ==

“ Alo?” Ánh mắt tôi còn đang mông lung vừa nhìn thấy tên người gọi đã bật dậy như con cá chép bị đánh.

“ Mau làm bữa ăn khuya .“

Tôi nhìn chiếc điện thoại, hiện tại là 00:38...

Thật là không dễ người khác sống a, tôi một nửa không cam lòng một nửa chịu đựng làm bữa ăn đêm cho hần, thức ăn tôi đã chuẩn bị xong, chỉ cần thêm ớt xanh hành tiêu gia vị là xong món mì sợi.

Mùi thức ăn khiến tôi đói bụng, liền làm thêm phần nữa ình, rồi nghĩ đến con cú Trúc Diệp tôi lại làm thêm phần nữa.

Nhìn bát mì sợi tôi lại có chút hoảng hốt.

Trước kia tôi vô cùng lười, không muốn làm việc nhà, hồi học tiểu học lúc cô giáo dạy chúng tôi phải rửa chân cho cha mẹ, lúc đó tôi không hiểu ý nghĩa của việc làm đó, còn có chút khinh thường, tan học liền quên luôn.

Đến bài tập tôi cũng lười làm khiến cô giáo không vui đến nhà gặp phụ huynh.

Ngày hôm đó là cuối tuần, cha tôi ngưng ngưng mời cô giáo ở lại ăn cơm, cũng chính là ăn mì sợi.

Ba bát đầy ụ, mỹ nữ vừa mới tốt nghiệp chủ nhiệm lớp chúng tôi thiếu chút nữa thì nước mắt giàn giụa.

Khi đó tôi không biết tại sao cô ấy lại kích động như vậy, tôi còn tưởng, cô ấy muốn ăn thêm bát nữa. Mà hiện tại, tôi rất cục hiểu được, không phải nó có hương vị ngon bao nhiêu, mà là trong đó chứa bao nhiêu tâm tư tình nghĩa.

Từ đó về sau cô giáo đối với tôi rất đặc biệt, thường mang tôi đi bách thú chơi trò chơi.

Tuy nhiên cô có chút buồn bã nói cho tôi biết: “Em phải học tập tốt, về sau trưởng thành phải hiếu kính với cha nghe không”.

Những lời này tôi đã nghe đến nhàm tai, vì bà nội tôi cũng thường hay nói như vậy.Mỗi lần được nghỉ đông hay nghỉ hè, ngày nào bà cũng nói thế, cứ đúng giờ y như bài tập thể dục vào lúc sáng sớm của trường tôi.

Mà hiện tại, đã đến lúc đó rồi, nhưng người cũng đã không thể vui mừng, mà tôi cũng đã làm đánh mất hương vị của nó...

Trong lòng có chút xót xa, nấu mì xong lên lầu gọi người, khi đi qua phòng của Trúc Diệp tôi không có nghe thấy động tĩnh gì, nên cũng không muốn đánh thức cô ấy.

Trên bàn chỉ có tôi cùng Quan Ứng Thư không nói một lời vùi đầu vào ăn.

Phòng ăn chỉ bật đúng một chiếc đèn mờ nhạt ái muội, chiếu vào mi mắt của người đối diện, có vẻ nhu hòa ngoài ý liệu. Ánh sáng mờ nhạt như bị phủ lên 1 tầng sương mỏng như ánh mặt trời mới mọc phá mây mà ra. Hần hơi cúi đầu, tôi không nhìn rõ vẻ mặt bị khuất bóng. Cảm xúc hư vô mờ mịt giống như ngọn đèn lại nổi lên, buồn bã nói không ra lời khiến cho tình huống càng thêm lúng túng, đương nhiên, khẳng định hần sẽ không cảm thấy

“ Nóng ? “ Hần đột nhiên lên tiếng, âm thanh nhu hòa, giống như nam chính hoàn mỹ trong phim.

Nhưng tôi sợ tới mức liên tục lắc đầu: “ Không không chỉ là muốn im lặng thôi, sợ đánh thức Trúc Diệp.”

Hần khó có được sự hưng trí liên cãi nhau với tôi: “Xa như vậy mà cũng bị đánh thức ? Chẳng lẽ cô ấy biến thái đến mức, mỗi lần ngủ cứ có ngọn gió thổi cỏ lay đều không ngủ lại được?”.

... ..

Quả nhiên là không nên nói xấu sau lưng người khác ==

Tôi hừ một tiếng trong lòng, dùng sức hút mì sợi, sột sột soạt soạt, vẻ mặt như uống phải nước nóng.

“Xin nghỉ mấy ngày?” Hần lơ đãng hỏi.

Tôi có điểm không thích ứng được, Boss Đại Nhân như vậy có phải là chú ý tới tôi không? Cho cái gì chúc tết phải không...

Tôi gơ hai ngón tay: “Hai ngày rưỡi, thứ Hai tuần sau đi làm như bình thường.”

“Thứ Hai tuần sau ngày 17 tháng 10.”

Tôi có điểm không hiểu: “Anh muốn đi công tác sao?”

“ Cô không định trở về thành phố W sao?” Về mặt của hắn ở trong bóng tối nên tôi không nhìn rõ, nhưng tôi nhận ra tiếng nói có sự không kiên nhẫn.

Bây giờ tôi mới nhớ 17 tháng 10 là ngày giỗ bà nội tôi, tâm tình lại tụt xuống đáy cốc.

Tôi mệt mỏi ăn nốt bát mì sợi: “Vậy tôi sẽ xin nghỉ thêm 2 ngày.”

Cứ nghĩ đến bà quản lý tiền măn kinh tôi lại thấy đau đầu, lần này xin phép tôi đã bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt với toàn bộ cơ thể lạnh lẽo của bà ta đến n lần, đến cái rắm cũng phải tăng bốc lên ba cấp mới được đi , hiện tại lại kéo dài thời hạn...

Tôi lại nghĩ đến hình ảnh bộ dáng sư tử Hà Đông của bà ta...

Hắn đứng dậy, nói một câu”Hôm nay hơi muộn” rồi bỏ đi, để lại tôi nghe răng trợn mắt, có ăn là tốt rồi, hơn nửa đêm, cẩn thận ngày mai họp không tiêu hóa được, tanh tách...

== tôi thật tà ác...

10. Chương 10

Chương 10: Nhân duyên? . . .

Ngày hôm sau, tôi ngủ một mạch tới tận lúc mặt trời đã lên à chẳng ai gọi tôi dậy, tôi rời giường cầm di động lên, phát hiện ra đã gần giữa trưa, nên vội chạy xuống ăn cơm sáng. Trúc Diệp đã không còn ở trong phòng nữa, cô ấy gửi tin nhắn báo cho tôi rằng cô ấy đang cùng Lý Quân Thành đi thăm miếu nhân duyên nổi tiếng ở trị trấn M.

Thực ra tên chùa vốn là Tĩnh Chương, có điều không biết vì sao chùa có một truyền thuyết cây tình duyên nổi tiếng, chân thật đến kì diệu. Cứ như vậy một truyền mười mười truyền trăm, có rất nhiều cô gái muốn cầu nhân duyên đến chen chúc, hoặc phần lớn mọi người chỉ muốn cầu một ít may mắn, một phần thưởng thật tuyệt.

Tôi cũng không thể nào tin được, mới trước đây bà nội cầu cho tôi một lá thăm, là lá thăm tốt nhất, nói chuyện gia đình của tôi sẽ trở nên tốt đẹp, mọi sự thịnh vượng. Nhưng hãy thử nhìn tôi một lần đi, tôi bây giờ, nhà tan cửa nát, phiêu bạt tha hương, còn phải giả mù sa mưa làm một người vợ hiền thực, đức độ cho người khác, tất cả chỉ vì tôi lỡ bẻ gãy một chiếc thất lưng năm phân ...

Tôi cứ như vậy lặn qua lặn lại, cẩn thận suy nghĩ, đây hoàn toàn là một hành vi lừa dối đáng xấu hổ với mọi người, thậm chí còn tồi tệ hơn cả những ngày trốn học trước kia ...

Có điều ước muốn lừa dối đáng xấu xa vẫn chiến thắng trách nhiệm và lòng tự trọng, tôi mặc kệ chiếc điện thoại di động tiếp tục bổ sung giấc ngủ... = =

Chiều tối khi Trúc Diệp trở về, tôi vẫn chưa ăn trưa, ôi dào, vẫn còn bữa sáng, tôi nằm úp xuống bàn phím máy tính rầm rì. Cô ấy dứt khoát bước vào nhà hắn hoi, hai tay vẫn còn xách một đồng túi quần áo.

Mắt tôi lập tức biến thành mắt cú mèo: “Không phải cậu đi thăm miếu nhân duyên sao? Nơi đó mà cũng có cửa hàng bách hoá à? Đây, hiện giờ ngay cả các sư cụ cũng được mở mang tầm mắt đấy ...” Vừa nói vừa

lăn lộn loạn xạ, có ý muốn tìm món Fastfood hoặc vài thứ đồ ăn vặt, thật sự muốn an ủi cái bụng đang vang lên những tiết tấu vui mừng này.

“Có gì bỏ bụng không?” Tôi đang trong tình trạng kiệt sức, không, là đói đến mức hoa mắt chóng mặt ấy chứ.

Cô ấy nhẹ nhàng vuốt mặt tôi bằng đám móng vuốt đó: “Đây đều là quần áo và giày dép, chỉ còn lại đồng tôm tởn ăn thừa này thôi... Biết ngay cậu có chết cũng thèm rời giường mà!”

Miệng tôi mở rộng, tươi cười hơn hở, mặc kệ mấy lời quát mắng của cô ấy.

Cô ấy ngồi trên sofa than thở, vẽ mặt mỗi mệ, giọng nói hơi ảm đảm: “Nhan Nhan, cậu có tin vào tiếng sét ái tình không?”

Tôi không chú ý nên giật mình nuốt nguyên cả con tôm, nước mắt tuôn rơi theo từng tiếng ho khan: “Gi cơ? Cậu thật sự trúng tiếng sét ái tình với Lý Quân Thành? Không cần phải giống hết kịch bản phim như thế chứ?”

Cô ấy buồn bã đáp lời: “Đúng vậy, cuộc sống thật hồ đồ, thật khốn kiếp.”

Tuy rằng cô ấy nóng tính, nhưng rất ít khi có thói quen nói ra miệng những lời thô tục.

“Hai người các cậu thật sự rất xứng đôi. trai tài gái sắc, không đúng, phải là nam đẹp tựa nữ, người khuynh quốc kẻ khuynh thành, cả hai rất thích hợp với nhau.”

Cô ấy rất khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi: “Anh ta? Đừng mĩa mai tởn, ngoài cuộc sống phóng túng ra thì anh ta chẳng còn gì cả? Nhất thuần túy nhì tổ tông, tởn ghét nhất loại người như vậy.”

“... Ghét mà còn cùng người ta đến miếu nhân duyên sao? Ghét này của cậu thật đúng là ghét cay ghét đắng...” Tôi cao giọng, cổ ý bồn cợt cô.

Cô ấy vẫn còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình, không thể tự kiềm chế. Cặp lông mi giả chợt vút lên, mở to không chút do dự, đôi mắt màu lam thấp thoáng một nỗi đau đau khó nhìn thấy được.

Tôi nhìn đám mây lớn phía xa xa ngoài cửa sổ, thở dài, lại đụng phải ánh mắt ngàn đao chém người, một cô gái tự cao tự đại như vậy, cũng có thể gặp phải những kiếp nạn gặp ghèngh, chỉ có điều cô ấy cứng rắn như một viên kim cương, đã cố chịu thì sẽ chịu đựng đến cùng .

Tôi sờ sờ mái tóc mềm mại như lông thỏ của cô ấy, cũng cảm thấy bức bối trong lòng: “Cậu đi rửa mặt trước đã, tởn sẽ nấu những món ăn thật ngon, ăn xong rồi ngủ một giấc, tỉnh thì chúng ta lại đi quán bar high một trận tiếp, quên hết tất cả mọi thứ!”

Cô ấy chớp chớp mắt: “Vì sao giọng điệu của cậu từ khi tốt nghiệp đến giờ vẫn không thay đổi thế, một chút cũng không đổi, thật khiến người ta chán ghét vô cùng.”

“Bụng tởn đã no căng rồi không thể động đậy được nữa, cậu thích thì tự mình ăn đi.”

Hồi ấy làm sao chúng tôi hiểu được thế nào “sầu” chứ, vụng trộm tránh thầy quản lí trốn ra bên ngoài, lĩnh hội cái cảm giác một chén giải nghìn sầu.

Thực chất nguyên nhân chẳng qua chỉ vì kết quả cuộc thi Tiếng Anh của hai người bọn họ rất thê thảm, bây giờ nghĩ nghĩ, làm gì có “sầu” ở chỗ nào đâu.

Lần đó chỉ là một khắc ngỗ ngược tùy hứng, nếu bây giờ lại rơi vào cảnh ấy một lần nữa, không hiểu chúng tôi sẽ làm gì.

Ngày đó cô ấy đang ở nơi trắng sáng, từng áng mây lặng lẽ trôi quanh.

Còn tôi, chẳng qua chỉ mắc phải chuyện thường của nhân gian, hết ngày lại thôi.

Vừa lúc tôi đang thu dọn đồng kết quả hỗn loạn trên bàn, bỗng mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tôi mới phát hiện ra, tiếng chuông này gần như một phản xạ có điều kiện, hoặc là cảm ứng tâm linh. Động tác của tôi trong phòng giống hết một kẻ trộm, tôi nghe thì không được mà không nghe cũng không xong.

Quả nhiên, một chú chó vừa nhảy vừa sủa nhắp nháy trên màn hình, dòng chữ phía dưới lấp lánh nhiều màu “Đại BOSS” ...

“A lô?”

“Tôi đang đứng cạnh giá sách khu nhà D, mang cặp tài liệu màu xanh da trời đến đây.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã quyết đoán đập máy luôn.

Tôi giận sôi lên, sao có thể sai bảo tôi theo kiểu dất lừa thuê như thế chứ? = =

Vừa mới bước vào thư phòng tôi đã vô cùng hoảng sợ, căn phòng này thật sự rất rộng, cả ba mặt tường đều là giá sách và tủ sách tiếng Nhật, giống như thư viện trường học của chúng tôi vậy.

Bàn làm việc ngoài ba bình hoa, một chiếc máy vi tính, một cái ống đựng bút, một cái gạt tàn không chút tàn thuốc thì chẳng còn gì khác cả...

Không phải do tôi mơ màng nhiều đâu, tìm hiểu nguồn gốc, tìm được tài liệu tôi mới phát hiện ra mình căn bản đã trở nên lạc hậu rồi...

= = thật sự khiến người ta tuyệt vọng vô ngần...

Cũng may có một cái thang chuyên môn cung cấp thông tin, tôi còn chưa kịp khoe khoang sự thông minh tài trí nhanh nhẹn của mình thì tiếng chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên.

Vẫn là đại BOSS: “Tìm được chưa?”

Cảm xúc của tôi như đang dâng tặng vật quý: “Vâng, tìm được rồi, tìm được rồi.”

“Ừ, không cần tới đây nữa, bây giờ tôi không cần nữa rồi, đặt ở trên bàn tôi ấy. Không cần làm náo loạn nơi đó đâu.”

... ..

Không cần đùa bốn người thường như thế chứ!

11. Chương 11

Dù sao cũng đã bị cảnh cáo rồi, kệ, tôi lấy hết can đảm đi thăm thú khắp nơi trong thư phòng.

Trên tường là một vài bức tranh thủy mặc vẽ chim và hoa, có rất ít nhân vật, chỉ có duy nhất một bức tranh sơn dầu hình đóa hoa sen là khác biệt, nhưng tôi nghĩ đó không phải là do hắn tự tìm về, nếu không phải là đột nhập nhà giàu trộm về thì cũng là đồng phạm tiêu thụ cho bọn trộm đấy.

Duy nhất bức tranh “vẽ về ngựa” của Từ Bi Hồng là tôi biết, còn đầu số khác tôi không thể nhận ra. (Từ Bi Hồng: là một họa sĩ rất giỏi của Trung Quốc, chuyên vẽ ngựa)

Tôi có cảm giác quái dị, không được tự nhiên.

Người như Quan Ứng Thư, trong thư phòng đều là tranh thủy mặc, lối vẽ tỉ mỉ có, lối vẽ phóng khoáng có, giống như nhìn thấy trên máy tính của Liễu Hạ Huệ đều là AV, thật là buồn cười... (Liễu Hạ Huệ: (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triễn Cẩm (展 公 西 伯), tự là Quý (公 西 伯), người đất Liễu Hạ (柳 下 惠), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.)

= = đây là cái phép so sánh gì chứ...

Tôi không dám đụng vào bàn học thần kì máy tính thần kì ngăn kéo thần kì mà ngoan ngoãn lùi ra ngoài.

Tôi nào dám chọc giận hắn, tôi chỉ dám vụng trộm...ờ...nghĩ một chút thôi = =

Vừa định khóa cửa phòng lại, đột nhiên tôi nhớ tới giấy ghi nợ của mình vẫn đang nằm trong tay hẳn... Nếu tôi có thể tìm được, sau đó hủy đi, có phải hay không tôi có thể “đúng lý hợp tình” mà quyết nợ?

...

Thôi an an phận phận mà trả nợ đi, tôi ngưng ngưng trở về nấu...bữa tối .

Bữa tối trên bàn, không khí có chút không thích hợp, đại BOSS luôn luôn không thích nói chuyện đã đành, Trúc Diệp mọi khi hay nói tào lao hôm nay cũng im lặng một cách yếu ớt.

Tôi nhìn hai người bọn họ, khổng chế chiếc đũa trong tay, lo sợ sẽ lỡ gặp nhiều đồ ăn, trong lòng ghen ghét không chịu được.

Dù gì tôi cũng mất mấy tiếng để làm đó, tuy rằng là lần đầu tiên làm thử gà hầm rượu vang đỏ, nhưng tôi thể tôi tuân thủ theo từng bước trong sách hướng dẫn, chỉ hận không thể tìm cái điện tử để cân cho chính xác.

Hơn nữa cá nhân tôi cảm thấy hương vị quả thật cũng được mà...

BOSS buông đũa, bình thần nói một câu: “Ngày mai vẫn làm các món ăn như cũ đi.”

Ô ô ô, bị ghét bỏ ...

Tôi chán nản nhìn đủ kiểu gà trên bàn...

Tôi vẽ mặt cầu xin hướng tới Trúc Diệp, hy vọng được khen ngợi một chút.

“Cậu cho rượu vang đỏ làm gì? Cứ như đồ uống bị pha tạp ỹ.”

o()o

“Lúc mua nguyên liệu trong siêu thị, nhân viên hướng dẫn rất khen ngợi, giá cả lại phải chăng...”

Cô ấy đánh gãy tôi: “Bao nhiêu tiền một chai?”

“38.”

“Phụt...” Cô ấy một hơi phun tất cả đồng thịt gà vừa nuốt vào ra ——

“Thảm nào chồng cậu hay nhíu mày, lấy bữa một chai bên quầy bar kia có phải hơn không .”

“Nhưng tớ không dám, tớ không dám động vào bất kì thứ gì của hắn trong nhà này, bằng không có bán tớ đi cũng không đền nổi.” Tôi có chút phẫn nộ nói, đây là điểm khác nhau của nhà tư bản cùng tiểu dân chúng nghèo khổ như tôi.

Thế nhưng cô ấy lại một mực chỉ đạo: “Nhưng cậu hiện tại đã đem bản thân bán cho hắn rồi, cậu dùng rượu vang đỏ của hắn cũng chả khác gì nuôi mèo mà cho nó ăn cá, cậu sẽ lạnh lùng để mặc nó chết đói sao?”

Tôi thấy cũng đúng nên gật gật đầu, một lúc sau lại giận dữ như cũ: “Trúc Diệp! Cậu ăn đồ ăn tớ làm, lại ở nhà của tớ thì nên nể mặt tớ chút nhá! Nếu không tớ sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà!”

Cô ấy cười hì hì nhìn tôi: “Ồ ồ, mới có vài giây mà, đảo mắt đã thành của cậu rồi à ...”

Tôi không nói được gì, tức giận bỏ ra ngoài đi xem tivi.

Tám giờ, trên TV giờ này chiếu rất nhiều phim điệp viên, phim chiến tranh hoặc kịch lịch sử.

Tôi xem phim, một phần để giết thời gian một phần để giảm bớt cảm giác bị đả kích, nên có phim cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trên màn hình là hình ảnh điệp viên ngằm của đảng cộng sản ngày xưa, đó rõ ràng là một mỹ nhân hoa như ngọc, lại giả dạng thành vũ nữ đầy phấn son ca múa dưới ánh đèn nê ông, hòa theo một đám bụng bự phai phấn động cười cười nói nói.

Tôi không khỏi thổn thức: “Nhìn người ta xem, đã 38 tuổi rồi , thế mà khi giả trang làm đoá hoa buổi sớm thì đúng là buổi sớm, chỉ cần để kiểu tóc đáng yêu nữa thì có thể lên sân khấu diễn vai áo xanh được rồi. Năm tháng như con dao, nhưng lại thiên vị bỏ qua cho họ a.”

Trúc Diệp cũng liên tiếp gật đầu: “Tớ xem phim hồi cô ấy vẫn còn trẻ, trước kia y hết thế này, bây giờ không thay đổi tạo nào, cứ như là thời gian dừng lại trước bông hoa đẹp, trọn đời không héo a.”

“Hả?” Cô ấy đột nhiên bật ra một từ nghi vấn.

Tôi không hiểu gì: “Sao? Có Drama Bug* sao?” Cô ấy có nguyện vọng tham gia làng giải trí, nên với những thứ này phá lệ cẩn thận.

*Drama Bug: Lỗi phim, kiểu như phim cổ trang mà bất chợt xuất hiện máy điều hòa ^^

Cô ấy lắc đầu, nhìn nhìn tôi, lại quay đầu: “Tớ thấy có gì đó kì quái”

“Kỳ quái như thế nào, có người đội mũ lệch hay trang điểm bị nhòe sao?” Tôi có chút tức giận tính soi mói của cô ấy, gà hầm rượu vang đỏ ngon như thế, lại không có người biết thưởng thức.

Tôi không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, không biết có người nào thấu hiểu nỗi lòng của tôi không a...

Cô ấy cũng không để ý tới chàm chọc của tôi, tự lẩm bẩm một lúc rồi như đã hiểu ra: “A, tớ rốt cục phát hiện, cậu và cô ấy giống nhau, nhất là ánh mắt, đều là mắt xếch, giống hồ ly.”

...

“Hừ hừ, bạn học Vương San San ở công ty tớ còn nói tớ giống bà quản lí tiền mãn kinh cơ? Một người bạn lúc học tiểu học còn nói tớ giống cô của cậu ấy. Sao toàn so tớ với những người đâu đâu thế?”

Ánh mắt độc đáo của cô ấy làm tôi có chút không dám nhận.

“Ôi, là thật, không tin tớ lấy ảnh chụp cho cậu xem, đuôi lông mày hay khóe mắt cũng giống, hình như bây giờ thẩm mỹ toàn dân đều bị ảnh hưởng bởi tài nghệ của mấy người trang điểm rồi. Nhưng thật sự là rất hợp với cô ấy.”

“Chẳng lẽ không hợp với tớ?” Tôi tức giận, tại sao cô ấy lại thối giống Lý Quân Thành chứ?

“Nếu so sánh mặt cậu với cô ấy, ách...” Cô ấy ấp a ấp úng làm cho tôi hận không thể bóp ngay một cái vào cái cổ vênh vênh đấy.

“Lãng phí!” Cô ấy gật đầu khẳng định độ chính xác của từ này.

“Giống như một đóa hoa tươi mà...”

Tôi vừa choáng váng vừa tức giận...

Có kiểu so sánh như vậy sao?

Hai chúng tôi ở trên sofa đùa giỡn loạn xạ bát nháo hết lên, hậu quả là đem đại sói xám, à, là đại BOSS kéo tới.

Hắn ở trên cao nhìn xuống chúng tôi, sắc mặt xanh mét. Giờ phút này, hai tay của tôi để trên cổ Trúc Diệp, một chân cô ấy đặt trên người tôi, không còn hình tượng gì để nói...

Cô ấy phản ứng trước, dường như cũng kinh sợ khí thế to lớn của hắn, ngượng ngùng thu hồi cánh tay đang muốn quấy nhiễu tôi, đứng lên phủi quần áo rồi trở về phòng, trong cả quá trình đầu cũng không dám ngược, giống đứa bé ở nhà trẻ.

Tôi nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô ấy, nếu Quan Ứng Thư không đứng trước mặt, tôi đã sớm cười đau sặc hồng ...

“Cô theo tôi đến thư phòng.” Trong giọng nói của hắn mơ hồ có một chút tức giận khó nhận ra, trời mới biết vì sao tôi lại nhận ra.

12. Chương 12

Tôi can đảm theo hấn đến thư phòng, đây là lần thứ 2 tôi đến chỗ này. Nhưng bây giờ, tôi cảm giác mình giống một đứa học sinh mắc lỗi bị gọi đến phòng giáo vụ. Trước đây, cứ mỗi lần tôi mắc lỗi, thầy chủ nhiệm sẽ lập tức lôi tôi đi giáo huấn một trận cho ra trò.

Tôi cúi đầu bước theo dáng người cao ngất ngưỡng của hấn, cái bóng cao lớn ấy đổ dài trên mặt đất, ngấm nhìn nó rất thú vị! Trước đây tôi thường thích chơi đùa với những cái bóng vì khi đi học tôi không có nhiều bạn thân, ngày nào đi học chỉ có một mình. Nhất là mỗi buổi chiều hoàng hôn tan học, chiếc bóng đi cùng với tôi tạo thành một đôi bạn tốt, có thể cùng nói chuyện, cùng chơi đùa vui vẻ.

Nhưng dần dần lớn lên tôi mới hiểu: Thế giới này thật không dễ dàng gì, không phải lúc nào cũng là thiên đường.

Vì thất thần đi theo sau hấn nên tôi đã đến cửa thư phòng lúc nào không hay, lại còn không cẩn thận húc đầu vào lưng Quan Ứng Thư.

Tôi chạy lui nhanh về sau cúi đầu lia lịa theo kiểu người Nhật Bản: “Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý!” Tôi vội vã giải thích, sợ rằng hấn nổi điên lên rồi sẽ dí tôi xuống địa ngục mất.

Hấn ngồi thoải mái trên ghế chủ tịch, hai mắt nhìn tôi đăm đăm như muốn đâm thủng mục tiêu là tôi trước mắt hấn. Tôi có chút hoang mang, chỉ sợ sẽ chết trước khi có thể mở miệng thanh minh với hấn:

“Sau này tôi nhất định sẽ an phận ở nhà nấu cơm, không dám nữa ...”

“Hôm nay cô đã làm cái gì vậy?” Cuối cùng hấn cũng mở miệng, miệng dùng để nói sao cứ phải im lặng cái kiểu chết người ấy chứ?

“Không có, tôi vào chuyển tài liệu, sau đó nhận được điện thoại của anh nên đặt tài liệu lên bàn và ra ngoài.”

“Phanh” Hấn chụp lấy sắp tài liệu bìa đen ném lại lên bàn.

“Cô có vẻ rất thẳng thắn” Thà hấn tỏ thái độ sai khiến như trước đây còn tốt hơn, lần này có vẻ như hấn rất tức giận.

Ngược lại với hấn, tôi bình tĩnh nhìn xuống đất “Đúng, tôi cũng động động vào đôi chút.”

Tôi dám chắc trong lòng, nếu không phải tôi thì chính Trúc Diệp đã làm chuyện này.

Hấn đột nhiên chuyển từ giận giữ sang cười sảng sặc dọa tôi một trận sốc lớn. Hấn chưa từng cười to như vậy, thậm chí lúc chụp ảnh đăng ký kết hôn, hấn ngay cả một cái nhếch mép giả cười cũng không có, trong khi tôi thì ngoác miệng cười đến ngu ngốc.

“Sao? Cô nói rõ cho tôi biết, cô động vào cái gì?” Hấn giả tốt bụng hỏi.

Giờ phút này tôi thật sự muốn nguyện rửa Trúc Diệp một trăm lần: “Anh thật sự biết rồi, còn hỏi lại làm gì?”

Tôi làm bộ không sợ trời, không sợ đất ưỡn ngực ngửa đầu, rất giống một tráng sỹ hùng dũng oai vệ dũng cảm trước đoạn đầu đài: “Muốn chém muốn giết tùy anh.”

Thực ra tôi dường như đang run rẩy ở trong lòng...

Hấn giống như không tin vào tai mình, nhìn bộ dạng ngạc nhiên của hấn tôi càng thêm hoảng hốt, xem ra so với thầy chủ nhiệm cũ hấn còn uy nghiêm hơn nhiều phần:

“Mạc Nhan Hình, đừng cho là tôi không tốt, cô một chút cũng không kiêng nể gì tôi!”. Lúc này hấn có tỏ ra phần nộ, nhưng hiện giờ tôi thấy thái độ của hấn phải gọi là vô cùng tức giận.

Trước đây hấn quanh năm chỉ có một biểu hiện lạnh lùng tựa núi băng khổng lồ, rốt cuộc cũng ... có hương vị của núi lửa.

Rất lâu sau, tôi không cần biết phong ba bão táp đang chờ trước mắt nữa, cũng chẳng coi cơn tức giận của hắn ra cái gì. Nhưng vẫn phải giả bộ nói năng có tình có lý một chút: “Thật ra thì sự việc cũng có gì to tát đâu, anh cứ quan tâm thái quá như thế thật chẳng ra dáng đàn ông!”

Hắn bước tới gần tôi.

Theo bản năng tôi lùi về phía sau, hắn tiến 1 bước tôi lại lùi 1 bước, giống như sư tử cùng thỏ con so tài cao thấp, cùng lặp lại trò chơi. Thảm thay, sau lưng tôi là cánh cửa phòng và lúc này tôi vừa vịn lùi đến mức đường cùng, giờ đây tôi hận nhất là không thể tự cắn lưỡi chính mình, tự tay vịn cổ mình.

Bây giờ tôi không còn đường lui, chỉ còn chờ chịu chết

Tôi chấp nhận số mệnh, từ từ nhắm mắt lại

Được rồi, thật ra tôi đã đọc tiểu thuyết đến mù mắt, hiện giờ trước nguy cơ cực kỳ nguy hiểm này lại tưởng tượng đến lý thuyết trong film, nhân vật nam nữ chính trong tình huống này đều xảy ra những cảnh lãng mạn....

= =

Sau đó là ảo tưởng phai mờ đi một cách đau đớn ...

Tôi đau đến mở mắt ra, tay hắn đang bóp cầm tôi, dù có romantic cỡ nào cũng không thể tưởng tượng ra tình huống này....

Nhưng có thể nhẹ tay hơn một chút được không?

Tôi chỉ còn thiếu chút nữa là nước mắt rùng rùng, hắn mới chịu buông tay, hung tợn mở miệng: “Giáo huấn cô lần đầu tiên, lần sau không được tiếp diễn.”

Nước mắt lúc này thật sự muốn rơi, nhưng lập tức được thu hồi lại, chỉ còn sót một chút ngấn ngấn nơi mí mắt. Hắn tiếp tục giáo huấn: “Từ nay về sau, không được sự cho phép của tôi, không được vào phòng tôi, không được động vào đồ đạc hay thay đổi bất cứ thứ gì!”

Tôi cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa: “Tôi động vào thì sao? Đó đâu phải là cái gì ghê gớm!”

Hắn quay sang nhìn tôi, tôi lại không thèm quan tâm đến ánh mắt của hắn: “Xem ra cô thuộc dạng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Ngữ điệu lời nói có vẻ đe dọa nhưng thật ra rất nhẹ nhàng, nhưng hắn nói thể chẳng qua là để tương xứng với lời giáo huấn phía trên mà thôi.

Hắn đặt một khối thủy tinh bị vỡ trước mặt tôi, chẳng nhẽ Trúc Diệp lại còn làm cả mấy chuyện như thế này nữa?

“Sao nào? Không nói gì tưởng là có thể chống chế? Nghĩ là có thể lừa dối?” Hắn dùng giọng điệu châm chọc.

Tôi quả thật không còn gì mà chống chế...

“Có gì đặc biệt hơn người đâu, không phải chỉ là một khối thủy tinh sao, tôi cần anh cái khác là được.” Tôi cố chấp cãi lại.

“Thủy tinh? Mạc Nhan Hình, tôi vẫn biết cô rất ngu ngốc, nhưng ít nhất cũng phải suy nghĩ xem đồ vật của tôi chẳng lẽ lại không phải là thứ cao cấp gì đó hay sao! “

Hả, tôi bày ra một bộ mặt rất ngây ngốc khó hiểu.

...

Không phải là thủy tinh thì còn có thể là cái gì nữa?

“Cô đi ra ngoài ngay, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô.” Hắn hất tay lên đuổi tôi ra khỏi nhà.

Tôi thấy hắn khó có thể không xử phạt, không đi thì những lời ác độc càng tăng, liền lập tức lao ra khỏi phòng như lốc xoáy...

13. Chương 13

Vừa ra khỏi cửa, cơn giận của tôi đã lập tức bốc lên.

Hùng hổ gõ cửa, Trúc Diệp nhanh chóng mở cửa, cười nịnh nọt: “Nhan Nhan, mệt rồi hả? Đến phòng tớ ngồi chơi một lúc đi, tớ đảm lưng cho cậu.”

“Hôm nay dù cậu có cho tớ một trăm vạn cũng vô dụng, chuyện này tớ đã quyết định rồi!” Tôi kiên quyết chống lại sự dụ dỗ.

Cô ấy thấy tôi không uống rượu mừng, lập tức trở lại bộ dạng ngăm ngúa ngón tay cái vừa mới sơn móng: “Thật đáng tiếc, vốn tớ đã viết xong cái chi phiếu một trăm vạn...”

Tôi lập tức bỏ nhào tới: “Tớ thu hồi lại những lời tớ vừa nói!”

...

Lúc này cô ấy mới rút lại bàn tay trắng nõn, vỗ vỗ mặt tôi một cái: “Đừng nằm mơ nữa!”

...

Sau đó cô ấy lần lượt giải thích tỉ mỉ mình đã lên vào thư phòng như thế nào, rồi làm gì mà đánh vỡ cái cúp thủy tinh kia.

Bây giờ tôi mới biết thì ra đây không phải chỉ là một chiếc cúp thủy tinh bình thường, mà là một chiếc cúp Golf bằng thủy tinh.

Tôi nghĩ món đồ kia nhất định có ý nghĩa vô cùng quan trọng với hắn, vậy nên hắn mới nổi giận như vậy, bèn bắt chước giọng điệu của hắn cảnh cáo: “Sau này cậu tuyệt đối không được bước vào phòng anh ta, không được động chạm linh tinh, nếu không thì không cần xét đến tình nghĩa nữa, chỉ có hai chữ: Tuyệt giao!”

Nhưng rõ ràng tôi không có được sức uy hiếp như hắn.

“A, chưa chi đã bắt đầu bảo vệ rồi... Chồng cậu? Thật ra tớ đã sớm nhìn ra cậu là đồ trọng sắc khinh bạn”. Cô ấy thích thú nhún nhún.

Mặt tôi bỗng dưng đỏ như mặt trời, vội vàng đứng lên.

Sáng suốt nhanh chóng mà chạy...

Nhưng khi trở về mới phát hiện, chạy như vậy hình như có gì đó cần che giấu, giấu đầu hở đuôi...

= = Thật sự là thất sách.

...

Điện thoại được nối liền vang lên giọng nói phấn khích của Tả San Hô: “Nhan Nhan à, biết gì chưa? Có người nói nhìn thấy chồng cậu đến quán bar cùng một người đẹp đó, cậu phải quản chồng cho cẩn thận đấy.”

“... Tớ hỏi cậu một chút.”

“Chuyện gì? Địa chỉ cái quán bar kia sao?”

“Cậu có biết hỏi mấy người Hướng Khôn từng tham gia một trận đấu, rồi đoạt được một chiếc cúp Golf bằng thủy tinh không?”

“Hả? Sao đột nhiên cậu lại hỏi vấn đề mang tính lịch sử này? Đợi chút, tớ đi trang điểm đã.” Cô ấy không đợi tôi nói xong đã cúp máy bỏ đi.

Tôi vừa tắm rửa xong thì thấy điện thoại reo liên tục: “Có một tin tức chắc chắn cậu không thích nghe...”

Tôi dùng một tay lau tóc, tai và bả vai kẹp lấy chiếc di động: “Đừng lên cơn điên nữa, có chuyện gì thì nói đi”. Tôi cũng không biết vì sao mình nhất định phải biết về lai lịch của chiếc cúp đó, có thể do câu chuyện đằng sau nó.

“Chiếc cúp kia chỉ một mình chồng cậu có, lúc học Đại Học năm 3 anh ta đã đại diện cho trường tham gia giải Golf, khi đó Golf cũng không phổ biến lắm, nên cũng không có nhiều người biết chuyện.

Giải thưởng đó do anh ta và Dụ Hà cùng đoạt được, khi đó Dụ Hà mới học năm nhất, theo đuổi Quan Ứng Thư nửa năm cuối cùng cũng trở thành bạn gái đầu tiên của anh ta, sau đó Quan Ứng Thư cùng cô ta chơi Golf, hai người trong trường học đánh đầu thắng đó, không ai cản nổi.

...

Nghe cô ấy nói xong những tin tức hỏi thăm được ở chỗ Hướng Khôn, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, Tả San Hô này lại muốn tiến hóa thêm rồi... Không ngờ cô ấy lại có thể giảng giải đầy đủ một câu chuyện xưa cũ như thế ==

Chẳng lẽ cô ấy thực sự muốn từ biệt đảng Tiểu Bạch?

==

Tôi trần trọc không ngủ được, bèn kéo hai bức rèm cửa sổ lên. Trăng nhô lên cao, trông như một chiếc đĩa ngọc to, chứa đựng toàn bộ những chuyện buồn vui của trời đất. Yên lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát vạn vật, ánh sáng trong sạch chiếu khắp mọi nơi, giống như một bàn tay ôn hòa hiền hậu, thông thả xoa dịu mọi nỗi hận, nỗi đau trong lòng mọi người...

Trong bóng đêm yên tĩnh này, không hiểu sao tôi lại cảm thấy rất nôn nóng.

Từ xưa đến nay Quan Ứng Thư đều thâm tàng bất lộ (Không biểu lộ cảm xúc), bình thường khi tức giận cũng không biểu lộ ra ngoài, cùng lắm là không kiên nhẫn thì nghiêm mặt mím môi, không thèm để ý đến người khác. Hắn càng không có thói quen nổi giận, có thể do môi trường tạo thành, cũng có thể do bản tính trời sinh đã thế.

Nhưng hôm nay hắn lại nổi nóng trước mặt tôi chỉ vì một chiếc cúp. Đột nhiên khiến tôi có một cảm giác kì lạ, giống như thần tiên đói bụng, hoặc một nhà sư không kiêng rượu thịt vậy.

Khoảng cách giữa hắn và tôi lại càng thêm gần...

Có lẽ đối với hắn, ý nghĩa của chiếc cúp này vượt quá những gì tôi có thể dự đoán.

Đó là thời tuổi trẻ nhiệt huyết, tương lai xán lạn, là tuổi xuân phơi phới của cuộc đời. Huống hồ bên cạnh lại có mỹ nữ như hoa, có lẽ chính là thời khắc thoải mái nhất trong cả cuộc đời Quan Ứng Thư.

Tôi đột nhiên có chút tò mò về tuổi trẻ của Quan Ứng Thư.

Liệu có giống tôi luôn tích cực đề ra ý kiến với căn tin trường, vụng trộm sử dụng cái bát nhiệt điện ở ký túc xá, ban đêm về trễ thì trèo tường nhảy vào, lúc rơi xuống mặt đất lại đau khổ nhìn cái áo ngủ có hoa của cô quản lí đứng ngay trước mặt...

Liệu có giống tôi trước kì thi luôn thức suốt đêm ghi chép, làm phao, còn sách vở bình thường sẽ vĩnh viễn bị tạp chí và tiểu thuyết đè lên...

Liệu có giống tôi luôn không muốn gọi điện thoại về nhà vì sợ phải nghe lời nhải dặn dò đi dặn dò lại...

...

Đáp án khẳng định là không ==

Vậy những thời khắc rực rỡ từ trước đến giờ ấy, hắn dùng làm gì?

Dấu vết duy nhất mà tôi biết lại là chiếc cúp vỡ kia, nó giống như sao băng rơi xuống, không thể tìm được tọa độ.

Nhưng mà, tôi có tư cách đi tìm lời giải không?

Tôi không khỏi thở dài, hiện tại nếu không do tờ giấy kết hôn kia trói buộc, hẳn nhất định đã sớm vứt tôi ra ngoài...

Mà tại sao hắn lại đáp ứng kết hôn với tôi? Chẳng lẽ là vì ý muốn của bác gái? Điều này không hề phù hợp với nguyên tắc của hắn.

14. Chương 14

Tuy bị người ta mắng chửi không tiếc lời, ngày hôm sau tôi vẫn ngoan ngoãn thức dậy đúng giờ, chuẩn bị bữa sáng ổn thỏa xong xuôi. Mỗi khi tên Quan Ứng Thư này tỉnh giấc, cho dù mới sáng tinh mơ, chỉ cần tôi pha quá nhiều cà phê hoặc thiếu một loại cà phê, hắn sẽ sẵn sàng phoir cái bộ mặt cau có đen kịt ấy cho tôi xem cả ngày...

Dù làm tốt công việc tôi cũng không dám kể công, cứ nghĩ đến khoảnh khắc bị răn dạy là tôi đã nước mắt giàn giụa rồi ==

Đầu heo lười biếng Trúc Diệp kia vẫn còn đang rằm rĩ trong ổ chăn không muốn thức dậy, tôi cũng lười nên lại một lần nữa đẩy đưa trên giường với cô ấy, đành để lại vài chữ rồi trực tiếp thu dọn hành lý sau vậy.

Nếu đại BOSS phiền lòng vì tôi, mà đây lại là nguyện vọng từ lâu tôi đã ấp ủ trong lòng, thì tôi thà quyết tạm thời coi như không thấy, dù thế nào ngày mai tôi cũng muốn về nhà thăm bà nội.

Nói chung quốc khánh đã qua rồi, hiện giờ người ra khỏi nhà không còn nhiều như trước nữa. Tôi rất dễ dàng mua được vé xe chạy đường dài mà người bình thường phải xếp hàng mất hàng tiếng đồng hồ vào ngày lễ mới mua được.

Xe chạy suốt năm giờ! Thời gian qua tôi luôn ngồi xe lửa, nhưng vì đã lỡ chọc giận Quan Ứng Thư, tôi nghĩ sau này tôi chỉ còn đường nuốt đạn mới có thể chuồn ra khỏi nhà được. Thực ra tôi cũng biết bản thân đang lừa mình dối người, thỉnh thoảng tôi giống như một đứa trẻ mắc lỗi, à, lại có lúc giống một chú chó nhỏ, cắn người mãi không buông tay, à không, lại nhả rồi, phải là không buông chân người ta mới đúng...

Lần trước tôi không cẩn thận làm đổ một chút canh lô hội ướp lạnh, thật sự chỉ trúng đúng một điểm lên đỉnh quần hắn, hắn lập tức lông mày nhăn thành một hàng, cho dù tôi thành tâm thành ý nói không dưới một trăm lời xin lỗi, mày hắn vẫn nhăn, giống hệt một trang giấy bị kẹt, dường như tấm vải bố ấy đang che giấu một chiếc khe sâu cùng thẳm.

Hơn nửa ngày hôm sau, tôi mới phát hiện hắn ăn cái bữa sáng được chế tác bằng một trăm phần trăm tình yêu của tôi xong liền ngênh ngang mà đi. Làm cho tôi vì không muốn bị muộn mất nửa giờ, đành phải tiêu tốn vài chục đồng tiền mặt bắt xe đến công ty!

Sau sự kiện đó tôi đã hiểu được một đạo lý, trăm ngàn lần đừng hy vọng đại BOSS sẽ có ngày cứ thế mà cười cười bỏ qua ân oán.

Bầu trời mùa thu không thật sự mang vẻ cao sang phá lệ, tôi phải ngửa cổ lên trời ngời ghế tựa nhìn những làn mây trôi. Bởi vì ánh rạng đông vừa hiện trời đã nổi gió, uy lực đến bây giờ vẫn không hề yếu bớt.

Những đám mây hình kẹo bông lượn lờ vuốt ve làn gió thu, trưng bày ra đủ loại hình dáng dịu dàng, hoa màu trên đồng ruộng vừa bị gió thổi nghiêng ngả về một phía giống như những loài vật lông mềm dịu ngoan, đương nhiên, con mèo nhỏ cũng có giới hạn.

Thực ra, mấy cây bạch dương bên đường đều không thể cảm nhận được dù chỉ một chút cái lạnh của gió mùa thu, cành cây ào ào lắc lư trong gió như đang hân hoan chúc mừng, không một phiến lá cây nào nhàn rỗi, chúng quay cuồng, cọ rửa mình trong sóng gió.

Tôi thích mùa thu, nhưng không giống rất nhiều người thích mùa thu vì thích mùa thu hoạch hoặc thích cái cảm giác thương xuân buồn thu, ôm ấp tình cảm gửi vào văn nghệ. Tôi thích mùa thu vì màu sắc trong mộng của tôi đều là sắc thu...

Người ta đều nói mộng mị thực chất chẳng có màu sắc gì rệt rõ, tôi lại không tin. Tuy rằng chính bản thân tôi cũng thường quên mất giấc mộng tối hôm trước của mình thuộc hình dạng gì. Nhưng tôi vẫn cố chấp tin tưởng, màu sắc của mùa thu là màu vàng của mộng.

Trúc Diệp thường nói ở tôi có một chi tiết có cũng được mà không có cũng không sao, là một dạng bướng bỉnh khiến người khác phải lực bất tòng tâm, tôi cảm thấy những lời này rất mang tính khích lệ, cứ để mất cô ấy trọn trắng mỗi lần gặp phải lí do thoái thác của tôi đi...

Lại cách xa một chút chính là cây thủy sam nửa vàng nửa xanh, như một người phụ nữ châu Á vận trên mình chiếc quần lụa mỏng mang phong cách thủy mị thướt tha của người châu u. Những chiếc lá cây tinh tế bay trong không trung, tao nhã rơi xuống đất, tôi nghĩ chúng đang bắt đầu một truyền thuyết tôi từng được nghe trước đây.

Đó là một ngày xuân se lạnh hết sức, tôi đang buồn ngủ nằm mộng lung trong lòng bà mới biết được, bà nói mỗi cánh hoa đều là một tinh linh, thời điểm rực rỡ nhất của những nàng tiên ấy không phải là lúc bông hoa được người đời khen ngợi, cũng không phải là khi nụ hoa bắt đầu nở rộ, ngược lại thời điểm đẹp đẽ nhất, thăng lợi nhất là khi mình đã lớn lên thành một cây đại thụ, lá cây phiêu bay tả tơi giống hệt những bông tuyết bình thường, đầu lá dễ dàng chạm đất chỉ trong vài giây. Hơn nữa, tốc độ của chúng gần như bằng nhau hoàn toàn, đều gần năm mét trên giây, như mọi buổi ca kịch được chuẩn bị trong một nghìn ngày, khó khăn lắm mới được lên sân khấu, chẳng qua chỉ có 10 phút, nhưng lại lưu lại thứ cảm xúc tao nhã tuyệt vời trong lòng người xem...

Sao lại không phải là lá cây?

Vũ điệu ấy cứ lưu luyến trong không trung như vậy, chậm rãi rơi xuống, cuối cùng cũng có thể hoàn thành sứ mệnh trầm trọng vĩ đại nhất trong cuộc đời này...

Đêm qua quên mất nạp pin di động, bây giờ lượng pin điện thoại không đủ dùng, tôi không kiên nhẫn nổi đành dứt khoát tắt máy, không khí bỗng trở nên vô cùng thanh tịnh. Chuyện đêm qua cứ dính chặt lấy đầu tôi, lẫn qua lẫn lại hơn nửa đêm, sáng sớm lại phải thức dậy đúng giờ làm nha hoàn chuẩn bị bữa sáng. Tôi thật sự không thể ngăn được những ý nghĩ khôn nạn đang tập kích từng đợt, liền xoay đầu đi ngủ.

Thời khắc tỉnh giấc đã nhanh chóng bước đến, cổ của tôi vẫn vẹo cứng ngắc, giống hệt một người máy bằng sắt gỉ.

Phong cảnh ngoài cửa sổ rõ ràng đang ngày càng gần quê tôi hơn, quả thực là vẻ đẹp bốn mùa như xuân. Những nơi tầm mắt phóng qua đều là cảnh đẹp, đồng cỏ tràn ngập màu xanh lá đầy sức sống, không có lấy một tạp sắc nào.

Rất nhiều người khó có thể dứt bỏ mối liên kết với quê hương, những điều còn sót lại hoặc mấy câu thơ “Bất tri hà xứ xuy lô quán, nhất dạ chinh nhân tận vọng hương”² hay “Lạc Dương thành lí kiến thu phong, dục tác gia thư ý vạn trùng”³ như vậy để làm tôi ảm đạm buồn thương, nước mắt lăn chực khóc.

Quê hương là gì? Chẳng qua nơi đó có người khiến ta vương bận, mà bản thân ta cũng khiến nó vương bận mà thôi. Nếu bạn nói nó là một thành phố, thì nó chẳng qua chỉ là một tòa nhà bé nhỏ lạnh như băng thôi, mà bạn, đối với nó cũng lắm cũng chỉ là khách cưỡi ngựa qua đường. Vậy sao có thể gọi là cố hương, sao có thể nói vắng trắng tối nay liệu có tròn được như ở quê hương mình?

Mà phong cảnh địa phương với nắng gió núi non đẹp vô ngần này, không hề có hình bóng nhỏ nhoi của tôi...

Đến gần giữa trưa, tôi ăn cơm trưa qua loa ở nghĩa trang. Nơi đó là nơi duy nhất trong toàn bộ thành phố này khiến tôi có thể dốc bầu tâm sự.

Xui xẻo là sau một thời gian ngắn, thời tiết chợt biến đổi đột ngột, gió trở nên có chút điên cuồng, cây non bỗng biến thành thủ lĩnh che chở cho đám “đàn em” lá cây.

Tôi đoán trời sẽ mưa, bèn mang theo cả ô lẫn hành lý đến ở một khách sạn nhỏ.

Nghĩa trang ở trên một ngọn núi, chỉ có một đường lên núi, ven đường toàn những cây phong đại thụ, lá cây không nhiễm vị chua chát của gió thu, màu sắc tựa như ánh tà chiều. Ngược lại cái màu vàng hơi mờ trong suốt ấy, giống như một cánh bướm nhẹ nhàng bay trong gió, mặt cỏ xanh đã được bao trùm bởi một tầng lá rụng, lại đang không ngừng bị thổi thêm, lại bay xuống vòng đi vòng lại như một trò chơi tiêu khiển.

, – Bất tri hà xứ xuy lô quán, nhất dạ chinh nhân tận vọng hương: Trích “Dạ Thương Thụ Hàng Thành Văn Dịch” – Nguyên tác: Lý Ích

Dạ Thương Thụ Hàng Thành Văn Dịch

Hồi Nhạc phong tiền sa tự tuyết

Thụ Hàng thành ngoại nguyệt như sương

Bất tri hà xứ xuy lô quán

Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương

–Dịch nghĩa:–

đêm lên thành Thụ Hàng nghe tiếng sáo

cát ở trước ngọn Hồi Nhạc trông như tuyết

ánh trăng ngoài thành Thụ Hàng như sương

không biết ai thổi sáo sậy từ đâu

làm cho lữ khách cả đêm nhớ nhà

–Bản dịch của Anh Nguyên–

Đêm nghe tiếng sáo

Núi Hồi Nhạc, cát trông như tuyết,

Thành Thụ Hàng, ánh nguyệt như sương.

Nơi đâu tiếng sáo du dương,

Suốt đêm chiến sĩ quê hương hướng về...

, – Lạc Dương thành lí kiến thu phong, dục tác gia thư ý vạn trùng:Trích “Thu tứ” của Trương Tích

Lạc Dương thành lí kiến thu phong,

Dục tác gia thư ý vạn trùng.

Phục khủng thông thông thuyết bất tận,

Hành nhân lâm phát hựu khai phong

–Dịch thơ:–

Thành Lạc gió thu chợt thổi qua
Ngõ ngang trăm mối viết thư nhà
Những e vội vã lời chưa hết
Sắp gửi người đi lại bóc ra.

15. Chương 15

Chương 15: Một mảnh ghép buồn của bức hoạ bất thành (hạ) . . .

Ngôi mộ lạnh lẽo, ngoài tiếng gió thổi vi vu chỉ có tiếng bước chân tôi trên thảm cỏ. Hô hấp của tôi bỗng dừng muốn đông cứng lại.

Lần thăm mộ gần nhất chắc là đã từ rất lâu rất lâu về trước, bởi bó hoa đặt trên mộ đã héo úa, thậm chí người ta còn không thể nhìn được màu sắc thật của nó. Lâu như vậy mà không có người tới thăm, chẳng có ai ngồi cạnh trò chuyện cùng bà.

Lòng tôi không khỏi dâng lên cảm giác bi thương, nếu ba còn minh mẫn có lẽ nơi này sẽ không quanh hiu như vậy, nhất định sẽ được chăm sóc tốt, nhất định sẽ có người nói chuyện với bà hàng ngày, cắm hoa lên mộ bà.

Như hợp với cảnh hoang vu nơi này, trời bỗng đổ mưa nhè nhẹ, chỉ là mưa phùn nhưng vì gió quá lớn nên tôi không mở ô ra được.

Ngồi trước ngôi mộ, không rõ vì mưa hay nước mắt mà tất cả cứ nhòa đi. Công lao dưỡng dục sinh thành của người tôi còn chưa kịp báo đáp, người đã bỏ tôi mà đi, lòng tôi không khỏi đau đớn thêm bội phần.

Trong lòng tôi có 2 người quan trọng nhất, vậy mà cả hai đều bỏ tôi mà đi, đi rất xa:

- Bà nội, hôm nay con đến thăm bà. Thật sự xin lỗi vì lâu như vậy mới đến vấn an bà một lần!
- Bà không cần lo lắng cho con, con sống tốt lắm, ba con cũng vậy. Chúng con đều sống rất tốt, cuộc sống rất vui vẻ, con cũng biết tự chăm sóc mình rồi.
- Đúng rồi, con đến báo cho bà biết, con đã kết hôn. Trước kia mọi người cứ lo lắng rằng không ai chịu lấy con, cuối cùng thì con cũng có người rước về. Bà nội thấy con có vĩ đại không?
- Con đã biết làm rất nhiều loại đồ ăn chứ không chỉ có trứng quấy cà chua như ngày xưa nữa!
- Con cũng đã có việc làm mới, bà không cần lo con gặp phải khó khăn trong việc tìm việc làm nữa, tìm được việc với con bây giờ rất dễ dàng.
- Bà cũng không cần quá lo lắng, con luôn biết phấn đấu trong công tác và trong cuộc sống mà.
- Ngày mai con sẽ về gặp ba, bây giờ ông rất vui vẻ, cười nói suốt ngày, đôi khi còn cười đến chảy cả nước miếng. Bà nội nhìn xem ba có đáng yêu không, lần nào nhìn thấy con cũng cầm lấy góc áo con cắn cắn, giống hệt một đứa trẻ nhỏ đáng yêu.

Tôi cũng bật cười, cảnh vật trước mặt nhoè đi như bị sương mù bao phủ, khuôn mặt ba với gò má xương xương đang ngoác miệng cười.

- À, phải rồi. Chồng con là một người rất tốt, tình tình dịu dàng, ngày nào cũng quan tâm đến con, tới tận bây giờ vẫn chưa từng cáu giận. Là người có tiền, là ông chủ lớn ở chỗ con làm việc, nhà con ở lớn thật là lớn, nếu bà có thể nhìn thấy nhất định sẽ thích. Khu vườn có rất nhiều cây lớn, ngoài ra còn trồng cả hoa hải đường nữa. Mùa xuân nào đến cũng rực rỡ như một con bướm lửa...

Nói đến đây tôi lại cảm thấy lời nói của bản thân hình như có chút lộn xộn. Tôi đã ở đây một lúc lâu đến nỗi chân tê không thể nhúc nhích nổi nên nói năng lộn xộn cũng phải thôi.

- Bà yên tâm, con nhất định sẽ tự chăm sóc mình, sẽ sống thật hạnh phúc. Đúng rồi, trước kia không phải bà từng hy vọng đặt tên con có một chữ « Thư » sao? Chồng con hiện giờ tên là Quan Ứng Thư, đúng là tốt quá phải không? Anh ấy người hệt như tên, đều rất tốt. Tuy lần này anh ấy bận không có thời gian đến thăm bà. Nhưng lần sau con nhất định sẽ dẫn anh ấy đến, bà yên tâm ...

- Hồn em đã về chưa? Một tiếng nói lạnh lạnh phát ra từ phía sau.

- Anh... sao anh lại ở đây ? Vừa quay đầu lại cả người tôi vừa run run.

Hắn giơ ô che cho tôi, rồi hừ lạnh :

- Không đến bây giờ thì bao giờ hồn em mới về lại? Cái giọng châm biếm đáng ghét của hắn làm tôi tức nghẹn một lúc sau mới mở được miệng.

Nhưng hiện giờ tôi vẫn có cảm giác như đang nằm mơ, giống như bị ảo tưởng lạc vào một thế giới khác vậy, đôi chân tê dại khiến thân hình lảo đảo. Hắn nhanh tay lẹ mắt lao ra đỡ lấy tôi, đến khi tôi đứng vững rồi hắn vẫn không chịu buông tay. Còn tôi ngay cả khi đã đứng thẳng vẫn không có chút sức lực trước mặt hắn:

- Sao anh biết chỗ này?

“Không phải chứ?” Hắn không đáp, hỏi lại.

... Không phải cái gì? Không phải cái gì tôi ở đâu cơ?

Đúng vậy, không phải tôi ở đâu đâu chứ?

“Anh tới làm gì? Chẳng phải anh không muốn nhìn thấy tôi sao?” Dường như tôi đang cố nhỏ rằng cộp bằng bất cứ giá nào.

“Tôi không đến để cô than vãn với người lớn ở chỗ này là tôi ức hiếp cô sao?” Hắn nâng mắt kính khiến tôi thở cũng không thở nổi. Tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn, chỉ mong có thể đứng vững. Bước theo hắn về phía trước, ai dè bước vào đúng chỗ bùn trơn ướt, không cẩn thận lảo đảo ngã nhào lên người hắn. Thoạt nhìn cảnh bi thảm trước mắt, có vẻ như tôi đã lập sẵn âm mưu đổ nhào vào hắn ...

Cũng may trước mặt bà nội hắn coi như đã giữ mặt mũi cho tôi, không so đo, còn nâng tôi đứng dậy, cầm ô che cho tôi, chắn bớt mưa gió đang thổi tới.

Tôi im lặng trốn tránh, rồi theo hắn xuống núi. Đi được một đoạn tôi ngoái đầu lại nhìn thoáng qua: Bà nội, bà nhìn xem con thật sự thật sự hạnh phúc, thật sự ...

Hơi ngẩng đầu lên nhìn Quan Ứng Thư, khuôn mặt hắn đẹp như bức tượng phù điêu, mỗi đường cong đều gọn gàng hoàn mỹ giống như bước ra từ tác phẩm nghệ thuật được gọt giũa tỉ mỉ.

Tôi thừa nhận Lý Quân Thành cũng đẹp, nhưng lại có khí chất âm u dọa người; Lôi Thần thoát nhìn thư sinh nhẹ nhàng, cò chi và cò lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt), nhưng lại thiếu vài phần khí phách; Hướng Khôn không có khuôn mặt đẹp bằng ba người còn lại, nhưng lại mang theo hơi thở độc đáo của chính bản thân mình... Đương nhiên, Tả San Hô kia nhất định sẽ không ngu ngốc để bị người khác sắp xếp ==

Nhưng bây giờ trong mắt tôi chỉ có đại BOSS là tốt nhất, phải chăng đây chính là tâm lý chỉ coi trọng vật của mình?

Quần áo đều ướt đầm, lúc này tôi mới cảm giác toàn thân lạnh toát, tuy rằng tính tình đại Boss có chút lạnh lùng nhưng toàn thân lại tỏa ra hơi thở ấm áp lạ lùng, tôi theo bản năng tới gần một chút, gần thêm một chút.

- Cô lại không an phận rồi, đứng thẳng lên ngay cho tôi! – Boss lên tiếng

%>_<% Ý đồ bất lương bị phát hiện ...

Tuy rằng quần áo và tóc đều ẩm ướt dính bết lên người, tuy rằng thời tiết năm nay đặc biệt không tốt, tuy rằng tôi thật sự không còn hình tượng, tuy rằng bên cạnh vẫn là một đỉnh Thái Sơn tỏa ra hơi lạnh thấu xương ... Nhưng tôi lại giống như người mắc chứng bệnh thần kinh, cảm thấy bản thân đã mong muốn từ rất lâu một cuộc sống giống như thời gian vừa qua ...

= =

Như một dòng suối nhỏ chảy trong lồng ngực : mệnh mông và nhộn nhạo, có thể nghe thấy tiếng hát ca ...

16. Chương 16

Chương 16: Cá muối có thay đổi thì vẫn là cá muối...

Đường xuống núi tương đối trơn trượt, nhưng BOSS đại nhân vẫn có thể đi lại vững vàng, mũi chân tôi vốn thuộc loại giống diễn viên múa bale hoặc đơn giản là giống người ngoài hành tinh từ trên trời rơi xuống, một nửa là hưng phấn, một nửa còn lại là run sợ lần từng bước đi xuống.

Lái xe Trần đang cầm chiếc ô đen giống Quan Ứng Thư đứng bên cạnh chiếc xe, thấy chúng tôi đi xuống liền vội vã mở cửa sau xe.

Hừ, lại là chiếc xe Bentley đen chết tiệt!

...

Hoàn toàn không có ai hỏi ý kiến của tôi, xe vẫn chạy thẳng về phía nhà nghỉ. Lúc này tôi nhìn ra cửa sổ mới cảm thấy có gì đó không thích hợp:

“Đồ của tôi vẫn còn để tại Tây Uyển.”

Đó đều là vật bất ly thân của dân đen như tôi, tất cả chi phí ăn ở đi lại của tôi đó nha, có nó thì tôi mới có thể ở khách sạn tốt, có khi may mắn còn được cung cấp cả bữa sáng nữa!

Lái xe Trần lúc này rất cục cựa cũng mở miệng: “Phu nhân, cô mau nghỉ ngơi, tôi đi làm thủ tục.”

Mỗi lần nghe bác Trần gọi tôi là “Phu nhân” tôi cảm thấy có điểm không thích hợp, rốt cuộc là làm sao?

Tôi tự biết mình nhiều lời vô ích, đành theo Quan Ứng Thư đi về phía khách sạn rực rỡ xa hoa đằng trước. Xa xỉ tuy là xa xỉ, nhưng lại không cần tôi trả tiền hay quẹt thẻ, không cần chính là không cần...

Phòng tổng thống đương nhiên có phong cách ung dung cùng sự rộng rãi, đi trên thảm thì mềm mại như trên mây, thắc mắc cứ để trong lòng, cũng không cảm thấy chân mình như không cần thận trọng rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục. Quả nhiên giống như trong truyền thuyết “Sợi mềm, hoa nhẹ, thứ nào hơn? Tất lựa, hài thù, bước nhẹ êm.” (Đây là bài thơ Hồng tuyến phẩm của nhà thơ Bạch Cư Dị, được dịch giả Ngô Văn Phú dịch với tên Thảm sợi đỏ, đầy đủ là: Sợi mềm, hoa nhẹ, thứ nào hơn? Người đẹp bước lên, khi múa hát. Tất lựa, hài thù, bước nhẹ êm.)

Tính tình và ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên tốt khó hiểu: “Mau đi tắm trước đi”.

Tôi nhanh chóng đi vào phòng tắm, nhưng lại không khỏi than thở, trình độ xa xỉ hoàn toàn tương xứng với phòng ngủ của Quan Ứng Thư. Tôi mỗi lần đi thu quần áo đều như lạc vào mây mù, không rõ phương hướng.

Chỉ là bồn tắm đủ cho hai người cùng nhau uyên ương dục = =

À, cách nói bây giờ chính là, uhm, NP ...

Tôi đứng bên chiếc bồn tắm to như bể bơi loại nhỏ nghĩ đến mặt đỏ tai hồng, tưởng tượng lung tung đến nỗi nếu như có người đưa cho tôi một đôi cánh, tôi nghĩ mình có thể bay thẳng ra ngoài không gian. Trong khi tôi đang đắm chìm ở trong tưởng tượng lấy BOSS đại nhân làm nhân vật chính mà yy, thì một tiếng gào to bên ngoài đem tôi bừng tỉnh .

“Mạc Nhan Ninh, cô ngủ bên trong luôn rồi à?” Trong giọng nói tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Tôi mới giật mình, vội vã tắm, không dám chậm trễ thời gian thêm một phút nào.

Nhưng tắm xong tôi lại hoàn toàn , áo ngủ là kiểu nam, tôi mặc vào thắt lưng phải quấn vài vòng mới mặc vừa. Nhưng là quần áo sau khi mặc đầy đủ thì.. cùng thời trang của hoàng hậu nương nương thời cổ đại không khác nhau là mấy. Tôi vừa quay đầu lại liền không thể tự kiềm chế mà ... Phía trên coi như không che được gì hết.

Như thế này thì bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Cũng may khách sạn năm sao cái gì cũng có, tôi lục tìm một vòng rốt cục cũng tìm được một cái hộp nhỏ, bên trong đều là ghim cài...

= = Tuy rằng tôi không biết giám đốc khách sạn có suy nghĩ gì...

Tóm lại đóng ghim cài đã cứu tôi một mạng, tôi kéo bên này che bên kia dùng ghim vỏ định phần ngực áo rồi mới dám bước ra ngoài.

Mặt của Ứng Thư lúc đó đã rất đen = =

Gấp cái gì? Cũng không phải vội vàng đi NP...

Tôi thực tà ác nói = =

Thời điểm Quan Ứng Thư đi ra tôi đã đang xem tiết mục trên tivi hơn nữa còn rút ra được một đạo lý: tivi dù lớn hay nhỏ cũng không phải nhân tố quyết định niềm vui...

Mà điều mấu chốt là, mấy kênh thu phí tôi không dám xem= =

Quan Ứng Thư yêu tiền đến mức biến thái, hoàn toàn phù hợp với định luật đã lưu truyền hàng ngàn năm nay “Càng nhiều tiền lại càng keo kiệt”.

Bình thường thời điểm thanh toán hóa đơn hàng tháng hẳn đều trừng mắt nhìn tôi, trong lòng tôi phần hận bất bình, hẳn đáng lẽ không nên khiến tôi – một người nội trợ cho hẳn khó xử như thế.

Hiện tại loại khoai tây trước kia một đồng nay lại thành thứ xa xỉ của quầy chuyên doanh rau dưa, tôi mỗi ngày đều phải lo lắng chế độ dinh dưỡng cũng thật không dễ dàng gì. Cũng không phải bà chủ gia đình chuyên nghiệp...

Kiểu dáng áo ngủ của tôi và hẳn giống hệt nhau, điểm này làm cho tôi có chút ảo tưởng quá mức, máu nóng như muốn phun ra. Nhưng Đại BOSS vẫn có thể ngồi thản nhiên tự đắc, không chút để ý liếc mắt nhìn tôi một cái rồi rút chiếc khăn tắm ở trên sofa ném cho tôi...

“Mau lau khô đầu.” Ngực khí của hẳn lạnh như băng.

Kỳ quái, tôi không lau khô đầu thì ảnh hưởng đến hẳn à ?

Tôi tránh khăn bay đến, nhìn hẳn xem thường, khinh bỉ, rồi không chút biểu tình nhặt khăn rơi trên mặt đất lau nốt những hạt nước còn sót lại trên tóc...

Lại là kênh kinh tế và tài chính! Tôi quả thực hoài nghi hẳn bắt tôi lau khô tóc có phải là muốn tôi bỏ chiếc điều khiển xuống không... Sao lại có thể nham hiểm như vậy chứ?!

Tôi thử dùng ngữ khí cảm kích nói:” Cảm ơn ngài, hôm nay đến thăm bà nội tôi.”

Hẳn không nói câu nào.

“Tôi biết ngài rất bận việc, để đến đây thật không dễ dàng...”

“Đi công tác.”

Hẳn không kiên nhẫn nói một câu rồi đuổi tôi ra ngoài, câu nói không có tí cảm xúc này của hẳn cuối cùng cũng khiến chút ngưỡng ngừng của tôi tan thành mây khói.

Hại tôi tự mình đa tình lâu như vậy = =

Chuông cửa vang lên, tôi còn chưa kịp phản ứng hắn đã đứng dậy ra mở cửa.

Tôi còn chưa kịp nói hắn đã xoay người, quét mắt lại phía tôi:

“Giặt sạch quần áo”.

Hả...

Tôi cầm chiếc khăn tắm, mệt mỏi lui ra. Còn tưởng rằng lương tâm của hắn ở trước mặt bà nội tôi thức tỉnh, cho tôi một con đường sống...

Vì sao tôi lại có ý nghĩ kì lạ như vậy? Đại BOSS không có tính người vô nhân đạo kia không thể thay đổi trong một sớm một chiều...

Tôi dùng tay tự đánh chính mình, đổi mặt sự thật đi!

17. Chương 17

Chương 17: Cánh hoa nhỏ bé (thượng)

Đến tận bây giờ tôi vẫn là một kẻ ngốc đầu đá, nhưng ít ra khi lớn lên cũng có chút biến chuyển.

Không hiểu tại sao Quan Ứng Thư lại tự nhiên dễ hơi, muốn đi du lịch nhưng hoàn toàn không theo kiểu du lịch thành thị, nếu là du lịch thành thị thì chẳng qua cũng chỉ có:

Hai ngọn núi, nhưng chắc chắn không phải là Vương Ốc, Thái Hàng (Hai ngọn núi trong tích cổ “Ngu công dời núi” của Trung Quốc); có hai suối nước nóng, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với suối nước nóng tự nhiên của Pháp.

Thế nhưng Boss vẫn là Boss, nhãn mặt phân công cho cấp dưới vẫn luôn là sở trường của hắn. Tôi đành phải tuân mệnh cùng hắn đi dạo khắp mọi nơi, việc được Quan Ứng Thư đặt ột cái tên mỉa mai: khảo sát...

Khảo sát một lượt chỗ này, thì ra thành phố bây giờ đều mở rộng khai phá đến từng địa phương rồi, tất cả những kẻ vô lương tâm đều tụ tập lại đây, giống hệt như một cái “Las Vegas” phiên bản Trung Quốc. Sòng bạc gần như đã trở thành nhà của họ, thà thua nhân phẩm chứ không thua tiền, cuộc sống ở nơi này giống như một sự mĩa mai, khi bạn ngồi tít trên cao, người ta sẽ coi bạn như thần linh, khoe khoang khắp nơi, nhưng một khi bị thua, bạn sẽ vạn kiếp bất phục (suốt đời suốt kiếp không trở lại được), cả đời không thể đứng dậy nổi.

Mà thật lâu thật lâu trước kia, tôi đã từng giả khùng làm chuyện điên rồ, móc bài thi chỉ chút những dấu nhân đồ choét vào cái móc câu, vác cần câu lên xe, hoàn thành hết lộ tuyến xe buýt, đi vòng quanh thành phố, quay một vòng rồi lại một vòng, hăng hái viết lên những lời hào hùng.

Giờ đây, tôi lại ngồi trên xe bus đi vòng quanh thành phố nhìn mấy tòa cao ốc hoặc biển báo công trình xây dựng mà chỉ trỏ: “Anh xem, đây chính là tòa thị chính của thành phố, nhưng có phải khí thế còn không bằng cái ngân hàng kia không? Nhưng ai biết được, hiện nay quan chức đều rất xảo quyệt, tiêu tiền đều kín tiếng mà tiêu, người của đài truyền hình và phóng viên đến phóng vấn thì chỉ thấy một cái nhà tranh đơn sơ. Chưa biết chừng còn có bao nhiêu cái biệt thự bên hồ, hay vài căn nhà lớn nào đó dưới chân núi, cạnh biển cũng nên...

Càng nói càng thấy nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc kích động, đã sớm quên mất người bên cạnh là ai, chỉ nhớ đến tới sự căm phẫn, hận đời...

Lúc quay đầu bỗng nhìn thấy vẻ mặt đen xì của Quan Ứng Thư, lúc này tôi mới hận không thể cắn đứt lưỡi mình, tôi hoàn toàn quên mất rằng cha của vị đại Boss anh minh uy vũ này chính là người đứng đầu tập đoàn M...

Giọng điệu liên lập tức biến đổi: “Đương nhiên, cũng có quan chức thanh liêm chính trực, giống như cha của anh ấy, chính là tấm gương lao động hăng say không tư lợi, một vị quan cao cấp có nguy cơ tuyệt chủng. Sự tồn tại của bác trai chính là ngọn đèn soi sáng đường lối chính trị của Trung Quốc...”

Tôi dùng hết khả năng đặt câu, cố gắng xoay chuyển tình thế, không muốn bị quy vào tội nói xấu sau lưng các bậc trưởng bối.

Hắn chỉ cau mày một cái, có phần không kiên nhẫn: “Mọi người ở nơi này đều nói chuyện như thế sao?”

...

“Chỉ có thể chen chúc trong xe với một đám người rồi nhìn ngó xung quanh?”

...

Quả thật, khí chất của đại Boss không giống người thường, dù đã thay bộ âu phục phẳng phiu, ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, vẫn có vẻ không phù hợp với xe bus. Tôi nghĩ vừa rồi đầu óc tôi nhất định đã bị kẹt vào cánh cửa nên mới đưa ra đề nghị ngồi xe bus ngắm phong cảnh...

Hoàng hôn mờ mịt, đèn đuốc trong thành phố dần dần bật lên, tạo ra một dải ánh sáng rực rỡ như sông Ngân hà. Mùa thu, thật ra ban đêm cũng không đến sớm lắm, nhưng do thời tiết, cả thế giới giống như đang ngủ say trong sự u ám chật chội, bầu trời rộng lớn trên cao lại không có mây.

Xe bus đi chậm lại một chút, rẽ ngang qua một con phố, nghe nói đây chính là nơi có thức ăn ngon nổi tiếng gần xa, nhìn dòng người đông nghẹt kia là đủ hiểu đại khái rồi.

Tôi bèn nghĩ đến thời đại học thường cùng Trúc Diệp ăn vặt ở đầu đường, có mùi vị thật khác, không phải là bát trân ngọc thực (tám loại thức ăn quý giá), nhưng lúc ăn lại có một phần náo nhiệt, một phần tùy ý, một phần thích ý.

Mãi nghĩ liền quên mất việc quan trọng.

Tôi vội vàng hô dừng, quay sang hướng Quan Ứng Thư ngồi kêu to: “Đi xuống, chúng ta đi ăn!”

...

Hắn cau mày nhìn mùi thức ăn chín bay lượn mờ mịt trên đầu.

Tôi thấy đề nghị của mình không được thông qua bèn nói thêm: “Không nên coi thường địa phương này, chưa từng nghe chuyện ăn sĩ trong chợ sao? Trong thành phố này, những gì nên ăn đều ở đây cả”.

Nghe vậy hắn vẫn không nói gì, sắc mặt cũng không đến nỗi quá tệ.

Tuy rằng con đường này cũng có chút danh tiếng, nhưng đặc sản nổi tiếng nhất của thành phố này vẫn là món thập cẩm. Từ nam đến bắc, đủ loại hình dáng, chủng loại đồ ăn nhẹ như trà sữa Đài Loan, gà thái bình, cua nướng phủ bột cà ri, khiến người ta chưa kịp nhìn hết mọi kiểu dáng đã bị cuốn theo dòng người liên tiếp vào xem.

Trúc Diệp yêu nhất là món ốc luộc, tôi thích nhất là canh miến tiết vịt cùng một đĩa tôm bóc vỏ tẩm bột rán, thêm một tách trà Long Tĩnh nữa là hoàn hảo.

Tôi cũng chẳng biết Quan Ứng Thư thích mùi vị nào, bình thường tôi làm thứ gì hắn cũng không có ý kiến (ngoại trừ món gà ngâm rượu chất lượng kém lần trước).

Thầm đắc ý một chút trong lòng, tựa như cuối cùng mình cũng có thể giơ tay ra khoe một thứ gì đó...

= = Tuy rằng tôi thật sự không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì.

Ở đây phần lớn các cửa hàng đều không có nguồn gốc rõ ràng, hơn nữa bởi vì bảng hiệu là một cái bẫy, nên lại càng khó phân biệt hơn. Tôi đã không tới đây từ lâu rồi, dựa vào trí nhớ mơ hồ đi dọc khắp con phố, cuối cùng cũng đến một cánh cửa quen thuộc.

Tôi mệt đến mức chỉ muốn lè lưỡi ra để thở, thế mà đại Boss ở phía sau vẫn có thể không nhanh không chậm đi theo, bộ dạng giống hệt như đang dắt chó đi dạo...

“Chọn nhà này!” Tôi chỉ vào một tấm biển màu vàng đang bốc khói.

Đại Boss lại một lần nữa nhú mày: “Cô chắc chắn chứ?”

Tôi dùng sức gật gật đầu: “Anh nhìn xem, có bao nhiêu cái đầu bên trong là biết có bao nhiêu món ăn ngon”. Tôi đã sắp không thu nước miếng lại được nữa rồi.

“Chuyện gì cũng dựa vào số đông”. Rõ ràng hẳn không tin tưởng lời nói của tôi, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét cộng khinh thường chỗ này. Tôi hơi tức giận: “Anh có thể dừng đưa ra kết luận sớm như vậy được không, ăn thử thì mới kết luận được chứ, cũng giống việc anh buôn bán dựa trên khảo sát đánh giá để ký hợp đồng đấy thôi. Ăn cái này không chết người được đâu”.

Tôi chỉ hận không thể lôi tất cả những kiến thức về sách lược kinh doanh ra sử dụng một lần.

“Ăn có chết người hay không tôi không biết, nhưng tôi chắc chắn lúc ngồi ăn sẽ gặp phải kẻ xấu”. Về mặt hẳn vô cùng nghiêm túc.

Tôi tức giận đến giậm mạnh chân xuống đất, quyết định không thêm quan tâm đến hẳn nữa: “Anh không đi sẽ hối hận cả đời!”

Hình như lời nói này không có ý cho phép chọn lựa....

Hắn bỗng nhìn tôi chằm chằm, tròng mắt đen như bầu trời đêm, bên trong điểm hàng ngàn ngôi sao...

Tôi kinh ngạc nhìn hắn một lúc, giống như bị đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy, hoặc là suy nghĩ của tôi đã bị con người đen như mực của hắn quán lấy, không tìm thấy đường ra...

Thoáng chốc, hắn hơi hơi mỉm cười: “Đã như vậy rồi thì đi thôi.”

Mà tôi, lòng dạ lại càng thêm hỗn loạn, Boss vừa mới nở nụ cười? Thật sự nở nụ cười...

Hiện giờ tôi thật sự còn vui hơn cả lần đi vườn bách thú hồi nhỏ, có một chú khỉ bắt được quả chuối tôi ném vào...

= =

18. Chương 18

Chương 18: Phiên ngoại huyết sắc lãng mạn . . .

Thay đổi cách xưng hô vì bây giờ hai anh chị đã yêu nhau ^^

Mỗi ngày, đều mong muốn được ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, bên ngoài thời tiết nóng đến mức làm cho người ta muốn học Hậu Nghệ bắn mặt trời...

Tôi soi gương, nhớ tới Tả San Hô từng nói “Trên lỗ tai không có gì thì không phải phụ nữ”, bị ai phát hiện giới tính mình chưa được xác định...

Bị kích động chạy đến thư phòng hỏi ý kiến người nào đó.

“Ôi chào, anh không biết là em có khuyết điểm gì sao?” Tôi cố ý buộc tóc lên, lộ ra cổ và lỗ tai, còn đặc biệt dụng tâm đeo chiếc vòng cổ bảo thạch vô giá, hiệu quả làm bật lên chỗ trống trên lỗ tai.

Người nào đó đầu cũng không thêm nâng, nhìn chằm chằm máy tính: “Thiếu đạo đức?”

Tôi tức giận đến nổi trợn mắt: “Quan Ứng Thư, anh hãy nhìn em rồi trả lời!”

Hắn nghe lời ngẩng đầu, lấy đôi mắt đen mê chết người không dè dặt xem xét tôi.

Tôi ngẩng đầu chờ đợi, chờ hắn miệng phun hoa sen.

Hắn làm ra vẻ giả vờ giả vịt thường thức nửa ngày, phun ra một câu: “VẬY là thiếu mắt nhìn người.”

... Lệ tuôn ==

Tôi quay đầu chạy như điên, sao lại có người đả kích người khác như thế?

Buổi tối lúc ngủ tôi vẫn còn canh cánh trong lòng, cánh tay dài của hắn duỗi ra tôi liền lui sang bên cạnh. Tuy rằng giường đủ lớn, tôi lui dần lui dần rồi cũng từ từ lặn xuống...

May mà hắn phản ứng kỳ nhanh, kịp thời tóm lấy.

Tôi bị cố định trong lòng hắn, muốn động cũng không dám động, trong lòng nín thở, ồm ồm làm nũng: “Em thiếu nội tâm, thiếu đạo đức, sao anh còn muốn ở cùng em? !”

Hắn không rên một tiếng, đôi bàn tay to sờ loạn khắp nơi, từ trên lưng đến vành tai...

Sau đó là cảm giác lạnh như băng...

Tôi giật mình một cái vọt lên đứng trước gương, đó là một đôi khuyên tai ruby, cùng với dây chuyền của tôi là trời sinh một đôi. Bảo thạch hồng như máu, bên trong lấp lánh đầy màu sắc, chiếu vào cái gì thì cái đó sẽ sáng lên, rõ ràng làm tổn hại mắt người khác.

Tôi “Khanh khách” cười rộ lên, bỏ nhào vào trong lòng hắn, hôn hắn mạnh một cái: “Em biết anh hiểu em nhất mà.”

Hắn gỡ khuyên tai xuống, không chút để ý hôn lên khối thịt mềm mại phía dưới lỗ tai: “Sắc mặt em thay đổi thật nhanh.”

19. Chương 19

Chương 19: Cánh hoa nhỏ bé (trung) . . .

Tôi có cả tình cảm thân thiết với chủ nhà lẫn phẩm chất của người hầu từ trong tận xương tủy nên vội vàng đi lên lầu, thu xếp lau chùi cái bàn trống duy nhất còn lại, bày ghế ra hộ hắn, cẩn thận theo sát hắn như người làm trong quán.

Rồi gọi món tử của quán là chân cá tẩm bột và trân châu từ gạo nếp, lại thêm món vịt chiên giòn nổi tiếng gần xa.

Đến khi các món ăn được mang đến thì nước dãi của tôi đã gần tuôn ra thành sông.

Tôi nhìn vẻ mặt vẫn cứ tỉnh bơ của hắn, không khỏi lên tiếng giải thích: “Tuy món này về hình thức bình thường, nhưng ăn đâu chỉ có hình thức. Lúc tôi học đại học luôn cùng ông cụ Trúc Diệp phóng xe đến đây ăn. Lần nào cũng ăn no đến mức như không thể bước ra nổi khỏi cái động hồ ly ...”

Hắn từ chối cho ý kiến, cầm đũa gắp gắp mấy miếng bột dính vào rồi chậm rãi ngẩng đầu: “Trường học của cô tên là gì?”

Tôi sốt ruột chờ hắn đánh giá nên trả lời cho có lệ: “Là một trường đại học không có danh tiếng lắm, cũng không tính là loại hàng đầu được.” Đột nhiên tôi lại nghĩ đến điều gì đó: “Nhưng mà hiện giờ trường của tôi hẳn là rất được, đợi ăn xong tôi sẽ đưa anh đi dạo qua.”

Tôi không thể không ăn bốc, tay trái tôi cầm món vịt chiên giòn, tay phải cầm nguyên miếng tẩm bột sung sướng ngốn hết quên cả trời đất, chẳng còn hình tượng nữa. Mà hắn vì đi ăn nên sau khi chuẩn bị cũng mặc một bộ thường phục, áo cặp tình nhân với tôi == (thật không hiểu Trần lái xe đã suy nghĩ sắp xếp gì nữa!), ông tay áo cũng hơi hơi xắn lên. Nhìn thế nào cũng rất tao nhã thông dong, thực sự ngăn nắp như đi ăn cơm Tây ...

Rốt cuộc là với bề ngoài được trời xanh ưu ái, cách ăn uống lại tùy ý nên khi không hề để ý đã dẫn dắt rất nhiều ánh mắt mọi người ngó sang. Ở cái bàn cách không xa đều là nữ sinh đến ăn món cá tẩm bột, tầm mắt không hề lệch khỏi quỹ đạo chỗ Quan Ứng Thư. Tôi có chút ít đặc ý nho nhỏ, cứ như là tâm lý khoe khoang mình cao hơn so với người khác vậy. Thời gian đã qua khá lâu mà tình hình không hề thay đổi, để viên dạ minh châu của mình bị nhòm ngó trộm thật sự là một chuyện khá khó chịu ...

“Mùi vị thế nào?” Tôi khát khao nhìn hấn.

Hấn chẳng buồn quan tâm gật gật đầu: “Coi như không khó ăn.”

Tôi lập tức dở khóc dở cười, món ăn mình nhớ lâu như vậy, vậy mà vua bếp toàn thành lại tặng cho bốn chữ “Không tính là khó ăn” thì coi như phí phạm à?

Liệu tôi có nên chỉ mừng thầm? Phải biết rằng bình thường đối với tay nghề của tôi, hấn ấy cũng chỉ có một câu bình luận phớt qua như vậy. Chẳng lẽ tay nghề nấu nướng của tôi đã dày công tôi luyện đạt tới mức đỉnh cao, làm người bình thường khó có thể với tới? Có lẽ dựa vào kết luận này thì chỉ sợ rằng đầu lưỡi của Quan Ứng Thư có vấn đề...

Tôi cắn miếng vịt cay rồi hít một hơi, hấn liếc mắt nhìn tôi một cái ra điều, ban cho tôi một từ “khoe khoang. Lời này cứ như thể được tứ đại soái ca thành phố M thốt lên sau khi đi ăn món cay Tứ Xuyên. Cảm giác của Tả San Hồ tựa như trăm sông đổ ra biển, không sợ đồ chưa chín. Dạ dày của bốn người bọn họ cứ như là làm bằng sắt, từ đầu tới đuôi cũng chưa từng nói một câu ghét bỏ.

Mà tôi bình quân cứ gấp đồ ăn một lần là lại phải uống đến nửa lít nước để giảm bớt vị cay. Sau khi về còn đau cả một đêm làm tôi cũng phải hô hoán kêu loạn suốt cả một đêm. Từ đó về sau, cuối cùng không có ai dám rủ tôi đi ăn món cay Tứ Xuyên nữa ...

= =

Tôi hơi khó đáp lại lời của hấn nên đành ngượng ngùng : “Em thề, tối nay nếu lại đau đến cắn chần sẽ kiên quyết không kêu thành tiếng!” Còn giơ ba ngón tay chỉ lên trần nhà thể hiện quyết tâm để trời đất chứng giám ...

Trong mắt hấn xẹt qua tia sáng không thể đọc được rồi gật gật đầu.

Một nữ sinh to gan đi tới nhiệt tình bắt chuyện: “Anh đẹp trai à, cho xin số điện thoại được không?”

Mồ hôi chảy xuống lưng như mưa rào khiến tôi rung mình một cái, có kẻ nào dúi mũi không sợ chết vậy? Không nhìn thấy đại BOSS quanh năm tản ra khí lực mạnh mẽ nhắc nhở chớ ai đến gần, thậm chí người quen cũng dừng nên dấy vào hay sao?

Hơn nữa, đã thấy vợ người ta ở bên cạnh mà còn đủ dũng cảm khai thác cơ may tình cờ gặp gỡ của mình sao? Quả thực là một sự coi thường và sỉ nhục đối với tôi, cho dù rốt cuộc tôi có phải là vợ thực sự của hấn hay không thì ngụ ý này tôi vẫn nuốt không trôi.

Tôi đứng “vụt” lên: “Tiểu thư, đã rõ như ban ngày, vợ người ta còn đang ngồi bên cạnh mà chẳng kiêng nể cứ thế cựa kéo, còn nói tiếp được sao?”

Cô ta rõ ràng đã bị chặn họng một chút, nhưng lập tức có hơi khinh thường: “Cô? Là vợ anh ấy? Vậy thì tôi là phu nhân của Leonardo đấy!”

...

Tôi hoàn toàn bị trêu đến phát cáu, lại còn lấy soái ca đầu bảng Leonardo ra để làm nhục! Tôi bèn túm lấy một nhúm tóc đã nhuộm thành màu nâu: “Leonardo?”

“Cô thì xứng chắc? Cứ tưởng bộ ngực to thì ghê gớm sao?” Tôi cảm thấy tức giận đến máu chảy ngược nên nói không lựa lời nữa.

Cô ta còn có vẻ đắc ý hơn, hơi cúi xuống rồi ôm lấy cánh tay của Quan Ứng Thư: “Anh đẹp trai à, nếu vừa lòng thì đổi chỗ uống một chén chứ?” Hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của tôi!

Đúng lúc tôi đang tức giận đến không nghĩ ra được câu đáp trả lợi hại nào thì đại BOSS rớt cuộc cũng lên tiếng với giọng điệu dứt khoát tuyệt đối: “Tiểu thư, xin hãy bỏ tay của cô ra, không nên trêu chọc vợ tôi.”

...

Những lời này hiệu quả còn gấp một trăm lần câu nói của tôi. Cô gái bộ dạng cũng khá xinh đẹp kia cuối cùng cũng buông móng vuốt của mình ra, giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chà, thì ra trên thế giới này thật sự vẫn còn có chuyện bông hoa nhài cấm bãi phân trâu.”

... Đây tựa như thứ tình huống gọi là đã chết còn muốn cắn người thêm một miếng sao?

Tôi tức giận đến đầu hơi choáng váng, trên thế giới này kẻ xấu đều là loại nhanh mồm nhanh miệng!

Đành phồng mồm ngồi xuống, rầu rĩ tiếp tục cắn miếng thịt vịt chiên giòn để bắt nạt cho hết giận. Lơ đãng nhìn Quan Ứng Thư, nghĩ đến chuyện vừa rồi hẳn ta đã giải vây cho tôi thì cơn tức giận trong lòng lại đột nhiên tiêu tan đi hơn nửa.

“Mấy nhóc bây giờ thật sự quá to gan...” Tôi không kìm được hơi sput sput.

Hắn ta không thèm quan tâm đến tôi.

“Vừa rồi tại sao anh lên tiếng hộ tôi?”

Lúc này hắn mới ngẩng đầu: “Có sao? Tôi chỉ tôn trọng công việc của nhân viên Cục Dân Chính.”

... Quả nhiên vẫn luôn vì tờ giấy đăng ký kết hôn kia. = =

20. Chương 20

Chương 20: Cánh hoa nhỏ bé (hạ) . . .

Đạo gần đây bụng tôi béo chằng khác gì người đã mang thai được mấy tháng.

Đường phố cũng đã lên đèn, người đổ ra đường cũng ngày một đông. Tôi ngó nghiêng ngược xuôi tìm taxi, quyết định không đợi xe bus nữa. Còn chưa kịp mở miệng gọi taxi liền nhìn thấy lái xe Trần đang chờ ở ven đường. Vẫn là chiếc Bentley gây chú ý kia.

Tôi nghiêng đầu nghi ngờ nhìn Quan Ứng Thư, hắn đã gọi điện thoại lúc nào vậy?

Chẳng lẽ do tôi uống nhiều nước quá, liên tiếp chạy vào toilet nên hắn lợi dụng lúc ấy mà gọi điện?

= =

Xe bắt đầu đông hơn, tôi nhìn những bóng đèn flash neon ven đường, cảm giác mắt như hoa đi. Hơi nheo mắt lại, tôi thấy ánh sáng khắp nơi như vỡ òa, tôi lên vẻ sáng bóng cho các viên kim cương, đôi mắt dần trở nên mê mèm người ...

Bên đường, cây ngô đồng đã tạm biệt hạ chào thu, phũ xuống một thân một năm phiên nào, tao nhả phấp phới. Thân mình cao lớn, vỏ cây loang lổ xù xì tựa như gương mặt của Phùng Tiểu Cương ...

= = hình ảnh ví dụ này thật sinh động.

Xe chạy nhanh đến gần cổng thì ngừng lại, bây giờ không cho xe lạ chạy thẳng vào trường nữa, đại khái là do có liên quan đến vấn đề xảy ra không lâu trước.

Cổng trường vẫn giữ dáng vẻ cũ, không đủ nguy nga, không đủ khí thế. Nhưng vẫn là nơi tôi học 4 năm, khắp các ngõ ngách đều lưu lại hình ảnh của tôi. Bây giờ trở về tự đáy lòng có điểm lo sợ bất an, tựa như diễn viên chưa được trang điểm tốt đã bước lên sân diễn vậy ...

Trời đang vào thu, thời điểm này trời đã bắt đầu tối. Sân trường trồng rất nhiều cây chủ yếu là hoa quế, long não, thủy sam

Sau cơn mưa như tẩy hết bụi bẩn trong không khí, long não đang mùa trổ lá, lá bé như ngón tay út, lốm nhỏ xanh biếc. Nhưng đến cuối thu đầu đông sẽ dần biến thành màu đen. Khi ấy, mỗi buổi sáng sớm, tôi đều ôm sách vở, đem theo bánh bao nóng, chạy âm ỉ trên thảm lá đen tuyền ấy đến lớp học, chỉ nghe lòng bàn chân phát ra âm thanh “bẹp, bẹp”. Sau khi tan học mới phát hiện mỗi bước chân mình trên đường đều loang lổ màu đen của lá long não.

Cây thủy sam lại là vẻ lạnh lùng không kiên nhẫn, có thể là do hai bên đường đều trồng thủy sam, làm cho người ta cảm thấy ưu thương. Một dãy rồi lại một dãy, giống như hàng ngôi sao trên áo bảo vệ của công ty chúng tôi – An đại ca vậy, nhưng có lẽ anh ấy đẹp trai hơn.

Đi qua thư viện là vườn quế, loài cây tỏa ra hương thơm ngào ngạt cách xa 10 dặm vẫn còn thấy được. Tôi thì thảo; “Nghe thấy không? Thơm quá, hoa quế chắc là khó trồng được lắm. Bây giờ chắc đang có nhiều đôi tình nhân ngồi tâm tình ở đó. Đúng rồi, anh có biết trường tôi thất đức bao nhiêu không, đặt nguyên một cái máy ảnh trong sân, làm cho vợ chồng người ta trước khi muốn làm gì cũng cảm thấy xấu hổ ...”

Đây đúng là tiếng lòng và nước mắt của biết bao nhiêu đôi tình nhân muốn thoát lên

Thư viện đèn điện sáng trưng, rọi rõ mọi ngõ ngách. Giống như một cây đèn sáng, dẫn đường hấp dẫn các bạn học đi đến nơi này để hấp thụ tinh hoa học tập, chân lí đường đời.

Nhưng đối với tôi rõ ràng là không có tác dụng gì, khi còn đi học, trừ tiểu thuyết ra, tôi chẳng còn thích xem gì khác ...

Ở nơi đèn đuốc tỏa sáng chẳng khác gì ban ngày này, tôi nhìn được người mà đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa tôi cũng không muốn gặp lại.

Cô ta có lẽ cũng không ngờ tôi sẽ xuất hiện ở đây, ánh mắt không thể tin được hướng thẳng vào tôi, mưu toan xuyên thấu tôi.

Cô ta đứng ở cửa ra, cách tôi chưa đến một trăm thước, mà tôi, đang đứng ở trên bậc thang, đối diện cùng cô ta.

Nói đến cô ta, tôi lại thấy tức giận hừng hực, máu không chảy nổi.

Ngày ấy tôi học năm ba còn cô ta mới năm nhất, buồn cười ở một chỗ cả ngày chỉ biết thương xuân ai thu, ngày nào cũng là thăm vãn sầu vũ.

Nhưng nếu giống như tôi và Tả San Hô, đều là bạn học cùng khoa Nghệ Thuật thì chẳng có gì lạ. Nhưng hết lần này đến lần khác lại là khoa Kỹ Thuật, vì muốn duy trì hứng thú của chính mình liền lao đầu tích cực viết bài gửi đến hội báo trong trường học để phục vụ sự nghiệp mệnh mông của mình.

Đây chỉ là hoàn cảnh thôi, quan trọng là cô ta vừa vào đã để ý đến biên tập viên của báo, cũng chính là bạn Vương Tề bảnh bao vênh vang của khoa tôi. Mọi chuyện cứ như vậy, khi tôi vừa vào trường thì bạn Tề này đã để ý nhằm đến tôi, còn làm ra những chuyện như là đặt cây nến dưới kí túc xá, ngồi đánh đàn giữa đêm khuya

Lúc ấy, trang BBS của trường toàn bộ đều là chứng cứ và kết luận hai chúng tôi quen nhau hay không quen nhau. Khi không quen nhau lại tiếp tục trở thành chủ đề bàn tán. Vì chuyện này mà không ít lần tôi bị giáo viên gọi lên nói chuyện.

Tôi đúng là oan không biết nói ai, tối hôm ấy vừa mới bị đi giáo huấn về, đầu tóc mới gội tẩy màu tóc còn chưa lau khô. Bị giáo huấn trận này sợ tới mức chồn luôn trong chăn không thò ra ngoài.

Trúc Diệp thực hưng phấn bày ra quỹ kế hất một chậu nước lạnh xuống.

Cuối cùng vì nữ nhân vật chính vẫn trốn tránh không gặp không bệnh mà mất, trở thành đề tài bàn tán của ở các nhà hàng, các kí túc xá gần nửa năm mới bắt đầu chìm xuống.

Cũng từ đó trở đi, mỗi lần tôi gặp Vương Tề là lại len lén bắn phi châm vào anh ta ...

Tuy nhiên, cũng vì cái tin đồn chết tiệt đó mà không biết từ khi nào, tôi và Vương Tề lại trở thành bạn bè thân thiết.

Tuy rằng anh ta bảnh bao, nhưng cũng chân thành thẳng thắn, tựa như ánh mặt trời rực rỡ, vì vậy rất được mọi người hoan nghênh. Bởi vì cùng hoạt động trong hội báo nên cũng từ từ trở nên gần gũi. Nhưng cuộc đời không có gì dễ dàng. Nguyên nhân ở chỗ, khi cô ta tỏ tình, bị Vương Tề không nể mặt từ chối, trong lòng nín thở chờ đợi mục tiêu khiêu chiến, chĩa mũi dùi về phía tôi.

Sau đó nợ cũ cộng thêm oán mới, lần này lại có chiêu thức mới, bức hình đi chơi của chúng tôi chụp hồi còn năm 2 không hiểu sao lại rơi được vào tay cô ta, sau khi được PS xong, vì vấn đề góc độ mà lập tức trở nên mờ ám vô cùng.

Cộng thêm lời tỏ tình thâm tình và nước mắt của cô ta lên án, nhanh chóng đẩy tôi lên đầu ngọn sóng gió, thẳng chức làm tiểu tam đáng ghét chưa quên tình cũ, không cam lòng vì người yêu có người khác nên chia rẽ đôi uyên ương.

Tôi giận đến run người, Trúc Diệp nhìn thấy cũng nổi trận lôi đình.

Hai cô gái đang trong cơn tức giận thì sẽ liều lĩnh như báo hoang, nhưng khi chúng tôi chạy đến thì Vương Tề nhanh chân hơn, vẻ mặt nghiêm nghị trách móc cô ta.

Tôi cùng Trúc Diệp đột nhiên không còn tâm tư gì nữa, sống chết mặc bay.

Nào biết rằng chuyện này cứ kéo dài không dứt như phim Hàn vậy, thậm chí trên Internet còn lấy chuyện của chúng tôi thành một câu chuyện lấy tên là “Nghe thấy quân có hai ý”.

Ồn ào huyên náo một thời gian rồi mọi chuyện rồi cũng đi vào quên lãng, vì bác bỏ tin đồn kia, tôi và Vương Tề gặp nhau cũng không nói gì nhiều. Nhưng Dung Dung vẫn không cam lòng, vẫn còn ghét tôi, thỉnh thoảng lại đánh lén vài chiêu.

Tôi cũng bất đắc dĩ, chỉ đành phải bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, tượng đất còn có ba phần thổ tính đầu, chọc giận tôi tôi cũng không thêm quan tâm, chỉ làm mặt lạnh với cô ta.

Nghe Trúc Diệp nói cô ta còn ngây thơ ở ký túc xá phóng bút nguyên rửa tội đời này gả ột tên không đứng đắn, không thể chết già ...

Tôi nghe xong thì quên mất, nào đâu biết cô ta kiên trì bền bỉ làm không biết mệt đến khi tôi tốt nghiệp cô ta còn không tử tế lừa tôi cắn ột phát. Lợi dụng quan hệ thân thích trong trường không ngừng làm khó dễ tôi. Vì việc này mà đề cương luận văn của tôi bị viết đi viết lại nhiều lần ...

Bảo tôi làm sao mà chịu nổi cô ta. Lúc này những oán hận của tôi giống như núi lửa phun trào không thể vãn hồi.

Tôi quay sang Quan Ứng Thư xem xét thái độ của hấn, nhướn mày chờ nảy ra ý hay.

21. Chương 21

Chương 21: Nhụy hoa nhỏ bé chuẩn bị nở (thượng)...

Nhìn nửa mặt bên của Quan Ứng Thư lúc sáng lúc tối, trong lòng tôi hơi hơi sắt lên.

Đợi hấn đến gần, tôi vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay hấn, cảm giác được thân thể hấn trong khoảnh khắc cứng lại, rồi lập tức phối hợp với tôi, cùng nhau đi về phía trước....

Thời điểm bước lên sân khấu, tôi giả bộ như bị trượt chân giẫm vào khoảng không...

Trời biết kỳ thật đôi giày tôi đang đi là giày thể thao ==

Một cơn choáng váng và trước mắt tôi hiện lên những vì sao...

Quan Ứng Thư thật đúng là người hiểu biết như tôi mong muốn, cánh tay dài vươn ra ôm lấy tôi, tôi giả vờ xấu hổ đến nỗi về mặt đỏ bừng khóe mắt mỉm cười...

Tôi dựa vào cánh tay hắn vững vàng đứng lên, làm bộ thẹn thùng dựa sát vào hắn, âm thanh ồm ồm vất ra nước: “Ông xã, cảm ơn anh.” Tôi cười đến háo sắc lại hạnh phúc.

Khóe mắt đảo qua đảo lại, rồi thẳng tắp nhìn chăm chú vào Quan Ứng Thư, đối với câu nói vừa rồi của tôi mà khó xử cùng chán nản đều hiện hết trên mặt, bị tôi thu vào hết đáy mắt...

Trong lòng tôi vô cùng cao hứng, thời điểm còn đi học tôi không quyền không thể, mọi sự ủy khuất đều giữ trong lòng. Hiện tại đã báo được thù, cảm xúc thật tốt, trong lòng lẫn lộn hàng ngàn cảm xúc, không thể diễn tả bằng lời, ào ạt giống dòng thủy triều, ngạo mạn dâng đầy trong ánh mắt.

Tôi dựa thế nép mình trong lòng Quan Ứng Thư, cầm lấy chiếc áo khoác của hắn, chậm rãi phóng thích cảm xúc của mình.

Không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ là trong đầu chỉ nhớ đến những cảm xúc hỉ nộ ái ố khi còn học đại học. Ở đây ban đêm rất yên tĩnh, ở trong ngực thật ấm áp, hai mắt tràn ngập sương mù...

“Đi thôi.”

A? Cái gì?

Tôi ngẩng đầu nhìn Quan Ứng Thư, tỏ vẻ nghi hoặc.

Hắn hơi nghiêng đầu, ý bảo đi theo, tôi vừa đi qua, đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

....

Hả? Chẳng lẽ tâm tư ti tiện bị phát hiện?

Có chút đuối lý: “Anh khi nào thì biết?”

Mặt hắn không chút thay đổi, đáp: “Lúc cô nháy mắt.”

...Câu trả lời kiểu gì vậy ==

“Cảm ơn anh đã không lật tẩy tôi...” Kỳ thật trong thâm tâm tôi cũng biết BOSS cũng không có lương tâm rộng lượng như vậy.

“Cô tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Quả nhiên một âm thanh lạnh lẽo âm 0 độ truyền đến.

Theo bản năng tôi vẫn không hy vọng hắn biết lúc tôi học bài đã nghĩ ra chuyện này, trong óc hiện lên hậu quả sẽ xảy ra sau đó, lập tức hận không thể cùng Tả San Hô cãi nhau ngay bây giờ, cô ấy tuy rằng tiểu bạch, nhưng là trong bụng đã có một tá chuyện xưa...

“Thành thật sẽ được khoan hồng.” Thanh âm kia từ đỉnh đầu truyền đến, tôi cảm thấy như từng đợt gió lạnh luồn vào áo, thân mình có chút run run, khiến cho giọng nói cũng không lưu loát: “Chính là, cái kia, chính là...”

Hắn không để ý đến tôi, quay đầu bỏ đi.

Tôi vội vàng chạy theo: “Chính là lúc ấy còn trẻ, vẫn còn trẻ con, nhìn nhau không vừa mắt...”

“Vậy sao?” Một chữ hắn nói ra đầy ý tứ hàm súc, khẳng định không tin.

“Vì một nam sinh...” Sau khi nghe những lời này, sắc mặt hắn càng thêm khó coi ==

Tôi cũng hiểu được như vậy không thể kéo lên hứng thú của hắn, câu chuyện mới kể được một nửa thật sự thực làm cho người ta khó chịu. Tôi cũng chẳng quan tâm nữa.

Da, triệt để cần nhẫn nói cho hắn nghe toàn bộ nghe chuyện hồi đại học.

Nói xong, nhất thời tâm tình thư sướng như gió xuân, không còn có một tia khó chịu, không còn có một tia oán hận, không còn có một tia tiếc nuối ...Nhưng lại có chút thất vọng ==

Nguyên nhân là do đâu?

Tất nhiên là không trông cậy vào hấn có thể thanh sắc câu lệ lên án mạnh mẽ một chút hành vi ác liệt kia, nhưng vẫn hy vọng hấn có thể phát triển chủ nghĩa nhân đạo cơ bản xuất phát từ “Ở chung” mà giả vờ an ủi tôi một chút cũng được.

Kết quả là ngay cả cái đầu của hấn cũng không động đậy, không hề bận tâm đến bộ dáng đầy sát khí của tôi.

= = quả nhiên, đối với đại BOSS mà nói, thiện lương a tâm tình a thần mã đều là mây bay...

Tôi đau lòng giẫm lên chiếc bóng cao to của Quan Ứng Thư, tâm tình không tốt đi về hướng vườn hoa quế.

Vườn hoa quế kì thật là một gò đất nhỏ, cả khu đều là sắc hoa quế thụ, ngọn đèn trên cao tỏa ra ánh sáng mờ ảo, nhớ tới mùi vị ngọt ngào, khiến tôi nhớ tới trước đây bà nội tôi thường làm bánh quế hoa trôi. Mềm mềm thơm thơm, dư vị ngọt ngào lượn lờ, bất giác...

Những bông hoa cúc lớn có bé có nhẹ nhàng theo gió rơi xuống, đậu trên vai Quan Ứng Thư, trên tóc, còn có bông rơi trên lông mi hấn...

Tôi có chút ghen tị, hấn có một đôi mắt hạnh nhân, lại thêm hàng lông mi con bướm trời sinh, phù hợp hết thảy các loại thẩm mỹ người xem.

Hôm nay hấn mặc là áo khoác màu trơn, làm cho tôi có chút mộng, thoáng như nhìn thấy tiên giáng trần, cho tới bây giờ hồng trần ở ngoài, hóa ra chỉ cách tôi có mấy bước.

Hoa quế nở rộ, hương thơm lan tỏa, không biết hoa rơi bao lâu, chỉ thấy được rằng, ánh sáng nhợt nhạt xuyên qua những đám mây, chiếu vào lòng mây hấn...

Tôi đột nhiên có chút không thích ứng, vội vã tìm đề tài mới, nhằm làm giảm bớt xấu hổ cùng ái muội giữa hai người, ngấm hoa cái gì chứ, chỉ dễ dàng khiến người ta miên man suy nghĩ những ý nghĩ kỳ quái mà thôi= =

“Anh có ăn bánh trôi không? Tôi định sẽ làm bánh trôi, trước đây bà nội có dạy tôi, bánh trôi hoa quế, hiện tại vừa vặn có thể làm.”

Hấn liếc mắt nhìn tôi một cái, không có trả lời. Tôi vội vàng nói rõ: “Tôi nhất định tìm loại hoa quế tốt nhất!”

= = di chứng nghiêm trọng của rượu vang và thịt gà a

Thời điểm trở về khách sạn đã không còn sớm, tuy rằng phòng là cấp bậc tổng thống, nhưng rất bất hợp lý là chỉ có một chiếc giường cỡ Kingsize....

Chẳng lẽ buổi tối tôi phải ngủ ở sofa?

Còn không bằng ở khách sạn bình dân 50 đồng một đêm....

Đại khái là cả đêm trải qua chuyện tình vừa nhiều vừa vớ vẩn, tôi có chút không chống đỡ nổi nữa. Lại thêm buồn ngủ, tôi không thèm nghĩ ôm ra trải giường leo lên sofa.

Mơ mơ màng màng cảm giác có điểm không thích hợp, mở mắt ra liền nhìn thấy cảm của người nào đó hiện đang cách mặt tôi khoảng chừng mười cm...

“A!” Tôi hồn bay phách tán hét to một tiếng.

Hấn rốt cục có động tĩnh, mang theo ánh mắt không hề không giận liếc nhìn tôi... Hóa ra là Quan Ứng Thư =|||

Sau khi hoàn hồn, tôi lại cảm thấy có chút choáng váng kỳ lạ, BOSS đại nhân trên người có một loại hơi thở mà tôi chưa từng ngửi qua, từng chút từng chút xộc vào mũi tôi, giống như một cơn lốc xoáy xoáy tròn, khiến tôi mê mang...

Ma xui quỷ khiến, tôi vươn tay chạm vào cằm hấn, có thứ gì đó đâm vào ngón tay tôi, chắc là hôm nay râu của hấn mọc dài ra, đâm vào lòng bàn tay tôi ngứa ngứa.

22. Chương 22

Chương 22: Nhụy hoa nhỏ bé chuẩn bị nở (trung)

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại vươn tay sờ cảm của hắn, hơi gai tay một chút, chắc là vết râu mới mọc hôm nay, đâm vào lòng tay bàn tay làm tôi thấy ngứa ngứa.

Cảm giác được toàn bộ đường cong trên mặt hắn đều kéo căng ra, giống như sợi dây thường lúc kéo co, tôi “khúc khích” nở nụ cười: “Chắc hẳn anh nói là không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa sao?”

“Thật ra anh không có đi công tác gì cả, mà là con bà nó tới nhìn tôi đúng không?” Tôi lớn mật phỏng đoán

Hắn từ chối cho ý kiến, kiên quyết mím chặt môi, giống như đang kìm nén một cơn sóng giận dữ, chỉ cần tôi chọc vào một cái liền mãnh liệt trào lên

Mà tôi, giống như trúng tà, bắt đầu bị loạn ngôn, nói năng linh tinh: “Không phải chỉ vỡ một cái cốc thôi sao? Có nhất thiết phải tức giận với tôi như vậy không?”

Trong phút chốc lại bất chấp hậu quả mà nói: “Hay là anh đã thích tôi rồi? Thế nên mới ngàn dặm xa xôi mà đuổi đến tận đây...”

Con hổ rồ cuộc không chịu nổi sự tức giận, hung hăng trợn mắt nhìn tôi một cái: “Tôi thấy cô hôm nay thật sự là ăn gan hùm mật gấu rồi!”

Ngay sau đó là bờ môi sắc bén mà mềm mại của hắn...

Đầu óc tôi xẹt qua một tia chớp sáng như ban ngày, khiến tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, ngay lập tức nhận ra việc tôi vừa làm chính là vuốt râu rồng, nhưng mà đã chậm rồi ==

Trên miệng truyền đến cảm giác hơi đau, tôi không kìm lòng được mà hô một tiếng, tiếng kêu theo khoe miệng tràn ra, lại biến thành âm thanh ái muội cùng khiêu khích rên rỉ...

Lực trên lưng tôi càng ngày càng lớn, giống như muốn sát nhập tôi vào trong thân thể hắn.

Trên miệng truyền đến một hồi lại một hồi đau đớn, tôi không có chỗ nào để trốn.

Tôi không kiểm soát được mà rùng mình, trong đầu cái gì cũng không có, hai tay nắm chặt lấy áo hắn, sợ rơi vào bóng tối, sợ rơi vào vực sâu vô tận...

Miệng dần dần run lên, cũng tràn ngập vị mặn...

Cuối cùng thì đột ngột kết thúc, giống như tiếng đàn tỳ bà miêu tả tiếng mưa rơi, boong boong không dứt, rồi đột nhiên đứt dây, tiếng vang ngưng ngừng cứ lớn vồn trong không gian, xung quanh lại im lặng giống như buổi sáng tuyết rơi...

Toàn bộ quá trình giống như kéo dài một thế kỷ, miệng của tôi cảm nhận sâu sắc vị cay của món cay Tứ Xuyên, thậm chí có cảm giác hơi hơi sưng

Ánh mắt tôi thẳng tắp nhìn Quan Ứng Thư, giống như hắn chuyên chú nhìn tôi chằm chằm...

Ánh mắt của hắn trước sau như một đều thâm trầm, giống như viên ngọc đen, cất giấu trong đêm tối muôn ngàn bí mật cùng mị lực. Tôi giống như bị hút sâu vào đó...

Toàn bộ cơ thể nóng hầm hập như bị hỏa thiêu, tôi có chút khó chịu, thoáng gầy dựa một chút đã bị hắn đè lại. Bị ném lên giường, may mắn là giường mềm mại như mây, nếu không thì với sức mạnh của hắn thật đúng là có thể bị ném thành liệt nửa người ==

Nhìn hần cứng ngắc trực tiếp đi ra ngoài tôi mới thu lại ánh mắt, nhưng lập tức phát hiện ra điều khiến ặt tôi lại một lần nữa bốc cháy

Vừa rồi kịch liệt vận động (= =), bởi vì tôi không an phận mà giẫy dụa nên Hello Kitty vốn dùng để cố định cổ áo đã sớm không biết đi đâu, mà trước ngực tôi, một mảng lớn cảnh xuân đều lộ ra ngoài

= =

Tôi xấu hổ ôm chần, đến thở mạnh cũng không dám...

Ôm tôi còn có điểm tâm (???), rất không công bằng, chẳng lẽ tôi phải ngậm bồ hòn sao? Hôn đều đã hôn rồi, có bóng đêm chứng kiến, hiện tại trái lại là tôi trốn tránh không dám gặp người? Dựa vào cái gì chứ?

Hơn nữa đó còn là nụ hôn đầu tiên của tôi! Đây là cái gì? Chính là điển hình của việc tự mình nuốt rằng gậy và máu để giáo dục người khác a = =

Cả đêm tôi bị thôi thúc bối rối không ngủ được

Nhưng ngày hôm sau nhìn thấy đại Boss ngủ trên ghế sofa, xương cốt giống như đảo ngược mà lại đem giường lớn ấm áp cho tôi ngủ, mọi oán hận của tôi đều tan thành mây khói...

Khách sạn phục vụ chu đáo, bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng, tôi vừa mới thấy bụng kêu đã nghe được điện thoại đưa cơm...

“Buổi sáng sau nụ hôn xấu hổ đầu tiên làm thế nào bây giờ” loại chủ đề này không hiểu sao lại cứ luôn tồn tại trong đầu tôi, quanh quẩn không thể bỏ mặc được.

Tôi ngồi đối diện với đại Boss có cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than...

Thế nhưng hần lại cực kì nhàn nhã như thường, giống như chưa từng có cái phong ba gì xảy ra.

Hừ, giả vờ bình tĩnh, ai không làm được chứ!?

Tôi cũng học theo hần cầm lấy tờ báo tin tức xã hội trên bàn, cùng bánh kem sandwich, mùi vị thơm ngon...

“Phốc!” Tôi không nhịn được cười một cái, sữa trong miệng theo đường vòng cung trực tiếp bắn vào tay, vào tờ báo của Quan Ứng Thư ở đối diện. Hần xanh mặt trừng mắt nhìn tôi...

“Thật sự rất xin lỗi, tại vì tin tức này quá buồn cười, không tin anh xem xem, một thiếu niên cường gian một bà già 76 tuổi!”

Tôi vừa nói vừa cười, hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt hần: “Anh bạn này nếu không phải dùng quá nhiều thuốc phiện thì chính là đưa thông tin không chính xác. Tôi chưa từng thấy chuyện nào hài hước như vậy đâu...”

Bộ dạng tôi hoa chân múa tay có chút vui sướng, thật sự là không kiềm chế được sự hưng phấn...

Hần hình như không bị sự hưng phấn của tôi cuốn hút, chỉ chăm chăm nhìn tôi giống như mèo con nhìn thức ăn, trong mắt lóe lên ánh sáng, khiến cảm giác vui sướng của tôi liền biến mất, chậm rãi cúi đầu thật lòng xin lỗi: “Tôi thực sự không cố ý, để tôi đi mua lại tờ báo mới, quần áo sẽ giặt sạch...”

“Không cần, đợi tôi thu dọn xong sẽ đi” Hần dường như không muốn liếc mắt nhìn tôi thêm nữa, lập tức rời bàn ăn về phòng, bỏ lại tôi một mình với bữa sáng phong phú nào cháo hải sản nào bánh kem, tâm tình uể oải chán ngán

Đại Boss này sao lại khó lừa thế cơ chứ? Khiến tôi rất tổn hại tinh thần...

Đêm qua còn nhiệt tình như lửa cướp đi nụ hôn đầu của tôi

Ặc, đó chắc chắn không phải là nhiệt tình như lửa, mà là hành vi cầm thú cường thủ hào đoạt (dùng sức mạnh đoạt lấy những gì mình muốn)

Con hổ tức giận cũng cắn người, tôi cũng tức giận hần không nói rõ cử chỉ khó hiểu của mình, ngày hôm qua hi sinh nụ hôn đầu tiên đổi lấy bầu không khí tốt đẹp nay lại bị hủy hoại trong chốc lát, tôi liền quyết định không thu dọn cái bàn ăn lộn xộn, quyết định không thêm dùng sức mạnh để thuyết phục hần, quyết

định không nói chuyện trước với hần, con người không thể có thái độ kiêu kì nhưng không thể không có sự kiên quyết?

Tôi chẳng qua chỉ là thiếu tiền của hần thôi mà!

Lúc lái xe Trần đến chuyển hành lý, tôi bèn ngăn cản, “Tôi còn có việc, sẽ tự mình bắt xe về.”

Ông có chút tiến thoái lưỡng nan nhìn Quan Ứng Thư, hần ngay cả mí mắt cũng không nâng lên: “Tùy cô, chúng ta đi trước”. Nghe vậy lòng tôi thấy thật lạnh lẽo, đây là cái gọi là “Hong nhan chưa lão ân trước đoạn” sao? (“Má hồng chưa phai, tình đứt đoạn” – trích Hậu cung từ của Bạch Cư Dị)

O()o Nếu Tả San Hô ở đây nhất định sẽ khinh bỉ khả năng dùng từ đặt câu của tôi...

Thật ra tôi rất nhàn rỗi, không có việc gì làm, chỉ đơn giản là muốn đùa giỡn tính tình không muốn cùng tôi so đo của đại Boss, giờ căn bản chính là tự tìm tội để chịu, sợ trong lòng còn chưa đủ một đồng bất hạnh liên tiếp xảy ra mà còn tạo thêm một cái...

Nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn quyết định đi thăm bà nội thêm chút nữa, sau này cơ hội đến thăm có lẽ không nhiều.

23. Chương 23

Chương 23: Nhụy hoa nhỏ bé chuẩn bị nở (hạ) . . .

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định nên đi thăm bà nội một chút, về sau cơ hội khả năng không phải nhiều.

Trước khi đi, tôi đi vòng vòng vèo vèo mới đến được một cửa hàng bán hoa lớn có danh tiếng nhất nhằm mua một bó hoa to. Nhưng điều khiến tôi học máu là hoa cúc đã được bán hết?

= = như vậy thật không công bằng a...

Chẳng lẽ là nhân phẩm của tôi có vấn đề?

%>_<%

Tôi bất đắc dĩ phải lẩn lộn nửa cái thành phố nữa mới mua được một bó hoa, trong lòng cảm thấy thật có lỗi với bà nội, một năm đến thăm có một lần mà còn keo kiệt = =

Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc ở chân núi thì lòng tôi liền run lên.

Chột dạ leo lên núi, kỳ thật đường cũng không dài lắm, tôi nghĩ lại cảnh ngày hôm qua ỷ ôi tránh mưa tránh gió trong lồng ngực ấm áp của đại BOSS xuống núi, trong lòng lại cảm thấy sáng nay giận hần có hơi tùy hứng thì phải = =

Nhớ tới vừa rồi tôi hùng hồn thề non hẹn biển, đột nhiên muốn trảm mặc ...

Tôi đúng là nói chuyện hay không gì sánh kịp = =

Lúc thấy bóng dáng tuần mỹ vô trù đại BOSS đứng ở giữa biển hoa, tim tôi đột nhiên nhảy loạn như con cá vừa nhảy khỏi nước...

(so sánh mạnh mẽ như vậy vì tôi đang vui vẻ như cá gặp nước = =)

Hoa cúc khắp nơi, xung quanh như được khoác lên một chiếc áo màu vàng. Khóe mắt tôi bị phủ một màn sương, chậm rãi đi vòng sang bên cạnh Quan Ứng Thư phong thần tuần lãng, rất tự nhiên ôm lấy cánh tay hần, cười tươi như hoa: “Bà nội, thật ngại quá, sáng sớm hôm nay cháu ngủ quên, cho nên tới hơi muộn. Bà thấy anh ấy tặng hoa cho bà có long trọng nào nhiệt không? Chỗ này thật sự rất lạnh đó, chỉ mong chỗ hoa này có thể giúp bà đỡ buồn, không để bà cô đơn một mình nữa...”

“Chờ sau khi bố cháu khỏe lên, cháu dẫn ông ấy lên đây thăm bà được không?” Tôi có chút tiếc nuối, chắc hẳn bây giờ bà nội rất nhớ bố tôi.

“Tuy bố bây giờ vẫn khỏe, nhưng vẫn không thể vận động mệt nhọc, cũng không thể đi xe đường dài ...” Tôi càng nói càng uể oải, một năm trước đây, một nhà ba người chúng tôi tuy rằng không đủ viên mãn, nhưng ba đời vẫn sống hòa thuận vui vẻ, cuộc sống ngọt ngào như ngâm mình trong mật. Nhưng bây giờ.....

Trong thời gian đó, ông trời đã cướp đi người thân của tôi, cho dù tôi có để cả một bộ quần áo màu mè dưới gối để cầu xin, thì cũng chỉ như ảnh trong nước, hoa trong mộng mà thôi...

Quan Ứng Thư không lên tiếng, tôi cũng không biết hẳn có nghe tôi nói gì hay không, nhưng thế là hẳn đã tôn trọng bà nội tôi rồi, tuy rằng bình thường đối với tôi thì hẳn rất chảnh, hay cáu kỉnh, nhưng trong cảm nhận của tôi từ trước tới giờ thì bộ tây trang màu đen nghiêm túc hẳn mặc hôm nay là khí vũ hiên ngang, đẹp trai vô cùng, ngay cả yêu nghiệt Lý Quân Thành khuyhnh quốc khuyhnh thành cũng phải đứng đằng sau.

Lúc xuống núi tôi cũng leo đèo đi theo hẳn, không khác gì một sủng vật sợ lạc chủ. Nửa ngày không dám hé răng, cúi đầu rậm rập nghe lời như học sinh tiểu học .

Lúc tới xe, lái xe Trần cười tủm tỉm đưa cho tôi một túi đồ ăn vặt to sụ khiến tôi kinh hãi = =

Bên trong đều là những thứ tôi thích ăn: thịt bò khô, mít, sôcôla, đồ uống...

Quay đầu nhìn đại BOSS vô cùng hồ hững, mũi tôi cay cay.

Một năm nay tôi cứ như người lênh đênh trên biển không bờ bến, không có nơi mắc cạn, không có góc tránh gió, mưa đánh gió thổi không biết về nơi đâu...

Chưa từng có ai cho tôi sự ấm áp chân thật mà dày đặc như vậy, giờ khắc này, tôi rốt cục cũng cảm thấy hạnh phúc.

“Cám ơn anh.” Cám ơn anh cho tôi cơ hội, tiếp cận ánh sáng, tiếp cận ấm áp, tiếp cận góc tươi sáng nhất của thế giới này... Lúc này đây,

Hắn vẫn mặt không chút thay đổi gật gật đầu. Tôi lại bị cảm động đến rối tinh rối mù nắm cổ áo hắn, tiến lại gần, hôn lên mặt hắn một cái...

Hắn thuận thế tiến tới, tôi cố tình né tránh, cười hì hì: “Đại BOSS, cuối cùng thì anh cũng bị người đầy mị lực, người gặp người thích là tôi đây chính phục!”

Phía trước lái xe Trần cười ra tiếng, Quan Ứng Thư sắc mặt đen kịt...

Mà tôi, lần đầu tiên cảm thấy chiếc xe Bentley này đáng yêu, êm ru y như giường tôi...

Tôi cùng đại BOSS vừa tán gẫu vừa ăn đồ ăn vặt trở về thành phố M. Kỳ thật, nói là chúng tôi nói chuyện phiếm thể thôi, thực tế là chỉ một mình tôi đọc tấu.

“Ôi chào, sao mới sáng ra mà mặt anh đã thối thế này? Tôi không phải cố ý phun sữa lên tờ báo của anh ...”

“ ... ”

“Còn có, anh mua hết hoa cúc cũng không báo cho tôi tiếng nào, mất công tôi đi vòng vào một chuyến, mắt trắng mấy chục khối đấy.”

“ ... ”

“Đúng rồi, anh kể cho tôi nghe chuyện về cái cúp kia được không? Đương nhiên anh hoàn toàn có thể lược bỏ đoạn về tình cũ...”

Hắn rốt cục thể thờ ơ nữa, xoa xoa cái trán: “Cô nên ngủ một chút thì tốt hơn.”

= =

Tôi hai mắt nhắm lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, vì sao tôi lại bị đối xử như vậy?

Nhưng mà suy sụp cũng không làm ảnh hưởng tới tâm tình kích động của tôi. Vừa về đến nhà, tôi lập tức chạy vào phòng Trúc Diệp, nhìn căn phòng trống trải không có người ở liền há hốc mồm: “Mình mới không về có vài ngày mà thôi, chẳng lẽ cô ấy đã bơi xuyên qua rồi?”

Lời này hoàn toàn có căn cứ, lúc học đại học, hai chúng tôi thường xuyên trao đổi kinh nghiệm tiểu thuyết. Nói cao hứng, Trúc Diệp luôn nói:

“Ngày mai tớ sẽ đi bơi, sau đó xuyên qua thì tốt biết mấy” làm tôi không biết trả lời thế nào...

Tôi quyết định lấy điện thoại ra...

Ách? Không được ? Chẳng lẽ thật sự xuyên qua rồi?

Không được, gọi cho Lý Quân Thành thử xem...

Cũng không được ?

Chẳng lẽ đều đi rồi?

Tôi nhất thời hoảng hốt, vội vàng chạy đến phòng Quan Ứng Thư, ngay cả cửa cũng không thềm gõ: “Không xong rồi, Trúc Diệp cùng Lý Quân Thành vô cớ mất tích, di động đều không gọi được, tôi nghi bọn họ xuyên qua ...”

Đại BOSS nhú mày, nhìn tôi một lát: “Là cô không gọi được thì có.”

...

Tôi thử gọi lại lần nữa “Điện thoại của bạn đã hết tiền, mời hãy nộp phí...”

Tôi sao có thể nhất thời hưng phấn choáng váng đầu óc, thần kinh mơ màng mà không nghe rõ ràng chứ?
= =

Tôi có chút , trước mặt một người thông minh lại phô bày sự ngu xuẩn của mình ra thì đúng là chuyện cười mà ...

24. Chương 24

Chương 24: Sóng lớn dâng lên (thượng)...

Từ chương này chính thức đổi cách xưng hô cho hai anh chị cho tình cảm:”>

Vội vàng lên mạng nạp tiền, cuối cùng cũng nối máy được với điện thoại của con nha đầu chết tiệt Trúc Diệp. Không ngờ lại bị nó chặn họng đả kích trước: “Các người sao có thể thiếu đạo đức như vậy? Bỏ lại một mình khách ở nhà, còn bản thân thì không biết đã chạy tới xó nào hưởng tuần trăng mật rồi...”

Phật viết: tôi gọi điện thoại không phải vì tức giận... tôi gọi điện thoại không phải vì tức giận... tôi gọi điện thoại không phải vì tức giận...

“Bây giờ cậu đang ở đâu? Hành lý đều chuyển đi cả rồi.” Tôi mặt mày tươi cười, kỳ thật một chút cũng không áy náy = =

“Trải báo ngủ ngoài đường.” Con giận của Trúc Diệp vẫn còn chưa dứt

Tôi cũng lười chẳng muốn nói chuyện tử tế: “Nói hay không, dám không nói... thì thôi. Dù sao nhiều thứ như vậy một mình tớ vẫn ăn được tất...” Cố ý bỏ lại một nửa không nói.

“Ôi chao ôi chao ôi chao, cậu để lại cho tớ một ít đi, hiện giờ tớ tìm thấy một chỗ rồi, hôm qua mới phỏng vấn thành công, ngày mai phải đi làm.” Giọng nói không kìm nén được niềm vui sướng tự đắc.

Tôi cũng không khỏi chần chừ: “Sao cậu lại vội vàng như thế? Hơn nữa phòng có rộng không?” Tôi lúc ấy còn phải theo gót chủ nhà nói vớ cả mồm mới thuê được cái phòng trọ mùa xuân thì ẩm ướt tận trời, mùa hè bị nắng chiều rọi đầy đất, mùa thu cát bụi đầy phòng, mùa đông gió lạnh heo hút...

“Phòng ở là của Lý Quân Thành, tớ đây là con nhà nghèo liêm khiết, làm sao có thể dựa vào sức mình chạy loạn ba vòng đi tìm nhà ở được chứ, chỉ có thể nhờ cậy bạn bè bên ngoài thôi...” Cô ấy còn sinh động cố làm ra vẻ muốn tìm sự thương cảm.

Tôi chán nản khinh thường: “Đừng có chế giễu tớ, một tháng tiền tiêu vặt của cậu đã bằng tiền lương tớ không ăn không uống kiếm được trong cả một năm.”

“Chưa từng nghe câu nói này sao: Không yêu công việc sẽ phải chịu đói! Cha tớ vừa nghe tin tớ có dự định cầm rẽ ở thành phố M chơi bởi một thời gian đã trở mặt đóng băng tất cả chi phiếu tớ sở hữu!”

Tôi cũng hiểu được chỉ có chuyện này mới có thể uy hiếp cô ấy: “Thế cậu định kiếm cơm kiểu gì?”

“May tớ đoán sẵn được chuyện này rồi nên đã gọi điện rút năm vạn tiền mặt trước...”

Cô ấy quả nhiên rất độc ác, đập chết cha mình vứt ở bờ cát xa xôi rồi ==

Tôi tự nhiên hiểu được dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình, cố gắng kiên trì làm việc.

Lúc trở lại làm việc tôi vốn nghĩ rằng sẽ chìm ngập trong nước bọt của vị thủ trưởng đang trong thời kì mãn kinh, không thì cũng phải chịu đựng mấy món ăn không hợp khẩu vị người của mẹ nuôi (Người nấu cơm ở căng tin). Nhưng trên thực tế bà ấy chỉ dùng ánh mắt sâu sắc tìm tòi nghiên cứu tôi một lúc lâu, rồi thở dài cho qua?

Đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ bà ấy đã qua thời mãn kinh?...

Vừa ngồi xuống đã bị “nghiên cứu sinh” khác là Tiểu Mẫn ở bên cạnh quan sát, bỗng vui vẻ tám chuyện với tôi: “Cậu tới trễ như vậy thật sự đáng tiếc nha, bỏ lỡ bộ dạng đại BOSS mặc áo lông thú lạnh lùng cực “ngầu” rồi...” Mắt cô ấy long lanh bắn ra ngàn vì sao.

Tôi tức giận: “Đâu phải là lần đầu tiên gặp đâu, hửn ta ngày nào mà chẳng như thế?”

Cô ấy dùng sức trừng mắt liếc nhìn tôi một cái: “Hôm nay hoàn toàn khác, một người tuyệt mỹ xuất thần, lần đầu tiên khoe miệng nhếch lên để cười.... Ngây ngất quá, tớ nhìn đến ngẩn cả người...”

Hừ hừ, cái gì mà khoe miệng nhếch lên để cười, rõ ràng đang thực hiện thành công chiêu sát sinh!

Còn bắt chúng tôi phải ra ngoài theo hửn ta.

Biệt thự ở cạnh chúng tôi của một đôi vợ chồng Nhật Bản, dạo gần đây tình cảm chồng Nhật của tôi đang nhấn chóng bùng lên, chống lại mọi thứ có liên quan đến Nhật Bản, ngay cả “Thám tử Conan” trước kia tôi mỗi ngày đều chờ đợi giờ cũng vứt bỏ.

Cho nên lần đó sau khi đi cùng đại Boss, điện thoại Sony yêu quý của tôi bị tiện tay “mất tích” một cách thần kỳ, tôi cũng không thừa hơi oán giận làm gì ==

Nhưng đám người Nhật Bản đó thực sự rất bất thường mà, sáng sớm hôm nay lúc ngồi xe bà chủ vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, lại vừa gật đầu vừa cúi xuống với chồng, tôi thấy cái động tác đó so với động tác yoga tôi thỉnh thoảng hứng lên tập còn yêu cầu cao hơn.

Cuối cùng còn thân mật trao nhau a goodbye kiss...

Cái quái gì thế, có phải ngày tận thế đâu! Có cần phải dính lấy nhau như thế không?!

Tôi vẫn tưởng rằng đại Boss sẽ không quan tâm đến mấy trò trình diễn khác người này, nhưng ai dè cả cái màn ân ái tình cảm này đã bị Quan Ứng Thư nhìn không sót một cái gì.

Mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là hửn lại đi so sánh chuyện này với tôi!

Cách công ty chưa đầy 200 mét, tôi chán nản bước xuống xe, không muốn giúp mấy cô nàng nhiều chuyện không giới hạn ở công ty ăn thịt người ==

Cửa xe còn chưa mở, chợt nghe thấy tiếng ho khan kì dị của Quan Ứng Thư...

Ở chung với hửn hai tháng, tôi gần như đã thăm dò toàn bộ tính nết và tác phong của hửn, cho nên ho khan tiêu biểu cho việc tôi đã quên chuyện gì đó quan trọng.

Tôi rửa sạch bộ não vốn chỉ chứa tiền lương và ví tiền, chắc tôi không làm chuyện gì xấu nhỉ?

Tôi nghi ngờ nhìn hần, bị nhìn một thời gian dài khiến lông mi của hần càng lúc càng nhắm chặt lại, khe rãnh càng ngày càng nhiều...

“Mạc Nhan Hình, em như thế mà cũng đòi giống một người vợ sao?” Hần lạnh giọng hỏi

Oái? Tôi sao có thể chộc giận vị chủ nhân điều ngoa này?

Hần càng ngày càng không kiên nhẫn, ánh mắt bắn vào vào một tầng phi tiêu bằng, trái tim vỡ nát từ bên trong của tôi đột nhiên 1phúc chí tâm linh (1phúc đến thì lòng cũng sáng ra), một quãng sáng chợt lóe: Chẳng lẽ hần ta muốn học đòi vợ chồng ân ái ở sát nhà chúng tôi? Bây giờ muốn đòi trò đó sao?

Mặt tôi đầy vạch đen = = |||, vôi vàng hôn một cái, đã mặt đỏ tim đập, thần kinh run rẩy bay nhún xuống xe, không dám liếc mắt lại nhìn một cái cái...

Chiếc xe Bentley to con tuyệt trần phóng đi...

Tôi vừa đi vừa thầm oán giận: hư vinh không bằng thần mã, thực sự không ổn đâu đại Boss...

Tôi còn chưa hoàn hồn đã bị Tiểu Mẫn lay tỉnh: “Tớ sẽ nói cho cậu một tin đầu rơi máu chảy!”

= = Từ này là tiêu chuẩn cho trẻ con nha!

“Chuyện gì? Chúng ta được tăng tiền lương à?” Tôi gần đây tiêu tiền như nước chảy, tài chính đã sắp thiếu hụt gian nan giống Hy Lạp...

“Cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền tiền, đúng là không có tiền đồ. Ngành của chúng ta sắp có một vị tổng giám đốc mới, theo truyền thuyết là một vị thực sĩ hai bằng từ nước ngoài về nha, con người cũng rất tuân thủ lịch sự, phong lưu lỗi lạc!”

Nói với người phụ nữ kết hôn chuyện này để làm gì, rõ ràng là dụ dỗ tôi hồng hạnh vượt tường (ngoại tình) mà... = =

“Tên gọi là Du Phái, du trong du ngoạn, phái từ công phá, đúng là một cái tên cương quyết nha!” Tiểu Mẫn tiếp tục bày ra một bộ mặt háo sắc mãnh liệt.

Tôi bắt đầu thấy đau đầu, không vị nghiên cứu sinh này đã tốt nghiệp đại học sao? Tại sao lúc háo sắc còn ấu trĩ hơn cả Trúc Diệp...

Nhưng mà cũng hơi ngạc nhiên một chút, lần đầu tiên trong đời tôi nghe thấy có người họ Du.

“Thế còn Tào tổng thì sao?” Tôi thật sự không hiểu rõ lắm về cơ cấu công ti.

Tiểu Mẫn lén lút nhìn xung quanh, thăm thì: “Nghe nói là sổ sách không minh bạch, trực tiếp bị cách chức, cuối tuần sẽ thẩm tra.”

Tôi hơi tức giận, thực ra ngoại trừ thái độ thích ra oai, Tào tổng đối với tôi cũng khá tốt. So với người mới tới mà tôi không hiểu rõ thì làm cho tôi cảm thấy an tâm hơn.

Chỉ có thể cúi đầu kiểm tra công việc của tuần trước, cầu trời không mắc lỗi, châm ngòi cây đuốc cho vị tổng giám đốc mới nhậm chức đốt...

“Tiểu Mẫn, cái bảng biểu báo cáo chi tiêu này là do cậu làm à?” Tôi run rẩy hỏi, đây chính là cái báo cáo trước khi tôi nghĩ đã ngàn vạn lần dặn dò cô ấy phải viết cẩn thận ...

Cô ấy liếc mắt sang một cái: “Đúng vậy, sao thế? Không phải đã nộp lên rồi sao?”

“Tiểu Mẫn thôi, cậu hại chết tớ rồi!”

Tôi khóc không ra nước mắt bất lực nhìn đồng số liệu sai, ngồi một chỗ đợi vận rủi đổ ụp xuống...

25. Chương 25

Chương 25: Sóng lớn dâng lên (trung) . . .

Quả nhiên không thể bình yên đợi đến giờ tan ca, tôi đã bị những cuộc gọi khẩn cấp triệu hồi đến văn phòng ...

Cuối cùng tôi cũng được thỉnh giáo lần đầu tiên: Du Phái trong truyền thuyết cương quyết như thế nào, soái ca tức giận thì sẽ ra làm sao. Tuy nhiên, đối với một người đã qua lại chán chê với tứ đại cực phẩm soái ca như tôi, sắc đẹp của anh ta thật sự không thể làm người ta rung động một chút nào.

Lạnh lùng nghiêm nghị thua đại BOSS, yêu khí căn không nổi Lý Quân Thành, tao nhã cũng không bì kịp Lôi Thần, phúc hắc, xem ra cũng thua kém Hưởng đại soái...

Tôi biết thân biết phận vâng lời chờ ai đó mắng, nhớ lại lời dặn dò đúng đắn ngày hôm qua của Trúc Diệp: Tĩnh lặng lắng nghe, im lặng chịu trận.

Quản lý Quách ân cần chỉ dạy: “Tiểu Mặc à, so với những người vào cùng thì tư chất và bằng cấp của cô quả thật không bằng được, vì thế lúc nào tôi cũng chú ý đến cô, dạy bảo cô, thiên vị cô một chút. Nhưng lần này cô xem xem, sai lầm ấu trĩ như thế này, sao cô có thể quên?” Bà đưa bản báo cáo qua chỗ Du Phái.

Tôi cúi đầu càng thấp.

“Tôi mặc kệ cô có quan hệ gì với thư ký Hạ, cô phải tuân thủ mọi quy tắc, làm việc thì qua loa tắc trách, xin nghỉ cũng vô cùng tùy tiện, như vậy có giống một người có nghề nghiệp không? Còn không mau trở về nhà làm vợ thảo dâu hiền đi!” Giọng điệu của Du Phái rất không ổn!

Tôi ngơ ngác, sao lại là thư ký Hạ mà không phải là Quan Ứng Thư? Sao tôi lại có quan hệ với thư ký Hạ?

“Thực sự xin lỗi, tôi nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ không tái phạm.” Tôi khúm núm, vẫn thầm nói trong lòng, phải chăng gần đây sao chiếu mệnh của tôi có vấn đề? Tại sao bao thứ oan ức đều trút hết lên đầu tôi? = =

“Hừ, nếu có lần sau, đừng trách tôi không nương tay dù cô là người mới!” Du Phái nói rồi phất tay áo bước đi.

= = Làm như anh không phải người mới ấy!

Bộ dạng Quản lý Quách có vẻ ngượng ngùng: “Du tổng vừa nhậm chức nên phải tỏ ra mạnh mẽ, có tiếng khắc nghiệt trong việc đối xử với cấp dưới, cô hôm nay coi như tốt số rồi đây.”

Dù được động viên như thế nhưng lòng tôi vẫn không khỏi lao đao một trận, lãnh đạo trực tiếp lại có tính tình bất ổn như vậy thì sau này cuộc sống tươi đẹp của tôi thật không dễ thở chút nào. Mãi sau khi đã định thần lại, tôi vừa về chỗ ngồi Tiểu Mẫn đã tìm đến: “Thấy chưa, lời tôi nói quả không sai đúng không?”

Tôi oán hận liếc cô ta một cái: “Cô làm chuyện tốt, để tôi bị người ta mắng. Bây giờ mau mau bồi thường tổn thất cho tôi đi!”

“Okie, okie hôm nào mời cô đi ăn, được chưa? Gần công ty có một chỗ ăn cũng được lắm!”

“Giữa trưa ngày mai tính sau, bây giờ tôi phải về nhà nấu cơm.” Hôm nay BOSS đại nhân không có mong muốn xã giao, thâm ý muốn tôi phải ngoan ngoãn làm vợ đảm đương việc nhà.

Tiểu Mẫn nghiêng đầu nghi ngờ: “Cô mới tốt nghiệp đại học, làm ơn đừng có ngay cả cuộc sống về đêm cũng không có như thế chứ? Chiều nào tan ca cũng ngoan ngoãn về nhà nấu cơm, người không biết còn tưởng cô là cô vợ mới đảm đang, tân hôn ngọt ngào, lưu luyến gia đình ấy chứ.”

Tôi mồ hôi lạnh một giọt lại một giọt: tân hôn cũng không phải, lưu luyến gia đình lại càng không đúng rồi...

Đột nhiên nhớ tới sáng sớm nay Quan Ứng Thư không được tự nhiên xoay sở trăm phương ngàn kế tác “hôn”, tôi không khỏi thấy vui vui trong lòng.

“Tôi về nấu cơm cho papa.” Tôi nói bằng âm lượng gần như không trọng lực.

“Chưa dứt sữa à, còn không mau cai sữa đi?” Cô nàng trêu tức thêm.

“Này này, đề tài càng ngày càng xa rồi đấy, tôi còn phải làm báo cáo, cô chạy nhanh về chỗ ngồi đi, để Du tổng bắt gặp chúng ta buôn dưa lê bán dưa chuột như thế này là mệt lắm đấy!”

“Cô có vẻ có thành kiến với Du tổng quá đấy!” Cô nàng vừa nói vừa lắc mông tránh qua chỗ ngồi của mình.

Là anh ta có thành kiến với tôi!

Tôi chỉ có thể tập trung tinh thần, hai mắt nhìn chăm chăm vào máy tính, e sợ trong lúc làm không tập trung lại xảy ra sai lầm. Trở về nhà trễ hơn mọi ngày, tôi vội vàng lao vào siêu thị mua đồ ăn, cũng bởi vội vàng nên đã quên việc nêm nếm vài gia vị, làm món tôm hấp lại vô ý bỏ thêm ít gừng sống...

Đầu lưỡi Quan Ứng Thư luôn luôn soi mói, hần giờ chiếc thìa chọc vào đĩa đồ ăn đưa lên miệng, nhú mày: “Có gừng?”

Từ trước tới nay hần vốn không ăn gia vị đi kèm có mùi hương này nọ, rau thơm, hành lá, cà rốt, huống chi là gừng tỏi. Tôi ngẩn người một lúc rồi vội nhanh chóng xin lỗi: “Em không cố ý, tại hôm nay hơi thiếu tập trung nên mới vô tình thêm gia vị vào...”

Hần không nói nữa, im lặng ăn cơm, chỉ là tránh không gắp vào đĩa tôm, tôi vì thế mà được ăn no căng bụng toàn tôm với tôm, hehe.

“Làm việc với Du tổng thế nào?” Hần lơ đãng hỏi.

Tôi không hiểu ý hần, âm thầm nghiền ngẫm một chút, đang muốn tôi bày hay nói thật vậy: “Không rõ lắm, em ít tiếp xúc.” Tôi thật sự không dám thừa nhận bản thân đã làm chuyện bất lợi cho công ty...

Hần suy nghĩ trong chốc lát, buông bát: “Về sau nấu cơm nên để ý một chút.”

Cơm chiều xong Quan Ứng Thư có thói quen tản bộ, bình thường tôi đều đi theo hần, nhưng hôm nay tôi thực sự muốn ở nhà lên mạng một chút. Ai dè hần lập tức đảo mắt sắc bén quét qua tôi một cái, tôi đành ngoan ngoãn thay giày đi theo.

Nhà bên cạnh có cặp vợ chồng mới cưới tương ái sống cùng bà cố nội cũng đang đi dạo. Nhìn cảnh này mà thật hâm mộ quá, đại BOSS định chọn hướng khác nhưng không kịp bèn kéo tay tôi lại gần hần, làm ra vẻ cực kỳ thân mật

Anh chồng kia thấy chúng tôi vội nhiệt tình cười cười chào hỏi: “Xin chào, chúng tôi mới dọn đến, về sau chúng ta sẽ là hàng xóm tốt, có gì xin thỉnh giáo. Giới thiệu một chút, đây là vợ tôi, Chuyết Kinh.” Anh ta nói bằng thứ tiếng Hán lưu loát!

Quan Ứng Thư buông tay tôi ra, nhợt nhạt đáp lễ bắt tay: “Đây hần là .” người chồng kia ngập ngừng. Quan Ứng Thư lập tức ôm eo tôi lại gần: “Vị này là vợ tôi.”

Người vợ kia quay sang nhìn tôi cười xấu hổ, giọng điệu không được tự nhiên: “Cô có vẻ ít nói thật nha!”

Thật sự là tiêu chuẩn ngôn ngữ Internet!

Tôi cũng xấu hổ chỉ dám cười gượng: “Cô cũng vậy...”

Khi hai người họ đi được một quãng xa, tôi mới lúng túng quay qua hỏi Quan Ứng Thư: “Anh cảm thấy em ít nói không?”

Hần không quay đầu lại rời khỏi, đi được xa xa mới ột câu: “Tôi cảm thấy chúng ta cần phải đi.”

... Phong tình vũ trụ thật là khó hiểu!

Tả San Hô gọi điện thoại đến: “Cậu có nhà không? Chúng tớ đang ở ‘Dưới tàng cây’ quây một bữa.”

Không cần giải thích, bối cảnh âm nhạc ồn ào đã tiết lộ địa chỉ.

Tôi quay đầu ngó vào cửa thư phòng, cảm thấy do dự. Lỡ như buổi tối hần phát hiện tôi mất tăm tung tích, liệu sớm mai cái mặt tôi có lên bản tin buổi sáng không?

Ai biết được thật là trùng hợp, cửa thư phòng bật mở, hần tiến về phía tôi: “Thay quần áo, theo tôi ra ngoài.”

“OK, tuân lệnh!” Tôi hưng phấn vội cáo biệt Tả San Hô: “Chờ tớ, lập tức đến đây.”

“Dưới tàng cây” là khu giải trí tổng hợp, từ lâu một đến lâu 17 đều vô cùng nào nhiệt.

Dừng xe, một cậu phục vụ khá điển trai chạy tới mở cửa xe, cổng vào là một dãy người bảo vệ thân hình cao to, nghe nói đều là quân nhân xuất ngũ, tất nhiên tất cả chỉ là nghe nói. Vào sâu một chút không khí có phần náo nhiệt hơn, một hàng các tiểu thư mặc sườn xám đứng tiếp khách, khác hẳn với không khí nghiêm túc khỏi thuốc thường thấy ở các quán bar.

Tôi có chút thốn thức, giàu nghèo chênh lệch quá lớn, tôi nhận thấy Quan Ứng Thư đã đi trước một bước với khuôn mặt không biến đổi. Hần vốn ở một thế giới khác, vạn dặm xa xôi tôi không thể với tới được ...

26. Chương 26

Chương 26: Sóng lớn dâng lên (hạ) . . .

Tôi lằng lằng đi theo Quan Ứng Thư vào trong, dọc theo đường đi liên tiếp có người lễ phép gật đầu, đương nhiên, tôi khẳng định chắc chắn rằng họ không phải chào tôi. Nhưng tôi bình thường cũng không thấy anh ta ra khỏi nhà máy, cũng không biết có phải hay không nhân phẩm đảng hoàng tích lũy tiếng tăm từ lâu rồi, hay bởi vì là khách hàng quen thuộc, cho nên người gặp người kính....

Tôi lén liếc mắt một cái, không chỗ nào không phải là tuấn nam mỹ nữ, đôi mắt nhỏ ẩn chứa vẻ thông minh kia không phải mị nhãn bay loạn mà chính là nếu nhìn thẳng vào nó, người ta sẽ cảm giác có một loại kính sợ, đôi mắt chứa đầy tâm tư bên trong. Tôi cũng tò mò, suy nghĩ xem Quan Ứng Thư của chính không ra cửa phụ không bước thế nào mà lại có được nhiều sự ưu ái như vậy, hay là muốn chứng minh chế độ xã hội chủ nghĩa vẫn không thể thoát khỏi thói quen đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài thượng lưu.

Vừa ngồi vào ghế lô tôi mới phát hiện Trúc Diệp đã ở đây từ lúc nào, ngồi bên cạnh là Lý Quân Thành đang gờ sầm banh với ý muốn chào tôi., thỉnh thoảng nghe được Lý Quân Thành bất mãn nói : ‘Ồi chào ôi chào ôi chào, Lôi Tử cậu đây rõ ràng là phóng thủy, người mù đều nhìn ra được.’

Trúc Diệp trực tiếp bắt đầu, lao xao ồn ào: “ Lại đây lại đây, tôi sẽ đem bọn họ đánh đến hoa rơi nước chảy không còn chỗ trốn.”

Điều ấy tôi kỳ thực hoài nghi, tuy nói chúng tôi lúc ở kí túc xá là Đông Phương Bất Bại thường xuyên thắng, nhưng cùng với vài nhân vật đa mưu túc trí so tài, phỏng chừng cao thấp đã hiện rõ.

Tả San Hô (San San) ngồi trên sôpha bên cạnh căn căn hộp sữa chua, không biết đang ôm di động làm trò gì mà nhăn mặt cau mày. Đoán chừng là lại đang chơi thực vật đại chiến cương thi, qua không được BOSS cửa đầu đây mà.

Hương Khôn đứng gần cửa, vừa nhìn thấy Quan Ứng Thư vào phòng, vừa vắn hết một vắn, liền buông tay : ‘Để ấy người các cô ấy chơi đi. ‘

Bốn nam nhân không biết trốn chỗ nào lặng lẽ đi, tôi cũng không xen vào.

Tả San Hô rốt cục ủ rũ mà ném điện thoại di động, đoán chừng là vừa mới chết không có chỗ chôn.

Lã Tang Tang đang tập trung tinh thần truyền dạy quy tắc quốc túy chân chính cho Trúc Diệp, cũng nhất quyết vạch ra xem Trúc Diệp vừa mới thảm bại ở chỗ nào.

Tả San Hô kề tai tôi nói nhỏ : ‘Các người cuối tuần quả nhiên đi ngâm suối nước nóng ? Tớ nhìn làn da của cậu tăng lên độ bóng loáng..... ‘

= =

‘Không phải, chúng tớ có chuyện khác.’ Tôi ho khan vài cái rồi nghiêm mặt trả lời.

Cô vẻ mặt không đứng đắn gât đầu, ‘Vây sao’ ý vị thâm trường, làm cho người ta nhẹ nhàng liên tưởng.

Tôi vô duyên vô cớ đỏ mặt : ‘Đừng có nghĩ không đứng đắn.’

Cô không dứt, ‘Cậu quả nhiên giống Trúc Diệp nói, rất yêu thương lão Quan hả?’ Rồi lại sứt sẹo học kinh kịch xướng vài câu: ‘Gian nan hiểm trở chỉ tầm thường...’ Nghe thấy, Lã Tang Tang cau mày quát lớn : ‘Cậu nếu không cầm miệng tớ lập tức làm thịt cậu !’

Kể cả tôi cũng bị dọa một thân mồ hôi lạnh, thuận tiện yy một chút cảnh tượng cô ấy làm cho Lí Quân Thành phun huyết.....

Tôi thấy không có gì là không đúng : ‘Tớ đã là vợ của hần, yêu thương hần có gì không tốt?’

Cô mắt trợn trắng : ‘Trúc Diệp đã nói cho tớ biết rồi, cậu cho là tớ cái gì cũng không biết à ?’

Tôi hai mắt bốc hỏa chạy đuổi theo Trúc Diệp vài vòng, tứ bề báo hiệu bất ổn : ‘Cậu đã đồng ý với tớ cái gì ?! Vẫn là lớn như vậy mà miệng không xứng đáng gì cả, thế nên cậu mới gả không được mà, anh ta thế nên mới không cần cậu !’ Tôi quả thực có chút khó thở, hoảng hốt không nói lên lời.

Nói xong tôi liền trợn tròn mắt, chân tay luống cuống nhìn cô trong mắt hiện lên bi thương. Tả San Hô bát quái, tôi ôm cổ cô : ‘Chúng ta đi uống chút rượu, lớn như vậy rồi còn chưa có cai sữa, cậu cũng không biết xấu hổ sao.’ Nói rồi tôi kéo cô ấy chạy ra ghê lô, trong lòng nổi lên áy náy.

Tả San Hô luôn luôn dễ lừa gạt: ‘Sao, hôm nay muốn uống rượu hả ? Tôi nhớ rõ cậu chỉ cần uống một ly là say, bình thường không uống rượu mà ?’ Tôi nhìn chung quanh : ‘Cái này, hôm nay rất xui xẻo, uống chút rượu để giải xui.’

Cô ấy nói nhỏ: ‘Thật đúng là không nghe nói uống rượu có thể giải xui.’

Quán bar ở lầu hai, bên trong là quần ma loạn vũ, đèn màu loạn xạ, tôi che ánh mắt đi theo Tả San Hô chen trong đám người đến quầy bar. Người pha chế rượu là một tên đẹp trai nhỏ tuổi nhuộm tóc vàng, tuyệt đối là đồ ăn của Tả San Hô.

Không đến trong chốc lát, hai người liền khí thế ngất trời, không có gì giấu nhau. Tôi nghĩ nghĩ, cảnh tượng thân mật này mà để Hướng Khôn thấy thì tám phần trong mắt hần là hỏa diễm.

Cô nói cực kỳ đúng, tôi một điểm cũng không nên uống rượu, trên cơ bản là ăn một ly kem rượu Rum cỡ đại đã có không phân biệt nổi một hai rồi.

Nhưng hôm nay trong lòng tôi rất buồn, vì bản thân mới phát hiện ra, hóa ra tôi với đại Boss chẳng qua chỉ là là khế ước vợ chồng, hóa ra chúng tôi thật là cách nhau một bầu trời, hóa ra thật sự là như Tả San Hô xướng vừa nãy: ‘Gian nan hiểm trở...’

Trong lúc tôi đang cân nhắc xem có nên uống thêm một ly rượu cốc tai độ cồn thấp hay không, thì Tả San Hô vừa uống rượu như ngựa không dừng vó vừa ngọt miệng trêu chọc trai đẹp. Vẫn rất ngạc nhiên vì sao một nhân vật lợi hại như Hướng Khôn không thể dễ dàng tóm được cô vợ ngu ngốc này, vì thế cho nên, khi cô ấy nhìn thấy một anh chàng đẹp trai nào liền thét chói tai, liền háo sắc, liền đầu óc choáng váng.

Quán bar có một điểm khiến người khác thích chính là khiêu vũ, không phải dáng nhảy của tôi có tốt hay không, hay kỹ thuật được ca tụng bao nhiêu, mà căn bản là tôi không biết nhảy ! Nhưng ở quán bar này khuyết điểm có thể che giấu một cách công khai, chỉ cần đi theo tiếng người và âm nhạc ồn ào, cùng nhau nhảy loạn là được, hướng hô mỗi người đều high, không ai chú ý tới bạn có sai nhịp gì đó hay không.

Nhưng khi tôi sử dụng đôi mắt mèo của mình quan sát một chút thì liền bị dọa cho kinh sợ, giật nhẹ tay áo Tả San Hô. Cô ấy đang nhìn một anh đẹp trai đang làm ảo thuật ở đằng xa, không kiên nhẫn hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

‘Tớ hình như say rượu... ‘ Tôi có chút hưng phấn nói.

‘Hả? Cậu đã uống mấy chén rồi ?’ Cô nhìn nhìn chén rượu màu sắc rực rỡ của tôi.

‘Bằng không cậu xem, kia không phải Tần Y Y sao ?’ Tôi chỉ chỉ cô gái ở đầu xa kia, người đó mặc một bộ váy da màu đen, đường cong gợi cảm, lắc lư thành thạo ở sàn nhảy như con rắn nước.

Cô cũng nhìn chằm chằm một hồi lâu: ‘Có chút hơi giống.’

Đôi mắt được tô màu thật đậm, trang điểm chẳng khác gì mấy diễn viên phim truyền hình. Tôi tự nhiên có ảo giác, cô ấy đang quay phim ở chỗ này.

Tả San Hô càng xem càng kích động : ‘ Thật sự càng xem càng giống, đi xem một chút, chúng ta đi xin ảnh với chữ ký.’ Nói rồi cũng không để ý tới phản ứng của tôi, kéo tôi đến chỗ sàn nhảy bên đó.

‘Nếu như cô ấy không muốn bị nhận ra thì sao ? Ngộ nhỡ có phóng viên thì sao ? Ngày mai đầu đề báo chí sẽ viết thế nào ? Như vậy tùy tiện sẽ hủy đi tương lai của cô ấy.’ Tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, huống hồ tôi cũng không phải muốn đối địch với cô ta.

Tả San Hô cũng ý thức được làm thế đúng thật là không tốt lắm, vội lui về tới hỏi người pha chế rượu : ‘Vương quản lí tầng này của các người đâu ?’

Người pha chế rượu lắc đầu, nhưng thật ra tôi đang rất sợ hãi hỏi cô ấy : ‘Sao cậu lại biết quản lí?’

Cô ấy nhìn tôi giống như nhìn người ngoài hành tinh : ‘Đây là gia sản nhà cậu mà, chúng tớ ở trong này đã quây sắp chán rồi.’ Tôi hơn nửa ngày mới trở lại bình thường.

Thần: ‘Vậy ‘Dưới tầng cây’ này là do Quan Ứng Thư mở ?’

Cô gật gù đầu: ‘Là anh ấy bỏ vốn, chỉ làm lão bản phía sau thôi, quản lý là một người khác.’

Tôi lảo đảo một cái, cơ hồ có cảm giác đứng không vững. Hóa ra nơi này cũng có liên quan đến hắn, tôi cho tới bây giờ cũng không biết gì hết...

27. Chương 27

Chương 27: Tâm trí mông lung (thượng)...

Lúc hai vị mỹ nữ Trúc Diệp và Lã Tang Tang khiêu vũ thì tôi đã ngã phải ngã trái, nằm gục trên quầy bar, nhìn xuyên qua thứ chất lỏng màu trắng còn lại non nửa mà ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của mọi người. Không biết là do ánh sáng hay do chỉ nhìn thấy sườn mặt người khác mà tìm không ra bóng dáng vị đại minh tinh Tần Y Y.

Tôi có chút tiếc nuối liền uống một ngụm, vị cay nồng, sau khi tiến vào yếu hầu thì cực kì khó chịu, nhưng chỉ trong chốc lát đã khiến thần trí có chút khoái cảm mơ hồ. Tôi thích loại cảm giác này, không cần phải suy nghĩ về mọi thứ giữa tôi với hắn.

Rốt cuộc ánh sáng trước mắt cũng chậm rãi biến mất, cả người rơi vào bóng tối vô tận...

Mơ mơ hồ hồ ý thức được mình đang ở trên xe, tôi cầm lấy một thứ gì đó mềm mại, xa xa gần gần làm cho người ta cảm thấy có chút khô nóng, ấm áp khiến tôi lại tiếp tục muốn ngủ.

Mê man trong cơn say rượu thật sự một chút cũng không thoải mái, luôn nửa tỉnh nửa ngủ, rõ ràng là choáng váng đầu óc đến hoa mắt, nhưng vẫn cảm giác được mọi động tĩnh xung quanh.

Ví dụ như lúc tôi khát nước, tự nhiên sẽ có một cái chén đưa đến miệng tôi, một dòng nước mát lạnh chảy vào trong miệng, giúp tôi bớt khô nóng. Lúc tôi hơi chép miệng, liền có một cái gì đó tiến lại gần, mềm mại mà mang theo lực đạo vô tận, mang theo một mùi hương nhàn nhạt không rõ.

Tôi theo bản năng vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm một chút, thử nếm xem có phải là cái gì đó ăn ngon không. Nhưng đây rốt cuộc là cái gì ? Tôi chỉ dùng một chút lực, vậy mà lại bị lực gấp trăm lần đáp trả lại, còn có cái gì đó mềm mại ấm áp vươn tới trong miệng tôi, khiến tôi không chịu nổi, hô hấp đều dồn dập lên...

Chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt của Quan Ứng Thư, tôi sợ đến mức răng nhai không tự chủ được mà run cầm cập, hần nướng mảy, cuối cùng cũng buông tôi ra. Cách khoảng 10cm liền hung hăng trừng mắt với tôi, tôi lúc này mới hiểu được khi nãy răng nhai run lên đã vô tình cắn phải thứ gì trong miệng, mặt “Ồn” một cái giống như lửa bốc cháy, cháy tới mức không còn hình dáng....

Tôi liều mạng mà trốn, hần lại ngồi bất động tại chỗ, dùng con mắt sâu không đáy mà nhìn tôi.

“Ngày mai phải đi làm mà còn dám uống nhiều rượu như vậy, tôi thấy lá gan của cô càng lúc càng lớn rồi”. Hần tức giận

Ách ? Sau khi bị cắn lưỡi sẽ có phản ứng như thế à ? Tôi âm thầm thả lỏng tâm can đang treo lơ lửng giữa không trung : “Tôi chỉ uống một ly...”

“Tửu lượng thấp mà còn dám làm càn? Đúng là to gan lớn mật!”

... Nói đi nói lại đều là khen lá gan của tôi tốt, tôi có chút ngượng ngùng: “Không phải, thực ra lá gan của tôi cũng không lớn lắm...”

= =

Đại Boss nắm tay thật chặt lại buông ra, cuối cùng đứng dậy rời đi. Tôi ra sức thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại có chút ai oán tim đập dồn dập, cả người tâm tình rối rắm giống như bánh quai chèo*

Lấy tay cầm đồng hồ nhìn thời gian lại càng hoảng sợ: 02:32? Đại Boss trẻ thế này còn chưa đi ngủ?

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, tôi không chống cự nổi đầu óc choáng váng lại rơi vào giấc ngủ...

Ngày hôm sau lúc sáng sáng bị đồng hồ đánh thức mới gọi là đau khổ nhất, đầu đau đến mức muốn nổ mạnh, có cảm giác mỗi dây thần kinh mỗi tế bào đều đang kêu gào nổi loạn, tôi vô lực rời giường dọn dẹp.

Cái tính tình biến thái của thủ trưởng nhóm tôi phải tránh như tránh rắn rết.

Lúc ăn sáng đại Boss không nói chuyện, vẻ mặt giống như không ngủ được mà sa sút, thật ra khi hần rời giường đều luôn tức giận, cho nên mặc dù tôi vì chuyện tối hôm qua mà trong lòng cảm thấy áy náy với hần cũng không có can đảm mở miệng xin lỗi.

Huống chi đã nhiều lần như thế lặp đi lặp lại làm ra những chuyện không thể tha thứ được... Tôi cảm nhận sâu sắc nghiệp chướng nặng nề. Nhớ tới cái mơ mơ màng màng kia, ách, hôn lưỡi, tôi không khỏi vùng trộm liếc mắt ngấm hần một cái, trái tim bên trái lại đập bình bình nhảy múa vui vẻ = =

Bất quá may mắn là hôm nay lúc tôi xuống xe hần cũng không tra hỏi gì, giống như mọi việc đêm qua đều là trong dự đoán...

Trong thời gian nghỉ ngơi, tôi cảm thấy có chút có lỗi với Trúc Diệp, liền gọi điện thoại nhận lỗi: “Tiểu Diệp tử, đêm qua lời nói của tớ có chút vô liêm sỉ, cậu đừng để ý nha, tớ chỉ là...”

Tôi còn chưa nói xong chuyện đã bị đoạt mất: “Cậu rốt cuộc có chuyện gì? Tớ biết cậu vì tình cảm không tốt mà khẩu bất thực ngôn” (lời nói không có chuẩn bị, suy xét)

Lòng tôi có chút cảm động, chung quy vẫn có người hiểu rõ tôi.

“Hiện tại đừng nói gì vội, giữa trưa có thời gian chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, tớ mời cậu!” Tôi hiếm có dịp thả lỏng ví tiền, thử loại cảm giác hào phóng

“Tốt, tớ đã lâu chưa ăn tôm, còn có nghe Lý Quân Thành giới thiệu một khách sạn của đồng danh tiếng lắm”

Lý Quân Thành đề cử.... Ô ô ô

~(>_<~

~

“Đừng nghe giới thiệu, cậu biết tớ nợ nần chồng chất, 50% tiền lương đều dùng để trả nợ...” Tôi lấy tình phục nhân (lấy tình cảm thu phục lòng người)

“Chỉ cái này là giỏi, được, địa điểm cho cậu chọn, đến lúc đó nói cho tớ biết một tiếng, tớ trực tiếp đến đó”

Tôi lại lo lắng: “Tiểu Mẫn, chị có biết chỗ nào giá cả vừa hợp lí lại ăn ngon không? Em mời bạn đi ăn cơm”

“Ngoại ô thành phố M có một nơi, nhưng từ nơi này đi đến đó phải chuyển một lần xe bus, hai lần tàu điện ngầm... Đương nhiên, em chịu bỏ ra khoảng một trăm đồng để đi taxi cũng được...” Cô ấy không chút để ý trả lời.

= =

“Không có chỗ nào gần đây sao?”

“Nơi này là khu vực CBD, đều là cung cấp cho thành phần trí thức ăn cơm phung phí, hương vị cũng bình thường, chỉ thích hợp vừa ăn vừa tán gẫu”.

(CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng. Ở Mỹ, Anh và Canada những khu vực như vậy được gọi là Downtown hay City Centre)

Trong lòng tôi vui vẻ: “Đây chính là mục đích của em, cũng không phải là mời đại Boss ăn cơm...”

“Chị cá là em không dám mời!” Cô ấy rút cục nhìn tôi

Tôi hơi đỏ mặt, ra sức gật đầu: “Chị thắng rồi...”

“Phố Hoa thịnh đường Tạ gia không khí cũng được, cũng có chút cảm giác nguy tiểu tư sản”

...

Trúc Diệp vừa đến liền hô to gọi nhỏ: “Cậu đúng là cái đồ không có lương tâm, mời tớ đi ăn lại keo kiệt như vậy!”

“= = Cậu nhất định phải dùng tiêu chuẩn của Lý Quân Thành để yêu cầu tớ sao?” Tôi có chút bất mãn, không thêm suy xét tình huống.

“Hừ, nếu hần ta mời, thì phải là bào ngư, tổ yến.”

Trước thay tên yêu nghiệt kia đau lòng một chút.

“Nói đi, gặp khúc mắc gì?” Cô ấy một mặt cứ ăn một mặt tranh thủ thời gian quan tâm người khác

Tôi không muốn ăn, một mặt trả lời: “Tớ hình như đối với Quan Ứng Thư có ý nghĩ không bình thường”

“Muốn giết người diệt khẩu hả?”

= = “Tớ với hần ta rõ ràng là khế ước vợ chồng, ước định sẵn hai năm sau sẽ mỗi người một đường, sẽ không liên quan gì đến nhau. Nhưng mà...”

“Đừng có dài dòng, nhưng mà cái gì? Cậu có yêu hần không?” Bộ dạng cô ấy so với tôi còn vội vàng hơn.

Tôi lúng ta lúng túng gật đầu: “Hình như thế”.

Cô ấy biểu hiện vẻ mặt đã sớm biết: “Có bờ sông nào đi không ướt dép, có đường nào đi đêm mà không gặp quỷ?”

“Nói trọng điểm!” Tôi phẫn nộ!

“Bình thường ở chung một chỗ, có tình cảm không phải là rất bình thường sao? Huống hồ có bao nhiêu nhân tố thiết yếu ở chỗ này”. Cô không cho là đúng

“Cái gì là nhân tố thiếu yếu?” Tôi khiêm tốn dốc lòng học tập

“Thứ nhất, cậu vừa mới tốt nghiệp đại học, chưa trải qua nhiều chuyện, ngay cả luyện ái cũng chưa từng nói qua, đối với phương diện này cực kì mơ hồ. Đừng nói là đọc bao nhiêu tiểu thuyết ngôn tình, lí thuyết cũng không sát thực tế”

“Thứ hai, Quan Ứng Thư là thiên chi kiêu tử, trừ bỏ tính tình có chút kì quái thì hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn bạch mã vương tử trong lòng mọi người.”

“Thứ ba, hắn ta vô duyên vô cớ ở những lúc cậu nguy nan thì chìa tay ra giúp đỡ, tựa như thiên sứ từ trên trời giáng xuống.

Chỉ từ điểm này liền làm lu mờ tất cả nhận thức của cậu về khuyết điểm của hắn ta.”

Cô cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi có chút ngẩn người, ngốc nghếch tiếp tục hỏi: “Sau đó? Còn gì nữa?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: điều tra một chút: các vị đồng hài, mọi người tiết lộ một chút, quyển tiểu thuyết đầu tiên mọi người đọc là gì?

Thỉnh thoảng đọc “Mưa bụi mật mù” đi, khóc như núi đổ ấy = =

*Bánh quai chèo là bánh trông giống cái quẩy ấy.

28. Chương 28

Chương 28: Tâm trạng mông lung (trung) . . .

“Sau đó à? Sau đó cậu sẽ lao đầu vào chứ sao. Trong chuyện tình cảm, khi bắt đầu người phụ nữ thường không đặt ra một tiêu chuẩn quá cao cũng không nghĩ rằng mình sẽ vướng vào bùn sâu.” Cô ấy tựa hồ cũng có chút thổn thức.

“Vậy làm sao bây giờ?” Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm cô ấy, muốn tìm một lối thoát cho bản thân.

Cô cười đến khoa trương: “Cậu thật khờ...” Câu nói này rất có điểm giống như ý tứ của một bà chị dâu đang khuyên nhủ.

“Thỏ lộ đi, chúng ta trước kia không phải đều như vậy sao? Theo tớ thấy, Quan Ứng Thư đối với cậu cũng không phải nước chảy vô tình, huống hồ hắn luôn luôn rối loạn, cậu mà không có động tĩnh trước thì hai các cậu chứ chạy vòng tròn đi.”

Tôi có một chút kinh hãi lo sợ, thỏ lộ với đại Boss? Trừ phi có 100 người nguyện ý cho tôi 100 lá gan

“Tớ không dám...”

Trúc Diệp bộ dáng bất hạnh vì không rèn được sắt thành thép: “Thế này có gì mà sợ? Ngày trước cậu còn giúp tớ đi thỏ lộ nhé, khi đó sao lại có lá gan lớn thế?

” Chuyện đấy là do người muốn thỏ lộ không phải là tớ, cho nên không sợ bị từ chối cũng không sợ xấu hổ...”

Đại khái là cảm thấy tôi thật sự không cứu được nữa, cô thở dài: “Nếu không dám, thì thuận theo tự nhiên đi.”

Tôi mãnh liệt gật đầu, nếu mà phải chọn giữa thuận theo tự nhiên và thỏ lộ thì tôi chọn cái thứ nhất: “Chúng tớ vốn không thuộc cùng thế giới, hắn nổi bật bất phàm như vậy, tớ làm sao xứng đôi?”

Ngữ khí có chút cam chịu.

“Cậu chưa từng yêu đương, sao lại thấu hiểu như thế?” Cô vẻ mặt nghi hoặc.

“Nhìn thấy vài con heo chạy...” Cô cắn một ngụm tương sườn, mãi mới phản ứng được: “Mạc Nhan Hình, cậu chết đi!”

...

Sau khi trở về, tôi có chút kỳ dị vui vẻ.

“Người bạn nhỏ, em xem mắt thành công à?” Tiểu Mẫn tiến lại gần.

“... Không phải, là vì người khác thanh toán.” Đây là một cái cớ không thực tế dùng để miêu tả tâm trạng tôi lúc này.

Mới ngồi vào ghế còn chưa nóng chỗ thì đã bị gọi lên văn phòng, Quách quản lý vui mừng nói: “Chúc mừng Tiểu Mạc, cô đã được Du tổng coi trọng!”

A? Mệnh phạm hoa đào vẫn là thái tuế a? (Đây là câu nói dựa theo tử vi, ý nói người thuộc cung Đào Hoa nếu gặp phải người cung Thái Tuế sẽ mất đi sự quyền rũ hoặc trở thành người vô duyên)

” Anh ta chọn cô làm trợ lý, ngày mai cô đem công việc của mình giao lại cho Tiểu Mẫn đi.”

= = thì ra là thế, hại tôi có một số suy nghĩ không chính đáng ...

Tôi vẫn có chút nghi hoặc, năng lực công tác của tôi không phải đứng đầu, cũng không phải người dốc lòng hết sức vì công ty, ngược lại còn là một nhân viên chưa qua ba tháng thử việc, vì cái gì hần coi trọng tôi?

Trăm tư không thể giải.

Tiểu Mẫn vẻ mặt ghen tị oán hận, hận không thể ngửa mặt lên trời khóc rống: “Vì sao em may mắn như vậy, vì sao lại coi trọng em ? Em ngoại trừ việc còn trẻ tuổi ra thì có điểm gì tốt?”

Tôi cũng có chút xấu hổ an ủi cô: “ Hần kỳ thật giống như Từ Hi Thái Hậu không dễ hầu hạ đâu, em tình nguyện đổi cho chị nếu được.” Đây là nói thật, đối với việc làm trợ lý Du Phái tôi có chút bất ổn không yên.

Huống chi ở nhà tôi còn phải hầu hạ nhân vật khó đối phó nhất...

Thật sự là trăm ngàn lần không tình nguyện.

Lúc ăn cơm chiều trong lòng tôi nghĩ việc khác, không có điều cớ kỳ tôi xấu hổ tâm sự: “Ôi chao, chuyện Du tổng là thế nào vậy?” Tôi biết thông báo tuyển dụng hay thăng cấp gì đó luôn phải được xét duyệt của hần.

“Cô muốn tôi báo cáo với cô sao?” Hần lại là ngữ khí không ổn. Tôi thầm kêu không tốt, bất tri bất giác lại chọc này con hổ này ...

“Không phải không phải, tôi tùy tiện hỏi thôi. Ăn cơm, ăn cơm đi.” Tôi một mặt cười làm lạnh một mặt trong lòng bồn chồn.

“Về sau không được ở trên bàn cơm nói đến chuyện của người khác!” Hần mệnh lệnh rõ ràng cấm.

Tôi không hiểu ra sao, đây là logic gì? Chẳng lẽ lúc ăn không nói thì lúc ngủ nói chắc?

Được rồi, ngoan ngoãn câm miệng ăn cơm.

Nhớ lại buổi nói chuyện với Trúc Diệp lúc trưa, trong lòng không khỏi thốn thức, người kì quặc không bình thường như vậy, rốt cuộc sao tôi lại thích hần chứ?

Sáng sớm, thời điểm rời giường cũng là lúc tôi nhìn thấy đường chân trời duy nhất vắt ngang qua thành phố này một cách rất rõ ràng, ánh mặt trời ngượng ngùng lộ ra từng chút, từng chút một. Kỳ thật ông mặt trời vào mùa thu thời gian nghỉ ngơi mới là bình thường, làm sao giống mùa hè, vừa mở mắt ra mặt trời đã chiếu vào mông, đợi í mắt không thể mở ra nổi ông ta vẫn xoay quanh trên đỉnh đầu; cũng không giống như mùa đông, lưỡi rồi tinh rồi mù, đi bộ vài giờ cho có liên lạc tức trở về, thật đúng là ông già = =

Xét thấy Quan Ứng Thư tâm tình không ổn, tôi rất thức thời tặng hần nụ hôn, gần đây phát hiện hần có xu thế càng diễn hôn càng nghiện, có đôi khi kỳ thật tôi cảm thấy hần ở nhiều phương diện cố chấp như đứa trẻ. Tuy nhiên hần mà nghe thấy cách nói này thế nào cũng dựng râu trợn mắt với tôi mấy ngày...

Kỳ thật chức vụ thay đổi nhưng bàn công tác cũng không phải đổi, tôi cảm thấy cũng không sao. Chỉ là Tiểu Mẫn vô cùng vui vẻ, nguyên nhân tôi ở gần Du tổng sẽ thu thập được nhiều tin tức. Tôi hoàn toàn không nghĩ như vậy, đối với hắn, ngoại trừ công việc, tin tức cá nhân tôi sẽ tự động che giấu ...

Lúc đưa báo cáo hắn không hoà nhã tí nào: “Làm trợ lý của tôi rất đơn giản, tôi chỉ có một yêu cầu, đó là tập trung. Về sau nếu tái phạm sai lầm cấp thấp giống lần trước, mặc kệ cô là cháu gái của thư kí hay không, cắt ngay cho tôi!”

Trong lòng tôi khinh thường: ngôn ngữ thô tục, không có mắt, tính cách thô lỗ. Người trong hội của Tiểu Mẫn mà nghe được không biết có trợn trắng mắt lên hay không.

Hơn nữa, hiện tại Quan Ứng Thư là của tôi, cũng chính là vợ đại lão bản của anh, công ty này trên khế ước thuộc về tôi, ai cắt đi còn chưa chắc đâu! Tôi cường đại mình an ủi tinh thần AQ ở thế giới bé nhỏ ...(AQ là viết tắt của Adversity Quotient: chỉ số biểu thị khả năng vượt qua nghịch cảnh, bất hạnh, lao đao... gọi tắt là chỉ số vượt khó).

Còn chưa ngồi yên ổn đã nhận một đồng công tác, nội dung thiên kì bách quái (vô cùng kì quặc), công là đến phòng tài vụ lấy tiền lương, tư là đến gian trà nước pha cho hắn một tách cà phê!

Đây là bảo mẫu thì đúng hơn là thư kí! May mắn tiền lương nước lên thì thuyền lên*, nhưng tiền lương vẫn do Quan Ứng Thư phát, mà tôi phục vụ cho Du Phái, tính thế nào cũng là nhà tôi bị lỗ. Phép tính toán này khiến tôi cả ngày không thể nhiệt tình làm việc...

(*Nước lên thì thuyền lên: sự vật phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo)

Gần tới lúc tan tầm tôi vô cùng lo lắng hoàn thành công việc hôm nay, đang chuẩn bị tranh thủ đi thư viện thì lại bị Du tổng ngăn cản...

Sau hôm cùng Quan Ứng Thư công chứng một ngày tôi liền phát hiện thư viện cách nhà chúng tôi không xa, bên trong số lượng sách phong phú và toàn diện, đúng ý tôi, không giống trong thư phòng Quan Ứng Thư, ngoại trừ kinh tế pháp luật thì cũng là tâm lý, không thú vị đến mức tôi phát điên. Sau khi làm thẻ mượn sách một tháng tôi đến hai lần, bởi vì đến chín giờ tối mới đóng cửa, nên tôi hoàn toàn có thời gian sau khi tan tầm thuận tiện mang mấy quyển sách về nhà.

Tôi chỉ có ngoan ngoãn đợi mệnh.

Hắn vừa khoác lên bộ tây trang màu xám vừa giải thích: “Hôm nay ở lại cùng tôi đến “Dưới tàng cây”, ăn cơm chiều với vài vị khách.” Tôi trợn tròn mắt, loại chuyện xã giao này hắn là chuyện của bộ quan hệ xã hội chứ? Chẳng lẽ bộ quan hệ xã hội công ty chúng tôi thiếu người? Ăn cơm thì ăn cơm, sao phải đi

“Dưới tàng cây”?

Tôi không bình tĩnh: “Được, chờ tôi gọi điện thoại báo cho bố tôi một tiếng.”

Tôi run rẩy lật danh thiếp, đây không chừng là chủ ý của Quan Ứng Thư: “Alo ? Là tôi.”

Hắn “Ừ” một tiếng tỏ vẻ đã biết.

“Hôm nay tôi phải đi xã giao, anh gọi dì Chu đến làm cơm chiều hoặc anh đi ra ngoài ăn đi?” Ngờ kị của tôi nhẹ như cánh bướm, không dám nhấn trọng âm.

“Cô có năng lực xã giao từ bao giờ thế ?” Giọng nói hắn trầm xuống.

“Do Du tổng ấy, tôi hiện tại là trợ lý của hắn, cùng hắn đi đến “Dưới tàng cây” ăn cơm cùng vài vị khách...”

Chờ đợi tức giận ngập trời thối quết, thế nhưng chỉ có tiếng điện thoại “Tút TUT TUT”? Được buông tha nhanh thế sao? Tôi vui sắp điên rồi...

29. Chương 29

Chương 29: Tâm trạng mông lung (hạ) . . .

Lần thứ hai đến đây nên không có gì rung động, cũng không có loại phô trương như lần đầu khiến ai nấy đều lờ mờ nguyền. Một người phục vụ mặt mày tuấn tú đưa thẳng chúng tôi đến phòng riêng đã đặt trước có tên rất độc đáo “Hoàng Đằng Tửu”. Tôi vừa xấu hổ vừa âm thầm tự đánh giá không biết có phòng nào tên “Hồng Tô Thủ” cho xứng hay không . . .

(“Hồng tô thủ, hoàng đằng tửu” miêu tả vẻ đẹp của đôi tay: “Hồng tô thủ” chỉ đôi tay tinh tế hồng nhuận. “Hoàng đằng tửu” là kết hợp với từ phía trên, miêu tả lúc đôi tay này rót rượu)

Ở đây phần lớn là các chú ba bốn mươi tuổi, kể ra thì tôi cũng không hiểu ra sao nhưng cũng không nói gì. Cả phòng riêng chỉ có mỗi tôi là nữ, cứ ngồi cười khúc khích cũng ngấm ngầm đã là hấp dẫn.

Người được gọi là Vương tổng khi cười rộ thì mặt mày chỉ chít nếp nhăn giống như lá khô, thấy tôi vẫn luôn bị lạnh nhạt liền cười híp mắt mời rượu: “Làm sao Mạc tiểu thư cũng không dùng bữa đi? Cũng không thấy uống rượu, không phải là không coi trọng chúng tôi sao?” Ông nói rõ to, nước bọt bắn tận đến đĩa cá trình hấp trước mặt chưa có ai động đũa đến. Trong lòng tôi vừa đau khổ lại tiếc hận, âm thầm nhớ kỹ có đôi rã bụng cũng không ăn món cá trình này . . .

“Không có không có.” Tôi thật sự không phải nhân vật có chỗ dựa nên trả lời cũng hơi khó khăn.

“Toàn là món không thể ăn? Lại đây, gọi nhân viên nhà hàng, mang thêm mấy món mà Mạc tiểu thư thích ăn.” Nụ cười của ông ta thực là làm cho người ta buồn nôn.

Lúc trước giữa tôi và ông ta cách một người, ai biết hẳn lại là tên chó săn. Nay thấy ông ta có chút ân cần đối với tôi thì phát điên năn nỉ muốn đổi vị trí với tôi, hẳn nói là như thế có thể trao đổi gì đó cùng Du Phái.

Trao đổi em gái anh ấy!

Tôi không thể làm gì, nên chỉ có ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Du Phái coi như có hơi tùy hứng: “Nếu như vậy, tôi liền đổi chỗ ngồi cùng tiểu Mạc vậy, cũng như nhau.”

Trong lòng tôi vui vẻ, muốn quý mạng mình thì cứ rời xa Vương tổng. . .

Nào biết đâu rằng cái lão Vương tổng đáng ghét kia vẫn còn chưa từ bỏ ý định: “Thế này là Mạc tiểu thư xem thường tôi, có chủ tâm muốn rời xa tôi mà không ngồi với tôi đó” Ông ta cười đến giống như một đóa hoa cúc. . .

Tôi nén giận, đặc biệt muốn thừa nhận ngay tại chỗ là ông ta thực bả đậu thực đáng ghét.

“Đâu có đâu có, tiểu Mạc chúng tôi vừa mới đi làm nên không hiểu lễ tiết, e là không biết nặng nhẹ, nếu đắc tội với Vương tổng sẽ không tốt.” Du Phái có thiện ý giải vây.

Lập tức tôi có cảm giác tất cả khuyết điểm của hắn đều biến mất, thật sự là người tốt nhất Vũ Trụ.

“Chớ sợ chớ sợ, tôi thích nghe người mới góp ý. Lời thật thì khó nghe, hiện tại phàm là người có chút kinh nghiệm thì phần lớn đều hiểu đạo trung dung, chẳng nói được ý kiến sắc bén hay giải thích độc đáo gì cả.”

Đây không phải trong ngõ hẻm dồn người ta vào chỗ chết sao? Hoàn toàn ngăn chặn cơ hội phản bác, thực là vô cùng xảo quyệt!

Du Phái dù sao còn trẻ nên không được cáo già như vậy, bị chẹn họng thì cũng đành yên lặng không nói gì.

Được rồi, ông đã muốn nghe lời sắc bén, vậy thì vẫn còn lời khó nói ra đây: “Được Vương tổng nâng đỡ, làm một người mới nên tôi thật sự không có lời giải thích sắc bén nào về công tác. Vương tổng hăm dọa người như vậy, chẳng lẽ là vì muốn nghe những lời nói khác?”

Sắc mặt ông ta có chút khó coi, phỏng đoán là thực sự không biết tôi vốn thẳng thắn. Tôi tiếp tục bồi thêm một liều mạnh: “Phỏng đoán Vương tổng cũng không phải người hay tán gẫu như vậy mà lãng phí thời gian nói chuyện tào lao. Còn muốn trò chuyện thì có rất nhiều người mới sắc bén đi cùng đó.”

Du Phái mặt liền biến sắc, rất thán phục tôi có hành vi lỗ mãng không thèm lấy đại cục làm trọng .

Tôi thần nhiên nhấp một ngụm nước.

“Mạc tiểu thư thật sự là nhanh mồm nhanh miệng khiến cho Vương mỗ có thêm kiến thức .” Ông ta sắc mặt tỉnh bơ vẫn uống sạch một chén rượu trên tay: “Đi đàm phán chuyện làm ăn, uống thêm một chén không tính là lãng phí chứ? Chẳng lẽ Mạc tiểu thư cũng không chịu tán thưởng chút sao?”

Đây rõ ràng là không nao núng theo sát tôi gây khó dễ, Du Phái cúi đầu: “Mau uống một chén, xong rồi chúng ta nói chuyện vui vẻ.”

Tôi lạnh sống lưng, sự cảm kích vừa mới nổi lên lập tức tan thành mây khói.

Đang do dự liệu có muốn đùa giỡn chơi bài bỏ trốn đi toa lét thì cửa phòng riêng đã mở.

Tôi xoay người, liền cứng đờ.

Quan Ứng Thư mặc bộ lễ đen như mực, vẻ mặt lạnh lùng, môi mím lại thật lợi hại.

Với tôi mà nói, hắn giống như những Vương Tử trong tưởng tượng cười trên mây lạnh bảy màu đến giải cứu tôi . Gần như tôi mê muội trong vàng sáng của hắn.

Mà với bọn họ mà nói thì cũng là một loại chấn động khác không cách nào nói ra thành lời.

“Xin chào, tôi là Quan Ứng Thư.”

“Xin chào xin chào, tôi là Triều Dương Vương Khoa, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Vương đại thúc đã thay đổi về mặt, cúi đầu khom lưng, tư thế cực thấp kém. Tôi có hơi trút giận nhìn cảnh này.

“Nghe nói có một hạng mục hợp tác cùng quý công ty, tôi vừa vặn ăn cơm ở bên cạnh nên thuận tiện sang xem.” Quan Ứng Thư giải thích thật sự rõ ràng.

“Nhờ Quan tổng giá lâm, tại hạ không khỏi vinh hạnh. Hợp tác cùng quý công ty nhất định như gió cuốn triều dâng. Ngày mai kẻ hèn này nhất định tự mình đưa hợp đồng tới.”

Có lẽ khí thế của đại BOSS hiệu nghiệm. Tôi nhìn đầu cũng thấy mắt tinh tinh tràn đầy mê say.

“Tôi bây giờ cùng Mạc trợ lý của Du tổng đi, bên đó còn có chút việc cần bọn họ xử lý. Thuận tiện thay tôi chào hỏi sếp Từ các anh.” Hắn vừa nói vừa xoay người, tỏ rõ cực kỳ không có lễ phép.

“Được được, nhất định nhất định.” Tôi vừa đi ra bên ngoài vừa len lén quan sát Vương Cúc Hoa kia đang vừa lau mồ hôi vừa thở phào, “hừ! Thế này đã đủ sắc bén chưa?” Cơn giận của tôi được trút ra nên thoải mái thật.

“Du tổng, cậu cứ về nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ bảo thư kí Hạ đưa Mạc trợ lý về nhà.”

Vào đến căn phòng thuê chung ở tầng cao nhất, tôi mới dứt ra khỏi cảm xúc vui sướng khi người gặp họa. Nhìn “Mẫu Đơn đình” cực kỳ (vô cùng tương tự) kia tôi liền không nhận được mà thốt ra, sao lại để cho “Mỹ nhân mắc nợ” thế này? Tầm thường mới thành như vậy . . .

Hắn mở cửa cũng không kiên nhẫn: “Mạc Nhan Hình, đến khi nào thì cô mới để cho người ta bớt lo? Tôi cười cô về chẳng lẽ chỉ để giải quyết hậu quả cho cô?!”

Tôi không chịu tiếp thu liền đem khí thế vừa mới ứng phó Vương Cúc Hoa mà đáp: “Vậy thì là vì cái gì? !”

Hắn xoay người lại trừng mắt nhìn tôi. Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy hắn có bộ dáng đó, theo như lời của Trúc Diệp hình dung chính là phần nộ trào dâng. Tôi không biết liệu mình có thể thông dong ứng phó với sự kiêu ngạo như núi lửa của hắn, hơn nữa có thể bình yên vô sự toàn thân thoát ra hay không.

Quả thực so sánh với Vương Cúc Hoa thì hắn vẫn còn đáng sợ hơn, người ta là mềm yếu hèn mọn, còn ánh mắt của hắn thì như lửa sắp phun. Làm cho không khí thật đáng sợ, chỉ để cho tôi không gian chật chội không thể hô hấp, không thể nhúc nhích.

“Cũng không phải tôi đã chủ động nói là đi xã giao, là công việc đòi hỏi hay sao.” Tôi dùng toàn lực để biện hộ ình.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Du Phái thật tinh mắt, dẫn cô đến giao tiếp với một đám người từng trải?” Trông bộ dáng của hắn tức đến không đánh tôi một cái thì thật sự là mới lạ.

“Hắn cáo già không phải vẫn bị tôi làm nghẹn họng không nói nổi một từ sao?” Tôi không khỏi có hơi đắc chí.

Mà không biết những lời này thực sự chọc giận hắn.

Hắn cứ như vậy đi tới trước mặt tôi. Vì chỉ mới bật đèn tường yếu ớt, nên toàn bộ ánh sáng chiếu vào lưng của hắn. Trước bóng đen thật lớn của hắn, tôi ...

phát lạnh trong lòng.

Có lẽ là hắn vừa mới như thiên sứ từ trên trời giáng xuống làm cho tôi rung động quá lớn, nên tôi còn chưa kịp trở lại như cũ; Hoặc là ngọn đèn chết tiệt yếu ớt mập mờ này quá phá. Không ngờ tôi lại vượt hai tay ôm lấy quái vật mang dáng dấp người đàn ông bình thường kia.

Vùi đầu ở trong ngực hắn, âm thanh rót cuộc vì ức chế mà không ngừng run rẩy: “Cảm ơn anh.”

30. Chương 30

Chương 30: Nhất ba tam điệp . . .

Chôn mặt ở trong lòng hắn, biểu tình bị che dấu, âm thanh thoát ra khỏi miệng có chút kiềm chế để không khỏi run run « Cảm ơn anh »

Cảm ơn anh đã nhiều lần cứu em khỏi cảnh khốn cùng, cảm ơn anh vì đã cho em một bờ vai ấm áp, cảm ơn anh đã tặng em một tấm chân tình cả đời này thực khó quên

Tâm tư dồn nén tích tụ mấy tháng nay giống như cây xanh trong bóng tối lâu ngày gặp ánh mặt trời và hơi nước nên không ngừng tăng trưởng ; cũng giống như là vỡ đê hồng thủy, càng không thể cứu chữa ...

Cảm nhận thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc, tôi choáng váng đầu óc, não trưởng sắc tâm nổi lên kiếng chân tìm môi hắn hôn nhẹ phớt qua ...

Đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn hắn, vòng tay qua lưng hắn có chút hơi run run, đầu lưỡi chỉ nhẹ nhàng lướt qua viền môi hắn. Làn môi hoàn mỹ giống như một tác phẩm điêu khắc được sáng tạo cầu kỳ, khi mềm mại mượt mà như đám mây trên trời để mặc cho đầu lưỡi tôi du ngoạn thưởng thức ...

Hắn rốt cục cũng có phản ứng, tôi cảm giác trên lưng có gì đau nhói, nhưng cũng là cảm giác ngọt ngào chết lặng. Ngay sau đó là một cơn sóng gió động trời ập đến mọi giác quan của tôi, tôi lúc này mới hiểu được vì sao người ta nói nam nữ khí lực khác nhau một trời một vực. Đầu lưỡi không an phận của hắn tiến thẳng vào miệng tôi, không một chút do dự, không một tia trở ngại, làm cho tôi chỉ có thể dùng mũi hô hấp ...

Đầu óc có chút hỗn loạn, chân cũng không đứng vững, tôi lớn mật chủ động vòng tay qua cổ hắn, kéo sát hắn về phía mình nhưng cũng gần như bỏ lên người hắn.

Hắn dường như không dự kiến được tình huống hiện tại, hơi lảo đảo một chút rồi chậm rãi lấy lại ổn định, gắt gao ôm ngang người tôi ẩn sâu môi hôn

Tôi chưa bao giờ cảm thấy mê muội như vậy, chưa bao giờ cảm thấy bản thân không tỉnh táo như vậy, cũng chưa từng có cảm giác khoái hoạt như vậy ..

Một chút hoảng hốt, tôi đã bị đặt lên chiếc giường lớn êm ái mềm mại ...

Hơi thở cả hai đều có chút không ổn : gấp gáp khấn trương có cái gì đó âm thầm như mạch nước ngầm mãnh liệt. « Phan oanh » – âm thanh không sớm không muộn vang lên phá tan không khí ái muội trong

phòng. Quan Ứng Thư bỗng dừng dừng mọi động tác. Trong mắt hắn có chút gì đó lạ lẫm, có chút gì đó ảo não, lại giống như lông chim nhẹ nhàng hôn phớt qua môi tôi một chút, bàn tay đang không an phận xé mở quần áo tôi cũng thu về ..,

Tôi mặt đỏ như con cua mấy chín, ngược nhìn lên phía đầu giường, đầu sỏ gây nên nông nổi này là một cái khung ảnh

Đây là lần đầu tiên tôi oán hận bản thân sao lại có ánh mắt bén ngọt như chim cú mèo đến thế, như hiện tại tôi có thể lơ mơ nhìn thấu tâm lạnh của hắn. Là hình ảnh cô gái khoác áo cưới lộng lẫy nhưng chú rể lại không phải là hắn. Ảnh chụp cô gái thực sự như một đóa hoa đầy sức sống vẻ đẹp như ánh mặt trời loan rộng khắp nơi, khuôn mặt rạng ngời hình như cô ta không bao giờ biết buồn phiền, cô tay trong tay một người khác hẳn ..

Mà hắn, bình thường đối với tôi thái độ cũng không đổi khác, cũng không phải tỉnh lặng như nước, cũng không phải mặt mày đen kịt ... Hắn mỉm cười giống như ánh mặt trời chiếu sáng, rạng rỡ huy hoàng lại cho tôi cảm giác thoải mái dù điều đó cùng với tôi không có quan hệ gì ...

Trong không khí vừa mới tăng lên độ ấm chậm rãi hạ xuống dưới, khôi phục đến lạnh lùng.

Theo lý thuyết thì hôn không phải là lãng mạn mà chính là bá đạo, đến cuối cùng luôn có thể ở đầu lưỡi mà cảm thụ vị ngọt ngào. Nói thật tôi thực sự cảm thấy hôn một chút cũng không ngọt, bởi vì Quan Ứng Thư chưa bao giờ ăn đường, mà đó chính là có cảm giác mát lạnh từ hơi thở, theo miệng đến thẳng trái tim. Tôi nay mới hiểu được nụ hôn đều là ngọt từ trong lòng, giống như tôi hiện tại ngoài vị ngọt ngào trong tâm còn có dư vị đau khổ cùng chất. Giống như đường hóa học, ngọt đến tận cùng, nhưng đắng chất cũng tận cùng. Nguyên lai căn bản đó không phải là đường

“Thực xin lỗi.” Tôi lại xin lỗi, vì sao tôi cũng không biết nguyên nhân.

Hắn rốt cục đứng lên: “Về nhà đi.”

Về nhà? Những lời này giống như hàng nghìn gáo nước đá lạnh dội thẳng vào đầu tôi khiến cả người có cảm giác lạnh run... Với tôi mà nói, còn nhà nào có thể về sao?

Ngày hôm sau, Du Phái dùng ánh mắt giống xem quái vật nhìn tôi: “Mạc Nhan Hình cô giỏi thật, ỷ vào Hạ thư ký nên coi trời bằng vung hả? Đối với hộ khách nói năng lỗ mãng còn đúng lý hợp tình?”

Tôi một câu cũng không muốn nói, đơn giản cam chịu hết thảy.

“Hợp đồng là việc lớn, 1 chén rượu chỉ là chuyện nhỏ, Vương tổng là người không hiểu biết cái tình cái lý.” Hắn vẫn còn lải nhải, tôi có chút không kiên nhẫn, theo Quan Ứng Thư một thời gian tôi phát hiện ra bản thân mình chịu không ít ảnh hưởng tính tình từ hắn ta.

“Được rồi được rồi, cô đi ra ngoài đi. Tôi vốn đang có ý tốt giúp cô đỡ thông tư tưởng, ai biết đâu cô cứng đầu như thế, không thềm để ý đến sắc mặt của người khác!”

Tôi cũng thật sự tiếc vì mình cứng đầu mà làm hỏng công việc

Trúc Diệp gọi điện thoại tới, giọng nói có chút áp lực, âm thanh không được hưng phấn : « Cậu đoán xem gần đây có chuyện tốt nào xảy ra ? »

Tôi đoán không ra, dù sao khẳng định chuyện tốt ấy không quan hệ đến mình : « Không biết ! ». Tôi không hứng thú lắm với thông tin này.

Cô nàng rõ ràng đã bị đả kích : « Cậu làm sao mà giọng điệu có vẻ ủ rũ thế. Nay, nghe tin tức này khẳng định tinh thần cậu sẽ phấn chấn hẳn lên nhá ! »

“Ồ.” Tôi thật sự không biết chuyện gì còn có thể làm cho tôi phấn chấn, tôi không có mua xổ số. Thượng đế lại không phải hạt lúa mì, nên chuyện có bánh từ trên trời rơi xuống chỉ là giả dối hư ảo.

“Bí thư chi bộ Đảng của viện, cái lão hói đầu chú của Dung Dung bị cách chức điều tra, nghe đồn đã nhận hối lộ không ít ... »

Thì ra là chuyện cũ , trải qua lần trước, tôi cũng không để ở trong lòng, cùng không tỏ ra vui vẻ: “Ừ, đó là hân xứng đáng.”

Trúc Diệp thất vọng thở dài: “Sao cậu trở nên hào phóng như vậy, năm xưa chuyện cũ đều nháy mắt tan thành mây khói, không hề so đo ư?” Tôi vừa xem báo biểu vừa “Ừ” một tiếng.

Cô nàng đột nhiên lại thần bí: “Không nghĩ tới nhà bọn họ quyền lực hùng hậu, còn có người làm trong chính phủ, cậu có khẳng định nghĩ không ra ai là người mạo hiểm lao vào lửa đạn vạch trần bọn họ không?...”

Tôi lại không thêm để ý chỉ ừ một tiếng, cô nàng rốt cục cất cao âm lượng: “Là Quan Ứng Thư, chồng cậu làm! Có phải biết trước rồi nên khi nghe tới thông báo cậu mới có thái độ dừng dừng thế không hả ? “

A? Tôi nhất thời như bị đông cứng trên ghế, tin tức Trúc Diệp nói giống như sét đánh bên tai!

“Tớ và Lý Quân Thành hỏi thăm, chồng cậu cùng cha chồng luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, chính thức không thương giao, nhưng lần này lại nhờ tới thư ký Quan bá phụ. Hiện tại tội danh của hắn đã bị phơi bày, hắn hiện tại đã thân bại danh liệt. Không biết hiện tại Dung Dung có phải đang trên mạng nghiêng răng nghiêng lợi công khai mọi chuyện, lời nói khẩn thiết cầu xin cậu?» Nói cho cùng so với tôi, Trúc Diệp có phần còn kích động hơn.

Sự kiện này liên quan đến sự kiện khác, chuyện này hiện tại choán ngập hết đầu tôi, khiến tôi không thể thờ bình thường, không thể tự hỏi ... « Quan Ứng Thư, anh như vậy là đứng sau tôi gây chiến, rốt cuộc là anh muốn như thế nào? »

31. Chương 31

Chương 31: Mặc thổ lộ, đến gần Quan . . .

Quan Ứng Thư, anh vì em mà gây chiến, rốt cuộc là vì sao?

Tôi không dám suy đoán lung tung, hướng hồ thánh ý khó thăm dò, tế bào não hạn hẹp của tôi không thể gánh vác.

Mà việc tôi có thể làm chỉ là xúc động theo đuổi kết quả, cần một người nghe tôi phát tiết tất cả cảm xúc trong lòng, chẳng sợ thiêu thân lao đầu vào lửa, chẳng sợ cuối cùng thịt nát xương tan...

Đời người, luôn phải có một lần dừng cảm tiến tới bất kể kết quả.

Văn phòng của Quan Ứng Thư đối với những con kiến nhân viên chúng tôi mà nói chính là Quỳnh lâu ngọc vũ*, là chỗ sâu nhất trong mây, không phải ai cũng có thể tùy tiện đại sấm Long Cung, đại náo Thiên Không. (*lầu Quỳnh nhà ngọc)

Như tôi mà nói, lấy tập văn kiện làm lá chắn, giả vờ giả vịt cùng thư ký nhỏ nhắn xinh xắn đùa cợt...

Cô cúp điện thoại rồi gơ lên vẻ mặt tươi cười đúng mực dẫn theo tôi: “Mời vào.”

Cánh cửa trở hoa to dùng được đóng lại sau lưng tôi, tiếng động nhỏ đến mức không nghe thấy. Tôi có chút sợ hãi, giống như người hít thuốc phiện ý thức được bản thân đang đi trên một con đường không thể quay về, muốn quay đầu nhưng đã bị thuốc và kim tiêm làm cho xoay chuyển trời đất, vô sức lực.

Hắn tựa hồ cũng không bận rộn, cũng không bất ngờ khi tôi tùy tiện xông lên như vậy, trong ánh mắt càng không có ý trách cứ. Hoặc nên nói là tôi nhìn không thấu vẻ mặt của hắn, sâu không lường được, nhưng cũng tế nhị .

“Anh vì sao lại giúp tôi?” Những lúc sắp không bình thường người ta thường có dũng khí.

“Đang giờ làm việc cô vội vàng xông lên đây chỉ để hỏi câu này?”

“Không phải, còn có vì sao ngày trước anh không chút do dự đồng ý kết hôn với tôi, không chút do dự giúp bố tôi chuyển viện; vì sao khi tôi trở về thăm bà tôi anh muốn đi theo, còn tặng bà hoa rực rỡ nhất? Vì sao anh không màng tất cả mọi thứ xử lý lãnh đạo trường học trước kia gây khó dễ cho tôi, bọn họ không trêu chọc đến anh không phải sao? Còn có tối hôm đó vì sao anh lại chạy vội đến Dưới Tầng Cây giúp tôi giải vây, vì sao anh muốn quan tâm tôi có bị người khác bắt nạt hay không?” Tôi càng nói càng vội, đến cuối cùng ngữ khí thậm chí có chút oán hận.

Hắn một chút cũng không rung động, một chút cũng không bất ngờ, lại vẫn duy trì thông dong trước sau như một, giống như đang tự hỏi, tự hỏi tại sao hắn lại làm những việc theo ý tôi không hề có lý do, không phù hợp với nguyên tắc làm việc của hắn.

“Tôi biết anh không phải thật sự thích tôi, anh còn yêu Dụ Hà phải không? Chẳng quan tâm người đó đã có chồng, anh vẫn tưởng tượng nhớ nhớ, đem ảnh chụp chung đặt ở đầu giường đúng không? Trúc Diệp nói anh thích tôi, tôi còn tin là thật, tại sao tôi lại ngốc như vậy chứ? Tôi làm sao có thể nghĩ rằng anh để ý đến tôi?” Tôi đã không khống chế được cảm xúc, hai mắt đầm lệ, trước mắt tất cả đều mơ hồ.

Tôi biết dáng vẻ này rất xấu, Trúc Diệp nói lúc tôi khóc giống đứa trẻ con, một chút cũng không có khí chất lê hoa đại vũ. Ngược lại, ngũ quan rối rắm cùng một chỗ, nước mũi cùng nước mắt thì nhau chảy, lời thôi rồi tinh rồi mù. Hơn nữa tôi khóc rất lợi hại, dễ bị ghen lời, nửa ngày hô hấp không xong.

Mặc dù biết là xấu, tôi vẫn không thể cầm được.

“Tôi không cần anh thương hại tôi, không cần, tôi không cần...” Tôi vừa khóc vừa mơ hồ nói.

Hắn như là rốt cục chịu không nổi, đem tôi ôm vào trong lòng, khăn tay lau loạn xạ trên mặt tôi cho bằng sạch: “Được rồi được rồi, sao lại ngây thơ như vậy?”

Tôi vô cùng áy náy vì đã chùi chùi cọ cọ mọi thứ lên cái áo sơ mi đắt tiền của hắn, nhưng tôi không có cách nào dừng lại, nước mắt như vòi nước lâu năm chưa sửa, rầm rầm chảy ra bên ngoài, không thể thu về.

“Em thích anh, nhưng anh không thích em!” Tôi rốt cục đem cái hòm giấu kín dưới đáy lòng đào ra, nơm nớp lo sợ cầm lấy quần áo bên hông hắn.

Hắn dùng sức một cái, tôi đã bị ôm lên, đặt ở trên sofa, ngày xưa ở nhà tôi không nghe lời bị trách mắng khóc đến thở không ra hơi, ba tôi thường làm vậy, hai mươi năm sau, lịch sử lại tái diễn.

Tôi có cảm giác được quý trọng ấm áp.

Ngữ khí của hắn nhu hòa: “Mạc Nhan Ninh, tôi nên bắt em làm sao bây giờ?”

Hắn rất ít kêu tên của tôi, trước mặt ba mẹ thì hắn gọi tôi là Nhan Nhan, gọi toàn bộ tên là lúc bị tôi làm tức giận đến sôi máu. Mà tôi, cũng là lần đầu nghe thấy hắn dịu dàng gọi tên tôi như vậy, phảng phất mang theo dư âm phiêu miểu lượn lờ, làm cho tôi cảm động không thôi.

“Em không cần anh thương hại em.” Tôi lập trường kiên định.

“Em hiểu lầm tôi.” Hắn cầm cái khăn nhét vào trong tay tôi, lại lấy hộp khăn tay trên bàn: “Tôi cho tới bây giờ không phải người thừa lòng thương hại.”

Tôi ngẩng mặt: “Vậy vì sao anh đối với em tốt như vậy, cẩn thận như vậy?” Chấp niệm ột cái kết quả.

“Em dựa vào cái gì kết luận tôi cũ tình khó quên? Nếu không phải em chọc chuyện, tôi có phải vào căn phòng kia hay không?” Trong giọng nói hắn hình như có mang theo... U oán?

Trên bàn điện thoại vang: “Tổng tài, ba giờ chiều nay có hội nghị, các vị ban giám đốc thành viên đã ở phòng họp chờ đợi.”

Giọng nói hắn trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh nghiêm nghị: “Hạ thư ký hãy đi trước, tôi sẽ ra sau.”

“Được.”

Hắn xoay người, nhìn tôi: “An tâm đợi ở đây, đừng chạy loạn.” Rồi đứng dậy đi vào gian bên trong, lúc đi ra liền làm tôi kinh ngạc, hắn đã thay đổi một thân áo sơ mi màu đen, cả người uy nghiêm âm lãnh nói không nên lời, cực kỳ giống lão đại khí thế trong phim xã hội đen, tuyệt đối không thua Al Pacino...(Alfredo James Pacino (sinh 1940), thường được biết đến với tên Al Pacino là một diễn viên nổi tiếng của sân khấu và điện ảnh Hoa Kỳ. Al Pacino được nhớ đến nhất với vai diễn Michael Corleone trong bộ ba phim Bồi Già và vai Tony Montana trong phim Scarface)

Tôi một mình ở trong văn phòng to như vậy, không còn khí lực mà khóc to, dần dần liền ngừng ==

Một mặt ôm hộp khăn tay giải quyết di chứng khóc một mặt đánh giá phong cách văn phòng. Hoàn toàn không ngoài dự đoán của tôi, đúng với cảm giác Quan Ứng Thư mang lại, đơn giản trống trải, hai sắc trắng đen, đường cong rõ ràng, nhưng vẫn làm cho người ta tự dừng sinh ra một cổ lãnh ý, giống như bị vây tại nơi hoang tàn vắng vẻ. Tôi nghi ngờ hắn bình thường ở trong này làm việc có thể cảm thấy cô đơn hay không...

Đương nhiên, tôi cũng biết, hắn không thể đủ lý giải thuật ngữ cao sang như cô đơn ==

Phòng trong còn có phòng ngủ, trên giường lớn chần mỏng tơ lụa được gấp ngay ngắn như miếng đậu hũ, khó coi cực kỳ. Chỉ có một cái gối đầu, phát hiện này làm cho tôi có chút âm thầm cao hứng.

Tuy nhiên tôi phỏng chừng hắn không thường ở trong này nghỉ ngơi, từ sau khi chúng tôi giả kết hôn, hắn hoặc đi công tác, hoặc về nhà. Không nghe nói trường hợp ngủ lại công ty.

Ở bên cạnh là một thư phòng, giống trong nhà um tùm lại trật tự rõ ràng, nội dung lý luận thuần khiết, một chút đều kích không dậy nổi hứng thú đọc của tôi.

Nghĩ đến sách, tôi đột nhiên liền nhớ tới sách tôi mượn thư viện hình như sắp quá hạn, phạt tiền là việc nhỏ, nhưng vấn đề thành tín mới là quan trọng...

Du Phái gọi điện thoại khẩn khởi hô: “Mạc Nhan Hình, tôi thấy cô càng ngày càng càn rỡ, đang làm việc cô dám bỏ trốn? Không muốn bắt cơm này nữa chứ gì?”

Tôi xoay người cúi đầu, không quan tâm hắn có nhìn thấy hay không: “Thật ngại quá, tôi không phải cố ý trốn việc ...”

32. Chương 32

Chương 32: Mây mù sáng sớm (thượng)

Tôi học theo dáng vẻ của thầy giáo, đi qua đi lại trong phòng làm việc, tự hỏi là đã đắc tội gì với tên đại boss biến thái ấy chứ (đây là chỉ Du Phái).

Sau đó tiến hành so sánh tổng hợp chức vụ của họ, giá trị xã hội và cả mức độ đàn áp bóc lột tôi một cách toàn diện. Bình tĩnh tìm một lí do kiểu như “buổi trưa nay ở ngã ba đường phố tôi không may ăn phải trứng rán không kĩ nên đã lây nhiễm khuẩn xan-mô-nê-la bây giờ ngũ quan đều quay cuồng bất tỉnh nhân sự cần đến bệnh viện tiêm phòng gấp” để lấy lệ với hắn, sau đó giả vờ di động bị nghẽn mạng nên tự cúp máy, cuối cùng là vô cùng bình tĩnh rút ra từ trong góc giá sách cuốn “Bàn về đánh cờ”, thoải mái nhàn nhã ngồi đọc...

Đây là cuốn sách hấp dẫn nhất trong thư viện hồi ở trường đại học, bị một đám bạn điên cuồng mượn rồi lại mượn, trong thư viện tổng cộng có sáu cuốn, đến lượt tôi thì cuốn sách mượn được ấy lại vô cùng thê thảm. Mỗi một trang sách không biết bị tên khốn nạn nào vẽ vờ lung tung, không một chữ nào có thể đọc ra. Vì thế mà tôi đã nôn ra máu phun vào khay đựng cơm một thời gian.

Cho đến lúc Trúc Diệp thẳng thắn nói rằng cô ấy không thể nào nhìn cảnh tượng ấy tiếp được nữa, cho nên tuy có chút không muốn tôi cũng phải buông tha dù sau khi rút hết không ít tinh hoa ==

Bây giờ lại có được một cuốn sách mới như thế, trong lòng ngược lại chẳng muốn đọc chút nào. Con người mà, mãi mãi không biết trân trọng...

Dường như cái bụng có để ý đến lời nói dối qua loa vừa rồi của tôi nên giờ này nó đã sôi réo lên, âm thanh u ồ ào ào khó mà có thể lọt vào tai. Thật sự tôi cũng hết cách rồi, chỉ còn nước tạm thời thu bình, chuẩn ra từ cửa sau để bổ sung điểm tâm. Ai bảo lúc giờ cơm trưa thì tâm tình không tốt lại trút giận vào ngũ tạng, không thèm ngó ngang đến nó mà chỉ uống súp nấm...

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì y như bị sét đánh.

Tôi dùng sức dụi mắt, cố gắng nhìn kĩ bóng người trước mặt rồi xác nhận.

Không sai, đó chính là tình địch Dụ Hà của tôi.

Mặc chiếc áo choàng xanh lá cây cổ chữ V, đi kèm với chiếc quần hộp hoang dã, để lộ làn da rám nắng khỏe mạnh. Tóc búi lên bình thường, có cảm giác như có lớp sương bao phủ mờ ảo, cả người toát lên vẻ hồn nhiên thiên thành.

Trong lòng tôi vô cùng ghen tị, tại sao lại mọc lên như nấm thế này...

Dáng vẻ đâu giống như tôi chứ, chân thì ngắn, nên mặc áo dài vào thì giống như vấy vấy = =

Cô ta nhìn thấy tôi thì nở một nụ cười tựa đóa phù dung, cực kì khác biệt.

“Chị tới tìm Ứng Thư, không nghĩ lại có thể gặp em.” Cô nàng lịch sự đưa tay ra.

Cô thư kí nhỏ bé đối với tình hình này có chút thán phục, trong lòng quả quyết thầm nói: Sao lại quen với bạn gái trước của sếp như thế này chứ?

Tôi cũng cười vô cùng chân thành: “Em cũng không nghĩ có thể gặp được chị ở đây.” Ý của câu này thực sự rất thâm độc, đây là sao không chịu an phận ở nhà làm vợ đi? Tôi nghi ngờ chẳng nhẽ mình đã nhiễm phải những lời nói độc địa của Trúc Diệp rồi sao.

Cô ta rất độ lượng: “Thật ra tìm em thì đúng hơn, anh ấy trăm công nghìn việc, bây giờ cô có rảnh không? Đi uống chén trà với chị nhé?”

Ngữ khí là hỏi nhưng trong ánh mắt rõ ràng là khiêu chiến: nhóc con, có dám tiếp chiêu không?

Từ trước đến nay tôi luôn suy đoán đến ý nghĩ xấu xa nhất của tình địch, cho nên tôi luôn cẩn thận đề phòng, hận một nỗi không thể thận trọng. Cô ta như nhìn thấu suy nghĩ của tôi: “Em không cần đối địch với chị như thế đâu, chị đã kết hôn rồi, nên hiểu được cái gì nên làm cái gì không nên làm.”

Quả nhiên là tiểu thư khuê các, nói lời làm cho người ta tâm phục khẩu phục =.=

Ngồi ở trong phòng ăn, tôi rất là không có chí khí đã bị một miếng bánh tráng miệng chocolate mua chuộc = =

Cô ta mỉm cười nhìn tôi: “Em có vẻ giống trẻ con nhỉ, không ngờ rằng anh ấy lại thích kiểu này.”

Ngay cả mấy miếng mẩu bánh vụn dính trên miệng tôi cũng không kịp lau, vội vàng giải thích: “Em không phải là trẻ con, năm nay đã hai mươi hai tuổi rồi!” Quan Ứng Thư hơn tôi tám tuổi, tuy tôi nghĩ trâu già gặm cỏ non không có vấn đề nhưng tôi không thích người khác lấy tuổi của chúng tôi ra nói, trông có vẻ như là không tương xứng = =

Lúc Quan Ứng Thư gọi điện tới tôi mới nhớ là chưa nói gì với anh mà đã bỏ chạy, e là bây giờ đã rất giận dữ rồi.

“Hai người đang ở đâu?”

“À, em đang ở quán Vân Nguyệt, ngồi với chị Dụ Hà đây.” Tôi nhìn tên quán trên giấy ăn, báo chính xác địa điểm.

Dụ Hà cười trông rất dịu dàng, tôi không khỏi không thừa nhận rằng đúng là cô ta và đại boss là một cặp trời sinh, một người như nước, sóng gợn mềm mại, một người thì cương thiết, tim rần lãnh đạm. Chẳng phải có câu nói như thế này sao, thủy tinh dễ tạo hình, hai bọn họ đúng là ví dụ điển hình cho câu nói này.

Lại nghĩ tới hôm qua vô tình trông thấy tấm ảnh, trong lòng dấy lên một cảm xúc nhẽ ra không nên có.

Có lẽ bây giờ là lúc tan tầm, trong quán chen chúc nhốn nháo rất đông, vô cùng náo nhiệt.

Và có lẽ Dụ Hà là người thích yên tĩnh, chân mày có hơi nhíu lại, dáng vẻ giống hệt Quan Ứng Thư.

Tôi tỏ vẻ ra là người rất hiểu tâm của kẻ khác: “Chúng ta ra ngoài chờ đi, ở đây ồn quá.”

Nhưng bên ngoài thì có tốt hơn được bao nhiêu chứ, toàn lúc nhúc là người mới tan làm, tất cả đều như đoàn cá chép nối đuôi nhau qua sông. Nhìn lên trên thì thấy đầu người, nhìn xuống lại chỉ thấy được đuôi người...

Hai người bọn tôi đứng giữa đám đông nhìn xung quanh...

Cuối cùng ánh mắt cũng lóe sáng, tôi vô cùng mừng rỡ kéo Dụ Hà chạy về phía xe đại boss đang dừng lại...

Nhưng tôi không nghĩ tới là sức tôi khỏe như trâu, cố gắng kéo một cái, ấy, lại túm nhằm người ==

Tôi liên tục xin lỗi, một bên gật đầu một bên vừa nhớ tới cô gái nhà hàng xóm, cố gắng khống chế sự buồn sâu của mình, không để cho nước sông chảy ngược làm ô nhiễm hoàn cảnh....

Có một câu nói như thế nào nhỉ, à, đúng rồi, đó là, tiếp tục quay đầu đã trăm năm.

(Cả câu là “lỡ một bước chân thành hận nghìn đời, tiếp tục quay đầu đã trăm năm”, ý nói chỉ một sơ xuất nhỏ thì có thể khiến ta hối hận ngàn lần, dù có sửa sai vẫn không được. Ở đây có ý chỉ chị Mạc vì kéo nhầm người mà để xảy ra những chuyện sau đó)

Nhưng chính lúc đó lại xảy ra một chuyện.

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, không to không nhỏ truyền vào tai tôi.

Cách tôi không xa là Dụ Hà bị đám người xô đẩy ngã xuống mặt đất, nước sông chảy ngược không phải là thứ gì bị thương, mà chính là màu đỏ tươi đến chói mắt...

Tôi sợ đến mức không biết làm thế nào, cầm lấy tay cô ta: “Chị có sao không? Có bị sao không?” Nước mắt cứ như thế mà chảy xuống. Rốt cuộc sức tĩnh lại, vội vàng rút điện thoại trong ví ra gọi xe cứu thương, nhưng cũng lúc đó lại có một sức lực rất lớn bế xốc tôi lên ném ra một bên, suýt chút nữa tôi đã lăn một vòng trên đất, trong lúc đó còn nhớ rõ là bị ba đôi giày dẫm lên làm cho đau buốt.

Không cần phải nghĩ, chỉ bằng hơi thở thôi tôi cũng nhận ra đó là ai.

Hắn dễ dàng ôm lấy Dụ Hà, đi rất nhanh lách ra khỏi đám người kia, không hề quay đầu lại, không vì bất thứ gì mà dừng bước.

Người qua đường có vẻ cũng biết không phải chuyện hay ho gì, không cần biết nguyên do mà cứ nói huyên thuyên: “Cô gái này, đáng thương quá đi, bị chồng bỏ lại mặc kệ, ôm lấy người thứ ba bỏ đi.”

“Cô xem cô ta vẫn còn trẻ mà, có lẽ cô ta mới là kẻ thứ ba, muốn khiêu chiến với chính chủ đây mà.”

“Cũng có thể như thế, nhưng dù sao cũng không phải là đèn đã cạn dầu. May mà nhà tôi cũng khá là biết nghe lời, không đi gây chuyện thị phi trên hoa ghẹo nguyệt, bằng không tôi cho anh ta rửa bát cả đời.”

Cũng có người tốt bụng đưa cho tôi chiếc khăn tay sạch: “Tiểu thư, tay cô chảy máu rồi kìa, lau đi.”

Những âm thanh đó trộn lẫn với nhau, giống như bộ phim được xử lý nền, cứ vương vấn kéo dài không tan.

Tay bị thương sao? Đúng không thế? Sao tôi lại không hề thấy đau?

Tôi giống như một tên ăn mày đầu đường, hai chân tê liệt, thần trí thì đánh mất, ngồi ngây ngốc nhìn quanh bốn phía, ai đi ngang qua cũng ném cho ánh mắt kinh ngạc hoặc ghét bỏ, chờ trên thế gian này có người có thể giúp đỡ tôi. Có thể sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho tôi, bảo vệ cẩn thận, không làm tôi đau khổ, luôn luôn làm chỗ dựa cho tôi.

Tôi từng nghĩ, tôi đã sắp với đến hạnh phúc, tới gần ấm áp, sắp trở thành bông hoa nở đẹp nhất

Vậy mà lúc đầu, tôi lại không biết, người đó, sẽ không bao giờ tới...

33. Chương 33

Chương 33: Sương mù sáng sớm (trung) . . .

Từng chiếc từng chiếc xe gào thét chạy qua, khoe tốc độ thành thị. Tôi rất cục cựa cũng đã nghĩ thông suốt, nhưng chân lại tê không thể động đây, mềm nhuyễn vô lực. Người qua đường Giáp tốt bụng giúp đỡ một phen, tôi cười cười cảm ơn cô ấy, trên mặt cô ấy đầy sự thương hại không che giấu, đây là vẻ mặt tôi ghét nhất.

Tập tễnh đi đến căn phòng lớn trước mặt của Quan Ứng Thư mất không ít thời gian, cuối mùa thu thời tiết luôn khô mát, ngay cả một giọt sương cũng không thêm rơi xuống.

Trong phòng đèn bật sáng trưng, nhưng thiếu vắng tiếng chân người

Dọc theo đường đi suy nghĩ của tôi trăm chuyển ngàn hồi, có vài thứ nghĩ đến sắp hiểu ra, có vài thứ vẫn còn bần khoản, để lại cho bản thân là được rồi. Nếu mang lại phiền phức cho người khác, trở thành gánh nặng của người ta, tội gì lại thế?

Theo suy đoán của tôi, hẳn không trở về, mà đang ở bệnh viện cùng Dụ Hà, Dụ Hà...

Mỗi khi nghĩ đến đây lòng tôi lại tràn đầy áy náy, nếu không phải tôi tham lam muốn đi vào trong đó ăn bánh ngọt, nếu không phải tôi tự cho là đúng đề nghị đi ra bên ngoài chờ, nếu không phải tôi tay chân luống cuống kéo sai người, nếu không phải tôi...

Thì việc này làm sao có thể xảy ra?

Tôi ngơ ngác ngồi ở trên giường, rèm cửa sổ màu xanh lá cây là do tự tay tôi chọn, khi đó tự dừng lại yêu màu sắc này ghê gớm. Tôi bị nhạy cảm với ánh sáng vào buổi tối, cho nên rèm cửa sổ dày thêm hai lớp, không một tia sáng nào lọt qua. Toàn bộ trong phòng tối đen như địa ngục âm u.

Nửa đêm cảm thấy cả người không thích hợp, lúc nóng lúc lạnh, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói ầm áp của bố tôi, ông dịu dàng vuốt ve tóc tôi, cúi đầu nói xin lỗi, bố không nên bỏ rơi con.

Tôi muốn bắt tay ông, bắt lấy góc áo ông, mong muốn để lại cho tôi một chút ầm áp, mong muốn giữ lại cho tôi thêm một giây. Nhưng toàn thân mềm oặt như bông, không ra nửa phần khí lực, miệng khô lưỡi khô, nói không nên một câu...

Kết quả, ông càng lúc càng xa, rồi biến mất ở tầm mắt của tôi. Mà tôi, cũng giống như căn phòng u ám này, rơi vào đêm tối vĩnh viễn.

Khi tỉnh lại đã là ở bệnh viện, tôi hơi hơi nghiêng đầu thì nhìn thấy Tả San Hô cúi đầu chữa bài tập. Tuy rằng là giáo viên dạy văn tiểu học, nhưng cũng là công việc cô ấy dồn hết tâm huyết.

Cô vừa vắn ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở ra: “Cậu cuối cùng cũng tỉnh.” Trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

“Tớ làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Cậu thật đúng là ngốc, cánh tay trầy xước như vậy mà không thấy đau hả?” Cô vừa nhìn chai truyền dịch, vừa quở trách.

“Nếu Trúc Diệp không phải đi công tác, gọi điện thoại cho cậu không được nên gọi tớ đi xem, tám phần cậu đã mất mạng vì uốn ván rồi. Cuối cùng sẽ được lên trang đầu tin tức.”

Cảm giác duy nhất của tôi là khát và đói: “Tớ muốn ăn gì đó.”

Vừa mới dứt lời Lý Quân Thành liền bước vào: “Chị có mũi con cún à? Xa thế mà cũng nghĩ thấy được?” Nhìn kỹ hóa ra trên tay hắn có mang theo gì đó.

“Đây chính là cửa hàng cháo danh tiếng nhất, chị ăn một lần sẽ không thể quên.” Hấn nháy mắt để trên tủ đầu giường.

“Dụ Hà ở bệnh viện nào?” Tôi vừa thưởng thức hương thơm tinh tế của cháo thịt nạc vừa hỏi thăm.

Hấn liếc mắt nhìn tôi một cái: “Ồ đây, phòng 12 khu A khoa phụ sản.”

Tả San Hô có chút hồ đồ: “Cô ta bị làm sao?”

Tôi sâu kín thở dài: “Tớ lúc này chỉ sợ là tạo nghiệt.” Cô ấy cười: “Cậu xem tân bản hồng lâu mộng chưa? Giống điệu này của cậu lắm.”

Tôi không có tâm tình đùa giỡn với cô ấy: “Khi nào thì tớ mới truyền nước xong?”

“Đại khái còn một giờ thì phải? Đây đã là chai cuối cùng của hôm nay rồi, ba ngày sau mỗi ngày đến bệnh viện truyền một chai là được.” Cô ấy vừa lật quyển sổ vừa trả lời tôi, phỏng chừng là sợ không để ý mà quên.

“Lý đại soái, hấn đang ở chỗ đó sao?” Trong giọng nói của tôi có chút sợ hãi.

“Ai? Lão Quan à? ANH ẤY không phải tối hôm qua bay sang Newyork sao? Chị không biết?” Hấn có chút kinh ngạc.

Tôi lắc đầu, sao tôi biết được?

Phân phát hai người bọn họ, tôi đi ra cửa hàng bán hoa bên ngoài bệnh viện mua hoa.

Hoa hồng kiêu diễm ướt át, Tulip nùng hương bức người, tôi không có kinh nghiệm, biết thế trước khi đi dò hỏi lăng tử Lý đại soái. Người bán hoa nhận thấy tôi lưỡng lự chưa quyết: “Tiểu thư đi thăm bệnh sao?”

Sau khi kể qua loa, cô ấy cực kì khéo hiểu lòng người mà chọn cho tôi một đóa hoa huệ tây vàng: “Đây là hoa tươi vừa đưa sáng sớm nay, huệ tây vàng ngụ ý bình an vui sướng, thích hợp đưa cho bệnh nhân, mùi thơm ngát thanh nhã, đặt ở trong phòng bệnh đẹp mặt cực kỳ.”

Tôi cầm lấy bó hoa huệ tây vàng cùng một giỏ táo giòn rụm, tốn mất hai trăm khối! Tuy đau lòng nhưng cảm thấy đã biểu đạt đủ thành ý liền tìm kiếm phòng Dụ Hà...

Vốn là bệnh viện lớn nhất đắt tiền nhất, khu ngoại khoa với khu nội khoa chẳng khác gì nhau, tôi như con ruồi không đầu, rẽ trái đi thẳng lại hỏi, hỏi cuối cùng cũng thấy mục tiêu.

Hành lang sâu thẳm tạo cảm giác như bảo tàng, không thấy bóng dáng y tá bác sĩ nào, âm thanh duy nhất tôi nghe thấy là tiếng giày mình gõ trên mặt đất “cộp cộp”, còn có tiếng tim đập bất quy tắc cùng tiếng hô hấp không đều...

Cửa phòng bệnh không đóng kín, trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện: “Vì sao lại ngốc thế?”

Là giọng nam trầm thấp ổn trọng, trong lời nói đều là nồng đậm tức giận cùng thần nhiên trách cứ.

“Em không muốn để đứa bé này quấy nhiễu em, quấy nhiễu người khác.” Trong giọng nói của Dụ Hà dường như không có sức lực, còn hơi hơi nghẹn ngào.

“Anh sẽ không để ý, bởi vì đó là con của em, cho nên anh sẽ không để ý. Lúc cưới em anh đã biết, nhưng anh vẫn cam tâm tình nguyện cưới em. Anh yêu em, yêu tất cả thuộc về em, bao gồm quá khứ, tất cả mọi thứ, chỉ cần là em ...” Lời nói người đàn ông tràn ngập thâm tình chân thành. Tôi cảm thấy âm sắc quen thuộc, chắc là người chồng nhân viên nhà nước của cô ấy, thoát nhìn có chút chất phác, không nghĩ tới lại thâm tình như vậy.

“Nhưng em sẽ để ý, em không hy vọng về sau anh nhìn thấy nó sẽ nghĩ tới những chuyện không tốt, nó vốn không nên tồn tại trên thế giới này. Cứ cho là sẽ sinh ra, cũng sẽ không được chúc phúc, ít nhất em sẽ không chúc phúc. Em không có cách nào yêu nó, cũng không có cách không yêu nó.”

Tôi đứng bên ngoài run hết cả chân, nhưng vẫn cầm tại chỗ như chiếc đinh, cũng không thể nhúc nhích.

Hồi lâu sau, tiếng Dụ Hà mới nhẹ nhàng vang lên: “Em muốn về nhà.”

“Được, hiện tại thân thể của em rất yếu, đừng nên quá khổ sở, việc gì qua cứ để cho nó qua đi, chờ vài ngày nữa chúng ta về nhà.” Giọng người đàn ông mang theo cương chiều càng có vẻ mê người.

Tôi cảm thấy chua xót, rách giỏ táo, ôm hoa tươi, tôi suýt nữa rơi lệ.

Thì ra là thế.

34. Chương 34

Chương 34: Sương mù sáng sớm (hạ) . . .

Thì ra là thế, thật không ngờ có một sự thật ẩn giấu đằng sau cuộc sống bình thường của tôi. Cảm giác mặt đất trước mặt nứt ra một hố sâu thăm thẳm âm u đen tối .

Tĩnh tâm một chút, tôi lặng lẽ xoay người tránh ra không để cho cô ta thấy mặt mình.

Đối với Quan Ứng Thư mà nói, tôi không có một chút oán trách cùng thất vọng, thậm chí lại có chút gì đó áy náy thay cho hắn

Tôi hận không thể bóp chết đứa nhỏ của hắn, đem đầu sỏ gây nên chuyện trừng phạt một phen, hận không thể một đao giải quyết hết mọi chuyện.

Nhưng bản thân Quan Ứng Thư lại đáng thương như vậy, đáng thương đến nỗi làm cho tôi thật quá đau lòng ...

Dụ Hà không thương hắn, không thương cùng đứa nhỏ của hắn... Bản thân hắn thật quá đáng thương ...

Tôi nhắm mắt tĩnh lặng, thì ra tôi giống hắn, rất dễ để cho người khác dễ động lòng thương với mình

Giữa ban ngày, ánh nắng chói chang một chút làm mắt khẽ nhắm lại, đưa tay lên che bớt ánh sáng rơi vào, có chút gì đó mất mát trong lòng. Đợi một chút nào, tôi cố gắng để cho trí tưởng tượng của mình dừng lại, chỉ còn một thời gian nữa thôi khi kế ước cùng hắn hết hạn tôi sẽ lại trở về là tôi tự do trong thế giới của tôi. Vì vậy hiện thời hà cố gì tôi phải xen vào việc của hắn ?

Bia trong siêu thị đang giảm giá xuống một nửa chỉ còn 12 đồng. Loại chuyện trăm năm khó gặp này tôi lại gặp được, thật sự là cuộc đời quá may mắn.

Cuộc sống Trúc Diệp vẫn hướng tới là ở trong biệt thự lớn, uống bia, ăn khoai tây chiên, xem những phim vợ vẫn trên TV, bên người có thêm một con chó trắng lông xù lúc nào cũng cọ cọ bên chân, có thể tùy ý vuốt ve lông nó nữa.

Hiện tại, trừ bỏ con chó trắng lông xù ra thì cuộc sống của tôi chính là thứ cô ấy mơ ước có được.

“Alo ?” Cô trả lời không tập trung.

“Đang làm gì đấy? Đến đây xem phim cùng tớ đi.”

“Đại tiểu thư, tớ nào có thời gian rảnh rỗi làm việc đó, Tiểu Tạp bây giờ tớ còn phải đưa Lý Quân Thành chăm sóc, tớ hiện tại làm việc đến nỗi hai chân không có chạm đất đây !” Tiểu Tạp là con chó Samoyed cô ấy mới nuôi, tên đầy đủ là “Luôn luôn tẩy sạch không bỏ sót”, là quà tặng trước khi mất của bố cô ấy...

Chỉ nghe thấy tiếng văn kiện va chạm sột soạt: “Hôm nay thứ Bảy nha?”

“Từ nay về sau tớ sẽ không còn biết cuối tuần là cái gì nữa, ngoan nào cậu ngồi yên tự mình chơi đi nhé, tớ phải chuẩn bị nội dung phỏng vấn đã. Đúng rồi, cậu đừng quên hôm nay còn phải đi bệnh viện truyền nước nha.” Tiếp theo dư âm thanh cũng chỉ có “Tút TUT TUT” .

Thật là không thú vị.

Tôi khó có được một ngày tinh thần hăng hái như hôm nay, liền một lúc uống tới hai lon bia, ngay sau đó liền mất đi ý thức, tỉnh tỉnh mê mê nhưng rất vui vẻ, cuối cùng cũng đánh vỡ được kỷ lục « Ba ngụm đã say » trước kia. Trong TV nam nữ cuối cùng dây dưa một chỗ, khó thể tách rời, rốt cuộc cũng tìm thấy một nửa của mình trên đời ...

Tỉnh lại thấy mình ở trên giường? Ách?

Tôi nhìn nhìn chung quanh, hẳn là phòng Quan Ứng Thư, sao tôi lại mơ hồ vào phòng hẳn? Muốn cho hẳn biết, tất cả những chuyện ngày hôm qua hợp lại, thù mới hận cũ chồng chất cũng không thể đem tôi rút ra lột gân, rồi thành thịt heo nằm ngàn một cân được bán vinh quang ngoài chợ sao ?!

Không kịp cảm thụ nơi này hoa mỹ thoải mái bao nhiêu, vội vàng sắp xếp lại, tất cả không còn gì bất thường mới nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt lại trở nên xám xịt lao ra khỏi phòng.

Đúng lúc đụng tới Dì Ngô : “Tỉnh rồi sao? Hôm nay dì chỉ sợ con ở nhà một mình nhàm chán không muốn nấu cơm, nên đã đến làm sẵn rồi. Haizzz, chồng vừa mới đi mấy ngày mà đã nhớ đến độ ấy sao, liền biến bản thân mình say đến mức ấy.”

Tôi bị trêu chọc ngượng ngùng: “Mới đầu chỉ định uống một chút, kết quả càng uống càng vào nên mới thành ra say như thế...”

“Đau đầu rồi phải không? Dì vừa nấu canh giải rượu, qua đây uống đi.” Dì Ngô đưa cho tôi một cái bát.

Trong lòng tôi âm áp: “Cám ơn dì Ngô.”

“Ngốc, có phải cãi nhau cùng nó hay không ? Đang ngủ cũng chảy nước mắt. Cuộc sống là thế nha, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa nhau, càng âm ỹ càng tình thâm.” Dì Ngô vẽ mặt ý cười.

Tôi nhú mày, tình thâm? Chỉ sợ với tôi thật sự không đúng chút nào.

Tôi chợt phát hiện con người càng lớn tuổi, nói về chuyện tình cảm càng mãnh liệt. Dì Ngô không biết có chuyện gì xảy ra giữa hai chúng tôi, nhưng khuyên tôi nên rộng lượng với hẳn, muốn tôi hiểu hẳn hơn: “Nó trước đây tính tình không tốt, hôm nay cùng người khác đánh nhau, ngày mai làm phá hư của sổ nhà người khác. Mẹ nó vì nó mà hao tâm tổn khí, nhưng nó cũng không có để tâm tới.” Khóe miệng khẽ cười, có vẻ dì Ngô rất tâm đắc với những chuyện trong quá khứ, càng nói càng nghiện làm tôi không thể chen vào :

“Bắt đầu còn có thể đánh nhau, hay cười nói, về sau vì trong nhà gặp chuyện không may nên càng ngày càng trầm mặc, không giao du bạn bè, không yêu đương trai gái.”

Tuy rằng có chút tò mò nhưng không dám hỏi hẳn chuyện gì, hướng hồ tôi và hẳn là người ngoài không có quan hệ.

“Đến khi học đại học là lúc nó có chút vui vẻ hơn, đã dẫn bạn gái về nhà, kết quả bị bố mẹ phản đối. Nó cũng không thêm quan tâm cãi lại, đến kỳ nghỉ cũng không có trở về nhà, lễ mừng năm mới về rồi lại đi.” Dì Ngô khẽ thở dài, nói tiếp: “Cô gái kia kỳ thật rất can đảm, nó vì tình yêu mặc kệ gia đình phản đối, cố ý cùng cô ấy sống chung. Sau đó lại cùng nhau ra nước ngoài du học, liệu chết đạt bằng được học vị BA(tương đương cử nhân). Nó không ăn được đồ ăn nước ngoài nên khi về người gầy không còn hình dạng. Mẹ nó đau lòng nửa đêm chỉ ở trong phòng lén khóc. Nhưng đối với cô gái kia vẫn một mực phản đối, giống như không thể chấp nhận được.”

“Về nước xong một tay nó gây dựng sự nghiệp, công ty lớn như vậy nhưng một chút cũng không dựa vào thế lực của gia đình. Lúc ấy dì mỗi lần lại chạy qua nấu cơm cho hẳn rồi lại chạy về bên nhà, nhưng ngày hôm sau vẫn thấy đồ ăn còn nguyên trên bàn, nó thậm chí làm việc cật lực đến nỗi không có thời gian trở về nhà ăn cơm.” Nói đến chỗ đau lòng, dì Ngô không khỏi liên tiếp gạt nước mắt, có thể thấy được tình cảm của dì đối với Quan Ứng Thư thật quá tốt.

Tôi không thể không lên tiếng an ủi: “Con biết hẳn rất vất vả, con sẽ không vì không hiểu chuyện lại làm cho hẳn khó xử.” Kỳ thật tôi cũng không biết chính mình đang nói gì nữa o()o, chỉ hy vọng dì Ngô có thể dứt ra khỏi ký ức không vui trước kia của Quan Ứng Thư.

“Vậy là tốt rồi, dì biết con là đứa trẻ hiểu chuyện, bằng không làm sao phụ nhân lại cố tình tuyển con làm con dâu.” Dì Ngô có chút vui mừng thở dài.

Thì ra Quan Ứng Thư lại trải qua quá trình trưởng thành như vậy : Thời thiếu niên nhi đồng nghịch ngợm thích gây sự, thời kỳ thanh niên phản nghịch không kìm chế được và thời kỳ trưởng thành hăng hái hướng về phía trước. Năm tháng là một phép màu thay đổi một con người, thiên biến vạn hóa cả một giai đoạn, đem con người hình thành nên tính cách bộ dạng khác nhau.

Cũng không thiên vị ai quá nhiều.

Giống như hiện tại biến Quan Ứng Thư trở nên thành công rực rỡ, cũng phải trải qua rất nhiều thử thách, phải cố gắng kiên trì theo đuổi lý tưởng mới thành công.

Rồi còn vấn đề kia, tại sao lại chọn tôi? Tôi không khỏi giẫm cọt, phải chăng do ông trời hắt xì mà gây ra?

35. Chương 35

Chương 35: Tình nguyện (thượng)....

Bàn tay tôi toát ra rất nhiều mồ hôi, tóc mái do mồ hôi cũng dán chặt vào trán, làm cho tôi cảm giác vừa nhớp nháp vừa khó chịu.

Bên ngoài nóng bức nhưng trong lòng lại lạnh lẽo vô cùng.

Lúc từ trong thang máy đi ra, người nào cũng đưa mắt chăm chú nhìn tôi, không phải vì tôi đẹp tới độ nghiêng nước nghiêng thành mà là do bộ dạng của tôi quá mức chật vật khó khăn.

3 phút sau, trong khu nhà cao tầng xa hoa, vang lên một tiếng мэng chói tai đầy bén nhộn, vang vọng khắp các ngõ ngách của tòa nhà.

“Cô dựa vào cái gì mà tới đây đòi nợ, bố cô còn đang thiếu nợ tôi đó! Lúc trước nếu không phải ông ấy cố ý muốn nhận nuôi một đứa trẻ không cha không mẹ bị bỏ rơi bên đường như cô, thì tôi có cần chưa tốt nghiệp đại học đã phải ra ngoài kiếm việc làm không?!”

Tôi thực sự khóc không ra nước mắt: “Cháu không phải đến đòi nợ, chỉ hy vọng cô có thể cho cháu mượn chút tiền mà thôi, bố cháu đang nằm viện, mà bệnh viện người ta nói nếu không trả viện phí sẽ không thể chăm sóc chữa chạy cho ông ấy ...”

“Vay tiền? Hừ hừ,... nhà chúng tôi còn đang thiếu thốn đây, cho cô mượn, Tiểu Kiệt nhà chúng tôi ăn không khí mà sống à?”

Tiểu Kiệt đứng cạnh đó, tay trái đang cầm chiếc điều khiển xe đua đồ chơi loại mới nhất, tay phải cầm một hộp sữa bò, đôi mắt tròn mở to nhìn vị khách từ phương xa “Chị ơi!” ...

“Về nhanh đi, khỏi cần gọi tôi là cô , thực chẳng biết là người nào kém cỏi không biết xấu hổ, có thể sinh ra mà không thể nuôi được cô , tôi thật chịu không nổi nữa.” Bà ta tỏ rõ chán ghét đem tôi đẩy ra khỏi cửa, lại kéo Tiểu Kiệt vào trong. Sau đó, phía ngoài hành lang rộng thênh thang, vang lên tiếng ầm ầm của cánh cửa bị đóng sập lại.

Một giây đó, tôi có loại cảm giác tuyệt vọng tới chết lặng, giống như toàn bộ thế giới đều bỏ lại 1 mình tôi, trên thực tế, giây phút đó, quả thật là như vậy.

Tôi liêu lĩnh rời khỏi bệnh viện nơi mà bố tôi đang không biết sống chết, đi đến thành phố M tìm kiếm người thân duy nhất của ông, nhưng bị từ chối ngoài cửa không chút lưu tình.

Tất Thục Mẫn từng có nói một câu: thói đời như tiền bạc, có người xấu cũng có người tốt , có nóng nảy, có lạnh lùng nhưng cũng có ôn nhu, hiền hòa...

(Tất Thục Mẫn: một nhà văn cấp quốc gia, là bác sĩ nội khoa, thạc sĩ văn học)

Tôi không một xu dính túi dạo quanh đầu đường thành phố M, không có nhà để về, ánh nắng chói chang ngày hè cũng không làm tôi buông xuôi sự cố chấp.

Cho đến tận khi một tờ quảng cáo thông báo tuyển dụng bay tới trước mặt, nó đã cứu giúp tôi, đó là một tờ giấy quảng cáo màu xanh sáng rõ, muốn tuyển hai nhân viên phục vụ, tiền lương thì gấp mặt để thương lượng, hơn hết là thanh toán lương ngay trong ngày.

Thăng tới lúc được tuyển vào rồi tôi mới biết được, hóa ra nhân viên phục vụ vì không hài lòng về tiền lương, nên đều đồng loạt đình công bỏ việc cả. Mà khách hàng xếp hàng đông nườm nượp đã bị gạt sang một bên. Do vậy, quản lí đành phải ra thông báo tuyển người làm khẩn cấp, rồi mới từ tốn lựa chọn những người phù hợp nhất để đào tạo lên vị trí cao hơn.

Ngay tại thời điểm đầu tiên được giao việc, tôi trong bộ đồng phục áo ngắn tay màu trắng, tiến tới phục vụ một người khách mà sau đó mới biết chính là mẹ của Quan Ứng Thư, tức mẹ chồng trên danh nghĩa của tôi. Loại đồ uống lạnh trong nhà hàng mà bà ấy gọi kỳ thật khá là bình dân, nhưng lại không hề có điểm nào là xung đột với khí chất ung dung của bà.

Bà nhìn tôi mỉm cười, vẻ mặt hòa ái: “Trước cứ tạm cho dì một phần nha đam ướp lạnh là được rồi.”

Mà khi tôi đang bưng một cách thật cẩn thận phần canh nha đam sáng trong suốt đặt trong cái đĩa màu trắng thông thả tiến tới bàn số 13, thì có hai đứa trẻ nô nghịch đuổi theo nhau bất ngờ và phải tôi một cách rất đau lòng..

Hoàn cảnh khi đó quả thật là “ngàn cân treo sợi tóc”, trong đầu tôi lúc ấy chỉ hiện lên một suy nghĩ duy nhất: “nếu bát canh mà hắt lên trên người vị phu nhân cao quý này, tôi sẽ không thể kiếm được vé xe để trở về thành phố W, mà bố tôi, thì đang ở trên giường bệnh trong tình trạng suy yếu, cách tử thần không còn bao xa...”

Tôi dùng tới tốc độ nhanh nhất trong cả cuộc đời mình, che ở trước mặt bà ấy, cái đĩa nện xuống đùi tôi, gây ra đau đớn. Nước lạnh theo đường từ đùi chảy xuống, vì là nước đông lạnh nên làm tôi có chút run rẩy.

Mà sau đó, đúng lúc Quan Ứng Thư đẩy cửa bước vào, thậm chí là đang có chút nổi giận dùm dùm.

Trong phòng hàn khí ngưng trọng hồi lâu, tôi lạnh tới mức răng nanh va vào nhau lập cập, dùm khí muốn giải thích cũng bị đông cứng hết cả.

Đột nhiên bà ấy đứng dậy, nhưng làm cho người ta kinh ngạc là việc bà ấy lôi kéo tay tôi, mang theo sự uy nghiêm bẩm sinh, trịnh trọng từng chữ tuyên bố: “Cô gái này, mới là con dâu nhà họ Quan được mẹ chấp nhận!”

A? Gì vậy? Tôi giống như ngay cả đầu óc cũng đông lạnh theo, không có cách nào tự hỏi, lí giải, tiêu hóa, hấp thu mười mấy chữ như vậy...

Quan Ứng Thư im lặng đánh giá tôi từ đầu đến chân.

“Cháu không sao chứ? Lạnh lắm hả? Đi nào, chúng ta mau đi đổi bộ quần áo khác.” Tiếng nói của bà trong khoảnh khắc ấy thật sự rất ấm áp và hiền hòa.

Ta hoàn hồn, bị bà kéo chậm rãi đi ra ngoài.

Lái xe mở cửa xe giúp chúng tôi, ngồi vào trong xe, tôi mới có thể phản ứng lại: “Dì, cháu thật sự xin lỗi, cháu không phải cố ý.”

Bà cười vỗ vỗ tay tôi: “Cháu là người mới tới nơi này làm phải không? Động tác của cháu không thành thạo cho lắm.”

Ta cười ngốc nghếch gật đầu, vô cùng áy náy: “Vâng, cháu chỉ làm hai ngày, kiếm đủ tiền xe để về nhà thôi ạ.” Quả là kỳ quái, tôi thế nào lại nói thẳng cho bà ấy biết hoàn cảnh cùng quần của mình.

“Ồ? Có chuyện gì xảy ra với cháu sao?” Bà quan tâm hỏi tôi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt tôi không tự chủ được liền tối sầm lại, có chút bị thương nói cho bà ấy mọi việc từ đầu đến cuối. Cho tới tận bây giờ, tôi cũng không biết khi đó tôi nghĩ gì mà kể lại tất cả nỗi khổ phiền muộn cùng bất lực của mình cho người phụ nữ lớn tuổi hiền lành mà tôi mới gặp mặt một lần này.

Tôi không biết do tôi kể quá là sinh động hay do tấm lòng bà vốn lương thiện mà cuối cùng bà ấy ghé lên vai tôi khóc lên khóc xuống, khiến tôi vô cùng luẩn cuẩn.

Tiếp đó là cùng Quan Ứng Thư, một mình gặp mặt.

Hắn rất nhanh đi thẳng vào vấn đề: “Thực hiện theo các điều khoản của hợp đồng này, tôi sẽ thay cô thanh toán tiền thuốc men, đưa bố cô chuyển tới bệnh viện tốt nhất, nhận sự trị liệu tốt nhất.”

Nghe xong mấy lời đó, tôi thậm chí cũng chẳng thêm lo lắng nhìn kỹ lại hợp đồng. Khi ấy chỉ sợ hãi trong giây tiếp theo hắn rất có thể sẽ thay đổi ý định, nên tôi liền trực tiếp lật vội đến trang cuối cùng của hợp đồng, ký thật nhanh để hợp đồng mau có hiệu lực.

Đôi khi, đối mặt với nguy nan của sinh mệnh, tôn nghiêm trở thành nô lệ của đồng tiền.

Hắn quả thực làm việc rất hiệu suất, trong hôm đó đã làm xong giấy chứng nhận kết hôn.

Ngay ngày hôm sau, bố tôi nhanh chóng được chuyển tới khu an dưỡng cao cấp nhất tại thành phố M, hầu hạ chăm sóc ông là cả một đội quân y tá cùng bác sĩ.

Mà tôi, hai mắt đầm lệ mông lung, bố..., thật may mắn là tôi cuối cùng cũng không làm ông thất vọng, có thể báo đáp được một chút công lao dưỡng dục bao năm của ông dành cho tôi.

Thời điểm khi tôi lần đầu tiên ngồi ở tiền sảnh trong phòng ăn cơm ồn ào, thật sự cảm thấy có loại ấm áp như mây như sương mây vờn quanh bên người tôi, ngọn đèn sang hiện hòa, đồ ăn nóng hôi hổi, khuôn mặt tươi cười rực rỡ như ánh nắng...

Cuối cùng thì tôi cũng bị đánh bại, lòng tôi đang dần dần bị luân hãm, gần như muốn đắm chìm trong sự hạnh phúc này.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ, tôi mới tỉnh táo, tỉnh táo để biết mình tham lam cỡ nào, tỉnh táo để biết bản thân phải làm gì...

**

Buổi chiều khi đến thăm bố tôi mua rất nhiều kẹo, nhưng nữ y tá mang về mặt đầy chính nghĩa nói với tôi: “Bố cô hiện tại không thể ăn quá nhiều đường, chúng tôi đã dùng thuốc có vị ngọt để thay thế cho thực phẩm chứa đường rồi.”

...

Tôi không khỏi tiếc hận, bố tôi trước kia đặc biệt thích ăn đồ ngọt, nhất là sôcôla, trong trí nhớ của tôi đều tràn ngập những thời khắc cùng ông ở trong phòng tiến hành đại chiến đuổi nhau cướp đoạt sôcôla tới mức gà bay chó sủa.....

Bố tôi vẫn ngây ngô cười, điều đó làm cho tôi cảm thấy bản thân thật ngu ngốc khi nghĩ làm việc này sẽ được đáp lại, tuy rằng tôi cũng không biết tôi đang ngốc nghếch làm gì, dù sao hiện tại, tôi cảm thấy tôi ngốc vô cùng.

Bác sĩ nói với tôi một đống lớn những thuật ngữ chuyên môn, tôi nghe cứ như ngôn ngữ của sách trời vậy. Nhưng quan trọng là bố tôi rất vui vẻ, như vậy cũng đủ rồi, ông đã cả đời vì tôi mà bỏ bao sức để lao động, đến bây giờ, rốt cục có thể cười đến thản nhiên, cười đến yên tâm, cười đến sung sướng...

Thế nên, tôi tiếp tục vờ ngơ ngẩn hỏi một vấn đề quan trọng: “Viện phí của bố tôi tất cả là bao nhiêu?”

“Việc này cô không cần lo lắng, số tiền chồng cô đưa vẫn còn thừa.”

“Tôi chỉ muốn biết là bao nhiêu thôi.” Tôi thực sự cố chấp.

Ông ta cúi đầu nhìn tài liệu trên tay: “Ước chừng khoảng ba trăm vạn.”

Tôi nghe vậy, khiếp sợ như sét đánh bên tai.

36. Chương 36

Chương 36: Tình nguyện (trung) . . .

Viện điều dưỡng nằm ở vùng ngoại thành, phong cảnh như vẽ, không khí trong lành. Tôi giúp bố đi bộ một vòng thật lớn, nghe ông nói thật nhiều tâm tình cũng thoải mái lên không ít. Trong trường hợp kiếp này, cuối cùng tính ra tôi cũng không thua thiệt tới mức chỉ còn hai bàn trắng.

Vừa trở về liền nhìn thấy trong phòng khách đã sáng đèn, Quan Ứng Thư ngồi tựa vào trên sofa, ánh mắt hơi hơi nhắm lại. Ngọn đèn rất sáng, chiếu sáng rõ ràng một nửa bên mặt hắn, tựa hồ mang theo một chút mệt mỏi thản nhiên. Hắn cho tới bây giờ vẫn mũ áo chỉnh tề, mặc dù là ở nhà, cũng phải tỉ mỉ đến mức hà khắc, ví như khi phát hiện trên áo có tóc rụng, hắn sẽ chán ghét liếc nhìn tôi một cái, không thèm lên tiếng quay về phòng đổi lại cái khác, hơn nữa còn tạo không khí áp lực khiến tôi áy náy, nhưng trên thực tế, dù cho tôi có áy náy tới bảy bộ mặt thống khổ như ăn thuốc Đông y thì sau đó trình độ tái diễn vẫn là ngày càng đặc sắc, ngày hôm sau tóc của hắn vẫn sẽ tiếp tục rụng xuống, từng sợi từng sợi...

Tôi sợ hãi than thở, không biết hai tháng trước tôi có thể bình an ở chung cùng người như vậy thì phải có tới bao nhiêu kiên cường dẻo dai đây.

Hiện tại, tôi đứng ở cửa chưa kịp đổi giày, không biết nói gì, tâm lý hoảng hốt .

Đổi mặt như thế nào đây?

Hắn nhắm mắt nhưng vẫn có thể biết mọi động tĩnh của tôi: “Đứng ở cửa làm gì?”

Tôi nhanh chóng đổi giày bước vào cửa: “Anh về rồi à?”

Hắn xoa xoa mắt: “Thì sao?”

Ách? Cái gì thì sao? Trong lòng tôi đối với hắn có áy náy sâu sắc cùng nhiều cảm xúc ngổn ngang, nghĩ là hắn hỏi đang hỏi việc vặt trong nhà, giọng nói của tôi có chút lung túng: “Chậu cúc vàng trên bệ cửa sổ được dì Chu đem đi chữa rồi ...”

“Bác nhà bên nhờ tôi hỏi anh xem anh có rảnh không, mời anh thứ Bảy tuần sau đến nhà bác ấy tham gia party. Còn có nước trong bể bơi hôm nay vừa được thay, tôi đã đem ga giường trong phòng anh giặt sạch và phơi hết rồi...”

Hắn giống như không thể kiên nhẫn: “Tôi là hỏi cô!”

“À, tôi hôm nay đi thăm bố tôi, đúng rồi, vừa mới, ách, bố mẹ anh gọi điện thoại tới đây nói không cần qua đó ăn cơm, để cho anh được nghỉ ngơi.”

Hắn rốt cục không thể nhịn được nữa, một phát đứng dậy, tôi bị một bóng đen kéo đến lão đảo, đưa đến ngồi trên sofa. Tôi có chút sững sờ há hốc mồm nhìn hắn túm tay áo của tôi...

Tôi nghĩ muốn rút lại nhưng là hắn sử dụng lực quá chuẩn, có khả năng tóm lấy tôi gắt gao lại không hề làm đau tôi, quả thực là không phù hợp định luật cơ học trong vật lý==

“A!” Tôi bỗng kích động, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Hắn nhíu mày: “Sao thế?”

“Hôm nay phải đi tiêm, tôi lại quên mất.”

Vốn tôi định nhờ lái xe Trần, nhưng hắn không nói hai lời mượn chìa khóa rồi đi ra ngoài.

“Anh vừa trở về, nghỉ ngơi trước đi, tôi nhờ lái xe Trần...” Còn chưa nói xong đã bị cái trừng mắt của hắn làm cho tắt ngúm

Kể tiếp tôi lại bị rung động, hấn đã vậy còn tỏ vẻ không có gì, cứ thuận theo tự nhiên kéo tay của tôi, trong lúc không có ai nhìn, khi mà tôi đã giết chết con trai chưa chào đời của hấn?

Được rồi, tuy rằng là bị kéo đi, tôi vẫn có chút đứng hình trong gió...

Tôi chỉ muốn tránh đối đầu quá sớm, muốn tránh việc chết không có chỗ chôn, muốn tránh việc đối mặt một mình khi hấn trở nên cuồng tính quá... Nhưng hiện tại, cho dù hấn đem tôi chém thành tám khúc, sau đó vứt xác ra chỗ đồng không mông quạnh, thì mười ngày nữa tháng cũng chưa chắc có người phát hiện ra ==

Tôi co co rúm rúm rút tay, nhưng rút không nổi...

Tôi quyết định thả hấn, chẳng may bị hấn nắm giữ quyền chủ động, không phải sau đây tôi đều phỏng chừng là hết đường chối cãi sao.

“Tôi không phải cố ý hại chết con trai anh ...”

Đột nhiên thân mình lao về phía trước, suýt nữa thì đập vào phần kính phía trước mặt, nhưng lại bị dây an toàn kéo trở về, hung hăng ngồi xuống. Tôi hoảng tới đau đầu chóng mặt.

Tôi bây giờ mới biết bản thân vừa nãy rất sợ hãi nên nói năng cũng lộn xộn : “Không đúng không đúng, ý của tôi là, việc con trai anh chết thật sự không liên quan đến tôi...”

Sắc mặt hấn dần dần trở nên càng ngày càng khó coi.

Rốt cục tôi phát hiện đến vùng hoang vu hẻo lánh này để thừa nhận hành vi phạm tội hoặc là để xin lỗi thì chẳng khác nào chán sống, tự lấy dây thắt cổ mình...

“Ai nói với cô đó là con trai tôi ?” Ngữ khí của hấn có chút oán hận .

“A? Tôi nghe thấy Dụ Hà cùng chồng cô ấy nói chuyện với nhau, không phải con trai anh... Chẳng lẽ là con gái anh?” Tôi cũng hiểu được tôi luôn mồm chỉ có “Con trai”, không khỏi là quá mức trọng nam khinh nữ đi ==

” Chính miệng cô ấy nói sao ?”

“Ừ.” Tôi gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

“Cô ấy nói như thế nào ? Kể lại một chút xem.” Hấn có chút suy nghĩ hỏi.

“Cô ấy nói đứa trẻ đó là gánh nặng của vợ chồng họ, sẽ không thể được chúc phúc...” Tôi vừa nói vừa liếc mắt quan sát sắc mặt của hấn, nhờ chạm đến chỗ đau của hấn, rồi lấy tôi ra mà trút giận thì làm sao bây giờ.

“Sau đó anh ta nói cô ấy ngốc, nói mặc kệ việc đứa trẻ có phải là con anh ta hay không, anh ta đều coi như là do chính mình sinh ra .” Tôi từ đầu đến cuối chỉ dùng ngôi xưng “Cô ấy “

“Anh ta” là từ thay thế cho tên, cũng không biết Quan Ứng Thư nghe nghe có hiểu không.

“Bọn họ đã nói rõ ràng tới như vậy, tôi còn không hiểu chẳng phải là tôi quá ngu ngốc rồi sao.” Tôi tự thấy rất có lí khi kể lại chuyện này, trong giọng nói lộ ra một ít tự tin.

“Ừ, cô luôn luôn ngu ngốc như vậy .”

Ách? Tôi không hiểu.

“Cả thế giới chỉ còn lại có hai người đàn ông chúng tôi sao hả? Đây là đề bài chọn đáp án hử, không phải A thì chính là B?” Hấn trong giọng nói tất cả đều là khí thế bức người.

Tôi làm anh hùng hự hơi, cảm thấy hấn nói có điểm đúng đạo lý, nhưng không thể để kết luận vững vàng của chính mình bị phủ định quá dễ dàng được : “Nhưng cô ấy chỉ có không quá hai người các anh là bạn trai a.”

“Đứa trẻ nhất định là phải của bạn trai sao? Sự logic của cô bị làm sao thế hả?” căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

Cuối cùng thất bại: “Vậy bằng không là của ai ?”

Tôi vẽ mặt tò mò.

“...” Hấn không nói gì, hơi hơi lắc đầu.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó khiến tôi kiêu ngạo, giờ phút này có cảm giác mọi lực lượng cùng chân lý đều hướng gần về tôi: “Không phải con anh, thế mà anh còn dùng sức như vậy đẩy ngã tôi. Quăng ra xa vài thước lận đó!”

Hấn liếc mắt một cái nhìn thật sâu vào tôi, rồi thừa dịp tôi đang theo dõi hấn tới mức ánh mắt bị mê thất điên bát đảo thì bỗng một đôi tay cường ngạnh đem tôi kéo vào trong lòng: “Ngã có đau lắm không?” m thanh từ xương cốt bấp thịt rơi vào tai tôi, dịu dàng đến lạ lùng.

Tôi như được ăn kẹo bọc đường, liền bắn một hồi đạn pháo: “Nói vớ vẩn, tay của tôi suýt nữa tàn phế! Nếu không có Tả San Hồ, tôi đã uốn ván tử vong rồi!”

Tôi không biết từ khi nào thì tích lũy oán giận cùng dưng khí như thế, làm cho tôi dám gào to rống lớn với đại BOSS.

Có điều rõ ràng hấn không có chịu yếu thế, so với tôi khí thế còn gấp vạn lần: “Cô còn dám nói, bị thương tới vậy mà chính mình cũng không biết, Sao không đi bệnh viện? Sao không gọi điện thoại?”

Tôi cũng buồn bực, khi đó tôi nghĩ cái gì thì liền nghĩ đến mức nhập thần, hoặc là có một nơi nào đó đau đớn hơn, thuốc cũng không chữa được hơn cả vết trầy da trên tay kia ...

Hấn thấy tôi không nói lời nào, cảm xúc cũng hạ xuống, tiếp tục bày ra vẻ dịu dàng: “Thật xin lỗi, lúc ấy tôi không thấy cô, chỉ chú ý tới một bãi máu tươi tới dọa người ở ven đường.”

Tôi không cần hấn phải giải thích làm gì. Miễn cưỡng cười cười: “Đi thôi, nếu không đi bệnh viện, khéo bác sĩ lại lải nhải tới nửa ngày.”

37. Chương 37

Chương 37: Tình nguyện (hạ) . . .

Truyền hai bình nước ít nhất cần tới ba đến bốn giờ, tôi cảm thấy để cho đại BOSS bị đái ngô ở trong phòng bệnh nho nhỏ này theo giúp tôi hấn là sẽ giận dữ tới mức giậm chân đi ==

Huống chi hiện tại tôi cũng không biết trong đầu tôi có cái gì nữa, nếu đứa trẻ kia là của hấn, tôi bị ngã thì cũng đáng giá .

Nhưng hiện tại kết quả đứa trẻ cùng với hấn không có tới một điểm liên quan, dưới tình huống như vậy, hấn làm như thế quả thật không gì đáng trách. Nhưng chung quy là do tôi quá hẹp hòi, không biết điều, như có thứ gì đó chặn ngang trong cổ họng, khó chịu không thể nuốt xuống .

“Anh đi về trước đi, tôi còn phải ở lại đây lâu lắm.” Quả thật là tôi cảm thấy hấn đã ngồi mười mấy giờ máy bay sau đây ngay cả nghỉ ngơi đều không có giờ lại trực tiếp đưa tôi đến bệnh viện thực làm cho người ta đau lòng.

Tình yêu giống như là một dây số, là một quá trình tích lũy không có đường lui, sao có thể bị hủy diệt trong một đêm. Cho dù trong lòng hấn không có tôi, cho dù người hấn nhớ thương là một cô gái khác, thì tôi có biện pháp nào sao?

Hấn không thương tôi, tôi có thể không thương hấn sao? Tình yêu, cũng không phải là mua đồ ăn...

Hấn liếc mắt nhìn tôi một cái, liền thật sự đi thẳng ra ngoài, bộ dạng không một chút lưu luyến. Điều này làm cho lòng tôi không khỏi lạnh hơn tới phân nửa, anh không thể miễn cưỡng quan tâm tôi một chút được sao? ==

Nhưng lúc trong lòng tôi còn đang oán giận, hần lại trở vào, không để ý thấy tôi đang kinh ngạc cùng với vui sướng không thể đè nén, hần ngồi xuống sô pha nhắm mắt dưỡng thần .

Chỉ chốc lát sau có một người đàn ông trung niên trong bộ âu phục trắng thơm mang văn kiện tới đây, cung kính đưa cho hần, tiếng nói chuyện cực kì thấp, truyền tới tai tôi liền thành hình thức thăm thì khe khẽ .

Tôi có chút tò mò nhìn qua, vừa vặn đúng lúc người nọ quay đầu nhìn lại với ánh mắt mang vẻ tìm tòi nghiên cứu

“Tốt lắm, chú trở về đi.” Đại boss lên tiếng, người liền biến mất giống như một trận gió nhanh chóng.

“Ông ấy chính là chú của tôi trong truyền thuyết, thư ký Hạ đấy sao ?” Tôi rất là tò mò hỏi.

“Ừ.” Hần không nặng nề trả lời một tiếng: “Cô tốt nhất ngủ một giấc đi.” Lại tiếp tục im lặng.

Tôi làm sao có thể buồn ngủ được, tay trái không thể cử động, tay phải đang dùng điện thoại chat QQ , ngón tay bấm bàn phím như bay

Lắc mông Tiểu Tân: Diệt Tử, đang làm gì đấy?

Soái ca giang sơn tận diệt: trên giường đắp mặt nạ, trên bàn chén mì tôm.

Lắc mông Tiểu Tân: oa, như vậy chẳng phải hạnh phúc sao?

Soái ca giang sơn tận diệt: cái rắm! Đây là chén mì tôm thứ sáu của Lão Tử trong ba ngày nay rồi đấy!

Lắc mông Tiểu Tân: Cái đó cũng không có tệ lắm mà. (biểu tượng: che miệng cười trộm)

Soái ca giang sơn tận diệt: cái chính là ba ngày chỉ ăn có sáu chén! (biểu tượng: lệ rơi đầy mặt

~(>_<)

~)

Lắc mông tiểu tân: ... Lý Quân Thành như vậy chẳng phải áp bức cậu quá sao?

Soái ca giang sơn tận diệt: cũng không hẳn, tuy hần luôn luôn dùng thức ăn ngon dụ dỗ tớ, nhưng sau khi quay lại công ty liền bị thủ trưởng mắng tới ngũ lôi oanh đỉnh, cuộc sống thật sự là nhảy nhảy kéo kéo lên lên xuống xuống...

Lắc mông Tiểu Tân: biểu tượng chả hiểu gì

Soái ca giang sơn tận diệt: ...Thật sự khinh bỉ năng lực lý giải của cậu, mà cậu đang làm gì vậy?

Lắc mông tiểu tân: truyền nước...

Soái ca giang sơn tận diệt: có một mình thôi ư? Có cần tớ mang đồ ăn vặt tới không?

Tôi ngẩng đầu nhìn một người đang hết sức chuyên chú vùi đầu khổ cực mà làm việc, liền nhanh chóng quyết định .

Lắc mông Tiểu Tân: không cần...

Soái ca giang sơn tận diệt: đại boss đang ở đấy sao?

Lắc mông Tiểu Tân: sao cậu biết?

Soái ca giang sơn tận diệt: quá dễ , cậu có thể bỏ qua được đồ ăn ngon , cũng chỉ một nguyên nhân là do có trai đẹp..

Lắc mông Tiểu Tân: ...

Soái ca giang sơn tận diệt: thế nào? Hai người đã lăn bao nhiêu vòng trên giường rồi? Cái kia của hần thế nào?

Tôi run run một cái, di động lăn xuống dưới...

Tôi buồn bực, cái di động này rõ ràng là hình hộp chữ nhật, sao lại có thể giống như quả cầu lăn không dứt rồi liền dừng lại ở dưới chân BOSS đại nhân?

Tôi nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, tỏ vẻ bình tĩnh, tỏ vẻ không thẹn với lương tâm.

Phải sau một lúc lâu hần mới đưa trả lại cho tôi.

Tôi run lấy bầy mở lịch sử chat.

Soái ca giang sơn tận diệt: ? ? ?

Soái ca giang sơn tận diệt: xấu hổ tới không thể mở miệng như vậy, không phải ED* đi? (biểu tượng: khuôn mặt cười to 1 cách đáng khinh...)

*ED: rối loạn dương cương

Soái ca giang sơn tận diệt: Mạc Nhan Hình, tiết lộ một chút riêng tư thì chết sao? Khẳng định là cậu biểu hiện không tốt, bị đá xuống giường. Muốn hay không chị đây ra tay chỉ bảo cho vài thứ?

Mặt của tôi nhất thời giống như trứng kịch độc, lúc đỏ lúc đen...

May mắn đại boss đưa điện thoại cho tôi xong, sau đấy liền đi luôn ra ngoài == bằng không thật đúng là chẳng biết đối mặt kiểu gì, hỏi xem thế thì ai mà chịu được. Lắc mông Tiểu Tân: cậu nói có đáng tin sao? !

Soái ca giang sơn tận diệt: Ai bảo không đáng tin? Gì chứ? Nước Mỹ đang trong giai đoạn bầu cử à?

Lắc mông Tiểu Tân: chiều này thật không chịu nổi, tớ truyền nước xong rồi, đi trước đây

Không quan tâm cô ấy xoi mói nữa.

Thời điểm Quan Ứng Thư đi vào, sắc mặt có điểm mất tự nhiên, tôi đoán có lẽ đại hỏa đang lan tràn trong lòng hần, nhưng vì ngại tôi là bệnh nhân, nên không dám phát tác. Cũng đúng thôi, bất cứ ai nếu biết có người khác ở sau lưng mình nói mình bị ED chắc chắn sẽ tức giận, chẳng phải nói đàn ông ở phương diện này là không thể bị nghi ngờ sao? Giống như rằng nanh con hổ không thể nhỏ ra ấy.

Tôi ngẩng nhìn gò má hần lúc đang làm việc, trong đầu nghĩ càng gỡ càng rối. Người xuất chúng nổi bật như vậy, đặt ở đâu cũng là mặt trời, là viên ngọc sáng thì làm sao có thể vì một người mà dừng chân đây? Mặc dù có đi nữa, cũng sẽ không phải những con hươu con hoẵng như tôi. Mà phải như Dụ Hà sáng rõ như trăng trên trời, mới có thể đăng đối đứng chung một chỗ, xứng đôi vừa lứa.

Chỉ tiếc, vắng trăng hạnh phúc kia, không phải cho hần...

“Than thở tức giận cái gì?” Hần đột nhiên lên tiếng làm tôi nhất thời trở tay không kịp.

“À, chính là ngày mai lại phải đi làm .” Trong lòng bối rối nhưng cũng chỉ có thể tìm một cái lý do sứt sẹo như vậy để che giấu, thật sự khó mà thốt ra được lời nói chạm vào vết đau của hần.

“Ngày mai xin nghỉ phép đi.”

“Không cần, không cần, sau khi tan làm tôi đến đây là được rồi, không cần phiền toái như vậy.” Tôi vội vàng từ chối, vì một chút trầy da mà lại xin nghỉ phép, đó là cách làm của những người làm bằng thủy tinh

“Sau khi tan tầm chờ tôi.” Ngự khí của hần vẫn như vậy, vành mặt hất hàm sai khiến, thế nhưng tôi lại thậm chí không có cách nào phản bác. Chỉ có thể suy nghĩ xem lên xe nơi nào để an toàn không bị phát hiện.

Đột nhiên nhớ tới đến một việc: “Ngày hôm qua, dì Ngô nói cho tôi biết thứ Tư này là sinh nhật mẹ anh, chúng ta nên tặng bà món quà gì thì tốt đây?”

Vì việc này, tôi thật đúng là đã sầu muộn cả đêm.

“Việc này cô không cần phải bận tâm, cứ giao cho tôi là được rồi.” Sắc mặt hần lại có vẻ không tốt. Thật đúng là tên tắc kè hoa.

“À.” Tôi có chút mệt mỏi, tôi suy nghĩ rõ lâu mới ra được vài thứ, còn chưa kịp nói đã bị chết từ trong trứng nước, thật sự là bi thảm==

Còn có một việc tôi chưa nói, đó là di Ngô còn bảo cho tôi biết, thứ Tư tuần sau cũng chính là sinh nhật đại BOSS. Tôi thật không dám hỏi xem hắn muốn được tặng quà gì, nên chỉ có dựa vào những dấu vết về sở thích trong cuộc sống bình thường hằng ngày của hắn để mà chậm rãi cân nhắc .

Có điều, cho dù đối với sự biến thái của hắn cũng đã biết sơ sơ, nhưng tôi vẫn nghĩ đó là do sự cố một tế bào não của hắn bị chết= =

Tôi đã bí mật lên mạng tìm tòi một chút về tính cách, sở thích của đàn ông thuộc cung Bò Cạp , kết quả thực là làm cho tôi không thể nói được gì:

“Suy nghĩ cực đoan, đại đa số trong các tình huống đều trầm mặc, không thích tranh cãi, nhưng khi tức giận thì không hề nói bừa. Thích để tâm vào những chuyện vụn vặt, sợ hãi cô độc, nếu cảm thấy không vui sẽ biểu hiện ra ngoài. Cá tính cường hãn mà không thỏa hiệp, sẽ vì được người yêu tặng, dù chỉ là món quà nhỏ cũng đều mừng rỡ như điên...”

Cái quái gì thế? Từ trên tổng hợp lại thì chẳng lẽ người yêu hắn tặng cái gì cũng đều là lãng phí hay sao?

38. Chương 38

Chương 38: Không biết thu tứ lạc nhà ai (thượng) . . .

Thời gian bay đi trong nháy mắt, chẳng mấy chốc đã đến thứ Tư.

Tôi nghĩ đến câu “Giao cho tôi là được rồi” của Quan Ứng Thư thì liên tưởng đến món quà gì đó rất mới mẻ, rất long trọng. Kết quả hắn đưa cho tôi một cái hộp hình bàn tay được đóng gói tinh xảo.

“Đây là lễ vật trên danh nghĩa của hai chúng ta sao?” Tôi sửng sốt, tặng như thế thì tặng làm gì?

Hắn rất khinh bỉ liếc tôi một cái, không nói gì. Vì thế tôi liền hiểu, lễ khinh tâm trọng ý thôi.

Mẹ chồng cười vô cùng thoải mái, lúc nhận quà trên tay tôi còn vuốt ve mặt tôi một chút, làm như tôi giống với con Tiểu Bạch nhà bọn họ không bằng, điều này làm cho tôi rất chi là buồn bực.

Vốn không thích náo nhiệt, sinh nhật cũng bình thường như người ta, chỉ ăn bữa ăn tối hòa thuận vui vẻ. Lúc cắt bánh ga-tô mẹ chồng tôi lẩm bẩm: “Hiện tại bánh ga-tô á, toàn sử dụng thực vật không rõ nguồn gốc, cho nên hôm nay mẹ tự mình mua nguyên liệu, dùng mỡ bò thay thế cho bơ, không những dinh dưỡng lại còn khỏe mạnh.” Trên mặt tươi cười vừa hiền lành vừa đẹp mắt, chọc bố chồng bên cạnh luôn vẻ mặt nghiêm túc trong ánh mắt cũng ánh lên ý cười, thật là cả nhà đều vui.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chờ cả không khí vui vẻ qua đi là lúc, bố chồng nghiêm túc mở miệng gọi Ứng Thư vào trong thư phòng để tiến hành giáo dục tư tưởng, tôi vụng trộm tưởng tượng đại BOSS khom người ở trước mặt lão BOSS, đáng vẻ cực kỳ hèn mọn, đúng là được giải hận = =

Mẹ chồng thấy tôi hờn vía trên mặt, lập tức nhiệt tình kéo tôi đến phòng ngủ, tiến hành tư tưởng giáo dục, tôi mới phát hiện đây không khác gì phương pháp chia rẽ để bức cung trong thời kháng chiến =v=

“Di biết các con tặng di cái gì đấy.” Bà dào dạt đắc ý ra mặt.

Tôi sửng sốt, tôi cũng không biết, đã xem qua đâu.

“Trước khi Ứng Thư đi công tác vài ngày di đã biết rồi.”

Ách? Tôi càng thêm hồ đồ .

Bà mở gói quà ra: “Là một chiếc đồng hồ di thích đã lâu, nhưng chỉ dám thích thôi, vì số lượng có hạn. Nó lần này chắc thuận tiện mua về.”

Quả nhiên, dây đồng hồ màu đỏ thẫm, khắp ba trăm sáu mươi độ đều khảm kim cương, ở dưới ánh đèn càng sáng lấp lánh. Hình đơn giản nhưng không mất đi sự tao nhã quý phái, lại mang đến cảm giác cổ xưa.

“Thật đẹp.” Tôi tự đáy lòng ca ngợi, không ngờ đồng chí Quan Ứng Thư có bệnh đục tinh thể đôi khi ánh mắt cũng khá tốt.

Miệng bà không tự giác nhếch lên: “Cái này dì có thể đem khoe với mấy bà bạn rồi.”

Tôi không khỏi cười thầm, thật sự là mẹ chồng đáng yêu. Vô tình thoáng nhìn thấy chỗ vết thương trên động mạch cổ tay bà, có chút kinh tâm động phách, tôi tuy trong lòng vạn phần tò mò, nhưng không dám lơ đãng hỏi.

“Nhưng mà...” Bà chuyển chủ đề.

“Quà tặng sang năm, dì muốn...” Chưa nói xong ánh mắt liền nhìn chằm chằm bụng tôi, cười không có hảo ý: “Thứ gì có sinh mệnh, như đứa bé chẳng hạn.”

Sau khi tôi hiểu được, mặt biến thành màu đỏ thẫm, không khác gì con cua trên bàn cơm tối nay...

“Ấy, bây giờ còn sớm mà.” Huống hồ không thể tự nhiên sinh ra mà không có cơ sở được =

“Không còn sớm không còn sớm, Ứng Thư đã ba mươi rồi, nhìn Tiểu Bàn nhà dì Vương trên lầu, cùng tuổi Ứng Thư mà đã có con ba tuổi. Hay nhìn nhà Tiểu Lý bên cạnh nhà họ xem, nhỏ tuổi hơn cả Ứng Thư, có tận hai đứa rồi, còn bị tổng điều tra dân số phạt tiền cơ.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng bà đã tiếp tục thở dài thốn thức: “Thật hy vọng nhà chúng ta cũng bị phạt tiền!”

Tôi vẽ mặt hắc tuyến, thế cũng phải hâm mộ sao...

Lúc đi ra thấy người ngồi trên sofa sắc mặt không tốt lắm, mí mắt trầm lặng không lên tiếng.

Mẹ chồng đại khái nhìn ra manh mối, bắt đầu dĩ nhiên xuống chiếc đồng hồ vừa đeo mở miệng: “Hóa ra đã muộn thế này rồi, các con mau trở về nghỉ ngơi đi, trên đường Hình Nhi nhớ để ý, đừng để nó phóng xe như máy bay.”

Tôi lập tức gật đầu.

Không khí trong xe như bị đông lại, không ai nói câu nào, tôi đành mở miệng: “Không ngờ ánh mắt của anh cũng không tệ lắm, chiếc đồng hồ kia thật sự rất được, rất hợp với bác gái.”

Nhưng tôi phát hiện tên của tôi là “Chứa lợn lành thành lợn què” ...

Hắn lạnh lùng liếc tôi một cái: “Câm miệng!”

Tôi nghe lời ngưng ngừng không nói nữa, an tâm thưởng thức cảnh đêm.

Sống về đêm quả thật sắc sỡ nhiều vẻ, trên đường kẹt xe thành từng đợt, tôi không khỏi nhớ tới lời mẹ chồng vừa mới dặn, làm máy bay thế nào được, làm ốc sên thì có...

Chậm rãi quan sát phong cảnh tôi bắt gặp một hình ảnh, người cô hận tôi thấu xương giờ này khắc này đang dắt theo bảo bối tâm can Tiểu Kiệt của bà, tản bộ ở đầu đường. Ngẫu nhiên quay đầu muốn bắt một chiếc taxi, lại bị mấy người trẻ tuổi cường hãn cướp mất, trở thành người đàn bà chanh chua đang tức giận dậm chân ở bên đường, làm cho Tiểu Kiệt chớp mắt nhìn thoáng qua sợ hãi, cuối cùng khóc òa.

Tôi cũng có cảm giác mỗi một, cũng có nguyện vọng không muốn liên quan, chỉ biết cúi đầu thở dài.

Mỗi người đều có số phận của riêng mình, tôi nghĩ lại lúc trước bà chịu nhiều đau khổ, chưa kịp yên ổn lại bị quãng ột tảng đá lớn, đương nhiên bà không vừa lòng. Chẳng qua cũng là nhân chi thường tình, tôi chỉ hy vọng bà có thể bỏ qua hiềm khích trước kia, không nguyên rửa oán hận bố tôi nữa là được.

Vừa về nhà tôi mới nhớ ra, đã quên hỏi mẹ chồng xem Quan Ứng Thư thích gì, muốn được tặng quà gì, người khiến tôi phiền não nhất ==

Gửi tin nhắn thỉnh giáo: “Tiểu Diệp, có việc muốn hỏi ý.”

“Nói!”

“Quà sinh nhật tặng cái gì thì được?”

“Nam nữ ? Quan hệ gì với cậu? Số tuổi? Làm nghề gì? Chiều cao, ba vòng?” Chuỗi câu hỏi bắn liên hồi trở lại.

“... .. Cậu không thể nghiêm túc được à?” Tôi bị cô ấy làm sặc một hồi lâu mới hồi âm.

“Có thể, cậu nói đi.” Tế bào não sôi nổi của cô ấy rất cục cựa về bình thường.

“Nam, rất cao, không biết sở thích.” Tôi nghĩ nửa ngày cũng chỉ trả lời như vậy .

“Cậu hỏi thẳng BOSS nhà cậu là được rồi, quanh co lòng vòng ”

“... Được rồi, là hần.”

“Rất đơn giản, cậu tắm đến bao giờ trắng muốt nhất, thay áo ngủ Monroe nhất, tỏa ra khí chất lười nhác nhất, sử dụng tư thế quyến rũ nhất, ném ra ánh mắt câu dẫn người nhất, bắn ra áp sóng điện cao nhất là ổn.”

Lúc này, quả thật đánh ngã tôi ...

Trong lúc tắm rửa nhìn vào gương, đột nhiên nghĩ tới lời của cô ấy. Đứng trước gương làm vài động tác, ném vài cái mị nhãn, vẫn không bắt được trọng điểm, thôi, con đường giản dị của tôi là không thể lay chuyển =

Huống hồ sau khi hần bị dạy dỗ tâm tình dường như không tốt lắm, người âm tình bất định như vậy, nhờ nhìn tôi khó chịu ném thẳng ra ngoài cửa sổ thì chẳng phải quá mất mặt hay sao ?

Rất cục cựa đến ngày hần sinh nhật, tôi nghe theo lời Trúc Diệp, mặc bộ nội y ren màu đen với giá cao ngất trời, tôi môi giống kẻ lẳng lơ. Tay phải chống toàn bộ cơ thể ngã vào giường lớn KINGSIZE của hần, ánh mắt cố gắng mơ hồ, bĩu môi ngoác tay với hần...

Hần như trước quần áo lỗi lạc, cẩn thận đi tới, gây ảo giác cho tôi rằng không phải hần bị quyến rũ tới mà là ánh trăng phái tới tiêu diệt tôi...

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên “A” ...

Tôi nghe được, đó là tiếng của Dụ Hà.

Về mặt hần bỗng nhiên hung ác nham hiểm vô cùng, gắt gao nhìn chăm chăm tôi, không nói lời nào. Chẳng qua trầm trọng nặng nề bước tới gần tôi, ôm tôi dễ dàng như trở bàn tay, không nói hai lời lập tức ném tôi ra mây trắng ở ngoài cửa sổ.

Đêm đen như mực, mà trong mắt tôi cũng là một mảnh đen tối, như đang rơi xuống vô tận, nhìn không thấy một tia sáng ngời...

39. Chương 39

Chương 39: Không biết thu tứ lạc nhà ai (trung) . . .

Thời điểm tỉnh lại, trước mắt tôi là một mảng tối đen, trong phòng không có một tia sáng lọt vào, im lặng giống như hư không, mà trán của tôi thì đã nhớp nháp cả một tầng mồ hôi.

Tôi lê dếp định xuống lầu uống nước, nhưng vừa mở cửa liền lập tức hoảng sợ, đại BOSS đang đứng ngay ngoài cửa phòng tôi?

Tôi hơi hơi bình tĩnh lại một chút: “Anh tìm tôi hả?”

Hắn vô cùng thản nhiên: “Tôi khát nước, muốn xuống lầu uống nước.” Nói xong liền quay đầu mà đi.

Tôi bỗng cảm thấy nghi hoặc, phòng của tôi nằm bên trái phòng hắn, mà cầu thang lại nằm bên phải phòng hắn, hắn lại đi ngang qua đây là sao???

= =

Trong khi tôi đang cảm thán hóa ra ngay cả đại BOSS nửa đêm tỉnh dậy cũng không xác định được phương hướng như vậy, thì tôi vẫn tiếp tục cúi đầu, chân hướng đi xuống lầu.

“Cô xuống dưới này làm gì?” Hắn tức giận.

“Tôi cũng xuống uống nước, tôi gặp phải ác mộng làm cho tỉnh lại nhưng lúc tỉnh cảm thấy rất khát.” Tôi thử tức giận lại, nhưng không thể giống được như hắn = =

“Lớn như vậy, còn có thể gặp ác mộng sao?”

“...”

Những lời hàm ý thâm sâu này vô cùng tác động đến tôi, lớn tuổi cùng với việc có thể gặp ác mộng hay không lẽ nào đã được khoa học chuyên ngành thần kinh nghiên cứu và khẳng định là có liên quan trực tiếp đến nhau sao?

“Anh muốn uống cái gì? Trà sao?” Tôi không nghĩ ngợi liền hỏi.

“Cô nói xem?” Hắn rất mất hứng đáp.

“À.” Thật ra tôi cũng hiểu được vào buổi đêm mà bảo người ta uống trà thực là chuyện thiếu đạo đức ...

“Thứ Bảy đừng đi đâu.”

“Ách?” Tôi tỏ vẻ nghi hoặc.

“Cùng tới tham dự tiệc tối bên nhà Đăng Cốc tiên sinh.” Hắn lời ít mà ý nhiều.

Tôi kinh sợ gật đầu, kỳ thật tôi và hắn chưa bao giờ có trường hợp đi cùng với nhau ở nơi công cộng. Cho dù là khi xã giao trong công việc hay là tham dự các buổi lễ hội, thì cũng luôn có mấy cô bạn gái chuyên nghiệp khoác lấy cánh tay hắn, dáng người thon dài, nói năng khéo léo, dưới ánh đèn đánh đổ mọi cặp mắt, ung dung mà qua, phong thái cực kỳ ưu nhã. Mặc dù cũng có một lần, đó là trong hôn lễ của Dụ Hà, nhưng khi ấy vì chỉ là đi để làm nền nên tôi mới bị chọn làm vật hi sinh.

Có điều chắc vì đây là hàng xóm, dù gì cũng đã gặp mặt qua hai lần, cho nên nếu mang bạn gái khác tới đó đúng là không ổn lắm.

Hôm thứ Bảy, tôi từ chối lời mời mọc vô cùng hấp dẫn của bạn tốt Tiểu Mẫn đi đến mấy cửa hàng mà chính chính thức ở trong phòng để trang điểm, thay đồ, ách, chọn một chiếc váy liền áo bằng tơ lụa nhìn khá gợi cảm .

Kết quả, vừa mới bước ra khỏi cửa phòng đã ngay lập tức bị phản đối: “Quay lại đổi cái khác, cái váy này không hợp.”

Tôi nhìn chăm chăm vào gương hơn nửa ngày, váy màu đỏ cùng với lê màu đen, đoan trang thành thực, đỏ với đen là tông tuyệt tông, tại sao lại không hợp chứ ?

Nhưng cũng đành nhận lệnh của hắn chọn một cái váy ren màu vàng nhạt, tôi mặc vào nhìn hơi giống trẻ con, trông chẳng đẹp tí nào, thật sự là chán ghét mà = =

Lúc ra khỏi cửa, hắn đưa cho tôi một cái hộp: “Đeo vào.”

Tôi mở ra ,vừa thấy liền ngây ngẩn cả người, đó là một chiếc nhẫn cao cấp, phía trên có đính một viên kim cương được thiết kế cực kỳ hoàn mỹ, tinh thuần. Nó có hình lục giác, ánh đèn trong phòng đều gần như được phản chiếu toàn bộ lên mặt trên của chiếc nhẫn, thiếu chút nữa làm mù cả mắt của tôi .

“Đây là cái gì?” Tôi ngốc nghếch hỏi.

“Nhấn.” Hấn trả lời theo kiểu hỏi sao đáp vậy.

Vẫn nên quên đi, dù sao tư duy của tôi cũng không có cùng độ cao với hấn.

Mãi cho đến khi vào tới cửa nhà người ta, tôi mới tỉnh táo lại. “Cố gắng thật tự nhiên, lưng đừng có cứng đờ như vậy, không có ai định ăn thịt cô đâu.” Hấn vừa thấp giọng thì thầm, vừa nâng chén khê gạt đầu với mọi người.

Chủ nhân bữa tiệc nhiệt tình đi tới: “Hoan nghênh hoan nghênh, Quan tiên sinh có thể đến đây, quả thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này a!” Nghe vậy, một bên mặt tôi lập tức đen lại, bác à, ngoài việc nịnh hót ra, còn có thể làm chuyện gì khác nữa không vậy?

Nữ chủ nhân thấy tôi cũng vậy, vừa kéo vừa ôm: “Cháu mau đến đây, mau lên, cô giới thiệu cho cháu vài người bạn.”

= = tôi thế mới biết, hóa ra bà ấy không phải là dùng ngôn ngữ mạng để nói chuyện, mà là gia đình bọn họ sáng tạo độc đáo tiếng Hán pha với tiếng Nhật = =

Đó đều là phu nhân của đám đàn ông thành đạt trong xã hội, phần lớn là đã ba bốn mươi tuổi, như vậy có nghĩa là đều là nguyên phối. Nhưng cũng không thiếu một vài mỹ nhân đẹp để hai mươi mấy tuổi, có thể là tái hôn hay là cái gì đó, đương nhiên khẳng định không bao gồm tôi.

(*Nguyên phối: vợ cả)

“Đây là Sâm lão phu nhân, Đây là Sâm phu nhân, vị này là người yêu danh tiếng lẫy lừng của ông chủ Vương...”

Mùi phấn son quần quanh người tôi không biết là của ai với ai, nhưng ai cũng mỉm cười khom người: “Xin chào.”

“Đây chắc là phu nhân của Quan tiên sinh ? Thật là trẻ nha, là nguyên phối sao?” Một vị phu nhân thuộc dòng họ nào đó mà tôi không nhớ được đột nhiên hỏi.

“... Vâng.”

Quả nhiên tuổi tác tỷ lệ thuận với trình độ sử dụng lời lẽ ác độc, thâm hiểm.

“Vâng là tốt rồi, bây giờ ấy, thối đời ngày sau, bao nhiêu cô gái không biết giữ gìn sự trong sạch của mình, cam lòng làm người thứ ba, để mọi người khinh bỉ coi thường. Nhìn vừa thấy đáng thương lại vừa đáng đời.” Bà ta tỏ vẻ đau lòng nói.

Nghe vậy mấy vị phu nhân lớn tuổi còn lại liền tranh nhau phụ họa theo, chỉ duy nhất có một cô gái kiêu hoa nộn thụy lập tức liền biến sắc mặt trắng bệch.

“Kỳ thật những cô gái ấy không biết rằng, nắm giữ tâm của đàn ông không thể bằng việc nắm giữ tiền của họ.” Có cảm giác lời nói mang ẩn ý, tôi vụng trộm nghiêng mắt, thấy vị mỹ nữ kia dĩ nhiên là đã chịu không nổi kiểu nói “chỉ cây dâu mà mắng cây hòe” này, lặng yên rời đi. Tôi có chút buồn bã, nói không nên lời.

“Ai nha, Quan phu nhân, chiếc nhẫn đeo trên tay là nhẫn cưới sao? Đẹp thật đấy.” Lại thêm một vị phu nhân mắt tinh rằng nhon nữa, làm như là vừa phát hiện được một đại lục mới không bằng ấy.

“Vâng, là nhẫn cưới.” Tôi cố gắng hết sức bắt buộc bản thân phải tỏ ra thật bình thường và bình tĩnh.

“Quan tiên sinh thật sự là rất có tâm, lần trước tôi vừa xem tạp chí, đây được chọn là vật may mắn cho năm sau đó, tượng trưng cho tình cảm vợ chồng luôn luôn hòa thuận, ân ái, tình yêu bền lâu. Ai đeo nó sẽ nhận được sự chăm sóc, từ đó về sau thuận buồm xuôi gió, lại không bao giờ cảm giác phiền muộn. Hơn nữa số lượng dự tính chỉ có hạn, kim cương mà còn bay sang đi tự mình chọn, nói như vậy, chắc hẳn Quan tiên sinh phải là rất yêu thương cô đi ?”

Tôi cười rồi gạt đầu cho có lệ , sau đấy liền chạy trốn chết.

Gió nhẹ từ từ lướt qua phía trên cửa sổ, thổi vào mặt không lạnh, nhưng cũng có thể bình ổn lại cơn sóng vừa mới trào lên trong lòng. Tôi vuốt ve thứ đang nằm phía trên ngón áp út của tay trái mình, không chỉ là ý định bột phát trong tích tắc, thật sự là chuẩn bị cho tôi sao?

Lúc Quan Ứng Thư tìm được tôi là tôi đang ngẩn người dựa vào ở lan can, thân thể mình hơi hơi hướng về phía trước, như vậy có thể nhìn được hơn phân nửa bầu trời đêm lấp lánh. Sao đầy trời, chen chúc phát sáng, ánh trăng như cái bánh bao bị cắn một miếng, ngược lại có chút lạnh lùng.

“Cô đang làm gì vậy?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng quát lớn làm tôi sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống dưới, hấn lập tức nhanh như tia chớp lao tới, ôm kịp lấy eo tôi bế xuống.

“Tôi đang ngắm sao...” Tôi trốn ở trong lòng hấn không dám ngẩng đầu, trống ngực đập thành thịch.

“Về nhà rồi ngắm.” Hấn thế nhưng lại dùng giọng điệu mang ý thương lượng? Tôi quay đầu nhìn thoáng qua bầu trời đầy sao, chẳng lẽ cho dù không có sao băng, hy vọng vừa xong của tôi là đại BOSS không thôi nghiêm mặt với tôi nữa đã được thực hiện ?

Ông trời thật đúng là mẹ ruột tôi mà ==

40. Chương 40

Chương 40: Không biết thu tứ lạc nhà ai (hạ) . . .

Trong tay chim anh vũ, trước ngực thêu phượng hoàng. Nhìn trộm diện mạo bên ngoài, không bằng theo gả cùng, làm đôi chim uyên ương.

Khi còn nhỏ đã nhớ kỹ từng từ, lúc đây vì ngày nào bố tôi cũng bắt làm một bài thơ, nên dành mỗi bài thơ lấy một vài từ hay hay, góp nhặt cho đủ số thành một bài.

Cũng không ngờ rằng, giờ này khắc này bất chợt lại nhớ tới, cảm thấy những ý tứ hàm xúc ấy đã nói lộ ra hết tâm sự lúc này.

Tôi như con đà điểu cúi đầu xuống cát, chẳng quan tâm tới những ánh mắt bốn cột và đầy hăm mộ đang dành ỉnh ở xung quanh, trốn ở trong vòm ngực rộng lớn dày dặn của Quan Ứng Thư, bên tai tràn ngập tiếng nhịp đập đều đều của trái tim hấn, ý nghĩ cũng trở nên kỳ quái.

Tay phải đặt ở trên cổ hấn, cách động mạch chủ rất gần, có thể cảm nhận được máu đang chảy điên cuồng bên trong. Lần đầu tiên bị hấn ôm kiểu công chúa vào trong ngực, tôi như là nằm ở trên mây, tuy rằng biết cánh tay đang ôm tôi rất cứng cỏi, chắc chắn, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy có gì đó không thật, luôn sợ đột nhiên bị vứt bỏ một cách không thương tiếc, không để ý, quan tâm..

Mắt thấy hấn định cúi xuống, tôi vô thức nghiêng đầu, đúng lúc đôi môi ấm áp dừng ở má trái của tôi, lực đạo như là phanh lại giữa chừng.

Hấn cuối cùng cũng chịu thả tôi xuống, hai người cứ đứng ở cửa trước giảng co, giống như chủ soái của hai cánh quân trong lúc nguy cấp, hoặc như là trận quyết chiến trên Tử Cấm Thành của Tây Môn Tuyết và Đông Phương Bất Bại, hay cũng giống khi Tử Hà tiên tử tuyệt vọng gặp Tôn Ngộ Không khi đang chờ Ngũ Thái Tường Vân tới đón...(Đây là hai nhân vật trong phim “Đại thoại Tây Du”, được xây dựng trên kịch bản Tây Du Ký, phim này ta cũng chưa xem nên chả biết nội dung nó có phải thế kia ko nữa>.<)>

Tôi chậm rãi tháo chiếc nhẫn kim cương quý giá ra khỏi tay, tự đáy lòng thốt ra lời khen ngợi: “Cảm ơn anh, chiếc nhẫn này thật sự rất đẹp, thật có phúc khi được đeo nó, vì nó mà tối hôm nay tôi đã gây ra một trận náo động lớn.”

Hấn không nói gì, nhìn tôi bằng ánh mắt mà từ trước tới nay tôi chưa từng gặp qua, cũng như tôi chưa bao giờ nhận được: “ Cô làm sao vậy?”

“Tôi? Không có gì? Vặt vè với chủ thôi, nếu chẳng may đánh mất, tôi thật sự đền không nổi.” Tôi thè lưỡi, tỏ vẻ bất lực đối với giá trị trên trời của nó.

“Ngày đó cô ở trong văn phòng tôi có nói mấy câu, còn nhớ rõ chứ?” Quả thật bởi vì mong muốn của tôi mà giọng nói của hấn trầm xuống, nếu so với việc cùng người bình thường nói chuyện, thì chính là có một chút lạnh lùng.

“A?” Tôi sờ sờ đầu, tất nhiên nhớ rõ: “Có sao? Tôi không nhớ rõ, chắc lại là mấy lời nói đùa thôi!” Tôi cười hì hì, da mặt dày giống như con chó Nhật.

Hấn ném đi lớp vỏ bọc bên ngoài, một lần nữa trở nên tàn nhẫn, gạt mạnh chiếc nhẫn trong tay tôi, làm cho tôi lảo đảo lúc nào cũng có thể ngã xuống. Rồi không thèm để ý tới tôi, xoay người nhanh chóng bỏ đi, giống như muốn thoát khỏi một kẻ râu ria là tôi.

Nhưng tôi vô cùng lo lắng, nhờ hấn một ngày nào đó lại điên lên muốn chiếc nhẫn, hoặc là Dụ Hà ly hôn, sau đó hấn cần phải dùng nó để thể hiện tâm ý của mình với cô ta thì người bị ăn mất chẳng phải sẽ là tôi sao.

Nên đành nhận mệnh, quỳ xuống thăm dưới sô pha ra sức tìm kiếm .

May mắn đó là kim cương, độ cứng tốt, không dễ bị vỡ. Mọi người đều dùng vật vừa ít lại vừa cứng này để bọc lộ tình yêu thật là vô lí. Tình yêu, là một thứ đồ dễ vỡ, chỉ không để ý một chút thôi thì từng ánh sáng ngọc trong suốt trong chốc lát sẽ vỡ tan trên đất.

Ngày hôm sau, sáng sớm khi tôi tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng hấn đâu, tôi chỉ có thể lại tự tiện vào thư phòng của hấn, đem nhẫn đặt ở giữa mặt bàn sao cho có thể nhìn thấy được.

Trên chiếc bàn học tối màu có một viên kim cương sáng tới chói mắt, giống như là bầu trời đêm chỉ duy nhất một ngôi sao nhỏ, có vẻ cực kỳ sáng ngời và vui vẻ.

Đêm qua ngủ không được ngon, đôi mắt thũng sâu như quả hạch đào, thừa dịp trong thời gian tốt đẹp không có đại BOSS ở đây, tôi chuẩn bị tiếp tục đi ngủ. Ai ngờ ôm chăn như ôm quả trứng gà lăn qua lộn lại không thể nào đi vào giấc ngủ, thật là không đạo lý, mất ngủ quả thực là buồn tới mức có thể sát hại tôi, Tả San Hô cùng ông xã đại nhân của cô ấy vào thứ Sáu chắc là đang cùng nhau tiêu sái giang hồ, Trúc Diệp thì làm việc không biết trời đất là gì, ngay cả thời gian gọi điện thoại đều không có...

Tôi đột nhiên cảm thấy của cuộc sống mình thật sự chỉ là một cái vòng với phạm vi hoạt động quá nhỏ...

Quên đi, vẫn nên đến thăm bố và nói một đồng vợ vẫn linh tinh đi, dù sao ông ấy có nghe cũng không hiểu gì, sẽ chẳng bị tôi làm phiền = =

Thời điểm tôi tới, khéo thế nào lại gặp Hoàng y tá đang cầm một bó hoa đi ra, tôi chấn động: “Hoàng y tá, hôm nay có người đến thăm bố tôi sao?”

Cô ấy quy củ gật gật đầu rồi bước đi. Tôi có chút nghi hoặc nhìn theo bóng cô ấy, ban đầu còn nghĩ cô ấy là cô gái quen được chiều chuộng, không biết khổ là gì, ai biết kết quả là cô ấy so với người khác còn chịu khó hơn, khổ sở và mệt mỏi cũng không hề tỏ thái độ ghét bỏ. Chỉ là cô ấy có chút lạnh lùng, khí chất thanh cao, không thuộc loại bình dị gần gũi. So với kiểu cười tủm tỉm hòa ái thân thiết của đại đa số các y tá bác sĩ khác quả là khác xa một trời một vực.

Tôi vừa đến cửa phòng bệnh liền nghẹn họng nhìn trân trối, không ngừng mà dụi mắt, cố xác định bản thân không phải vì nguyên nhân mất ngủ mà hoa cả mắt.

Thế nào mà tôi lại nhìn thấy nghệ sĩ nổi tiếng Tần Y Y ở trong phòng bệnh của bố tôi thế này?

Cô thoáng quay đầu nhìn thấy tôi, tựa hồ cũng có chút sửng sốt, trong mắt lóe sáng.

Tôi cho tới bây giờ cũng chưa hâm mộ ngôi sao nào, bộ dạng xinh gái hoặc đẹp trai ở trong mắt tôi cũng không có gì khác nhau. Ngày ấy bị Trúc Diệp cứng rắn kéo đi ngồi ghế vip xem biểu diễn, ngôi một lúc đã quên mất tên của buổi biểu diễn đó, khi đó toàn hội trường chỉ có tiếng người ồn ào, tiếng hô như sấm, tôi đành phải ôm lỗ tai bình tĩnh nhìn các cô gái điên cuồng.

Tôi có chút đần độn, cứng ngắc mở miệng: “Xin chào.”

Thậm chí việc nhỏ nhất như chạy đến xin chụp ảnh hay xin chữ kí tôi cũng không thể làm được.

Cô thể nhưng cũng thật nhiệt tình, lúc này cùng sự trong trẻo nhưng lạnh lùng của hình tượng trên màn ảnh không quá ăn khớp: “Xin chào, tôi là Tần Y Y. Cô là..?”

“À, tôi là Mạc Nhan Ninh, cảm ơn cô tới thăm bố tôi.” Tôi cảm ơn một cách đơn giản, thì ra nơi này còn có thể tìm được người biểu hiện thành ý lớn như vậy. Huống hồ phòng bệnh của bố tôi cho tới bây giờ luôn là nơi vắng vẻ hiu quạnh, cho nên chỉ cần là khách vắng lai mà có lòng tốt, đều được cho là bỏ tất rồi.

Cô có vẻ chẳng để ý tới lời nói vừa nãy của tôi, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi.

Nếu bình thường Quan Ứng Thư nhìn chăm chăm tôi sẽ luôn mang theo biểu tình hung ác nham hiểm, lời nói cùng ánh mắt sắc bén, nhưng lúc này cô ta nhìn tôi lại là biểu tình có chút quái dị nói không nên lời, trong ánh mắt có sự cân nhắc khó nhìn thấu.

Tôi vội rút tay của mình về, bị người xa lạ nhìn chăm chăm thật khó chịu, cho dù cô ta được tất cả mọi người trên cái châu lục này đều biết tới.

Dường như cô cảm thấy được sự phản cảm của tôi, ngượng ngừng cười: “Thật xin lỗi, tôi không biết là thầy Mạc lại có con gái lớn như vậy, nên có chút ngạc nhiên.”

“Cô là học trò của bố tôi sao?” Tôi có chút kinh ngạc, theo như tôi biết, từ lúc tôi sinh ra, bố tôi đã không cầm phấn để trở lại dạy học. Có điều khi ông tâm tình không tốt thường có thói quen vào thư phòng soạn thảo bài vở nên tôi biết ông đã từng là giáo viên.

“Đúng vậy”. Sau đó cô không nói thêm gì nữa, vội vàng xin phép ra về chạy lấy người, làm tôi có cảm giác sờ không được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng.*

“Bố, hôm nay con tới rất sớm đúng không? Tăng tăng tăng tăng, nhìn xem, con mang đến cho bố cái gì này? Đây chính là do con vòng vèo vòng xe mới mua được đấy, không tin bố cứ hỏi chú cảnh sát.”

Bố liền ha ha cười, chẳng thèm liếc nhìn tôi một cái, cũng không để ý trên tay tôi cầm cái gì.

“Aiza, bố à, thời điểm bố dạy học, bộ dáng trông như thế nào vậy? Con thật muốn nhìn người có phong thái kĩ sư như bố mặt mày nghiêm nghị thì thế nào quá. Con đoán chắc là quần áo phóng khoáng, mặt mày sáng sủa giống soái ca chứ? Bố nếu biết học trò lúc trước của mình giờ là đại minh tinh có vui vẻ hay không?”

Tôi vừa chậm rãi lời hạt dẻ còn nóng ra, vừa nói câu được câu không với ông: “Con kết hôn mà còn không có nhẫn cưới nha, ngày hôm qua, con nhìn thấy một chiếc cực kỳ đẹp, nhưng có lẽ cả đời này tới kiếp sau rồi kiếp sau sau nữa thì con mới kiếm đủ tiền mua nó.”

“Con cũng không biết từ bao giờ thì bản thân lại trở nên tham lam như vậy nữa, bắt đầu chỉ là muốn tốt như thế này, muốn bố không bị đẩy vào tình thế khó khăn, không bị bác sĩ xem nhẹ mà thôi. Vì sao hiện tại con lại mong muốn ngày càng nhiều hơn? Con thậm chí còn hy vọng anh ấy đối xử với con dịu dàng một chút, hơn nữa còn ngây thơ hy vọng rằng anh ấy có thể thích con một chút thôi cũng được. Nếu được, cuộc đời này, con đây có chết cũng không tiếc hận gì nữa.”

“Con thực không có tiền đồ có phải không bố? Con cũng cảm thấy như vậy, nhưng con thật không có cách gì cả. Chẳng hề để ý việc anh ấy suốt ngày chỉ biết đối với con tỏ ra hung bạo, suốt cả ngày không cho con một chút sắc mặt hoà nhã, ngay cả khi vì bạn gái cũ mà nhẫn tâm đẩy con ngã ở ven đường...”

“Nhưng tim con vẫn đập nhanh khi anh ấy tới gần, vẫn vì việc anh ấy gấp thêm mấy bữa thức ăn do con làm mà cảm thấy hưng phấn không thôi, rồi cũng vì nhìn thấy anh ấy mặc những bộ quần áo mà chính tay con giặt giũ mà cảm thấy hạnh phúc...”

“Bố, bố nói xem con rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Bố cũng từng như vậy đúng không?”

Cũng sẽ vì một người nhũn mày mà muốn vượt lên, cũng sẽ trân trọng một người để người đó luôn luôn tươi cười, cho dù có khó khăn vất vả mệt mỏi vẫn dốc lòng chờ đợi hán trở về?

* Nguyên văn câu này là “ ” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ

41. Chương 41

Chương 41: Say mê? . . .

Ngày sinh nhật Quan Ứng Thư tôi dậy rất sớm, nhưng vẫn không gặp được hân. Từ sau tối hôm đó, tôi không nhìn thấy hân một lần nào.

Mỗi buổi tối tôi phá bỏ thói quen đã dưỡng thành hai mươi mấy năm, mở rộng rèm cửa sổ, chỉ sợ bỏ qua tiếng hân về nhà. Nhưng đôi khi gió thu thổi qua, thổi trúng rèm cửa sổ tránh bóng lay động; có đôi khi ánh trăng nghiêng theo cửa sổ mà vào, giống như hắt đầy vàng lên mặt đất. Nhưng duy nhất vẫn chưa nghe được tiếng vó ngựa quay đầu về thì đã ngủ mất rồi...

Đại khái là tối hôm qua gió quá lớn, hơn nữa nhiệt độ còn giảm, sáng sớm tôi hắt xi liên tục, dường như có người đang thương thương nhớ nhớ tôi không bằng ấy.

Chưa hết, mí mắt phải của tôi cứ nháy không ngừng, tần suất tuyệt đối cao hơn cả số lá cây ngô đồng rơi dọc đường...

Tôi không yên lòng hỏi lái xe Trần: “Chú Trần, chú có biết, hắt xi... Quan Ứng Thư tối hôm qua về lúc nào không?”

Ông liếc mắt nhìn tôi một cái qua kính chiếu hậu: “Phu nhân, cô phải chú ý sức khỏe nha.”

Hỏi một đàng đáp một nẻo hả? Quên đi, tôi miễn cưỡng không hỏi nữa, người nọ hành tung bất định, ai biết đi đâu chứ?

Tiểu Mẫn có chút vui sướng khi người gặp họa: “Nháy mắt trái là tài, nháy mắt phải là tai.”

Tôi nhổ vào, mở miệng ra là đen đủi! Tôi có thể có tai gì chứ? Tôi đời này đã làm chuyện có lỗi nhất với trời xanh, có lỗi nhất với nhân dân là trên xe buýt không cẩn thận bị người ta đạp một cái mà còn đạp lại người khác, phúc phận tích lũy được cũng đủ để kiếp sau làm hoàng đế rồi đấy!

Lý Quân Thành gọi điện thoại đến vào lúc tôi đang cùng Tiểu Mẫn ở gian trà nước làm báo cáo cho Du Phái: “Ngày hôm qua hình như anh ta thức đêm, nếu không thì là hooc-môn mất cân đối. Dù sao em đã quen với việc một ngày ăn ba lần mắng rồi, hôm nay bỏ thêm một chút trà chiều em cũng chả thấy gì.”

“Oa, men thế! Bộ dạng hân phát cuồng chắc chắn như một con sư tử dồi dào hooc-môn, quả thực là rất dũng mãnh, rất yêu mị, rất tăng lực!”

Đối với khiếu thẩm mỹ tình thú của cô ấy tôi không còn gì để nói: “Hân không đẹp đến mức làm người ta không phân biệt rõ trắng đen đâu.”

Tiểu Mẫn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Người đẹp trai duy nhất làm người ta không nói được lời nào trong công ty chúng ta chỉ có đại BOSS, nhưng bình thường không nhìn thấy mặt, hơn nữa khuôn mặt bằng sơn ngàn năm của hắn làm cho người ta chùn bước, cho nên đây là loại đẹp trai khiến người ta không nói nên lời.”

“Giống Phái Phái của nhà chị ấy, có máu có thịt, có thể khóc có thể cười, có được bề ngoài vĩ đại cùng ưu khuyết điểm của con người.”

Tôi bị cô ấy chọc ghẹo tới mất phương hướng, thật sự là người phụ nữ điên.

Di động ở trong túi vui sướng kêu, tôi nhìn tên người gọi lại có chút sợ hãi: “Alo, xin chào.”

“Chị dâu, hôm nay có bận không?”

“Không, bây giờ tan làm, có việc gì sao?”

“Đúng, tìm chị có chút việc, tan làm em qua đón chị được không?”

Tôi lập tức cự tuyệt, xe của hắn không phải Ferrari thì cũng là Lamborghini, toàn xe vừa nhiều tiền lại chói mắt như vậy mà dừng ở trước công ty, ngày mai tôi nên đăng báo ...

“Không cần, cậu nói thẳng ở đâu đi. Nơi này dễ bắt xe, tôi đi thẳng tới cũng được.”

Hắn đại khái biết tôi đang nghĩ gì: “VẬY em chờ chị ở cửa hàng bên cạnh công ty chị.”

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Bình thường khi Quan Ứng Thư chở tôi đi làm cũng phải mỗi người đi một ngã, quả thật phải hết sức cẩn thận.

Từ xa đã nhìn thấy ngôi sao lấp lánh trên chiếc xe ô tô, tôi lập tức khom người chui qua đám người vọt lên.

“Hắc, chị dâu, em phát hiện chị rất thích hợp diễn kịch, bịt tay trộm chuông* cũng làm được sống động như thật.”(* tự lừa dối mình)

Tôi không để ý đến hắn, người này giống Trúc Diệp độc miệng khiến người ta muốn liều mạng.

“Đi đâu thế?” Hai mí mắt tôi cứ nháy lên nháy xuống đồng thời như nhảy dây, tôi dụi dụi mắt hỏi.

Hắn liếc nhìn tôi một cái: “Làm sao vậy?”

“Buổi sáng lúc ngủ dậy đã thấy khó chịu, vốn chỉ nháy mắt một bên, hiện tại vừa lên xe của cậu, liền mắt hai mí đồng loạt nháy. Tôi đang nghĩ có phải cậu định đem tôi làm sản phẩm buôn bán hay không?”

Hắn cười rộ lên đúng là đẹp như Thuần Hoa: “Chị dâu thật biết nói đùa, em nào có cái gan đó? Đại ca không ăn tươi nuốt sống em mới là lạ.”

Tôi không nói gì, hắn để ý mới là lạ!

“Chẳng lẽ là muốn đến ‘Dưới tàng cây’?” Tôi dần dần cảm thấy con đường này có chút quen thuộc.

“Ừ.” Hắn lên tiếng, mở âm nhạc, là bài hát trong một bộ phim cũ As Time Goes By ,hệ thống âm thanh rất tốt, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng piano du dương như tiếng nước chảy giữa những lần lấy hơi của nam ca sĩ, lưu luyến quán quanh, đem suy nghĩ của con người cuốn vào tình yêu trong hoài niệm truyền đến đời sau.

Kết thúc một bài, mục đích cũng đến.

“Tới nơi này làm gì?”

“Đi vào sẽ biết.” Hắn trả lời thần bí khó lường.

Không nghĩ tới Tả San Hô đã ở đây, nghe nói là chờ riêng tôi.

“Sao tất cả cùng tụ tập một chỗ thế này? Muốn mời dự họp hội nghị khẩn cấp sao?” Tôi có chút tò mò. Cảm giác mỗi người bọn họ đều có việc gạt tôi, hơn nữa không có ý tốt.

Ngay khi tôi vừa nói xong Quan Ứng Thư đẩy cửa tiến vào, câu nói đầu tiên kiêu ngạo ương ngạnh: “Lý Tứ, cậu nên đưa cho tôi lí do không thể không đến! Bằng không sáng sớm ngày mai cậu có còn nhìn thấy cánh tay của cậu không thì tôi không dám chắc.”

Lý Quân Thành tựa hồ một chút còn không sợ chết, đi tới đẩy tôi lên phía trước: “Nếu không, tặng món quà này cho anh .”

Tôi gần như đụng vào người hắn mới dừng lại.

Hắn từ trên cao nhìn xuống tôi, giống như có chút bất ngờ kinh ngạc không kịp phòng bị, trong ánh mắt có chút thanh sắc làm cho hắn có vẻ càng thêm chân thật.

“Bảo bối nhà ai đây? !” Hắn cười nhạt với tôi.

Tôi phần nộ quay đầu: “Lý Quân Thành, cậu muốn chết à, tôi cũng không phải đồ vật! Huống hồ cho dù là thế, ai muốn bị đưa cho hắn!”

Những người còn lại vẻ mặt kinh dị, đại khái là chưa ai dám khiêu chiến quyền uy đại BOSS như vậy.

Nữ nhân viên phục vụ đáng yêu như hoa sợ sệt gõ cửa, Lý Quân Thành lập tức vọt qua, nhận lấy cái bánh ga-tô cao gần bằng một người mang vào, cười đến nín thở: “Đại ca, sinh nhật vui vẻ, đừng nóng giận .”

Bánh ga-tô phủ đầy sôcôla trông thật hấp dẫn vô cùng nhưng vẫn không lay chuyển được ý chí sắt đá của BOSS đại nhân.

Hướng Khôn trêu tôi để làm không khí dịu đi: “Nhanh đi cắt bánh ngọt đi, tôi nghe thấy tiếng chị dâu nuốt nước miếng rồi đấy.”

Hết người này đến người khác, chỉ biết trêu đùa tôi!

“Đầu tiên phải cầu nguyện đã, thế mới linh.” Tôi mở miệng.

Tả San Hô phụ họa; “Đúng vậy đúng vậy, lần trước nguyện vọng trong ngày sinh nhật của em đã thực hiện được hết rồi đấy.”

Hắn chỉ lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, nét mặt không chút biểu cảm nhắm mắt lại, một giây sau vẫn chưa mở ra, hoàn toàn là làm qua loa tình hình thuyết phục của chúng tôi.

Người xưa nói: ba mươi mà đứng.

Tôi nhìn bộ dáng hắn dài thân ngọc thụ, mặt mày đều là gió sương do cuộc sống công tác tôi luyện, mặc dù không phải là ông già những năm cuối đời lạnh nhạt nhìn thấu mọi sự việc, nhưng cũng độc cụ ý nhị.

Cắt bánh ga-tô ra ăn tôi mới biết đây là sôcôla mousse*, nhưng lại có vị kem ly pha với rượu Rum. Biết rõ sự tự chủ bản thân không thắng được rượu, nhưng bất đắc dĩ sức dụ hoặc của mỹ vị quá lớn, tôi ăn sáng khoái như lọt vào trong sương mù.

(*Mousse là loại món tráng miệng có dạng mềm bông hoặc dạng kem mịn do kem tươi đánh bông lên hoặc lòng trắng trứng đánh bông, có khi cả 2 loại này được dùng trong mousse)

Bữa tối phong phú không khác gì quốc gia tiếp kiến đoàn khách nước ngoài, mà đầu bếp khách sạn hạn không thể mang hết các món ăn của Mãn Hán lên.

Cua đồng thuộc loại hảo hạng, gạch cua màu vàng đỏ thuần khiết. Một đám người vây quanh cái bàn ăn vô cùng vui vẻ, điều này làm tôi nghĩ đến cảnh trong “ hồng lâu mộng ‘, trong khuôn viên lộng lẫy vừa ăn cua vừa vịnh ngâm cúc, tuy nhiên tùy tiện chọn một người trong đám đó cũng là đại văn hào, mà trong chúng tôi, cùng lắm chỉ có Tả San Hô có thể miễn cưỡng làm ra vài câu thơ bằng trắc hạng xoàng mà thôi.

Mở bình rượu vàng quý, ẩm vị thư thái, Tả San Hô uống nhẹ nhàng vui vẻ tận hứng. Dưới sự mời mọc khéo léo của bọn họ, tôi thịnh tình không thể chối từ uống một chén nhỏ, quả thật ngay cả trong lòng cũng ấm áp .

Sau ẩm áp là khó chịu, cả người như một đám mây màu đỏ, ngồi như thế nào cũng thấy không thích hợp. Tác dụng của rượu này quả nhiên khác hẳn với cooc-tai hay sâm panh.

Kỳ quái là mấy người bọn họ thấy tôi khó chịu như vậy lại cười như tên trộm, rồi vội vàng lấy lý do hợp lý hoặc không hợp lý để cáo biệt, thậm chí tất cả đều đồng loạt từ chối món điểm tâm ngọt hấp dẫn mà bếp trưởng vừa đề cử.

Bây giờ tôi mới cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi Tả San Hồ giúp tôi vào thang máy tôi lớn tiếng hỏi: “Tiểu Bạch, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Cô thở dài: “Không có việc gì, cậu đừng lo lắng, đại khái là ăn nhiều ấy mà.”

Tôi mơ mơ màng màng nhìn người trong cái gương trong thang máy: “Cậu xem, đó là ai thế, cười như điên ấy, mặt thì đỏ như mông khi.”

Tả San Hồ thở dài than thở: “Thật không cứu được nữa, chỉ mong cậu ngày mai có thể còn sống để thấy mặt trời.”

“Hả? Cậu nói gì thế?” Tôi nghe được mơ mơ hồ hồ.

Cô không để ý tới tôi, tiếp tục lải nhải không ngớt: “Thật không biết sao các cậu lại khó chịu như vậy nữa.”

Tôi bất mãn phản kháng: “Cậu mới khó chịu, cả nhà cậu mới khó chịu.”

Lúc ngã xuống giường tôi cảm thấy toàn thân bốc hỏa: “Tả San Hồ, rót cho tôi chén nước lạnh, tôi nóng.”

Mơ hồ cảm nhận được có hai cánh tay nâng tôi dậy, nước lạnh đưa đến bên miệng. Tôi liền uống hết một cốc nước lạnh to nhưng độ nóng vẫn không thuyên giảm.

Đang lúc cả người tôi đang nóng lên thì lại tìm được nơi vô cùng mát.

Bỗng nhiên một tiếng sét giáng xuống tai tôi: “Mạc Nhan Ninh, cô đang hoảng một chút cho tôi.”

Tôi nửa tỉnh nửa say ngửa đầu nhìn hắn, hắc hắc, sao lại đẹp trai như vậy chứ? Vươn tay chạm vào khuôn mặt của hắn: “Quan Ứng Thư, em thích anh, rất thích anh. Nhưng anh không cần em ...” Trong giọng nói run run đều là ủy khuất.

Hắn dùng con ngươi thâm trầm nhìn chằm chằm tôi.

Tôi cảm giác như đang ở trong giấc mơ không giống thật: “Em biết em đang nằm mơ, anh cũng không thích em, cho dù có ném em đến bên cạnh anh thì anh cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái.”

Tôi biết đây là mộng, nên càng thêm không kiên nhẫn gì tới gần hắn, hấp thụ hơi thở của hắn...

Nụ hôn rơi xuống, giống như tôi dự đoán ngọt ngào say lòng người, lại mang theo kiêu ngạo khí phách vốn có của hắn. Tôi chủ động nghiêng đón, hai tay vươn lên ôm cổ hắn, tiếp xúc gần gũi như vậy, tôi mới cảm thấy lửa cháy trên người dịu đi, nhưng vẫn không đủ, vô cùng không đủ...

Tôi càng ngày càng nóng, không thể không cởi bỏ quần áo, nhưng có người nhanh trước một bước, thô lỗ xé toạc quần áo trong yêu cầu của tôi, tôi mơ hồ nghe thấy trong không khí tiếng vải vóc bị xé rách...

Chạm được rắn chắc mà lại xúc cảm chân thật trong ngực, tôi gần như lập tức liền mê mẩn nơi mang lại cảm giác thoải mái cho tôi này, vươn tay ôm chặt lấy. Chỉ nghe thấy Quan Ứng Thư vội vàng thở gấp, hắn thô bạo đẩy tôi ra, đỏ mắt nhìn chằm chằm tôi: “Đây là em tự tìm !”

Hắn vội vàng cởi hết quần áo của tôi như lột cà rốt, tiếp xúc với không khí lạnh tôi mới lấy lại ý thức, bối rối nhìn chằm chằm ánh mắt tràn ngập mê muội loạn dục vọng của Quan Ứng Thư: “Anh đang làm gì thế?”

Hắn lần đầu tiên cười ôn nhu lại khí phách như vậy, thấp giọng trả lời: “Rồi em sẽ biết.”

Thanh âm trầm thấp mà lại gợi cảm làm tôi vừa lấy lại một chút ý thức, lại trầm luân.

Cho đến tận khi hắn chạm vào bộ ngực mềm mại của tôi, tôi mới run rẩy mà lại sợ hãi, biết rõ đây chỉ là giấc mộng ngắn ngủi, nhưng lại giống như hút thuốc phiện lạc đường không thể quay đầu.

Lúc hắn tiến vào đau đớn như cơn sóng thần đánh úp lại phía tôi, hoàn toàn làm tôi tỉnh táo, mộng cùng sự thật giao nhau làm cho tôi sợ sệt. Người phía trên mồ hôi thấm ướt tóc dán vào cái trán trơn nhẵn, hỗn độn mà tuyệt đẹp. Trong ánh mắt nhìn tôi như quả núi lửa sắp phun trào.

Tôi hơi hơi rên rỉ: “Đau...”

Hắn chậm lại, hôn hôn cái trán tôi: “Ngoan, nhẫn một chút, lập tức sẽ hết.”

Dị vật vừa lớn vừa xa lạ ở trong nơi tối nhất cơ thể tôi vừa vuốt ve vừa tiến lên, gây cho tôi một đợt sóng vừa mê muội vừa rung động, cảm xúc vừa đau đớn vừa tê dại làm cho tôi thét chói tai. Tôi nắm lấy bờ vai của hắn, lực trên tay như muốn cào rách da thịt...

Hắn như là đã bị kích thích, con sói thật lớn chôn sâu ở trong cơ thể tôi xông thật sâu về phía trước, tôi bị đâm tới choáng váng đầu hoa mắt, vô lực cầu xin tha thứ...

âm thanh vừa xa lạ vừa xấu hổ làm cho hắn càng tăng tốc, dưới xúc cảm mê huyền khổng lồ tôi run run rẩy rẩy, trong óc trống rỗng...

42. Chương 42

Chương 42: Mong lòng chàng cũng như lòng em (thượng) . . .

Tiểu thuyết đã miêu tả cái loại không thể khống chế được cảm xúc này là dục tiên dục tử, tới thể giới cực lạc, giống như hút ma túy sau đó cả cơ thể đều sung sướng. Còn tôi lại cảm thấy rung động tới mức làm cho người tôi chịu không nổi...

Thời điểm kịch tình cuối cùng tôi chỉ cảm giác như có hàng ngàn mũi tên gì đó kích thích tôi gần như ngất đi, thanh âm phát ra hình như có chút mê lương, sau đó liền thật sự là không biết gì nữa.

Tôi thậm chí không biết ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu là cái gì nữa, người ta trong di chúc dù có đau đớn thì vẫn có thể chậm rãi nhớ lại toàn bộ cuộc sống, toàn bộ tình yêu, mà tôi dưới cảm giác sắp chết đi lại không thể nghĩ ra bất cứ cái gì ...

Dưới sự thúc giục của đồng hồ sinh học, tôi chậm rãi tỉnh táo lại, liền cảm thấy có gì đó không đúng, không giống như sau khi say rượu đau đầu ê não mà lại thấy cơ thể có gì đó không thích hợp, giống như là có vô số xe trọng tải lớn nghiền qua người, tôi cuối cùng cũng biết con người trước khi chết đau đớn thế nào rồi, hóa ra mộng xuân thật sự cũng giống như tự sát, đều bị thương nặng tới như vậy... Thật thảm ==

Có tiếng hô hấp nhẹ nhàng vang lên ở bên tai tôi, giống như đang trong ngày hè nắng nóng oi ả, thì bỗng có tiếng sấm rền ầm ầm ở phía xa chân trời, tôi quay người thì lập tức đứng hình ==

Quan Ứng Thư? Đại BOSS? Chủ nợ của tôi?

Đang định lấy tay tự véo mình kiểm tra xem bản thân có phải vẫn còn đắm chìm trong cảnh mộng xuân hiêm thấy tối hôm qua hay không thì bỗng nhìn thấy cánh tay trơn bóng của mình, sao lại có vết móng tay cào chảy máu thế này? Nhìn như trong phim trinh thám ấy? Châm chậm nhìn qua hắn tôi đã có cảm giác muốn chết, mu bàn tay của Đại boss lộ ra bên ngoài, trên vai có rất nhiều vết cào xước còn đỏ hồng rất đáng sợ, chẳng lẽ mấy vết ấy có liên quan tới tôi sao?

Khó khăn nâng tay phải lên, tay trái hung hăng véo một chút, thở phào nhẹ nhõm một cái, không thấy đau ở đâu cả, hóa ra đây chỉ là mơ

Tôi có chút thất vọng nhưng vẫn thoải mái thở dài, cũng chỉ có trong mơ mới vậy thôi, lúc này tôi mới dám không kiêng nể đem hắn, ách, cái tay ở trên lưng đầy thương tích ấy, đẩy ra.

Tôi chậm rãi vươn tay, giống như tiểu bạch thỏ đang tiếp cận sói xám, kinh hãi nhưng cũng thật cẩn thận, e sợ gió thổi cỏ lay. Cuối cùng chạm được vào khuôn mặt hắn, đường nét thật rõ ràng, trong lòng kích động muốn khóc, trong mơ, thật sự cả người lẫn những thứ khác của đại BOSS đều vô hại. Mà khi tỉnh lại trong nháy mắt liền trở thành vị thần, nghe thấy tiếng hô hấp của hắn trong hiện thực thì quả là một chuyện xa xôi khó có thể là thật.

Thật ra đại Boss có khí chất hắc đạo, lông mi giống như mũi tên làm cho người ta có cảm giác sắc bén và cơ trí, nhưng lại cũng giống cánh con bướm lay động tự nhiên nên trung hoà không ít lệ khí, nếu không ánh mắt hắn phát ra sẽ luôn luôn hung ác nham hiểm cực kỳ lãnh liệt, thật là hai trong một, hòa nhã tuấn mỹ phong thần kết hợp với lạnh lùng tạo nên một soái ca hàng thật giá thật.

Tôi chỉ mong vốn từ của mình nhiều hơn, tài văn chương giỏi hơn một chút để có thể miêu tả tinh tế từng biểu tình của hắn, mỗi đường cong trên gương mặt hắn...

Hắn hình như là ngủ không sâu, hơn nữa hô hấp giống như gió xuân, không một tiếng động. Khác hoàn toàn so với con trai học trong lớp chúng tôi, nhớ rõ thời điểm khi ở trên xe cùng nhau đi tham quan Hoàng Sơn, liên tiếp bên tai tôi không dứt tất cả đều là từng trận tiếng ngáy như sấm rền, làm cho con gái trong lớp bị ảnh hưởng đành phải chơi bài để xua tan cơn buồn ngủ.

Như vậy so sánh với Quan Ứng Thư tuyệt mỹ không cần nói cũng biết, quả là một người vĩ đại, không thì sao có thể được gọi là người thâm sâu khó lường? Tôi nghĩ lại từng khoảnh khắc trong vòng hai tháng qua của chúng tôi, nhưng vẫn tìm không thấy thời điểm mà bản thân mình đánh mất tâm, động tình, có thể chính là lúc hắn khí thế xấn tay áo cùng mấy người kia chơi quốc túy*; hay cũng có thể là khi một người nào đó trên núi tôi không biết tên bị hắn điểm danh, biểu cảm bi thương, thanh âm trầm thấp hỏi tôi một câu “Kiếp này mạnh khỏe”; hoặc có thể là thời điểm hắn biết tôi nhỏ mọn nhưng vẫn giúp tôi báo thù cũ; lại cũng có thể là lúc hắn một mình đứng trong mưa lạnh, ẩm ướt, cầm chiếc ô lớn màu đen trực tiếp che cho tôi; hoặc là vào ngay thời điểm ban đầu khi hắn dùng vẻ mặt đậm mạc, hơi hơi nhú mào, khí thế bức người đem hợp đồng hôn nhân quảng ở trước mặt tôi.

(*quốc túy là cái tinh hoa đặc sắc về vật chất hay tinh thần của một nước. Ghép vào câu này chả liên quan tí j =.=)

Tôi không rõ lắm, không rõ rốt cục là bắt đầu từ khi nào đã đánh mất trái tim trăm ngàn vết khoét từng mỗi một vô cùng này...

Nhưng ở trong lòng hắn một góc cũng chẳng có tôi, Dụ Hà mới là người phụ nữ vĩ đại ấy, thanh êm mại giống trong bài thơ “Hoa phù dung lúc sáng sớm”, môn đăng hộ đối, xứng đôi vừa lứa với hắn...

Bỗng nhiên mí mắt hắn động đậy, tôi giống như bị bóng vội rút tay về. Ngay cả ở trong mơ cũng không có triển vọng làm vua = =

Hắn mở to mắt, trong nháy mắt đó tôi gần như ảo tưởng hắn chỉ là một người tầm thường, ánh mắt hắn lóe sáng vài lần mới mở miệng: “Nếu giờ không chịu dậy sẽ đi làm muộn!”

“Anh quả nhiên là kẻ cuồng công việc, ở trong mơ mà cũng chỉ nhớ rõ mỗi công việc bận rộn.” Tôi hi hi ha ha cười.

Hắn không thèm quan tâm tới tôi, xoắn chân lên, xoay người xuống giường.

Tôi vừa then vừa giận lại vừa áy náy che mắt đi, liếc mắt một cái nhìn thấy một tấm lưng đầy vết móng tay cào cấu: hóa ra tôi thật sự là một nhân vật hung ác. Giấc mơ này tả cũng quá là thật rồi đây = =

Hơn nữa còn có chút cảm giác không phải hư vô mờ mịt, ví dụ như là cảm thấy đau đớn, hay là tôi cảm giác được cơ thể của mình dưới chân có vẻ hơi khác thường... Thật sự giống như đang trong hiện thực vậy...

Tôi rốt cục bắt tri bất giác phát hiện hóa ra tất cả mọi thứ phát sinh đều trong cùng khoảng thời gian, nói cách khác, tôi thật sự cùng đại BOSS Quan Ứng Thư “đồng giường cộng chằm” cả đêm? Nói cách khác, tôi vừa mới cả gan làm loạn chạm vào cái mũi cao thẳng tắp của hắn, cảm xúc tinh tế vừa rồi là sự thật? Nói cách khác, mấy vết cào bừa bãi trên lưng hắn, đều là công lao của tôi sao? Và cái nghiêm trọng hơn chính là...

Tôi vội xốc chăn lên liếc mắt xuống nhìn một cái, thật sự sau khi uống rượu say thì đã xảy ra chuyện kia rồi sao ? ? ? ! ! !

Quyết tâm chôn mình trong chăn, một bàn tay thò từ trong chăn ra sờ soạng khắp nơi tìm phương án giải quyết khẩn cấp...

Trong lúc uống say rượu, năm tháng dài đằng đằng; xuân vì hoa tiền sĩ, rượu chính là bà mai...

Trên mạng thật ra cũng đã từng nói tới việc giải quyết vấn đề này, nhưng thường phần lớn đều là đàn ông hỏi, đáp án phần lớn là thành tâm xin lỗi, tận lực cố gắng phụ trách hậu quả, vvv... Tôi bó tay, chúng tôi đã coi như vợ chồng, tuy rằng là có thời hạn, nhưng việc phụ trách chắc không cần thiết nhỉ?

Hệ thống ngôn ngữ vừa hoạt động lại thì chăn trên người đã bị người nào đó nhấc lên, làm bại lộ thân thể tôi hoàn toàn ra bên ngoài khiến mặt tôi đỏ không khác gì hoa hồng chói mắt trên tủ đầu giường.

Mặc kệ tất cả sự phản kháng của tôi, hắn ôm lấy tôi đi tới phía phòng tắm: “Mau đi tắm rửa đi.”

Tôi , yếu ớt mở miệng: “Thật xin lỗi, đêm qua em uống hơi nhiều...”

Hắn sững sốt, sau đó thấp giọng rầu rĩ nở nụ cười, gật gật đầu, tiếp tục đi... Tôi ngơ ngác đắm chìm trong nụ cười của hắn, nó mang đến cho tôi sự rung động thật lâu đến nỗi không thể tự thoát ra được.

Hắn ít nhất còn mặc áo ngủ, còn tôi ngay cả nội y cũng không mặc, quả thực không dám ngẩng lên nhìn hắn... Nhất thời bị thả vào trong bồn tắm lớn, tôi liền vội vã ẩn toàn bộ cơ thể mình xuống dưới nước được rải đầy cánh hoa hồng, hận không thể chìm cả đầu mình xuống luôn để nó khỏi lộ ra...

Thẳng cho đến lúc hắn đi ra ngoài, tôi với cái mặt đỏ hồng mới bắt đầu dám tắm rửa.

Lúc ngồi ở trong xe tôi vẫn còn miên man suy nghĩ, cho đến khi sắp đến công ty, xe dừng lại, tôi mới nhớ ra một chuyện quan trọng: “Chờ một chút, quà sinh nhật của anh, em vẫn chưa tặng cho anh.”

“À? Anh nghĩ là em đã tặng rồi.” Trong giọng nói của hắn tựa hồ có một sự vui sướng thản nhiên.

“Hả? Không có mà?” Tôi vội vàng lục lọi trong túi, lấy ra một cái hộp, đưa qua cho hắn: “Thật ngại quá, ngày hôm qua, em quên chưa đưa cho anh .”

Nói xong, tôi không kìm lòng được liền đỏ mặt , chuyện cần phải xin lỗi có lẽ không phải chuyện này...

Đó là một đôi khuy măng sét hắc diệu thạch hình giọt nước tinh xảo, bên trong ám dạ lưu quang, tuy rằng không phải là bảo thạch quá quý giá, nhưng khi lần đầu tiên mắt tôi nhìn thấy nó liền cảm thấy không phải nó thì không được. Màu đen thâm trầm tối chói mắt, hoàn toàn là style của đại BOSS.

Hắn lần đầu tiên cười thoải mái làm tôi mê muội, rồi hắn đưa tay nhận lấy quà. Khóe miệng hình như vẫn tràn đầy cảm giác xuân sắc quý dị, tôi nhìn không được cảm thấy trong lòng như có đóa hoa đang nở rộ.

Lần đầu tiên tuy rất quý giá, nhưng dành cho đại BOSS, tôi cảm thấy bản thân có giá trị hẳn lên, cảm thấy vô cùng mỹ mãn ...

43. Chương 43

Chương 43: Mong lòng chàng cũng như lòng em (trung) . . .

Trúc Diệp là Bách Hiểu Sinh* có tiếng giang hồ, lập tức bắt được tin bất quá riêng tư này, giả bộ quan tâm hỏi tôi: “Thế nào? Tối hôm qua có phải đêm xuân trường ẩm hay không, soái ca chết dưới thân, thành quỷ cũng tha mãi hả?”

(Bách Hiểu Sinh: Một nhân vật trong Tiểu Lý phi đao, 1 nhân vật được coi là thông thái nhất trong võ lâm, kẻ đã bỏ gần hết cuộc đời để nghiên cứu võ học và có 1 tác phẩm thuộc hàng để lại cho con cháu ngàn đời sau, cuốn Binh Khí Phổ ...)

“Cậu nghe ai nói thế hả?” Tôi đỏ mặt khó hiểu, Lý Quân Thành cũng không phải theo dõi, làm sao biết sau đó xảy ra chuyện gì?

Thời tiết khô mát, ngoài cửa sổ một đám mây thật nhỏ đang bị cơn gió xé rách, như một đoá bạch mai lay động, trong khi sắc mặt của tôi đỏ đến không chịu nổi.

“Tiểu Lý Tử tối hôm qua suốt đêm nói cho tớ biết, bọn họ cũng thật thiếu đạo đức, chuyện bỏ thuốc mà cũng làm được, quả nhiên là áo quan ở ngoài, cầm thú ở trong mà.”

Trong nháy mắt màu đỏ trên mặt tôi bỏ chạy như tia chớp, đổi thành đen sì âm trầm. Tôi vẫn nghĩ đây là chuyện lớn, tôi say rượu rồi làm ra chuyện thất đức là không thể tránh khỏi liên can, đã chuẩn bị ngoan ngoãn nhận bài học khiển trách đạo đức. Kết quả đột nhiên một tin tức lại như tảng đá bắn ra, thật sự là làm cho tôi hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tả San Hô, Hướng Khôn, Lý Quân Thành, Lôi Thần, chúng ta cười lừa xem nhạc thôi!

“Này ? Bạn Nhan Nhan, đêm động phòng hoa chúc xong chưa? Kể cho tớ xem đi, chẹp, tận 18 tiếng liền, đại ca chúng ta thật không phải hạng người hời hợt...” Giọng nói cô ấy lộ ra lười biếng, một chút cũng không có tính cảnh giác bị người ta trả thù hay tầm nhìn xa.

“Cậu tốt nhất giải thích rõ ràng, trong tiết mục ‘Đưa dê vào miệng cạp’ mà các cậu tỉ mỉ bày ra thì cậu sắm vai nào, tớ sẽ suy nghĩ nên cho cậu chết từ từ hay một đao mất mạng.” Tôi nổi giận dưng dưng chất vấn.

Cô ấy cuối cùng cũng ý thức được đương sự bất mãn, nhanh chóng tìm kiếm lấy cơ thoát thân: “Tớ chỉ là đồng lõa, Lý Quân Thành mới là chủ mưu, thuốc đó không biết hắn đào ở đâu ra, nhưng mà có vẻ có tác dụng tốt đó.”

Bỗng giấu đầu lòi đuôi giải thích: “Đương nhiên, đây là kế hoạch do các cậu quá lè mề.” Tôi không thêm để ý cô chế giễu, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi với Lý Quân Thành: “Cậu tốt nhất nên nói thật, bằng không Hướng suất nhà các cậu cũng vô dụng, Bồ Tát Jesus thượng đế cũng không cứu được cậu.” Tôi trút giận với người bên kia điện thoại.

Lý Quân Thành coi như có vẻ thông minh, lập tức biết ý đồ của tôi, ngữ khí có vẻ tôn trọng thương lượng: “Chị dâu à, rảnh rồi gọi điện thoại cho em sao, nếu không sau khi tan tầm em mời chị ăn cơm?”

“Tình cảm tốt, chúng ta đang có chuyện chưa tính toán rõ ràng.” Khiêu chiến trên điện thoại rất có uy lực, đánh giáp lá cà cho hắn thất bại thảm hại trước, cho bọn họ thấy ý nghĩ tôi là con mèo bệnh sai lầm cỡ nào.

Tôi đoán hắn đang chuẩn bị chiến lược cứu quốc, đầu tiên lấy lòng dạ dày tôi, sau đó thừa dịp tôi ăn no rượu say để nói chuyện liên tìm cách làm lu mờ các hành vi độc ác của hắn. Mọi người đều biết hắn là người sành ăn đứng đầu thành phố M, tuyệt không có người thứ hai, nhưng 80% đối thủ đều bị hắn giải quyết thoải mái trên bàn cơm không còn tranh chấp thì quả thật được người ta tán dương, nhưng lại bị tôi nhìn thấu tất cả.

Vì tránh cho loại chuyện chệch đường ray tôi anh hùng hực hơi nhất thời không chống đỡ được sức quyến rũ của món ăn ngon xảy ra, tôi trước khi đi đã mua một cái bánh sừng bò, một chén cháo bách hợp, một miếng sôcôla để lấp đầy cái dạ dày đang trống rỗng.

Nhưng tôi chưa từng dự đoán được trên thế giới này còn có một loại thống khổ tên là “Anh hùng không đất dụng võ” ... Tôi chuẩn bị một đồng tử ngữ để lên án, phê phán vô cùng hoành tráng, nhưng chưa kịp dùng đến đã bị câu nói đầu tiên của hắn khi gặp tôi: “Chị dâu, vô cùng xin lỗi, hôm qua quả thật là bất đắc dĩ, chị nghe em giải thích trước đã” hóa thành một dải mây bay đến chân trời ...

Tôi kìm nén, lý trí đè nặng cổ họng học Quan Ứng Thư cả vú lấp miệng em trả lời: “Chỉ mong nó có thể cứu cái mạng nhỏ của cậu.”

“Là do em nóng vội thay đại ca a.” Hắn trưng ra bộ mặt vạn phần thống khổ, rất đủ điều kiện để đạt giải Oscar.

“Đây cũng là bất đắc dĩ, cũng không biết sao chị lại chọc anh ấy mất hứng, anh ấy mất hứng sẽ liều mạng làm việc, ngày hôm qua là sinh nhật anh ấy, anh ấy ngay cả bữa sáng cũng không thèm ăn, nếu không cưỡng bức dụ dỗ thì nhất định anh ấy sẽ làm việc đến bình minh, quên cả sinh nhật lần thứ ba mươi của bản thân.”

“Tôi không trêu chọc hần.” Tôi biện giải cho bản thân.

“Vậy sao anh ấy lại coi mạng mình như món đồ chơi? Anh gần đây vì chuyện của chị đã rất khác thường, em chưa thấy qua anh ấy không nguyên tắc như bây giờ.”

“Vì chuyện gì của tôi chứ?” Tôi thực nghi hoặc, hần mặt lạnh liền mặt lạnh, phát câu liền phát câu, làm sao mà khác thường?

“Trước hết nói về Dự phó viện trưởng đi, động đến hần chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng bối cảnh hần không tầm thường, quan hệ với những người đứng đầu thành phố W, nhưng chỉ vì một ân oán tốt nghiệp của chị, anh ấy liều lĩnh liên lạc với thư kí của ông cụ, giúp anh ấy thu xếp phía bên kia, hiện tại chỉ sợ toàn bộ thành phố W đều gà bay chó sủa một đoàn rối loạn. Trước đây việc này hoàn toàn không có khả năng, anh ấy hận không thể cùng ông cụ phúi sạch mọi quan hệ.”

“Đúng rồi, còn có hộ khẩu nhà chị cùng với mộ của bà chị ở thành phố W, hần bỏ lại công việc để tự mình xử lí, chuyển từng cái đến đây, đến hôm kia mới xong xuôi.” Hần không yên lòng nhấp một ngụm hồng rượu.

“Em chưa bao giờ thấy anh ấy để ý chuyện gì như vậy, mà anh bình thường luôn đen mặt ngậm miệng không nói, cho nên em đoán chị không cảm nhận thấy tâm ý của anh ấy, cảm thấy anh đối với chị không tốt. Kỳ thật anh ấy chính là đàn ông thâm trầm điển hình, trong lòng dù có sợ hãi đến đâu thì ngoài miệng cũng không kêu một chữ.” Ngữ khí không còn trầm thấp nữa, mang theo sự đùa cợt của riêng hần.

Nghe thấy thế, đầu tiên là tôi rung động, sau đó lại vô cùng tức giận: “Nhưng sao hần lại đối tốt với tôi như vậy? Hần rõ ràng là thích Dự Hà mà?”

Hần rất kì quái liếc nhìn tôi một cái: “Chị còn chẳng thông minh bằng Tả San Hô, ngay cả cô ấy cũng nhìn ra được mà chị còn xuyên tạc tâm tư của anh ấy, đối với năng lực giám định và thưởng thức của chị, văn sinh cảm giác sâu sắc bội phục.” Hần không đứng đắn nói.

Tôi không thèm quan tâm hần so sánh tôi với Tiểu Bạch Tả San Hô: “Nhưng lúc đó hần vị Dự Hà mà ném tôi ra bên ngoài à.” Cửa ải rối rắm này tôi vẫn không qua được, tuy rằng biết khi đó hần hành động như người bình thường, tuy rằng biết ai lúc đó cũng sẽ nghĩ đến cứu người trước tiên. Nhưng vì đó là Dự Hà, đó là người con gái không bình thường, cho nên một việc rất bình thường đã bị tiềm thức của tôi phóng đại lên, tưởng tượng là do hần liều lĩnh cứu Dự Hà bỏ mặc tôi mà không phải hần liều lĩnh thấy việc nghĩa hăng hái giúp người làm niềm vui.

“Cái này em không rõ lắm, chắc là liên quan tới tuổi thơ của anh ấy, anh ấy mà nhìn thấy máu tươi thì sẽ tỉnh thần rối loạn, đây là một bóng ma trong thời thơ ấu anh không muốn nhắc đến.” Hần cũng không nói rõ ràng.

“Ngày đó anh ấy vừa đến bệnh viện thì nhận được điện thoại phải đi Newyork, gọi điện thoại cho em tìm Trúc Diệp chăm sóc tốt cho chị, như buổi tối hôm ấy vừa xuống máy bay đã liều chết phải về nhà nhìn xem, dường như không yên lòng vì chị.”

Tôi thế mới biết, hoá ra tối hôm đó trong lúc tôi nửa tỉnh nửa mơ nghĩ đến bàn tay dịu dàng, giọng nói ấm áp, lời xin lỗi khàn khàn, thật sự không phải bố tôi, đó là có thật...

Lý Quân Thành nhìn ra tôi lúng túng: “Chúng em ngày hôm qua làm vậy chỉ là không biết làm sao bây giờ, đại ca rất cổ chấp, lời anh ấy nói cho tới bây giờ luôn nói một là một, lại có thể ở trước mặt chị cạy mạnh khẩu thị tâm phi, bọn em người ngoài cuộc đều thấy rõ. Chị nghĩ vì sao anh ấy như nhà từ thiện kết hôn với người hai bàn tay trắng như chị, vì sao không tiếc tất cả giúp chị trút giận, vì sao khi hai người cãi nhau làm việc một ngày một đêm không hoà nhã với ai? Dạ dày anh ấy không tốt, trước kia vì công ty mỗi ngày xã giao uống rượu bị xuất huyết, nhưng sau khi mâu thuẫn với chị không thèm ăn uống lại còn hờn dỗi, lại là vì sao?” Giống như thừa dịp tôi không có khí thế mà bức người.

Cuối cùng, nước mắt tôi rơi như mưa: “Tôi không có cãi nhau với hần.”

44. Chương 44

Chương 44: Mong lòng chàng cũng như lòng em (hạ) . . .

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời như lòng đỏ trứng tròn vo chiếu những tia nắng chiều phiến tình mà ái muội, không khí không hanh như những ngày thu khác, trời quang mây tạnh một cách mỹ mãn, giống như tôi bây giờ vừa tốt đẹp lại vừa hỗn độn, vừa khó chịu lại vừa mâu thuẫn...

Tôi hy vọng mình có vận tốc một bước đi được ngàn dặm, giống cánh chim trên trời, trong nháy mắt có thể bay tới bên hắn, dựa vào hắn để nhanh chóng đắm chìm vào sự quan tâm, yêu thương của hắn, kéo caravat của hắn sau đó chất vấn hắn vì sao lại không nói cho tôi biết; nhưng rồi tôi lại hy vọng một giây này kéo dài mãi mãi, tôi sẽ không phải đối mặt với hắn khi trong lòng kinh đào hải lãng* không biết nói gì...(*sóng to gió lớn)

Phía trước kẹt xe, sự lo lắng trong lòng tôi bắt đầu chạy ào ào lên đầu, Lý Quân Thành ghen cười: “Chị dâu, con đường này thật mẹ nó to gan mà, dám vào đúng lúc chị dâu chúng ta đang vội vàng mà tắc như vậy.”

Tôi vội nói dối: “Tôi việc gì phải vội, tốt nhất là tắc nữa đi, tôi có thể tha hồ thưởng thức cảnh đường phố lúc lên đèn vào ban đêm.”

“Cũng phải, ... à đúng rồi, vừa vặn, em đang có hai vé xem phim vào tối nay, ở rạp chiếu phim cách chỗ chúng ta cũng gần, hay là giờ chị cùng em đi xem nhé?” Hắn cầm hai tấm vé trong tay huơ huơ trên không trước mặt tôi.

“Quên đi, cậu nên đi cùng hồng nhan tri kỷ của mình ấy, nếu không thì đi với Trúc Diệp cũng được.” Đi cùng hắn đến rạp chiếu phim chỉ tổ lãng phí thời gian. Không có cửa đâu.

“Đừng đề cập về cái người không biết tình thú là gì kia với em nữa, hai người đều học ở một nơi, cùng do một giáo viên dạy, nhưng sao chị dâu đáng yêu hơn cô ấy cả trăm lần vậy?”

“Mấy lời này mà để cho Trúc Diệp nghe được, cậu nhất định sẽ ném đủ mùi, nể tình cậu tốt với tôi nên tôi cũng không ngại để lộ một chút, vào dịp Noel cô ấy ghét nhất là táo và hoa hồng, cậu đừng có dại mà chạm vào hòng súng.”

“À? Nghe nói cái này liên quan tới chuyện ngày xưa .” Hắn lấy tay sờ sờ cằm, bộ dáng như một cậu bé đang tỏ vẻ ngạc nhiên .

“Chuyện xưa thì tôi không biết, tôi chỉ biết là trước kia, trong một đêm rất bình thường, bỗng nhiên dưới lầu ký túc xá của chúng tôi có một đội quân soái ca sắp thành hàng đưa táo tới, kết quả lúc ra về tất cả đều bị đánh ạt mũi bầm dập .” Tôi nghĩ đến những chuyện Trúc Diệp đã làm trước kia, sự khấn trương trong lòng cũng giảm đi ít nhiều.

“Quả nhiên là mạnh mẽ tới cực hạn, em không thể hiểu nổi rõ ràng cô ấy là một cô gái, sao lại có thể trở nên dũng mãnh tới vậy, thế mà còn dám tự xưng mình là.. danh môn khuê tú...cái gì đó”

“Kỳ thật cái này với cô ấy cũng không gì là quái lạ cả, quả thật cô ấy có bề ngoài rất mạnh mẽ, nhưng bên trong thực sự chỉ là một cô gái bình thường, ngày đó vướng vào yêu đương, hận không thể dâng tặng cả bản thân.” Tôi sâu sắc nói.

“Ừa? Năm ấy còn có chuyện như vậy nữa sao?”

“Ừ, sau đó cô ấy không còn tin tưởng người khác nữa, nhất là đàn ông, thế nên cho tới bây giờ cô ấy vẫn độc thân xinh đẹp vậy đây ...” Nếu tình yêu là thương tổn, có ai lại tự nguyện bị tổn thương hết lần này đến lần khác đâu?

“Ôi chào ôi chào ôi chào, tôi đang sốt ruột về nhà đây, phía trước xe đều đi cả rồi, cậu lái nhanh theo đi.” Tôi phục hồi tinh thần lại vội như ngồi trên đồng lửa liền khẩn trương thúc giục hắn. Hắn vừa lái xe vừa thoáng nhìn tôi nhưng với cái ánh mắt bốn cột như kiểu “Chị dâu à, sự nóng vội của chị, em có thể hiểu được mà”, mặt tôi lại bỗng dưng đỏ lên như bị lửa hun.

Tôi liền áp úng nhỏ giọng giải thích: “Tôi vội về nhà để tưới hoa, trên ban công mấy cây hoa cúc sắp chết khát cả rồi.”

May mà hắn cũng không vạch trần cái kiểu “nghĩ một đằng nói một nẻo” của tôi, chỉ tăng tốc độ, phóng nhanh về phía trước...

Lúc mở cửa nhà, tôi phát hiện đại BOSS đang ngồi trên sofa, bộ dáng rất nhàn tản, hình như là đang xem tivi, nhưng lại là kênh truyền hình Hồ Nam? Hắn không thú vị đến vậy chứ?

“Em có chút việc, cho nên mới về trễ như vậy, anh chắc là còn chưa ăn? Em lập tức đi nấu ngay đây.” Tôi có chút sợ hãi, liền tìm cơ hội để biện bạch.

“Đã đi đâu vậy?” Trong giọng nói của hắn tràn đầy lơ đãng, tôi tự mơ mộng hắn hỏi câu đó là vì hắn không biết biểu lộ sự quan tâm như thế nào, lòng tràn đầy vui mừng:

“À, đi gặp Lý Quân Thành.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: “Nói chuyện về Trúc Diệp.”

“Em nhìn vậy mà lại thích quản chuyện người khác nhỉ?” Giọng nói của hắn không hề có tí độ ảm nào, trong lòng tôi oán thăm, đây là chuyện của người khác sao?

Tôi nghĩ lại Lý Quân Thành từng nói dạ dày hắn không được tốt, nên đành liếm mặt mở miệng: “Em nấu chút cháo cho anh ăn nhé?”

Cháo trứng thịt nạc, nguyên liệu vô cùng đơn giản, lúc nấu làm tôi nghĩ tới chương trình “Những món ăn ngon” trên TV. MC chương trình luôn luôn cười tươi như hoa nở: “Thật ra cho dù là món ăn gì đi nữa, chỉ cần khi làm người nấu để trọn tình yêu của chính mình vào đó, thì người mà bạn quan tâm sẽ cảm nhận được hương vị thơm ngon tốt đẹp của món ăn”.

Tiếc rằng não của tôi có dung lượng không lớn, để vận dụng được chất xám trong não cũng không phải chuyện dễ, hậu quả là tinh thần hoảng loạn ném cả quả trứng bắc thảo chưa đập vào...

Tôi nhìn nồi cháo đang sôi sục, đau xót là trứng bắc thảo trong cháo thì lại chẳng thấy đâu, chẳng lẽ điều này có nghĩa là tâm ý của tôi chỉ to bằng quả trứng thôi sao? = =

Quả nhiên lúc ăn đại BOSS nhắm nháp từng thìa một, tôi liền thức thời thẳng thắn: “Vừa rồi không điều chỉnh kịp lửa, nên nấu hơi bị khô...”

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái: “Ừ, rất ngon.”

... Sự nhẫn nại của hắn đột nhiên tăng mạnh mẽ sao? Trước đây hắn chỉ hận không thể dùng cái bát cháo này mà sỉ nhục tôi cơ mà...

Lúc rửa chén tôi rất là khinh bỉ bản thân, ngênh ngang đắc ý trở về chỉ để nấu một nồi cháo hỏng? Tôi không phải hùng tâm tráng chí muốn ép hắn hiện nguyên hình sao? Không phải luôn luôn muốn nghe giọng nói từ tính của hắn nói ra ba chữ kia sao?

Lúc chuẩn bị đi ngủ, tôi lại nhận được điện thoại: “Đang ở đâu?”

Tôi đảo mắt nhìn trái nhìn phải một cái, xác nhận cụ thể kinh độ và vĩ độ của chính mình: “Ở trong phòng em...”

“Sang đây.”

Tôi lạnh run, lấy bẫy đẩy cửa phòng hắn đi vào, đại BOSS vừa mới tắm xong, chỉ dùng một chiếc khăn tắm lớn bao lấy cái eo gầy nhỏ của hắn, tay hắn cầm khăn tắm mới màu đen để lau tóc, thấy tôi đi vào, cũng không thềm để ý hình tượng của bản thân ném khăn trên tay cho tôi: “Lại đây giúp anh lau tóc.”

... Tôi khổ sở tới gần, tiếng tim đập trong ngực trái cứ vang lên bình bịch ở bên tai, sợ tới mức bước chân tôi có chút cảm giác không thật, khăn tắm trong tay do khẩn trương mà xoắn lại như bánh quai chèo.

Dầu gội đầu của hắn là một loại tôi không biết, mùi hương thanh nhã cứ như vậy tràn vào mũi tôi càng lúc càng nhiều, quanh quẩn thật lâu, còn mang theo lực mê hoặc ngọt ngào mà tinh tế, tiếp tục sinh sôi nảy nở làm tôi có chút say.

Trên đỉnh đầu hắn có hai xoáy tóc, đây là lần đầu tiên tôi cách chúng gần tới vậy, chúng giống như hai ánh mắt sắc bén khôn khéo, nhìn thấu suy nghĩ của tôi, từ đó nhìn thẳng vào sâu trong nội tâm của tôi.

“Ách, hai ngày trước anh đi đâu vậy? Buổi tối cũng chẳng thấy anh về nhà.” Tôi quyết định áp dụng phương pháp hỏi han khách sáo trước, rồi sau đó hỏi quanh co lòng vòng, may ra có thể tìm được ít dấu vết để lại.

“Công việc bận quá, nên ở công ty nghỉ ngơi luôn.” Hắn thản nhiên giải thích, nếu không có Lý Quân Thành nói trước đó, tôi nhất định sẽ bị lừa bịp không cần nghĩ.

“À.” Tôi thật không có dũng khí vạch trần nói dối của hắn, chọc đến chỗ khó chịu của người đàn ông bị rối loạn trong truyền thuyết hơi bị đáng sợ, tôi sợ hãi tự thừa nhận rằng không chịu nổi cơn giận mưa rền gió dữ này.

Tóc hắn rối cực cũng khô, tôi liền dừng lại, lúng túng mở miệng: “Em lau xong rồi.”

Xoay người, đem khăn tắm trả lại chỗ cũ, đang muốn đi ra ngoài, chợt nghe thấy giọng của hắn ở xa xa truyền đến: “Định đi đâu?”

“À? Em,.. em về phòng ngủ a, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Hắn không thèm quan tâm tới tôi nói gì, trực tiếp bắt đầu, vươn cánh tay dài của mình chụp lấy tôi, ngay lập tức tôi ngã vào cơ thể trần trụi của hắn, ở trong lòng hắn không thể động đậy.

45. Chương 45

Chương 45: Hoa đào mơn mớn giữa mùa xuân (thượng) . . .

Chân tay tôi luống cuống ôm lấy bả vai trơn bóng của hắn: “Anh muốn làm gì?” Giọng nói của tôi rất quái dị, giống như là bao hàm cảm xúc chờ mong, hy vọng hắn sẽ làm gì đó vậy. Cho nên lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền xấu hổ đến nỗi chẳng tìm được chỗ trốn, hận không thể lập tức bị sét đánh chết đi cho rồi.

“Em nói xem?” Hắn tựa hồ lại biến thân thành bóng ma trong rạp hát*, giọng nói cũng không còn lạnh như băng, nghe kĩ còn có thể cảm nhận được có ý tứ chờ đợi để phát tiết dục ~ vọng được đè thấp từ tính trong tiếng nói.

(*tên tiếng anh là The phantom of the Opera, được coi là vở nhạc kịch thành công nhất mọi thời đại, ai muốn biết thêm thì google nhé)

Tôi hơi hơi có chút run sợ, đem qua kích tình trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, trong đầu cũng không có ấn tượng đầy đủ rõ ràng lắm nhưng mà hiện tại, tôi đối diện với lồng ngực phập phồng của hắn, thất thần hơi hơi ngẩng đầu chỉ nhìn thấy một đám tóc hỗn độn dán vào trán hắn, mê hoặc tới không thể kháng cự.

Cho đến khi hắn bế tôi đặt trên giường lớn mềm mại như mây, tôi mới thoáng tỉnh táo lại tinh thần, lập tức mặt đỏ như gấc.

“Em yêu anh.” Người ta nói rượu cho con người thêm can đảm, tôi cũng tại thời khắc khấn trương đó mà tự nhiên sinh ra một cổ dũng khí mãnh liệt, làm cho tôi có cam đảm chính thức thổ lộ tình cảm trong lòng cùng..câu dẫn. Đây là tuyệt chiêu trong tin nhắn Tả San Hồ gửi cho tôi, nghe nói trăm lần đều được. = =

Tả San Hồ quả nhiên không hổ là một trong những nhân tài kiệt xuất, lý luận của cô ấy lập tức được thực tiễn chứng minh. Quan Ứng Thư nghe xong lời này của tôi, ánh sáng trong mắt càng lúc càng sáng hơn, tựa

hồ có cả những tơ máu đỏ tươi, điều này làm cho tôi vô cùng sung sướng, vụng trộm kích động trong lòng, thêm vào đó là có phần khấn trương cùng sự sợ hãi, nhớ tới tới hôm qua lòng vẫn cảm thấy sợ hãi đau đớn...

Nhưng không để cho tôi thời gian suy nghĩ, bàn tay to của hắn tuần tra tới lui đã thành công ngăn chặn chất dẫn truyền tác dụng đến thần kinh tôi, cả đầu trống rỗng chỉ còn lại run run không kiềm chế được.

Áo ngủ ngăn cách giữa chúng tôi đã bị hắn dễ dàng cởi ra như bóc chuối, toàn bộ thân hình cường thế đè lên ngăn trở tầm mắt của tôi, mà trong ánh mắt không có tiêu cự của tôi chỉ thấy nhu tình mật ý trước nay chưa từng có của hắn, toàn bộ, như tôi hy vọng ...

Nụ hôn tàn sát bữa bãi rơi xuống như mưa to tầm tã ngày hè, tôi chỉ có thể thừa nhận sự tấn công vừa ngọt ngào lại bá đạo này. Hắn hôn thật sự dùng sức, tôi gần như cảm nhận được đầu lưỡi hơi hơi phát đau. Khăn tắm của hắn bị chà sát qua lại, hiện tại hai người đối mặt thẳng với nhau, hai thân thể dính sát vào nhau cùng một chỗ, tôi bị cánh tay mạnh mẽ của hắn ôm chặt khiến hơi đau đớn, giống như hắn muốn đem tôi nhét vào trong cơ thể để hòa hợp thành một thể.

Thì ra dịu dàng tôi vừa mới cảm giác được căn bản chỉ là trong nháy mắt, hắn bắt đầu công thành đoạt đất, động tác càng ngày càng can rở khiến cho tôi đầu hàng. Hắn nhẹ nhàng tách chân của tôi ra, tôi lại trở về nằm trong ngực của hắn, tùy ý hắn vận vẹo chà sát, giày vò tới chết thì thôi...

Hắn cái gì cũng lớn, đáng người lớn, áp lực lớn, cân nặng lớn, bàn tay lớn, cái kia còn lớn hơn nữa... trong nháy mắt lúc hắn tiến vào tôi đau đớn hít một ngụm khí, cũng may hắn coi như cũng là động vật bậc cao có suy nghĩ, lập tức dừng lại, chờ tôi thích ứng mới chậm rãi tiến về phía trước...

Tôi thật sự cảm thấy muốn chết, chỉ có thể từng ngụm từng ngụm hít thở, nắm chặt cánh tay hắn, móng tay gần như lại một lần nữa đâm vào, gào khóc kêu loạn hy vọng hắn sớm một chút buông tha tôi...

Nhưng tôi mới phát hiện ra hắn như con sư tử vĩnh viễn không thỏa mãn, một lần lại một lần dưới sự gào khóc thảm thiết của tôi lần qua lộn lại ép buộc tôi, tựa hồ tôi càng cầu xin tha thứ thì hắn càng lợi hại, hưng phấn càng cao. Cuối cùng hiện lên ở trong đầu tôi dĩ nhiên là hằng đẳng thức “Đại BOSS = cầm thú”...

Ngày hôm sau, sáng sớm rời giường, tôi vừa mới vừa mở mắt ra hắn đã đuổi thân, đưa cánh tay đẩy tôi ác tới: “Bây giờ vẫn còn sớm...”

Tiếp đó, tôi lại hăm sâu vào vùng vũng lầy, ở phía dưới thân hắn trần trọc hầu hạ, không có cửa trốn...

Lúc ở trong phòng tắm, tuy rằng tôi cảm thấy để cho hắn giúp tôi tắm rửa là việc rất khó mở miệng nhưng mà tôi cũng không còn khí lực ngăn trở, huống hồ nếu tôi một mình rồi ngứa xủ như người bị tụt huyết áp trong phòng tắm đầy sương mù này thì sao ==

“Hôm nay xin phép nghỉ đi.” Hắn hắn là đã thỏa mãn sau khi ăn xong rồi nên trong giọng nói mới có ý thương lượng như thế.

Tôi đột nhiên có sức nhảy bật lên, nhưng khí lực bày tỏ thái độ thì lại mềm nhũn: “Không cần, vẫn có thể đi làm.” Cứ nghĩ tới bị Du Phái cảnh cáo tháng này mà tôi còn xin nghỉ phép nữa, thì nửa năm tiền thưởng sẽ bị trừ sạch sẽ...

Buổi sáng đang làm việc bỗng nhiên có người đưa một đóa hoa hồng đỏ thắm đến cho tôi, tôi nhận nó liền rất nhanh chóng cướp được thêm một tầng ánh mắt của rất nhiều đồng nghiệp nữ, bên trong đó có sự hâm mộ, ghen tị, đố kỵ, hình như còn chứa đựng cả vài phần phức tạp.

Tiểu Mẫn lập tức chạy đến chỗ tôi như một ngọn gió: “Có thiệp kèm theo không?”

Trong lòng tôi biết đây là công lao của ai, cảm giác ngây ngất vui sướng giống như hồi còn nhỏ mặc quần áo đẹp để mà bạn học khác không có: “Không có, cũng không biết là ai tặng nữa.”

Cô ấy lần mò nửa ngày, cũng không tìm ra cái thiệp nào: “A, tiểu mỹ nữ của chúng ta cũng có người thăm mến cơ à?”

Tôi chụp lấy tay cô ấy: “Đừng làm hỏng nó, hoa này mềm lắm.” Còn có, đây là món quà đầu tiên Quan Ứng Thư tặng cho tôi, nên tất nhiên tôi sẽ cẩn thận che chở như châu ngọc trên lòng bàn tay.

“Chúng ta phân tích một chút đi, xem xem rốt cuộc là vị nào ngượng ngùng trong lòng khó mở miệng.” Cô ấy nháy mắt ra hiệu.

Tôi lập tức ngăn cản: “Không cần, là ai không quan trọng, dù sao tặng hoa đẹp là được rồi.” Tuy nhiên tôi cũng hiểu việc tặng hoa hồng quả thực là quá lãng mạn và tầm thường ==

Du Phái đứng lúc đi qua, liếc mắt một cái nhìn hoa trong tay tôi, sắc mặt lập tức trầm xuống, nghiêm túc như là hòa thượng đang ngồi niệm kinh: “Mặc trợ lý, vào văn phòng tôi một chút.”

Tiểu Mẫn háo sắc nhìn chằm chằm theo bóng dáng của hắn, còn tôi thì cảm thấy có chuyện không ổn.

Quả nhiên: “Nguyên tắc của công ty ta là thế nào?.. Không cho phép yêu đương tại nơi làm việc, cô xem lại cô đi, cô làm cho chương khí mù mịt gà bay chó sủa.”

Đối với khí thế lôi đình vạn quân* của hắn, tôi ngược lại có thể vững như núi Thái Sơn: ” Oan cho tôi quá, hoa này không biết là ai tặng, nói không chừng căn bản không phải là đưa tới công ty chúng ta, còn nữa, nó mới được mang tới đây một phút trước, chẳng lẽ có thể làm cho công ty gà bay chó sủa nhanh chóng như vậy sao?” (*sấm vang chớp giật)

Hắn tức đến nỗi nói không nên lời: “Tóm lại, hoa đặt ở trong này ảnh hưởng không tốt, cô mau mau xử lý đi.”

“Tại sao lại ảnh hưởng không tốt, trên bàn mỗi người trong phòng đều có chậu lô hội hoặc xương rồng để thanh lọc không khí, bây giờ nhiều thêm một bó hoa hồng, vừa đẹp mắt lại không ô nhiễm, thật sự chỉ có trăm lợi không thấy một hại.”

Hắn cuối cùng cũng bị tôi đánh bại, xua xua tay: “Được, cô ra ngoài đi, không có lần sau nữa đâu.”

Tôi lẽ lười, gửi tin nhắn cho đại BOSS, từ trước đến nay chưa hề có chuyện này, thậm chí là gọi điện thoại, đa số là hắn gọi cho tôi, chủ yếu là do quan hệ thần kì của chúng tôi cùng với việc hơi tí là tôi bị sai vặt.

“Hoa rất đẹp, cảm ơn anh.” Còn chèn thêm cái mặt cười rộng tới mang tai.

Hồi âm chỉ có ngắn gọn một chữ: “Ừ.” Tổ về đã nhận được tin, nhưng một khắc đó tôi cơ hồ đã xúc động tới lệ nóng vòng quanh. Bình thường như vậy, không còn giống như người ngoài, hạnh phúc nhỏ bé ấy làm cho chúng tôi hai người của hai thế giới, hai cấp bậc gần bó chặt chẽ không rời.

Buổi chiều thời tiết bỗng nhiên thay đổi, cuồng phong gào thét, mây đen kéo tới, nhiệt độ ngoài trời giảm mạnh. Nghiêng đầu là có thể nhìn thấy được nhánh cây ở xa xa lắc trái lắc phải trong gió lớn, như có ý đồ cắt ngang bầu trời tối tăm âm u, nhiệt độ ẩm ướt thổi vào khiến người trong phòng cũng lạnh run.

Đúng lúc này đại BOSS gọi điện tới: “Tan tầm đợi anh.”

“Không cần đâu, em đang định mượn... cái ô.” Còn chưa nói xong chợt nghe thấy tiếng đối phương gác máy “Tút tut”, tôi có chút sần sùi, nếu để cho đồng nghiệp nhìn thấy tôi ngồi trong xe Tổng giám đốc, ngày mai không chừng lại bị là nhân vật chính của mấy phiên bản cũ rích nào đó, thật sự sẽ như giống như lời Du Phái nói biến công ty thành loạn tới gà bay chó sủa.

Lúc ra về Tiểu Mẫn bày ra đủ kiểu tạm biệt, cô ấy là hòn ngọc quý ở trên tay cả nhà, làm sao có thể có người nào nhẫn tâm làm cô ấy lạnh. Nhưng một khi nghĩ đến đại BOSS vừa mới gọi điện thoại, trong lòng tôi ầm ập như được ăn lẩu, hoàn toàn không chịu tí ảnh hưởng ác liệt nào của thời tiết.

Dần dần tôi phát hiện nổi sần muộn của mình rõ ràng là thuộc loại buồn lo vô cớ, khi Quan Ứng Thư rời công ty thì cả tòa lầu có lẽ chỉ còn lại có tôi cùng bảo vệ và bác gái dọn vệ sinh ...

Tôi ôm một bó hoa hồng to nên không nhìn thấy đường, thất tha thất thểu đi phía trước.

Xe cách cổng công ty đại khái khoảng năm mươi bước chân, tôi còn chưa đi ra khỏi cửa kính đại sảnh đã nhìn thấy Quan Ứng Thư đứng ở cạnh cửa sổ thủy tinh, cái áo tây trang màu xanh đậm sáng nay tôi chuẩn bị cho hắn được xắn lên tới khuỷu tay. Trời lạnh vậy mà chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng bên trong, cổ tay áo là khuy áo màu đen, so với chú bảo vệ đứng nghiêm cẳng lạnh lùng bức người, chỉ lan ngọc thụ*, cường đại khí tràng khiến người ta hoa mắt thần mê.

(*Chi lan ngọc thụ: Con cháu tài giỏi, có tiền đồ trong gia đình dòng dõi.)

Tôi mới vừa đi đến gần, hắn đã cởi áo đưa tới: “Mặc vào.”

Sáng sớm nay, trời không lạnh, tôi chỉ mặc một chiếc áo dệt kim vàng nhạt hở cổ, bây giờ tới gần cửa có thể cảm nhận được hơi lạnh dày đặc phủ vào người.

Áo của hắn rất lớn, tôi khoác lên người bàn tay không với được đến gấu tay áo, tôi mặc tựa như đứa nhỏ mặc trộm quần áo của người lớn, cảm thấy xấu hổ nhưng rất vui vẻ.

Bởi vì nhiệt độ xuống thấp lại mưa bay bay, nên mọi người đều vội vàng trở về nhà, trên đường hầu như không có ai qua lại.

Tôi bỗng có chút xúc động, đuổi theo, bắt lấy tay hắn, đuổi kịp tốc độ của hắn rồi giả bộ dường như không có việc gì cứ thế đi về phía trước, kỳ thật là mặt nóng như lửa, tim đập thình thịch, rất sợ hắn không vui bỏ ra thì tôi rất xấu hổ.

Nhưng hắn chỉ quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, tay ngược lại gắt gao nắm lấy tay tôi, tốc độ cũng không nhanh nữa, tôi đột nhiên ngẩn ngơ khi hình như nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên ý cười rục rịch.

46. Chương 46

Chương 46: Hoa đào môn môn giữa mùa xuân (trung) . . .

Hoa hồng trong tay trái được nước mưa tinh tế thấm vào càng trở nên kiều diễm ướt át, mùi hương thoang thoảng, tôi nghiêng đầu nhìn hắn qua màn mưa, trong bụng vui như mở cờ, làm gì có cái gọi là chuyện tình buồn vô tận trong mưa.

Trên xe có sẵn khăn mặt, lúc tôi muốn đưa cho đại BOSS lau tóc mới phát hiện hoa hồng chắn ngang ở giữa chúng tôi, hắn nhún mày: “Đề lên ghế trước đi.”

Tôi tuy luyến tiếc nhưng đành phải nghe theo.

“Chú Trần, hai người vừa mới đi đâu vậy?” Tôi biết hỏi Quan Ứng Thư thì chả khác gì ông nói gà bà nói vịt, hỏi người khác cho xong.

“Vừa mới ở phía đông thành phố, tiên sinh thấy phu nhân hôm nay mặc ít áo nên trở về sớm, sợ mấy đường cái kẹt xe nên tôi phải đi một vòng đó.” Tài xế Trần rất nhiệt tâm ca công tụng đức.

Trong lòng tôi cũng ấm, vừa lau tóc lung tung vừa lấy hết can đảm ném cho hắn một ánh mắt trêu chọc, nhóc con, anh đúng là hội trưởng hội khó chịu...

Hắn đại khái là bị tôi nhìn đến không được tự nhiên, đoạt lấy khăn mặt, ấn đầu tôi vào trong ngực rồi dùng sức lau loạn lên. Nhưng hắn cẩn thận mấy cũng có sai sót, không có biết rằng, tôi vụng trộm nhìn từ kính chiếu hậu thấy được quần bách của hắn, thậm chí mây đen dày đặc trên mặt xưa nay do ánh nắng chiếu vào mà đã có thêm màu sắc...

Cơm chiều đơn giản là cơm trộn với thịt bò và cà chua, hồi học đại học có một thời gian tôi rất thích ăn món này, sau khi học xong thì lại được bố truyền dạy cách làm, cho nên đến bây giờ tất nhiên là làm món này dễ như trở bàn tay rồi.

Đại BOSS tựa hồ cũng ăn có vẻ vừa lòng, ăn tận một bát lớn, dựa theo nguyên tắc ăn đủ no không lãng phí, sau khi rửa bát xong tôi phá lệ bằng lòng, rất có vẻ thỏa mãn giống Võ Tắc Thiên sau khi đăng cơ làm vua thiên hạ.

Buổi tối không có việc gì làm, tôi căn bản thuộc loại mù Internet, trừ chat QQ cùng gửi email, cái duy nhất tôi có thể làm là làm mấy bảng số liệu hoặc là chế tác mấy đoạn phim linh ta linh tinh == đối với tôi ngay

cả việc trộm đồ ăn, việc đã trở thành phản xạ không điều kiện của con người cũng không làm được, Trúc Diệp lúc trước quan sát tôi trong ba ngày xem ngu ngốc tới mức nào, cứu tinh của tôi là toán học cao đẳng vi phân và tích phân, cô ấy nghĩ tới nghĩ lui trong vài ngày không ra trong khi tôi nghĩ trong ba mươi giây rồi vung bút một lần là xong. Từ đó về sau ánh mắt cô ấy nhìn tôi như kiểu bị co giật, ngẫu nhiên ngưỡng mộ ngẫu nhiên khinh bỉ, ...

Quan Ứng Thư ở thư phòng làm việc, tôi gần đây ỷ vào hấn đối với tôi có chút nhân từ nên bắt đầu giống Tả San Hô coi trời bằng vung, rón ra rón rén mở cửa thư phòng, cái đầu vừa ngó vào đã bị phát hiện ==

“Em muốn đến mượn tư liệu điện ảnh, ngày đó hình như em nhìn thấy trên giá sách của anh có một ngăn toàn đĩa CD phim, có thể cho em mượn hay không?”

“Muốn cái gì thì tự đi tìm đi.” Hấn quay lại nhìn chằm chằm vào cái máy tính màn hình kép*, nhúu chặt chân mày khiến cho đường cong trên mặt không khác gì điện tâm đồ.

Tất cả đều là phim kinh điển, trong lúc hoa mắt tôi chọn một bộ phim nói về tình yêu thuần khiết tên là The Notebook, chọn nó còn có một nguyên nhân là nó có phụ đề Trung Anh, còn các đĩa CD còn lại, toàn tiếng Anh thì đúng là làm khó tôi mà.

Tuy nhiên tôi vừa nhét đĩa vào thì Quan Ứng Thư đi ra.

“Anh muốn xem cùng em không?” Tôi hỏi cho có, kỳ thật cảm thấy hấn nên xem loại xem khiến người ta tỉnh ngộ như cứu vớt binh nhì Ryan hoặc The Shawshank Redemption.

Nhưng hấn lại ngồi trên vị trí tuyệt đẹp mà tôi đã chọn không nhúc nhích, rất có bộ dáng của cây hoa hướng dương bị điểm huyệt uy lực phóng xạ.

Tôi cũng vui vẻ vì không phải xem phim một mình, cắt một đồng hoa quả lớn vừa xem vừa ăn vừa ... đút cho Đại BOSS.

Chuyện xưa mở đầu bằng một cảnh có phần không giống thật đẹp đến hoa mắt thần mê, ánh nắng chiều như ngọn lửa thổi quét khắp bầu trời, giống như thiên nữ tán hoa, rất nhiều hoa mẫu đơn bay xung quanh, một hình bóng không rõ ràng đang chèo thuyền giữa hồ, mỗi động tác đều vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển. Mặt trời đỏ như lửa in bóng trên mặt hồ nước hơi hơi nhộn nhạo, tản ra ánh sáng lên những gợn sóng, chúng tôi như đang lạc vào cảnh giới kì lạ...

“Đẹp quá đi mất, thật hy vọng được ở một nơi như vậy, dựa vào núi rừng biển, có vô số thiên nga hoặc là hải âu sống ở đó, em có thể nói chuyện với bọn chúng, có thể nghe hiểu tần số khi chúng nó vui sướng...” Bất tri bất giác, tôi đã bắt lấy cánh tay hấn, trong giọng nói cũng mang theo thần nhiên làm nũng.

Đoạn cuối phim hai nhân vật chính tay trong tay chết đi khiến tôi lã chã rơi lệ, đây là tình cảm không bao giờ phản bội, chết cũng không rời cho dù núi có đổi, sông có mòn, mùa đông có sấm sét, mùa hạ có tuyết rơi, trời đất hợp lại, cũng không hề phụ nhau; nắm tay nhau cùng chết, hoặc cùng sống đến già... Một kiếp này, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau...

Khóc đến nổi không thở nổi, ho khan liên tục, Quan Ứng Thư vừa giúp tôi hô hấp vừa quở trách: “Ngay cả xem phim cũng không yên ổn.”

Tôi ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt: “Chẳng lẽ anh không thấy cảm động sao? Cả đời này, nhất định có một người vì anh mà buông xuôi tất cả, không quan tâm, quên kết quả, quên ích kỷ, quên yêu cầu, chỉ cần được yêu là đủ...”

Thẩm đại sư cũng nói qua: tôi đã đi qua rất nhiều địa phương, gặp qua rất nhiều người, uống qua rất nhiều loại rượu, nhưng lại chỉ yêu có một người.

Cuộc sống của con người giống như một đoàn tàu đang chạy, đường ray quanh co biến đổi, bụi mù trên đường không ngừng xuất hiện, nơi nào là trạm cuối cùng, nơi nào là trạm nghỉ chân; nơi trở về đều đã được định trước, những thứ khác chỉ để tô điểm thêm cho những năm tháng không quá đặc sắc của bạn mà thôi...

Có vài người may mắn, giống như nữ nhân vật chính trong phim, cả đời này, cô ấy chưa bao giờ bị vứt bỏ, vận mệnh vẫn được nắm chặt trong tay nữa kia của mình, đời này kiếp này, mãi mãi không chia lìa. Mà

cũng có vài người xui xẻo, nghiêng ngã lão đảo cả đời, nhưng vẫn không đến được với người mình yêu nhất, cho dù đến, mới phát hiện, hóa ra anh ta không phải người đó ...

Tôi có chút mơ hồ vui vẻ cùng thỏa mãn, hóa ra tôi có tất cả vận may, tuy nhiên để quen biết được bạn thì phải cần có rất nhiều may mắn chồng chất...

**

Mới đồng giường cộng chằm hai ngày, tôi liền có thói quen chui vào giường KINGSIZE của hấn ngủ ==

Hấn cũng không nói gì, chỉ là cứ lúc nào tôi mở mắt thì lúc đó tôi đang ở dưới thân hấn, đương nhiên, nếu tôi mệt mỗi giả vờ ngủ thì vẫn bị vạch trần rồi đè ép, thật sự làm cho tôi khó tránh khỏi hoài nghi cuộc đời bất công... >_<>

Ngày mai lại là cuối tuần, lúc tôi dậy còn lỏa ~ thể ở trong lòng hấn, hai tay vòng qua thắt lưng hấn, mặt dán tại cơ ngực cứng rắn như sắt. Tôi bây giờ đã luyện tới trình độ bình thần ung dung, da mặt cũng dày tới mức vạ cái đinh đâm không thủng, chỉ là vẫn hơi hơi đỏ một chút, nóng một chút, nghĩ tới hôm nay không cần đi làm, chuẩn bị tiếp tục ôm lấy cái gối đầy bắp thịt không thoải mái lắm ngủ bù.

Nhưng tôi nghi ngờ Quan Ứng Thư mang theo máy dò xét giấc ngủ, giọng nói từ trên đầu truyền đến: “Dậy rồi à? Vậy thì tiếp tục việc tối hôm qua chứ?”

Nói chưa dứt lời, vừa nói đến đây tôi đã xấu hổ vô cùng, đêm qua đại khái là thịt bò cà chua của tôi bị tôi rắc thêm cho loại thuốc khiến ngày đó tôi mất nhân tính vào bên trong, làm cho hấn buổi tối giống con hổ hung ác. Tôi chỉ là cảm thấy vô số hạt đậu lớn mồ hôi từ cái trán chảy xuống, vô số nước mắt từ hốc mắt chảy xuống lỗ tai, từ vòng này tới vòng khác, cuối cùng rất không tiền đồ mà hôn mê...

“Em muốn đi tắm trước...” Tôi mềm yếu kháng nghị, mấy lần tham hoan, mấy lớp mồ hôi ướt nhẹp, tôi cảm thấy toàn thân bị bao bọc bởi một lớp natri clorua. Tuy rằng tôi biết kết quả là phản kháng không có hiệu quả.

“Sau rồi lại tắm.” Quả nhiên...

Sau khi bị xối tái từ đầu đến chân, ý niệm trong đầu tôi chính là:

Đại BOSS tham ăn như vậy sao? Hồi còn nhỏ chắc chắn là ăn socola nhiều quá bị sâu răng...

47. Chương 47

Chương 47: Hoa đào môn môn giữa mùa xuân (hạ) . . .

Cũng may Chủ nhật đại BOSS đi công tác, tôi rất cực cũng được giải phóng, hận không thể giương cao ngọn cờ của mình rêu rao với hậu thế, vùng lên hát bài ca chúc mừng...

Trúc Diệp tuyên bố từ giờ tới cuối năm vì công việc sẽ không rời công ty nửa bước, rồi dùng luôn cái lý do sứt sẹo ấy để đuổi tôi, cũng may còn có Tả San Hồ vĩnh viễn rảnh rỗi, cho nên thế mới nói làm giáo viên quả thật là tốt, một năm có thể được trả mười ba tháng tiền lương, lại có cả nghỉ đông, nghỉ hè, già thì được nghỉ hưu, đã vậy làm giáo viên tiểu học còn tốt hơn nữa, cuối tuần không bao giờ phải tăng ca, lừa bịp học trò cũng dễ dàng, dạy bọn nhỏ trời hình vuông, bọn chúng sẽ không dám nói là tròn ...

Lúc Tả San Hồ đi vào phòng thử quần áo, tôi đã gần như chán muốn chết ngồi trên chiếc sofa thượng hạng được bọc da thật trong cửa hàng, giàu có thật là tốt, cô ấy vừa bước vào, lập tức chào đón là những khuôn mặt tươi cười như hoa, từ cửa hàng trưởng cho đến người đang nhận việc đều ân cần chào đón. Mọi cử chỉ, hành động đều như kiểu là hận không thể tới đâm lưng mát xoa thắt lưng cho chúng tôi vậy, có vẻ như Tả San Hồ là khách quen ở đây, hướng chỉ thanh danh ông xã cô ấy nổi tiếng ở bên ngoài như vậy, ai thấy cô ấy mà lại không nể ba phần mặt mũi a.

Có người phụ nữ nào mà không thích đẹp, nhất là làm đẹp cho người mình yêu, hiện tại tôi đột nhiên cũng yêu một người nên tất nhiên cũng phải chú ý đến hình tượng của mình một chút, cố gắng không thể để Quan Ứng Thư thấy bộ dáng tôi ăn mặc nhếch nhác lôi thôi được. Trời mới biết tôi trước đây có thói quen mặc áo phong giá 30 đồng cùng với quần bò 50 đồng. Hiện tại, trang phục của tôi rực rỡ muôn màu theo ý mình, phong cách mới mẻ độc đáo, thanh lịch đáng yêu động lòng người. Nhưng một khi nghĩ đến mình vẫn đang bị vây trong cảm giác sợ viêm màng túi thì quyết định bỏ qua những thứ yêu thích, không suy nghĩ nữa, cầm lấy quyển tạp chí bên cạnh giết thời gian.

Tả San Hô tuy rằng là Tiểu Bạch, nhưng cũng là bình hoa hình Tiểu Bạch, trước và sau khi ăn diện cũng không uống Hường Khôn Hường đại soái trong truyền thuyết để mắt tới, thậm chí còn lợi dụng cả nhược điểm của mẹ vợ để bắt được cô nàng tiểu bạch thủ này, từ đó về sau trăng thanh gió mát, à không, ban đêm tràn ngập xuân sắc...

Nghĩ đến mấy cái từ này, mặt tôi biến thành màu của bộ quần áo trong cái gương kia = =

Váy đồ thắm, lẽ ra hẳn phải là có chút thô tục, nhưng mà Tả San Hô mặc lại tản ra khí chất khác hẳn. Cô ấy mặc dù cách xa thế hệ 9x, nhưng năm tháng giống như phá lệ cho riêng cô ấy, khuôn mặt pha một chút gì đó của thiếu nữ thuần khiết, đáng người quả thật giống Trúc Diệp, đều làm người ta phun máu mũi. Hai cô ấy, một người mang khí chất hào phóng, một người lại là đậm chất thuần khiết, yêu mị...

“Tiểu Thanh Tân, cậu mặc thử cái màu xanh da trời bằng ren này xem, rất thích hợp với khí chất của cậu nha, hơi hơi u buồn cùng với kiểu cách nha...”

“Cậu mới là Tiểu Thanh Tân, cả nhà cậu mới là Tiểu Thanh Tân!” Tôi hỗn hển, cho là tôi không biết từ đó cũng không mang ý nghĩa hay ho gì sao!

“Ôi chào, đây không phải Tần Y Y sao? Hình như bây giờ cô ta đang tham gia lễ ra mắt bộ phim mới, ở phía trước rạp hát lớn kia, muốn đi xem không để tới mua vé.” Cô ấy đặc ý dào dạt chỉ vào mỹ nhân trên bìa cuốn sách ảnh.

Tôi bày ra vẻ mặt: “Không có hứng thú.”

“Có chuyện bất quá, cậu khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú.” Cô ấy nâng túi lớn túi nhỏ chiến lợi phẩm lên, đồng thời kê bên tai tôi nói nhỏ.

“Cậu bất quá ấy, không bối móc nhà người ta lên thì không chịu được hả?” Tôi không muốn biết mấy thứ đó, đối với cô ta, tôi chỉ muốn biết tại sao lần đó lại xuất hiện trong phòng bệnh bố tôi. Trên mạng cũng không có quá nhiều tin tức về thời còn học trung học hai mươi mấy năm trước của cô ta, thậm chí nơi sinh cũng là xa ngàn dặm ở tận thành phố A, cách thành phố W cơ hồ hơn nửa vòng đất nước, nếu là học trò của bố tôi thì hoàn toàn không có chút căn cứ nào, điều này không khỏi làm cho tôi nghĩ rằng ngày ấy cô ta vội vàng nói dối, thế nên càng nảy sinh nhiều phản cảm.

“Hình như trước đây cô ta từng hợp tác với công ty của chồng cậu, cuối cùng không biết vì sao lại đổ vỡ, nhưng mà có vẻ lão Quan nhà cậu rộng lượng, không có yêu cầu khoản tiền lớn bồi thường hợp đồng.”

“Hả?” Lúc này thật sự gấp đến cháy lông mi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tớ cũng không rõ, khi đó tớ còn học trung học, cơ lẽ là cách đây khoảng mười năm thì phải, khi đó lão Quan chưa kiếm nhiều tiền như mặt trời ban trưa như bây giờ, trong khi đó cô ta lại đang ở đỉnh vinh quang, đảm nhận làm người phát ngôn cho sản phẩm mới, cùng lão Quan có tư tình ái muội...”

Cô ấy nhìn nhìn tôi, thật cẩn thận nói: “Kỳ thật tớ cũng hiểu là khó có khả năng này, cô ta lớn hơn Quan đại ca tới 8 tuổi.”

Tôi càng nhìn trên tạp chí da trắng như gôm sứ, môi anh đào, lông mày lá liễu của Tần Y Y, lòng càng khó chịu, nghĩ một đằng nói một nẻo phản bác: “Chưa chắc đâu, tớ thấy cũng không hẳn là không thể.”

“Cậu đừng nói là tớ nói cho cậu biết nhé, Hường Khôn nói, chuyện này nửa từ cũng không thể để lộ ra với cậu.” Cô ấy có chút thần thần, cẩn thận.

Tôi không kiên nhẫn liền cắt ngang lời cô ấy: “Biết rồi, tớ không hỏi nữa là được. Nhưng mà những gì cậu nói cho tớ, đều là toàn bộ những gì cậu biết được sao?”

“Chắc cũng không phức tạp tới như vậy, cái chính là bị cố ý che giấu, cho nên có chút mờ ám mà thần bí. Mười năm trước, đại ca còn trẻ, thanh xuân phơi phới, huyết khí sôi trào, hùng tâm tráng chí, khí nuốt núi sông. Thoát khỏi thân phận đời thứ hai nhà họ Quan tự lập công ty gian khổ gây dựng sự nghiệp, khi đó có khác gì như đang học hành, đều là những bước khởi đầu, công ty chưa lớn mạnh, lại còn có chút nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào, sau đó Tần Y Y từ trên trời rơi xuống, y như tiên nữ, quyết định làm phát ngôn cho sản phẩm mới nhất mà công ty vừa nghiên cứu xong. Truyền thông bốn phương tung tin đồn thất thiệt vô căn cứ làm Tần Y Y chấm dứt hợp đồng, rồi bỏ quê hương, bỏ đáng qua loa trách. Đương nhiên chuyện xấu lúc tuổi thanh xuân của lão Quan và cô ta bay đầy trời, sản phẩm bởi vì chất lượng hiệu quả cùng với tuyên truyền mạnh mẽ nên dĩ nhiên công ty khi đó thu vào số lãi lớn chưa từng có, từ đấy, công ty lão Quan dần dần lên như điều gặp gió. Hiện tại vẫn phát triển trở thành công ty thao túng cả thị trường.”

Chuyện xưa thật ngắn, tôi cảm thấy vẫn chưa đủ: “Cứ như vậy thôi à? Hóa ra công ty Quan Ứng Thư là dựa vào một người phụ nữ mà vực dậy sao?”

“Không thể nói như vậy, đây chỉ một điểm trong khởi đầu, chả có liên quan gì đến sau này, Quan Ứng Thư thủ đoạn cứng rắn bá đạo, đại khái là năm năm trước, mạnh tay thu mua ba công ty cỡ nhỏ, thế nên trở thành núi Thái Sơn ở thành phố M.” Cô ấy đối với việc này thật sự là nói rất say sưa, như là một người cực kì am hiểu.

Cái tôi muốn nghe không phải là về lịch sử phát triển của công ty chúng tôi, mà là về việc mờ ám của bọn họ ngày ấy khẳng định có ẩn tình, vì sao trên mạng không đề cập một tí gì, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Khi đó bạn gái Quan Ứng Thư là ai thế? Tôi tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh.

“Hình như là Dụ Hà, khi đó vừa mới sống chung.” Cô ấy lại nghĩ nghĩ: “Có điều hiện tại các cậu đang hạnh phúc, đừng so đo chuyện cũ năm xưa ấy nữa, quên nó đi. Chúng mình đi ăn chè đậu đỏ ướp lạnh đi.”

“Lạnh như thế này mà ăn đá sao?” Tôi ghen hòng nhìn trần trời, cô ấy thật đúng là sống nguội không kỹ.

“Chỗ đó mà lạnh hả? Huống hồ quán đây có điểm tâm khá ngon, chúng mình nghỉ một lát rồi về thôi, tớ đi dạo lâu giờ mệt mỏi, chân đau rồi.” Lòng mày cô ấy thất lại oán giận.

Tôi khoanh hai tay tỏ thái độ: “Không liên quan tới tớ, tớ đâu có bắt cậu xách cái gì, cũng không có lôi kéo cậu thử quần áo...”

“... Cậu chỉ biết oán giận, tớ mời cậu ăn là được, muốn bánh su kem hay là Tiramisu?”

“Có thể ăn Cheese hạt dẻ Mont Blanc hả?”

“...”

48. Chương 48

Chương 48: Đầu sông sóng chưa lặng (thượng)

Không ngờ rằng Dụ Hà lại gọi điện thoại cho tôi, lúc nghe trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Alo, là Nhan Hình sao?”

“Là em, chị Dụ Hà, sức khỏe chị thế nào, em chưa đến thăm chị được.” Tôi đột nhiên áy náy.

“Không có việc gì, chị đã về nhà, ngày đó hoa bách hợp vàng và giỏ táo là em tặng đúng không? Chị đoán là em. Vì sao không vào?”

“Em ngại...” Tôi ngập ngừng không biết giải thích như thế nào.

“Không cần ngại, là chị sai, hại hai người cãi nhau.” Cô ấy càng khéo hiểu lòng người bao nhiêu thì càng nổi bật tâm tư xấu xa nhỏ bé của tôi bấy nhiêu.

“Lúc Lý Quân Thành gọi điện thoại giải thích với chị chị còn không hiểu ra sao, hẳn rất ít khi đánh giá cao người khác, trước kia vẫn giựt giây chị làm mấy chuyện chọc Ứng Thư chán ghét, không muốn gặp lại chị luôn, nhất là lúc Ứng Thư lấy tên hai bọn chị đặt cho ‘Dưới tàng cây’, hẳn cũng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.” Cô dường như cười nhợt nhạt, là tôi quá mức miễn cảm sao? Vì sao tôi nghe thấy có sự khoe khoang, dù rất nhỏ?

“Em không cần hiểu lắm, đứa bé này không phải của Ứng Thư, nó là một nghiệt chủng, một nghiệt chủng không nên đi vào thế giới này. Nếu có khả năng, chị mong rằng nó đừng bao giờ tới, nhưng cuối cùng nó vẫn ra đi, ngay tại lúc cánh tay nhỏ bé đang muốn dài ra...” Nói đến đây đột nhiên nghẹn ngào, trên thế giới này làm gì có người mẹ nào thực sự hận con mình, nói cho cùng vẫn là một miếng thịt trên người.

“Chị gọi điện thoại vì muốn nói cho em, chúng ta không nên đối địch với nhau nữa, lần đầu tiên nhìn thấy em, chị đã cảm thấy em rất thích hợp với anh ấy. Tình yêu, không nói giai ngẫu thiên thành*, không nói quần anh tự hội, chỉ cần lúc anh ấy nóng nảy em giống như cơn gió thổi tới, như vậy, chính là em.” (Giai ngẫu thiên thành: trời tạo một đôi, xứng đôi vừa lứa)

Cúp điện thoại, tôi có chút hoảng hốt, đây mới là hoa tuyệt thế của giới văn học, Tả San Hồ hoàn toàn chỉ là vật hi sinh trên lịch sử thôi...

Buổi tối lúc về nhà ăn cơm chỉ có một mình tôi, mẹ chồng vẫn vẻ mặt ôn hoà trước sau như một, năm tháng đáp xuống trên mặt bà, lại không có tí gợn sóng nào, bà như lão tăng ngồi thiền khám phá thế sự, cho tới bây giờ chỉ nghe cười, chưa nghe khóc đứt ruột đứt gan sao?

“Ứng Thư sao hay đi công tác thế, bây giờ vẫn là tân hôn, ngay cả tuần trăng mật cũng không có, hôn lễ cũng chưa thông báo chính thức, lúc đánh bài bà cụ hỏi mẹ liền á khẩu không trả lời được, không có chứng cứ chứng minh đã có con dâu...” Bà hình như ảo não làm nũng.

Tôi dở khóc dở cười không nói gì mà chống đỡ.

“Thứ Bảy tuần sau buổi tối có kế hoạch gì chưa?” Bà hỏi ân cần.

“Ách, Tả San Hồ hẹn con đi dự lễ ra mắt phim mới của Tần Y Y, rất gần đây, mẹ, nếu không con chuẩn bị hai vé, chúng ta cùng đi náo nhiệt một chút, có rất nhiều ngôi sao tới đó.” Tôi sẽ xông lên phía chú Đặng Gia Hoa đẹp trai, là đại nhân vật cấp năm sao trong trí nhớ thời thơ ấu của tôi.

Nhưng sắc mặt bà đột nhiên liền thay đổi, tựa như ngày đó bỗng nhiên buông xuống mây đen, che toàn bộ khuôn mặt, không khí nhất thời áp lực nói không nên lời, bố chồng xưa nay mặt không đổi như núi thái sơn hình như trên mặt cũng có chút xúc động, điều này làm cho tôi có chút lo sợ bất an, dường như tôi nói sai gì đó nghiêm trọng rồi.

Bà đại khái là nhìn ra ánh mắt tôi lóe ra, nói sang chuyện khác: “Vốn đang định mang con đi dạo, để lần khác vậy.”

Mãi cho đến khi ăn cơm, tình huống cũng không thân thiện như trước, tôi thực sự không nuốt nổi.

Kiêng kị Tần Y Y như vậy chẳng lẽ là liên quan tới Quan Ứng Thư, tôi càng nghĩ tâm càng lạnh, em không biết anh trước kia thế nào, thích bao nhiêu người, chịu qua bao nhiêu lần tổn thương, từng có bao nhiêu đoạn tình. Nhưng em không thể chịu được cái gì cũng không biết, đối gồm có thế giới của anh và quá khứ của anh...

“Chứ Trần, chú giúp Quan Ứng Thư lái xe đã bao lâu?” Tôi cuối cùng vẫn không chết tâm với hắn.

“Đại khái năm năm thì phải? Trước kia nhà chúng tôi rất nghèo, tôi lái xe taxi kiếm được chẳng bao nhiêu, còn phải chi trả tiền học cho con gái học trong thành phố. Có một lần, tiền sinh uống say, ở ven đường lác trái quay phải, tôi thấy không thích hợp, liền đem hắn mang về nhà, sau khi tỉnh lại hắn thuê tôi làm lái xe chuyên trách, tiền lương gấp bốn lần.”

“Chú có biết ngày đó vì sao hắn uống rượu không? Tử lượng của hắn luôn sâu không lường được.”

“Không biết, hình như còn hơi hơi phát sốt, còn thì thảo gọi lão phu nhân.”

Tôi không khỏi thở dài, loạn hết cả lên, không thấy rõ ràng hơn tí nào. Tôi bắt đầu suy nghĩ bộ dáng Ứng Thư say rượu rồi lảo đảo một mình.

Quan Ứng Thư lần này đi công tác thời gian có chút dài, đến ngày thứ ba tôi đặc biệt nhớ hần, đây là một cảm giác thực kỳ diệu, giống như mỗi tế bào, mỗi một lớp da đều tự hỏi, đều như bị cái dây nào đó quấn quanh, không trốn thoát, mà cũng trốn không thoát.

Buổi tối không muốn một mình ngủ ở trên giường to như vậy nên chui vào ổ chăn của mình. Vẫn giữ thói quen mở cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy ánh trăng, nhỏ bé như cái móc câu bạc, ôm lấy hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ của thế giới này, không thể nào để ý. Tôi thậm chí giống như trong thơ viết, hy vọng tôi tại đầu này, lúc này Quan Ứng Thư tại đầu kia...

Tôi ngay cả điện thoại cũng không dám gọi, sợ hãi quấy rầy hần họp hay làm việc, vội trộm gửi một tin nhắn: “Em nhớ anh, ngủ ngon.” Trước kia nghe qua một cách nói, buổi tối người yêu sẽ nói với nhau ngủ ngon, tôi tuy rằng trước kia nửa tin nửa ngờ, hiện tại lại trở nên có chút mù quáng.

Bên kia không có hồi âm, tôi đi vào giấc mộng trong thất vọng và nỗi nhớ.

Lúc tỉnh lại Quan Ứng Thư đã ở trong phòng, tôi mừng như điên, giống như vùng đất được hồi xuân vọt vào phòng tắm đang nước chảy rầm rầm...

Tôi nghĩ hần đang đánh răng...

Lại không nghĩ rằng hần đang tắm...

“Tỉnh rồi à?” Hần trong mắt tựa hồ có dòng sức áp chế ý cười.

Tôi đỏ mặt muốn rời khỏi: “Em tưởng...” Còn chưa nói xong đã bị hần kéo đến dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm áp đổ xuống, xối vào lời nói của tôi, cũng xối vào trái tim tôi.

“Ừ, tưởng gì?” Hần lúc này thật sự cười ra tiếng.

Tôi ôm thắt lưng ướt sũng: “Tại sao tối hôm qua anh không nhắn tin lại cho em?” Tiếng chất vấn hung dữ qua làn sương mù bốc lên nháy mắt biến thành ngữ điệu làm nũng.

“Xuống máy bay mới nhìn thấy.” Hần trả lời vô cùng tinh luyện, lập tức cúi người, nói nhỏ vào tai tôi: “Có bao nhiêu nhớ, hử?” Giọng nói cực kỳ không đứng đắn, mặt của tôi lập tức nóng như lửa.

Áo ngủ ở khoảng khắc nồng nhiệt đó không cánh mà bay, tôi có chút e lệ: “Chúng ta, vẫn nên, vào trong phòng đi?” Chỉ là tôi hướng người tới, lời nói nhỏ nhẹ, tinh tế phản kháng càng như là dục cự còn ngênh (giả vờ cự tuyệt nhưng thực ra hoan nghênh), càng chứng tỏ vận mệnh bi thảm sắp tới tôi sẽ bị ăn sạch...

Tôi một trận tê dại tựa vào gạch men sứ trên vách tường phòng tắm, tay không có chỗ nào vịn, càng thêm sợ hãi đứng lên, chỉ có thể gắt gao bám bờ vai của hần, thừa nhận hần mãnh liệt cuốn cuộn long tinh hổ mãnh tiến công...

Bên trái chỗ không xa chính là cái gương, tôi lơ đãng nhìn thoáng qua liên xấu hổ đến toàn thân đều đỏ, hình ảnh hạn chế như vậy, cảm giác kinh đào hải lãng như vậy, trong hai mươi mấy năm qua, tôi chưa bao giờ thấy được. Mà hiện tại, tôi tựa hồ không để ý lắm, không ngại một người khác không chế được tôi, không chế phập phồng cùng sung sướng của tôi...

49. Chương 49

Chương 49: Đầu sông sóng chưa lặng (trung) . . .

Tôi nhũn ra trong cánh tay của hắn, gần như bất tỉnh nhân sự, mơ mơ màng màng oán giận: “Chưa thấy qua người nào cầm thú như anh...”

Buổi sáng lúc làm việc liên tiếp mắc lỗi, bị Du Phái mắng cho vài câu nhưng tôi chỉ tủm tủm cười, hắn đại khái cảm thấy tôi hoàn toàn không cứu được nữa, nghiêm túc nói: “Tôi thật không biết tại sao cô lại được giữ lại.”

Tôi đang muốn rời đi bỗng nhiên bắt được trọng điểm: “Du tổng, anh vừa mới nói cái gì? Tôi đã vượt qua được thời gian thử việc rồi sao?!”

Giọng nói của tôi vô cùng vui mừng: “Cám ơn công lao bồi dưỡng của ngài, tôi về sau nhất định sẽ càng cố gắng hơn nữa.”

“Quên đi, cô chỉ cần không gây thêm phiền toái là tôi đã bái tạ Bồ Tát lắm rồi.” Hắn làm bộ xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Tôi vui rạo rức vội báo cho Tiểu Mẫn, cô ấy rất biết nắm bắt thời thế, không buông tha bất cứ cơ hội xảo trá nào đối với tôi: “Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt, cậu bé họ Vương kia làm ngon lắm nha.” Cô ấy luôn luôn lấy việc háo sắc làm cớ ăn.

” Du tổng của chúng ta chẳng phải cũng rất đẹp trai sao?” Tôi rảnh rỗi liền trêu chọc lại cô ấy.

“Cái đó không giống nhau, một người chỉ để đùa giỡn cho vui, còn một người là muốn ôm về nhà ...”

“...” Tôi không nói gì, cơ hồ đã học máu.

Nhưng còn chưa tới giờ nghỉ giữa trưa tôi lại nhận được điện thoại, tôi tới một góc thừa thớt người qua lại, lén lút tiếp: “Alo?”

Bên kia đại khái chờ đã không đủ kiên nhẫn: “Sao bây giờ mới nghe điện thoại?”

Tôi thực nghi hoặc, hắn là ông chủ mà không có tính kiên nhẫn như vậy sao có thể khai thác một tác đất cắm dùi trên thương trường anh lừa tôi gạt đầy phong ba này chứ?

“À, em vừa rồi không tiện nhận điện thoại.”

“Giữa trưa không cần xuống căn tin, đi lên trên này.” Hắn nói xong liền gác máy, tôi giống như là tiểu thái giám thời cổ đại ở trong cung hầu hạ hoàng đế, tùy truyền tùy đến, thậm chí ngay cả từ “Vâng” cũng không kịp nói ra khỏi miệng.

Ánh mắt Tiểu Mẫn như tên trộm: “Mau mau khai báo, đã có bạn trai rồi phải không? Sao nhận điện thoại cứ ấp a ấp úng, trốn đông tránh tây thế hả?”

Tôi hoảng hốt, vội vàng phủ nhận: “Không phải không phải, em không có bạn trai, vừa mới là... là Du tổng uy hiếp nếu còn nghe điện thoại cá nhân nữa thì sẽ bị trừ tiền thưởng cuối năm...” Tôi mặc dù trăm phần trăm trong lòng vô cùng hoảng loạn nhưng cũng chỉ có thể tìm lý do như vậy để lừa người đơn thuần như Tiểu Mẫn

Phía mặt ngoài hộp đựng đồ ăn là LOGO nổi tiếng của khách sạn năm sao cao cấp, tôi oán thăm, đồng thời lại rất hưởng thụ.

Tuy không có gì đặc biệt, nhưng thịt bò thăn được nấu rất đa dạng, đủ mọi hương vị màu sắc: “Sao làm được như thế này nhỉ?” Tôi nghi hoặc, đem các phần thịt bò thăn so sánh với nhau, quả thật không giống.

Hắn buông văn kiện xuống, rửa tay đi ra: “Anh không phải cái muối mức canh.”

“...”

“Anh gọi em lên đây có việc gì sao?” Bình thường đối với tôi hắn đều như chặn dê trên núi, tùy ý tôi thích ăn uống chỗ nào thì ăn.

Vừa nghe tôi hỏi xong, sắc mặt của hắn liền chuyển biến, có ý không vui, tôi lập tức sửa miệng: “Đồ ăn này ngon thật, anh cũng nếm thử đi.” Từng miếng thịt màu nâu đỏ vừa thơm lại vừa ngọt, tôi vẫn chưa được ăn bao giờ.

Tôi rất tự nhiên gấp một miếng đưa cho hắn, bởi vì nhiệt độ hạ thấp, nên tôi mặc một cái áo khoác màu lam nhung mỏng, khuy áo hình vỏ sò, lúc đứng dậy nhất thời không để ý, cúc áo quá to, va vào cái bàn chật hẹp, tay tôi do vội vàng cầm cái cúc khiến cái bát chưa kịp đưa cho hắn nhất thời thay đổi tuyến đường đáp xuống quần áo hắn, sau đó đường ray đứt quãng... Cuối cùng đổ ập xuống thảm lông dê dài mềm mại như bông trên sàn nhà, dường như cũng thấy hổ thẹn nên chui tọt vào bên trong, không thấy bóng dáng.

Bình thường quần áo của hắn đa số đều là sắc tối hoặc màu đen, nhưng hôm nay thế nào lại là nguyên cả bộ màu trắng, bây giờ đột nhiên xuất hiện mấy vết dính xấu xí như con giun ở trên người hắn, nhìn rất khó coi... Nhưng cũng không khó coi bằng sắc mặt của tôi, trong nháy mắt, huyết sắc trên mặt tôi cơ hồ lập tức theo đó biến mất, toàn bộ mặt có lẽ đã trở nên trắng bệch vô cùng đáng sợ...

Trái tim tôi gần như ngừng đập, thoi thóp đợi hắn giận dữ lật bàn mắng người, kết quả là hắn lại nhìn mấy dấu vết trên người, khóe miệng hơi hơi cong lên: “Làm sao bây giờ nhỉ?”

Tiếng nói rất trầm thấp, mang theo sự mỉa mai hoặc cùng nghịch ngợm làm tôi cảm thấy không quen. Tôi cứng ngắc đứng thẳng: “Em,.. em nhớ rõ là ở văn phòng của anh, ừm, bên trong không phải còn có cái, ách, tủ quần áo sao?”

Hắn cúi đầu nở nụ cười, duỗi tay đem tôi ở phía đối diện dắt qua nửa vòng cái bàn, kéo vào trong lòng. Lực kéo rất lớn, làm cho tôi một phát lao xuống, lão đảo ngã vào trong lòng hắn, trán hung hăng đập vào cằm hắn, làm tôi đau tới mức hít vào.

Hắn dùng đôi môi ướt át và ẩm áp hôn hôn vào chỗ đau trên trán tôi một chút, rồi mới chịu buông ra. Cười giống như đứa trẻ: “Anh đúng là có, nhưng còn em thì sao?”

Tôi đắm chìm trong nụ cười bướng bỉnh lại như ánh mặt trời của hắn, gần người thật lâu, giống như trong bóng tối tốt cùng của bầu trời đêm đột nhiên xẹt qua một vì sao rơi; hoặc như kiêu vào mùa đông tuyết rơi trắng xóa, sáng sớm đẩy cửa sổ ra bỗng nhiên phát hiện ở góc tường có một đóa hoa đang nở rộ rực rỡ...

Đợi đến khi tôi rốt cục hoàn hồn mới phát hiện một việc lớn, bởi vì nước tương lỏng đọng chậm, tôi bị hắn kéo vào trong ngực không nói làm gì, chỉ có điều vừa vặn ngồi đối diện với hắn, nên không may đem ngay con giun trên áo hắn sao chép lại lên áo khoác của tôi ...

“Quan Ưng Thư!” Lần đầu tiên tôi hét to, chưa từng thấy người nào có thù tất báo như vậy!

Hắn cười đến mức mắt cả hình tượng vì quỷ kế của mình thực hiện được, tuy rằng hôm nay cũng không phải là ngày nhật thực toàn phần năm trăm năm mới có một lần, tuy rằng quần áo của tôi không có đáng giá bằng của hắn; tuy rằng tôi cảm thấy có tức giận cũng chẳng được xin lỗi... Nhưng tôi vẫn tức giận ! Đời này, đây là lần đầu tiên giận hắn!

Xúc động là ma quỷ, Mạc Nhan Hình, xúc động là cực phẩm ma quỷ...

Tôi liền cắn một phát lên bờ vai hắn...

Không phải nói quân tử động khẩu tiểu nhân động thủ sao, tôi hôm nay quyết báo thù lại làm quân tử! Hơn nữa tôi có hàm răng tiêu chuẩn nha, Trúc Diệp nói loại răng nanh này cắn người là có uy lực nhất.

Nhưng mà sao cảm thấy rắn chắc như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn gầy đến mức chỉ còn lại có xương cốt?

Dùng sức tới nửa ngày mà cũng chẳng thấy hắn có chút động tĩnh gì, đúng lúc tôi đang muốn ngẩng đầu quan sát thái độ của hắn thì hắn lại nghiêm trang mở miệng: “Có muốn nhìn qua kiệt tác của em không?”

Kích động trong tôi còn chưa hết, nên rất hung tợn tháo cúc, dùng sức kéo chiếc áo sơ mi của hắn tới sát cánh tay, khi nhìn vào không khỏi hít phải một tầng khí lạnh: “Em rõ ràng chỉ cần có một cái...”

Khắp nơi không chỉ có vết răng cắn mà còn rất nhiều vết cào...

1, 2, 3, 4... 5 vết, đều là miệng vết thương?

“Đếm xong chưa? Đây là của ngày hôm qua, cộng thêm việc tốt ngày hôm nay nữa.” Ngực khí của hắn lại trở nên âm trầm.

“Em, ... em không phải cố ý ...” Tôi ngụy biện, đồng thời lui về phía sau, việc này so với việc hấn làm bẩn quần áo của tôi, quả thực là không còn gì quan trọng nữa ...

Lại một lần nữa trời đất bỗng nhiên quay cuồng, tôi bị hấn cầm eo quay đến một trăm sáu mươi độ: “Thế nào? Muốn chạy, trốn tránh trách nhiệm sao?”

Tôi cố giãy dụa nhưng không có kết quả.

Giờ mới phát hiện ra việc này có bao nhiêu mờ ám, mục đích ban đầu của hấn khi gọi tôi lên ăn cơm chính là hấn chỉ quan tâm tới việc bản thân “ăn” chưa no, làm gì còn thêm bận tâm đến quy luật một ngày ba bữa của nhân dân chúng tôi?

Ga giường tơ lụa ban đầu lạnh lẽo, vương vức mà phẳng phiu, sau đó khắp nơi là nếp nhăn, độ ẩm như lửa...

Tôi mệt mỏi ngồi phịch ở trong lòng hấn, cảm giác mình giống như Hawking*, cả cơ thể chỉ có mười đầu ngón tay là còn có thể gập lại, tôi đỏ mặt tức giận không thôi, xòe đầu ngón tay ra đếm: “Mỗi lần cách nhau chưa được sáu tiếng...”

* Stephen Hawking là một nhà vật lý-lý thuyết người Anh. Trong nhiều thập kỷ, ông được coi là ông hoàng vật lý lý thuyết của thế giới. Hawking từng được coi là những nhà khoa học xuất chúng như Isaac Newton và Paul Dirac. Trong thời gian làm luận án Tiến sĩ, Hawking bị mắc một chứng bệnh về thần kinh (bệnh Lou Gehrig), gần như mất hết khả năng cử động, ông phải phẫu thuật cắt khí quản và không còn khả năng nói chuyện bình thường được. Tuy vậy, luận án vẫn được hoàn thành vào năm 1966. Ông bị gắn chặt vào chiếc xe lăn, chỉ có thể nói được qua một thiết bị tổng hợp tiếng gắn với một máy tính mà ông gõ chữ vào đó.

“Ừm.” Hấn đáp một tiếng ra vẻ không có việc gì.

Tôi cầm lấy chiếc đồng hồ nam trên đầu giường, nghe nói đây là được đặt làm riêng, cả thế giới chỉ có một, đằng sau có khắc những chữ cái đầu tên hấn: “Còn có 10 phút là tới giờ làm việc, nhưng em lại không còn tí sức lực nào.”

“Một giờ sau lên máy bay.” Hấn trả lời rất lạc đề, bàn tay không chút để ý nắm lấy một lọn tóc của tôi, chậm rãi đưa lên mũi ngửi, tôi đột nhiên nhớ tới một câu danh ngôn rất nổi tiếng lại bị tôi xuyên tạc hoàn toàn thay đổi thành “Lòng có mãnh hổ, mãnh người tường vi”(Trong lòng tôi có mãnh hổ dụ dỗ người đoá tường vi) . Bản thân trong lòng cố gắng kiên trì lý giải, có chút đắc ý.

Nhưng vừa nghe xong câu nói đó của hấn tôi như thể đột nhiên được tiếp thêm năng lượng, lập tức quay đầu nhìn hấn: “Lại đi công tác, nơi nào vậy?” Ngữ khí u oán y hệt người ở lại thăm cung hậu viện bị chồng ruồng bỏ.

Thế nào mà lại giống như đang trong thời kỳ cách mạng kháng chiến, làm vợ chồng thật khổ a, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều ...

50. Chương 50

Chương 50: Đầu sông sóng chưa lặng (hạ) . . .

“Nước Pháp, em và anh chuẩn bị cùng nhau xuất phát.”

“Hà? Em cùng anh đi nước Pháp? Vì sao?” Tôi trầm tư khó giải, tôi không phải thư ký tình thông ngoại ngữ bốn nước, cũng không phải trợ lý có kinh nghiệm xử lý nguy cơ, mang tôi đi công tác làm gì?

“Không muốn nghe lời nhải .” Hấn nói không đầu không đuôi, tôi mất nửa ngày suy nghĩ, rẽ vào chín cong mười tám quẹo của từng tế bào não mới lý giải được rõ ràng. Mỗi lần cuối tuần về nhà ăn cơm mẹ chồng bắt đầu không phải bằng mấy bài cầu nguyện của Cơ Đốc Giáo, mà là lời nhải “Các con xem các con đi, kết

hôn lâu như vậy mà ngay cả tuần trăng mật cũng không có, các chuyên gia đều nói, mang thai trong lúc đi hưởng tuần trăng mật đứa bé sẽ rất thông minh xinh đẹp ” linh tinh, ban đầu tôi còn lúng túng, nhưng sau rồi tập mãi thành thói quen, nhìn quen lắm rồi, trong đầu phản xạ có điều kiện phiên dịch nó thành “Hôm nay món cá hun khói rất ngon, con ăn nhiều một chút” ...

“Đi nước Pháp hưởng tuần trăng mật à?” Tôi cố gắng đè thấp vui sướng sắp phun trào hỏi.

Hắn từ chối cho ý kiến, loại tình huống này tôi phải tự bỏ não mà hiểu. Tôi loạn cào cào: “Em còn chưa thu dọn hành lý, mấy cái áo khoác của em đều bẩn, hơn nữa hộ chiếu visa của em cũng chưa làm...” Càng nói càng cảm thấy tôi có thể lên được máy bay là một hy vọng xa vời.

Tôi hoảng hốt thì đầu óc quay cuồng, đầu óc quay cuồng thì sốt ruột, sốt ruột thì cái trán đổ mồ hôi, giống con quay khoác cái ga trải giường chuyển động trong phòng: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Không thể mặc quần áo bẩn xuất ngoại được rồi, làm vậy thật sự là mất mặt cho nước nhà mà...”

Hắn tay dài chân dài đi tới, ôm tôi vào trong lòng, cười khúc khích: “Cô nhóc ngốc nghếch, không cần lo lắng.”

Tôi ngay cả thời gian giáp mặt sám hối với Tiểu Mẫn và đi đến phòng nhân sự nhận giấy chứng nhận nhân viên chính thức cũng không có, trực tiếp mặc áo khoác tây trang màu đen của đại BOSS, lần đầu tiên trong cuộc đời đứng trong thang máy chuyên dụng trong truyền thuyết đi xuống bãi đỗ xe.

“Thật sự không cần em viết giấy xin phép xin sao? Du tổng rất nghiêm khắc ...”

Hắn đại khái rất là không kiên nhẫn với sự lải nhải của tôi, không thèm quan tâm tôi, tiếp tục nói bằng tiếng của nước nào đó tôi không biết, trong giọng nói cứng nhắc không có lên xuống.

Hay là chào tạm biệt với Tả San Hô một lúc đi, dù sao cũng có nửa tháng không thể bị cô ấy quấy rầy nữa.

“Tiểu Bạch, tớ là Mạc Mạc.”

“Ôm một cái nào, sờ sờ mó mó...” Suy nghĩ của cô ấy luôn quái đản. .

“Tớ phải đi, nhờ cậu giúp vài việc vặt.”

“Ôi chào ôi chào ôi chào, cậu học đại học ngữ văn, muốn tớ giúp đỡ còn dùng từ nhờ này sao? Cậu còn kém cỏi hơn cả học sinh tiểu học.”

“Biết rồi, cậu đừng nói dài dòng nữa. Buổi lễ ra mắt phim hôm thứ bảy tớ không đi được, cậu giúp tớ xin lỗi chú Đặng* và xin chữ kí cho tớ nha, làm ơn.” (*Diễn viên Đặng Gia Hoa, đã được nhắc trong chương 48)

“Biết biết, sao cậu cứ thích mấy chú già một đồng tuổi rồi thế nhỉ.”

Tôi không cam lòng cãi lại: “Nói gì thì nói tớ vẫn còn trẻ với trái tim nhiệt huyết nhé, còn hơn cậu già rồi mà nhìn thấy mấy bé tiểu chính thái thì sáng mắt ra ...”

“Tớ thuộc thế hệ cuối 80 đầu 90 nhé, cậu không được nói xấu tớ!”

“... Không nhiều lời, nhớ làm việc chính là được.”

“Thế cậu muốn đi đâu vậy? Đi công tác à?”

Tôi dừng một chút, nhìn người bên cạnh, quyết đoán lắc đầu: “Hình như là đi hưởng tuần trăng mật...”

Sau khi đầu dây bên kia kêu to một tiếng tôi không chút do dự ngắt điện thoại, tôi quả nhiên là thông minh cơ trí cộng với may mắn không thôi, bằng không lỡ tai tôi nhất định sẽ gặp phải một trận nổ oanh liệt trên lịch sử văn học ...

Tôi gần như có thể tưởng tượng được bộ dạng khoa trương của cô ấy, kiểu như bộc lộ biểu tình nghệ thuật mới của nhân loại ấy: “Đây chẳng lẽ chính là khổ ước tình nhân thành hiện thực trong truyền thuyết, trở thành tình cảm nồng nàn sớm chiều bên nhau? Điều này đáng được ghi vào mấy cảnh cầu huyết trong tiểu thuyết ngôn tình, quả thực tràn lan giống như ‘Tai nạn xe cộ ung thư trị không hết’ trong kịch bản phim Hàn. Mạc Nhan Hình cậu quá tàn ác, quá cầu huyết ...”

Đến sân bay đã có người chờ chúng tôi, giao cho đại BOSS một xấp giấy chứng nhận sau đó tao nhả lui ra, đẹp trai y như Sebastian trong “Hắc quân gia”(tên tiếng nhật : Kuroshitsuji, là một bộ truyện manga, ai muốn biết chi tiết gg nha), làm cho ánh mắt tôi liên tiếp lưu luyến bóng dáng càng lúc càng xa này.

“Nên đăng ký.” Giọng Quan Ứng Thư luôn để lộ sát khí tiêu điều.

Tôi thích ngắm nhìn những đám mây qua lớp cửa sổ máy bay thật dày, còn có thể căn cứ vào hình dạng của nó để tưởng tượng nó đã trải qua mưa giạt gió rền như thế nào. Đi đến Paris cần mười tiếng. Du lịch mùa ế hàng, rất ít người đi, khoang hạng nhất thưa thớt vài người, phần lớn đều là người đứng đầu công ty giống Quan Ứng Thư hoặc là tinh anh trên thương trường, thái độ vô cùng đúng mực, nói chuyện đều nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ. Quan Ứng Thư trực tiếp lựa chọn không thêm quan tâm tôi, nhìn chằm chằm vào biểu đồ doanh thu phức tạp trên tay, tôi vừa nhìn đã thấy hoa mắt. Tôi sợ hãi thay đổi phương pháp để khỏi phát ra tiếng nói quấy rầy bầu không khí yên tĩnh như tờ trong cabin này, đành phải híp mắt ngủ gật...

Lúc bị âm thanh đánh thức tôi đang mơ rất ngọt ngào, bởi vì cơm trên máy bay quốc tế làm cho tôi xưa nay không soi mói mọi người ăn cũng phải cau mày, trong bụng đói đến quặn cả lên, trong mộng rất có cảm thụ của Tiểu Yến Tử năm đó, tay trái một con gà tay phải một con vịt. Đây mà là ở kí túc xá trong đại học thì chắc chắn tôi đã thăm hỏi mười tám đời tổ tông Trúc Diệp, nhưng rõ ràng, khi tôi mông lung mở mắt thì khí thế đã hoàn toàn tự sinh tự diệt ở trong bụng rồi... Bề ngoài mắng tôi không có tiền đồ, trên thế giới này sẽ có người khiến cho bạn cảm thấy sợ hãi vô cùng, không phải kiểu sợ hãi như sợ quỷ, cũng không phải kiểu sợ hãi tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết, mà là loại sợ hãi khi phải đối mặt với tình cảm... Ai, thật sự là trừu tượng làm cho người ta run rẩy.

Đại khái là thấy vẻ mặt tôi lâm vào trầm tư có chút quái dị, hấn cong miệng, mở miệng vàng: “Nước miếng.” Với trí thông minh đột ngột khiến người ta cảm giận của tôi từ sau khi ở với hắn, tất nhiên hiểu được ý của hắn, lập tức lau khóe miệng... Nhưng... Làm gì có nước miếng nào... Thì ra ngoài việc làm lơ hắn còn có thể lừa dối người khác, o()o... Cảm giác thật kỳ quái, giống như MC đài truyền hình trung ương về mặt nghiêm túc tuyên đọc tiểu bạch cộng tiểu bạch tương đương với tiểu bạch thổ làm cho người ta khó có thể tiêu hóa... Tôi im lặng, trong lòng đi theo xuống máy bay.

Trong sân bay tiếng người ồn ào, làn da mọi người có đủ loại màu, quả thực như một món thập cẩm. Tôi lần đầu tiên xuất ngoại, khó tránh khỏi tâm tình kích động khó nhin, nhin không được ngắm trái ngắm phải nhìn nhìn ngó ngó, thấy cái gì cũng vô cùng mới mẻ.

Trên đường đi qua tháp Eiffel tôi kêu sợ hãi liên tục, Quan Ứng Thư săn sóc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hình như không có nguy nga như trong tưởng tượng của em, nhưng vẫn có đủ hùng vĩ!” Mưa phùn đang rơi xuống Paris, trong không khí khối lạnh ẩm ướt bao trùm, nhất thời cảm thấy tháp sắt có loại khí thế bi tráng.

“... Đi đến khách sạn trước rồi buổi tối đi chơi sau.” Hắn hình như lý giải sai ý tứ của tôi, nhưng dù sao đây cũng là ước muốn trong lòng tôi. Nếu tôi chỉ có một mình, tháp sắt Eiffel lại to lớn, bên cạnh du khách như mắc cửi, không có hắn làm bạn thì trong lòng trống rỗng vô cùng. Tôi không biết từ khi nào thì lòng tham đó nảy nở trong đầu, thậm chí muốn ở bên hắn, chẳng sợ hắn không nói một lời, chẳng sợ hắn cười nhạo mọi ý kiến của tôi, chẳng sợ hắn khong để tôi vào mắt... Tất cả đều không cần, quan trọng là trong lúc kích thích nước miếng bay tứ tung tôi chỉ cần lơ đãng nghiêng đầu một cái, có thể nhìn thấy anh ở bên cạnh tôi, không tách không rời...

Trước khi đi tắm Quan Ứng Thư chỉ vào tủ quần áo trong phòng: “Bên trái em.”

Tôi kinh ngạc mở ra liền hoàn toàn kinh diễm ...

Đủ các loại quần áo rực rỡ muôn màu, áo dệt kim hở cổ, váy lông, áo lông kèm mũ...

Còn có giày cao gót đính trăn châu kim cương, giày búp bê đi dạo phố các loại...

Nước hoa cả một hàng, rực rỡ nhiều màu; áo lông có đến M cái, ngay cả kim cài áo cũng nhiều vô số kể...

Trong lòng tôi nảy lên từng chuỗi từng chuỗi dấu chấm hỏi, vì sao phần lớn đều là áo len chứ? Cái dài cái ngắn, có mũ hoặc không mũ, dệt kim, còn có loại không biết dùng sợi gì. Là do ánh mắt BOSS không có gì mới mẻ, không biết năm nay lưu hành chất liệu lông sao?

Còn có, hấn làm sao mà biết tôi đi giày số mấy?

Mặc dù mưa phùn liên miên, nhưng số lượng người đi tham quan kiến trúc của Paris không hề có dấu hiệu giảm sút. Những cặp yêu đương cầm ô màu sắc rực rỡ, trốn ở dưới ngọt ngào hôn môi. Cũng có những đôi vợ chồng già ân ái đến đầu bạc, tập tễnh dìu nhau đi tới, hình ảnh ấm áp tốt đẹp, sâu sắc giống như được chạm trở vào thời gian.

Đứng trên tháp cao 115 thước quan sát toàn bộ Paris ưu sầu trong mưa, bởi vì do thời tiết cùng mùa, sông Seine như một chiếc đai ngọc màu xám uồn lượn kéo dài đến vô tận.

Tôi cầm máy chụp ảnh chụp rất vui vẻ.

“Chúng ta cũng chụp vài tấm đi, chúng ta trừ mấy cái ảnh quái dị lúc đăng kí kết hôn ra thì không có ảnh chụp chung khác.” Tôi phàn nàn.

Nói xong không quan tâm hấn có muốn không, kéo tay áo hấn kiễng chân lên chụp, kết quả bởi vì sự khác biệt về chiều cao cùng góc độ khiến cho bức ảnh không được hài hòa, tôi không cam lòng nhìn hấn: “Tay em không đủ dài...”

Cuối cùng cũng chụp được một tấm mà theo ý tôi là vô cùng hoàn mỹ, hai người đều hơi hơi ngửa ra sau, phông nền là sông Seine buồn bã u tối, trên sông là cây cầu bao la hùng vĩ, kiến trúc kinh điển nghệ thuật lịch sử hai bên sông cũng có thể thấy được. Hai chúng tôi giống như động vật trong hổ phách, dung hợp tại Paris thơ mộng lãng mạn, sa chân vào vũng bùn, không thể tự thoát khỏi...

51. Chương 51

Chương 51: Cánh chim bay trong mây (thượng) . . .

Sau đó hai chúng tôi dọc theo cầu thang đi xuống, tay vẫn không rời nhau, hấn nắm tay tôi đi rất chậm, giống đôi vợ chồng vừa gặp mặt lúc xế chiều, cái cầu thang của tòa tháp sắt có từ 1792 như cuộc đời một con người, mà anh, là người đi cùng em tới điểm cuối cùng...

Ngồi ở du thuyền trên sông Seine, những tòa thành kiến trúc nổi tiếng xa gần ở ven đường thông thả lui về phía sau, bởi vì là tiết thu chuẩn bị sang đông, đã không còn ánh nắng gay gắt của mặt trời che kín lá cây ngô đồng rậm rạp, ngược lại có thể nhìn thấy rõ ràng những dấu ấn lịch sử, nhà thờ đức bà Paris, hoàng cung ngày xưa xa hoa lộng lẫy, tháp Eiffel cao ngất trong mây còn có Nữ thần tự do tượng trưng cho sự theo đuổi cùng cố chấp. Hoặc là từ đỉnh đầu xẹt qua một cây cầu cong cong, bởi vì chính sách của nhà nước trước đó không lâu, nên không thấy đôi tình nhân nào khóa môi trên cầu, nhưng đây chỉ là một di tích lịch sử mà thôi, còn có khuyết điểm gì không thể được che giấu chứ?

Đèn đóm leo lét, bóng chúng tôi phản chiếu xuống mặt sông, càng khiến cho bóng đêm thêm xinh đẹp lạnh diêm. Tôi chỉ có thể cầm máy chụp ảnh không ngừng, sợ rằng sẽ bỏ lỡ vẻ đẹp nào đó của thế gian.

“Nhìn này, ảnh em chụp đẹp đúng không, mấy tấm ảnh này đẹp đến đỉnh điểm, em đúng là người chụp ảnh tài ba!” Tôi bất tri bất giác lấy nhiễm tạt xầu của Tả San Hô mất rồi.

Hấn không nói gì, chỉ lẳng lặng cầm lấy máy ảnh trên tay tôi, lập tức chọn cảnh, sau một tiếng tách đưa cho tôi: “Đẹp tới đỉnh điểm?”

Tôi vừa nhìn thấy liền đỏ mặt hời ...Nếu tôi chụp ảnh được coi là tốt, thì Quan Ứng Thư hạ bút thành văn như vậy không khác gì tác phẩm kinh điển của Garcia truyền lại cho đời sau = =

(Garcí: Federico García Lorca, là một nhà thơ, nhà soạn kịch vĩ đại của Tây Ban Nha)

Bên cạnh có một đôi đam mỹ ôm hôn không coi ai ra gì, kích tình bắn ra bốn phía, tôi mặt đỏ tím đập lệch tay chụp được màn sâu sắc lãng mạn này. Bọn họ sau khi chấm dứt cười chào hỏi với tôi, nói vài câu gì đó mà tôi không hiểu.

Tôi quay đầu xin Quan Ứng Thư giúp đỡ, hắn không thèm nhìn tôi, quay sang nói chuyện bô bô quang quác với họ, còn cầm máy ảnh giúp bọn họ chụp ảnh...

~(>_<~

~ đây là ghét bỏ tôi vừa rồi chụp không đẹp sao = =

“Bọn họ nói gì với anh thế? Là nói em chụp ảnh không đủ chuyên nghiệp sao?” Tôi ủ rũ suy đoán.

“Ừ.” Hắn cười gật đầu.

Quả nhiên: “Ngày trước anh đã từng học chụp ảnh?”

“Không có.” Hắn trả lời ngắn gọn.

Không có đạo lý, tôi còn đã qua cửa khóa học này rồi cơ...

Buổi tối tâm tình hắn rõ ràng rất tốt, mà tôi ở trên giường nhìn thấy vẻ mặt này của hắn cũng chỉ có thể kêu khổ không ngừng...

Áo ngủ của tôi là tơ lụa bóng loáng, chỉ cần đem dây lưng trên lưng kéo xuống thì nó tựa như lá cây mùa thu tự nhiên rơi ra, làm cho tôi bất ngờ không kịp phòng thủ xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, muốn dùng hai tay ngăn cản hắn tiến công: “Em đói...”

Hắn cười khê, giọng nói từ tính truyền vào trong lỗ tai tôi, nháy mắt làm toàn bộ cơ thể tôi tê dại: “Anh biết, nên không phải bây giờ làm sao.”

... Tôi không phải chỉ cái đói này được không = =

Đôi bàn tay to của hắn không kiêng nể gì, tôi ưỡn người để giảm bớt diện tích cơ thể bại lộ trong không khí cũng như giảm bớt sự run rẩy hắn gây ra, nhưng tôi giãy dụa theo bản năng ngược lại làm cho hắn càng thêm thú tính, toàn bộ thân mình trườn lên người tôi, kéo hai tay tôi cố định trên đỉnh đầu. Tôi không có đường lui, bị vây trong trạng thái không thể phản kháng không thể giãy dụa, chỉ có thể mặc hắn làm gì thì làm...

Cuối cùng cái bụng không chịu nổi đã cứu lấy tôi, hắn sau một trận mây mưa quyết định buông tha tôi: “Ăn cơm trước đi.”

Tôi như được đại xá, hận không thể lập tức nước mắt rơi như mưa quỳ xuống cảm kích.

Khi ngủ tôi chui vào trong lòng hắn, cầm bàn tay to lớn của hắn hồi không ngừng: “Anh bỏ lại toàn bộ công việc sẽ không sao chứ? Công ty lớn như vậy, nói buông liền buông sao?”

Hắn nắm tay thật chặt: “Đây không phải chuyện em cần quan tâm.”

“Ồ.” Tôi ngoan ngoãn câm miệng, không đến trong chốc lát lại nghĩ tới kỷ niệm đáng giá hôm nay trải qua, lại tiếp tục nói: “Anh hôm nay rất tốt, giống như thân sĩ thời trung cổ ấy, nhưng không thích hợp với nước Pháp. Trên người anh không có tí tế bào lãng mạn nào cả...”

“Có phải “Dưới tàng cây” là anh vì chị Dụ Hà đặt tên không?” Tôi nói xong mới biết lạc đề, bàn tay hắn không nhìn thấy gắt gao nắm lấy ga trải giường, ngừng thở chờ đợi đáp án quan trọng.

“Là Lý Quân Thành lấy cho cô ấy.”

Tôi ngẫm nghĩ rằng nghĩ lợi, Lý Quân Thành, tôi rửa cậu đời này không lấy được vợ!

“Hai ngày trước chị ấy gọi điện thoại giải thích với em, em biết đứa bé không phải của anh.” Cái cảm giác ê ẩm trong lòng lại xông ra.

“Em quên mang cái sạc pin điện thoại, di động hết pin, không thể liên hệ cùng mấy người Trúc Diệp, nơi này chắc là có cửa hàng độc quyền về linh kiện chứ?”

“Không cần, cũng không có chuyện gì quan trọng, chuyên tâm đi chơi đi.” Trong giọng nói hần dường như có chút mệt mỏi, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ.

Hần lúc nào cũng như thế này, ngay cả ngủ cũng khẽ cau mày, tựa như không thả lỏng, trong lòng tâm sự nặng như núi, không cho người ngoài biết.

Bây giờ tôi mới nhớ tới, hình như hôm qua hần không ngủ, mà tôi hôm nay còn lôi kéo hần đi thưởng thức cảnh sông nước trong mưa, thật sự tùy hứng sao? Tôi lần đầu tiên có ý nghĩ muốn giúp hần, cho dù không đủ khả năng, chỉ cần đứng ở bên người hần là được, để hần sẽ không cô đơn...

Sáng ngày hôm sau, hình như là lúc 10 giờ, Quan Ứng Thư đã không ở trong phòng, viết giấy nhắn lại trên bàn: “Không được chạy lung tung chờ anh về”, ngay cả cái dấu chấm câu cũng không có.

Tôi ngồi trên sofa gần người, cảm thấy có gì đó khác thường, trong lòng lo sợ bất an, giống như ẩn ẩn cảm giác được sắp có chuyện xảy ra, nhưng lại không rõ là gì. Giống như tâm trạng trong phòng thi, rõ ràng đã gặp qua bài này, nhưng không nghĩ ra cách giải...

Chỉ qua một buổi tối, thời tiết đã thay đổi đảo điên, không nhìn thấy ánh mặt trời le lói nữa.

Ngã tư đường tuy không rộng nhưng cũng đủ phồn hoa, ở cửa tiệm bán hoa có màu đỏ tươi và màu xanh lục rơi vào mắt người ta, chủ cửa hàng là một người phụ nữ người Trung Quốc hơi mập mạp, ngồi ở cửa nhàn nhã phơi nắng uống cà phê. Bên cạnh là một hiệu sách, tôi chỉ có thể sử dụng tiếng Anh đơn giản trò chuyện chào hỏi với bọn họ, đi dạo phố cũng chỉ có thể ngắm nhìn.

Cửa màu xanh rêu, giống hiệu sách của nam nhân vật chính trong “Notting Hill”, tên gọi là một phái nào đó ở Pháp, tôi không nhận ra được. Ở quầy thu ngân có một soái ca tiêu chuẩn, tiếng Anh cũng kém giống tôi, khai thông vô số lần vẫn không có kết quả...

Tôi thậm chí không biết tôi chán đến chết như vậy là vì tôi không biết tiếng Pháp, hay là do không có Quan Ứng Thư bên cạnh?

Vừa mới vào phòng liền nhìn thấy gương mặt âm trầm của hần.

Tôi lập tức giải thích: “Em chờ một mình nhàm chán, nên đi ra ngoài một lát...”

Không khí như ngưng đọng lại, tôi không dám thở mạnh, chờ thánh chỉ xử lý.

Hần đứng lên, đi tới chỗ tôi, bước chân thong thả mà mỗi một, biểu tình che giấu không được khổ sở cùng trầm trọng, trong ánh mắt cũng là hoang vắng không bờ bến cùng trầm lắng, điều này làm cho làm cho lòng tôi không báo trước rơi xuống vực thẳm: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Hần hung hăng kéo tôi vào trong lòng, thật mạnh đụng vào ngực hần, phát ra một tiếng thật lớn trầm đục. Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói lời cuốn nồng đậm đau thương: “Chúng ta về đi...”

“Vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi ở trong ngực hần, nghe tiếng tim hần đập vững vàng, giọng nói run run hồi.

“Mẹ, bà đã xảy ra chuyện...”

52. Chương 52

Chương 52: Cánh chim bay trong mây (trung) . . .

Nói qua một chút, ngày trước là ta để xưng hô của mẹ chồng chị Hình và chị ấy là bác-cháu hoặc đại loại thế. Đây là xưng hô theo bản convert, nhưng do tình cảm của hai nhân vật chính đã có bước tiến mới cũng như quan hệ mẹ chồng nàng dâu của hai người này khá tốt nên ta sẽ đổi là mẹ-con nha mọi người^^

Trước mắt tôi là một mảnh đen kịt, bất tỉnh nhân sự... Lúc tỉnh lại đã ở bệnh viện, Quan Ứng Thư ở bên giường đang xem văn kiện gì đó, tay tôi vừa cử động hần đã nhìn thấy, đến gần hỏi:

“Cảm giác thế nào? Còn choáng váng đầu sao?”

Tôi bây giờ mới để ý, cổ họng hần khàn khàn như vừa hát nói, trong mắt tơ máu chẳng chịt như mạng nhện. Lòng tôi, trong nháy mắt đó, co rút mạnh một cái, lồng ngực đau không thể đè nén...

“Em xin lỗi, là em không tốt, làm mất thời gian, bây giờ chúng ta về nhà đi, lập tức về đi.”

Tôi nhắc chần chừ bị muốn rời giường. Hần đề tôi lại: “Không được lộn xộn, em bị thiếu máu, truyền hết chai này rồi về cũng không muộn.”

Sau đó không khí ngưng trọng như đang tham dự lễ tang, tôi không chỉ đau lòng mà còn lo lắng không thôi, chỉ có thể cố lấy dũng khí thử an ủi hần: “Đừng lo lắng, mẹ là người tốt được trời phù hộ, chắc chắn không có việc gì.”

Hần vẫn cúi đầu, nhìn chằm chằm tư liệu trên tay, cũng không để ý tới lời an ủi đầy AQ của tôi (AQ: lạc quan). Nước trong bình truyền quá chậm, tôi nhìn sốt ruột không kiên nhẫn, muốn tăng nhanh tốc độ, vừa ra tay đã bị hần phát hiện: “Không nên gấp gáp, chúng ta ra viện là có thể đi rồi, truyền quá nhanh em chịu không nổi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy không đúng: “Mẹ rốt cuộc bị làm sao vậy?” Hần ngẩng đầu, nhẹ nhàng băng quơ: “Bệnh cũ.”

Nhưng tôi biết gió lốc trong đáy mắt hần có lực sát thương mạnh biết bao: “Rất nghiêm trọng sao?”

Hần im lặng một lát, đi tới đem đầu tôi đặt tại bên hông: “Anh không biết...”

Tôi lần đầu tiên nghe thấy giọng nói này của hần, hình như vị thần ngày xưa cho dù nắm giữ tất cả quyền sinh quyền sát, lúc đối mặt với vận mệnh, cũng khó có thể không khó khăn tuyệt vọng, chúng ta đều là một cánh tay tinh tế, làm sao có thể so sánh với đôi tay mạnh mẽ tráng kiện đây?

“Không phải nói mỗi khối mây đen kỳ thật đều là giấy mạ vàng sao? Sẽ không là tin tức xấu, sẽ không gặp chuyện không may, mẹ là người tốt như vậy...” Kỳ thật còn có một câu là cho tới bây giờ chưa có ai, cư xử như bà, tinh tế mà lại thoả đáng đúng chỗ, đơn thuần như con gái quan tâm mẹ.

Đến sân bay mới thấy kinh hãi, thì ra là máy bay tư nhân! Trước kia loại chuyện này tôi có nghe Trúc Diệp nói qua, nói nhân vật nam chính trong phim đều lái máy bay trực thăng đến trường, tôi lúc ấy còn khinh thường, cười nhạt nói: “Những người mua máy bay tư nhân chắc chắn đều là nhà giàu mới nổi, chỉ muốn khoe của, lái máy bay trực thăng đến trường ư? Ham hư vinh đến vậy sao?” Mà hiện tại, tôi bị chấn động đến hồn xiêu phách tán, tâm hồn rơi xuống không rõ... Trên máy bay chỉ có nhân viên ngồi ở khoang điều khiển cùng một người phụ trách phục vụ chúng tôi như tiếp viên hàng không, rất biết ăn nói, cười rộ lên để lộ má lúm đồng tiền, vô cùng dịu dàng xinh đẹp.

Quan Ứng Thư ít nói, hiện tại bụng đầy tâm sự, lại càng khó mở miệng vàng. Tôi không biết tình trạng mẹ chồng rốt cuộc là thế nào, cũng không dám hỏi hần, trái tim như cái khung máy móc trôi lơ lửng giữa bầu trời, không tìm thấy bến đỗ.

Toàn bộ cabin chỉ có tiếng nói mềm mại mà nhu hòa của tiếp viên hàng không: “Xin hỏi, có cần thêm nước trái cây hay không?” Hoặc là “Bữa tối theo phong cách Trung Hoa hay Tây u?” Như vậy không ảnh hưởng tới toàn cục vấn đề. Mà tôi cùng Quan Ứng Thư không hề trả lời, chỉ toàn lắc đầu...

Lúc xuống máy bay tôi bước đi có chút lảo đảo, Quan Ứng Thư đỡ lấy tôi, dùng ánh mắt quan tâm. Tôi vô lực lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì. Số lần ăn ý giữa tôi và hần trong cả đời này, có lẽ tất cả đều ở ngày đó.

Khi đến cửa bệnh viện, tôi rõ ràng cảm nhận được bóng dáng hần dừng lại trong nháy mắt, tôi đuổi theo nắm chặt tay hần, truyền cho hần sự tin tưởng cùng sức mạnh ít ỏi của tôi, cuối cùng còn chưa tới phòng bệnh thì trái tim đã đập thành thịch trong ngực, trong phòng truyền ra những tiếng leng keng mạnh mẽ, tiếng nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng còn có tiếng cười riu rít, thể hiện chủ nhân của tiếng nói tính mạng không bị đe dọa. Hai chúng tôi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa mà vào.

“Sao các con đã về rồi? Ai nói cho các con? Khó khăn lắm mới có lúc nguyệt tịch hoa thần, là ai đáng chết lắm miệng, làm hỏng chuyện tốt của mẹ chứ!” Bà rất bất mãn với việc chúng tôi vội vàng chạy về đây.

“Là chúng con tự muốn về, công việc bận quá.” Quan Ứng Thư thản nhiên giải thích, cầm lấy tay tôi nắm thật chặt.

“Việc cái gì mà việc, con không hề lo lắng cho vợ con sao? Vừa mới tân hôn đã lạnh nhạt với Hình Nhi như thế rồi, về sau còn thế nào nữa !”

Tôi đỏ mặt, trong mắt mẹ chồng, chắc cả đời chúng tôi đều coi là tân hôn ==

“Có hay không con cũng không quan trọng, công việc quan trọng hơn.”

“Mẹ không sao, chỉ là đột nhiên não không cung cấp đủ máu nên ngất xỉu mà thôi, thế mà một đồng người cứ loạn cả lên .” Bà vừa nói vừa liếc mắt nhìn bố chồng đang xem báo bên cạnh. “Hình Nhi ở lại tán gẫu giải buồn với mẹ, hai người đàn ông các người tự đi tìm việc vui đi.”

Thái Hậu lên tiếng, dám không nghe theo sao. “Kỳ thật các con không thừa nhận, mẹ cũng biết là các con bị dọa, phỏng chừng lại là người nào đó mồm rộng thích nói huyền thuyên gọi điện thoại cho các con.”

“Không sao đâu mẹ, dù sao về sau chúng con có thời gian còn có thể đi mà.” Tôi an ủi khiến bà cảm thấy áy náy. “Ứng Thư kỳ thật rất miễn cưỡng, nhất là về chuyện của mẹ, gần như mỗi lần đều hiệu ứng cánh bướm*. Một ngọn gió thổi cỏ lay, rơi vào lỗ tai nó liền thành sóng to gió lớn. Mẹ chỉ cần bị cảm nhẹ, nó ở xa đến mấy cũng sẽ đi suốt đêm gấp gấp trở về, cũng không ngại mệt.”

Bà không kiêu ngạo như các bà mẹ khác mà là có chút phiền muộn. “Mẹ rất hy vọng nó có thể xem nhẹ mẹ một chút, để bản thân có thể thoải mái hơn.”

“Anh ấy như vậy là hiếu thuận, không phải tốt sao?” Tôi khó hiểu.

“Đây không chỉ có hiếu thuận mà thôi. Mẹ trước kia đã chết qua hai lần rồi, cho nên mẹ không hề sợ cái chết, mẹ chỉ sợ các con không đủ hạnh phúc. Mà Ứng Thư, trời xui đất khiến lại thấy quá trình thấy mẹ tiếp cận địa ngục, lưu lại ảnh hưởng quá mức khắc sâu, cho nên trong lòng mới có thể cứ thấy cái đình liên phản xạ rằng có chuyện lớn.”

“Hả?” Tôi càng như lọt vào trong sương mù. Đột nhiên nhớ tới ngày đó lúc bà thử đeo đồng hồ trên cổ tay có vết sẹo dữ tợn, quả nhiên, bà giơ lên tay cho tôi xem: “Đây là lần thứ hai lưu lại, rất khó nhìn phải không, mỗi lần Ứng Thư nhìn thấy vết sẹo này, sắc mặt của nó so với húng còn khó coi hơn...”

Tôi nhìn bà, mẹ chồng trong lòng tôi lạnh đậm như cục, thì ra cũng chỉ là đem chuyện cũ không chịu nổi vùi lấp thật sâu, không đào móc, nghĩ rằng sẽ chậm rãi quên đi, nào ai biết, nó lại phản tác dụng, một cái lơ đãng, bạn lại bị chính nó làm cho thương tích đầy mình.

“Muốn biết mẹ vì sao làm vậy không? Ha ha...” Ánh mắt bà mênh mang nhìn vào vách tường hư vô, cả người như đang rơi vào vũng lầy quá khứ. “Con biết không? Lúc trước mẹ theo đuổi bố chồng con trước, lúc ông ấy trẻ tuổi cũng đã cố hủ thích im lặng, nhưng trời xui đất khiến, sau khi ở thư viện đại học giúp mẹ giải một bài toán, mẹ liền điên cuồng mê luyến ông ấy. Sau rồi tiến đến tiếp cận, khi đó mẹ còn đi đầu trào lưu con gái dừng cảm đó.” Bà nở nụ cười, thời hoàng kim những năm tháng đó tuôn ra ào ạt như biển. “Kỳ thật ông ấy dễ theo đuổi lắm, bị hai ba câu lời ngon tiếng ngọt của mẹ thu phục. Đại khái ông trời chê tình cảm bọn mẹ đường đi quá mức vững vàng phẳng lặng, muốn thiết lập một ít chướng ngại cản trở hoặc là khảo nghiệm cả hai.”

“Từ sau khi Ứng Thư sinh ra, bọn mẹ khắc khẩu bắt đầu không có điểm dừng, không âm ỷ đến đỏ mặt tía tai thì không chịu được. Chỉ vì những việc nhỏ nhặt, củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, cái gì cũng có thể trở thành ngòi nổ để bọn mẹ cãi nhau, như kiểu bây giờ mà nói thì chính là thất năm chi dương – sau bảy năm là ngựa ngáy đi.”

“Không phải nói xa nhau một thời gian sẽ làm cho tình yêu càng đẹp, nhưng khoảng cách quá lớn ngược lại sẽ trở nên làm bất hòa sao? Như vậy, tại năm tháng cãi lộn kia, cả hai càng lúc càng xa, thậm chí lúc quay đầu đã nhìn không thấy bóng dáng đối phương ...” Về mặt của bà đau thương cùng hối hận nặng nề. “Có vài năm vào lúc ông ấy thăng chức, muốn cùng mẹ đi các cuộc xã giao, bọn mẹ trước mặt người khác

bỉ dực song phi chim cá tình thâm, quay người lại thì như người lạ nhìn thấy nhau là ghét. Ông ấy một lòng cố gắng vì công việc, hận không thể ăn ở ngủ tại văn phòng luôn. Năm Ứng Thư hai mươi tuổi ông ấy sinh nhật lần thứ bốn mươi lăm, thân mang chức vị quan trọng, kết bạn với cả ba giới quân – chính – thương (quân sự, chính trị, thương mại). Nhà mình mở party long trọng chiêu đãi tinh anh nhân sĩ khắp nơi, khi đó trong lúc bọn họ lơ đãng nói huyền thuyên mẹ mới biết thì ra sự việc đã không thể cứu vãn ...” Ánh mắt lại khôi phục lạnh nhạt vốn có. “Kỳ thật không nên nói cho con những chuyện này, nhưng bây giờ mẹ lo nhất con không đủ hiểu Ứng Thư, khó chịu vì nó tùy tiện trở về không để ý tới thời gian các con hưởng tuần trăng mật.”

“Không có, mẹ sinh bệnh, chúng con dù ở lại thì chơi cũng không thoải mái.” Tôi vội vàng bày tỏ sự thật tâm.

“Con có phải thấy rất kỳ quái khi chúng ta đổi với cái tên Tần Y Y giữ kín như bưng hay không, đúng vậy, cô ta là bé tắc của nhà chúng ta ...”

53. Chương 53

Chương 53: Phiên ngoại con rùa bát đậu xanh . . .

Không biết nhân vật lớn họ Vương nào đó gửi thiệp mời, tôi đi theo đại BOSS tới đây ăn cơm.

Tiệc rượu diễn ra trong đại sảnh lầu hai, ở một góc chỗ rẽ lên lầu có một hòn non bộ khéo léo tinh xảo, bên cạnh có một chiếc lồng, bên trong có một con rùa nhỏ. Di chuyển chậm rì rì trong lồng, thỉnh thoảng dừng lại xem xét những người đi qua, chẳng qua là đổi mắt to khiến người ta nhìn không tới.

“Quan Ứng Thư, anh xem anh xem, còn rùa kia hình như cứ nhìn chăm chăm em, vì sao thế?” Tôi kéo kéo tay áo hắn.

Hắn nhìn lướt qua, suy tư một phen, đưa ra kết luận kinh người: “Chắc là hoan nghênh đồng loại!”

... ..

Làm như tôi nghe không hiểu đây là nói móc sao?

Chủ bữa tiệc là một người tuổi già sức yếu, tươi cười lại sáng lạn như Phật Di Lặc Bồ Tát: “Ồi chào, ông ta đang làm gì thế?” Kỳ thật trong lòng tôi đã cảm thấy không đơn giản, không phải nói bụng lớn nhỏ liên quan tới chức vị cao hay thấp sao?

“Việc buôn bán .” Hắn ngoan ngoãn đáp lại.

Nữ chủ nhân quả thật tiêu sái như gió, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cùng ông chồng ít nhất hơn bà ta mười mấy hai mươi tuổi kính rượu các bàn, trên mặt cười thành kính lại đối trá, tôi chán ghét cực kỳ...

“Anh có thấy sắc mặt họ thay đổi như trong Xuyên kịch không? Bán thứ tám vừa rồi hình như toàn nhân vật lớn, nhìn vợ chồng bọn họ nhiệt tình ân cần, hận không thể đem khuôn mặt tươi cười áp lên miệng người ta. Đến bàn thứ mười sáu bên cạnh, lập tức thay đổi, kéo khoảng cách tỏ vẻ ‘Mấy người là ai, nhà chúng tôi không biết’, đáng giận cực kỳ.” Tôi khua môi múa mép với Quan Ứng Thư.

Bàn tay để dưới bàn bị nắm thật chặt, hắn quay đầu: “Nếu lòng đầy căm phẫn, không bằng ăn thật nhiều đi?”

Tôi chấp nhận, quyết định vứt bỏ tất cả ghê tởm nịnh hót quanh mình, một lòng tập trung vào sự nghiệp lấp đầy cái dạ dày to lớn...

Cuối cùng cũng đến bàn của chúng tôi, lão nhân tươi cười như hoa: “Quan tổng có thể thu xếp trăm công ngàn việc cùng phu nhân tham gia yến hội, lão sinh cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Tôi ở một bên nghe thấy trợn trắng mắt, tài năng nịnh hót đã đạt tới đỉnh điểm, ông này hồi tiểu học chắc đứng trong hàng ngũ những người viết văn khoa trương nhất.

Bên cạnh Vương phu nhân càng thêm hòa ái: “Nghe nói Quan tổng rong ruổi thương trường, sát phạt quyết đoán, tuổi còn trẻ đã công thành danh toại, hôm nay nhìn thấy, hoá ra còn tuần tú lịch sự nha.”

Tôi cực lực nhịn xuống nhiệt huyết sắp phun trào, chỉ nghe bà ta tiếp tục khen ngợi: “Quan phu nhân cũng là hoa mộc liễu rủ, sắc đẹp khuynh thành.”

Tôi thật sự không nhịn được nữa, nước trái cây vừa mới vào miệng “Phụt” một tiếng, phun lên hai người kia, về mặt bọn họ đều là...

Trên bàn tiệc có người ghen cười, có người mượn cớ đi toilet. Tôi liên tiếp thành khẩn xin lỗi: “Thật sự ngại quá, tôi vừa mới nghe thấy mấy câu khen ngợi hết sức tuyệt mỹ như vậy, lập tức không chịu được.”

Cầm lấy tay Quan Ứng Thư vẫn còn run rẩy vui mừng.

“Mẹ, chị này con đã gặp qua rồi...” Tiếng nói trẻ trung ở sau tai vang lên,

Làm ơn, đây đang diễn hồng lâu mộng sao?

“Em trai, em nhận sai rồi, chị xuất thân nghèo hèn, làm sao quen các em nhà cao cửa rộng chứ?” Tôi hướng về phía Tiểu Kiệt thân mật vô hại cười.

Vương phu nhân mặt biến sắc: “Cô là Tiểu Hinh?”

Phi! Tôi còn bút sáp màu đâu!

“Vương phu nhân nhận sai người rồi, tôi không phải Tiểu Hinh, tôi là Mạc Nhan Hinh.” Tôi lại cười với bà ta, nhìn bà ta trong phút chốc sắc mặt xanh trắng cảm thấy rất giải hận vui sướng.

Trong lúc ăn uống linh đình, tôi loáng thoáng nghe hiểu được sự tình từ đầu đến cuối, nhất thời đối với việc bà ta giấu đầu hở đuôi chỉ có chút khinh thường. Đồ ăn xác thực đều là cấp bậc quốc yến, cá muối hải sâm, rượu vang đỏ cánh yến, không chỗ nào không phải là cực phẩm, tùy tiện gấp lên cũng là bốn con số, hết sức xa xỉ. Nhưng yêu quái lẫn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, ai mà chẳng muốn khoe khoang một chút?

Mãi cho đến lúc rượu triệt nhân tán, tôi mới lại nhìn thấy bà ta, đang chờ tôi ở cửa yến hội. Trên mặt tươi cười làm cho tôi có chút buồn nôn: “Tiểu Hinh, tôi có thể nói chuyện với cô một lát không Cô biết cháu có chút hiểu lầm với cô.”

Nói cái gì? Nói công ty chồng bà hiện tại có khó khăn, thiếu thốn tài chính? Muốn tôi thổi gió bên gối Quan Ứng Thư, cho dù biết lần kí kết buôn bán này không có kết quả tốt? Hay là lời kéo tôi kể khổ giả vờ rơi vài giọt nước mắt?

“Không được, cô ấy phải cùng tôi ra nước ngoài, một tuần sau trở về, hai người nếu hợp nhau, đến lúc đó có thời gian thì tụ tập lại.” Có người quá hiểu biết toan tính của tôi.

Tôi chưa kịp vạch trần nói dối của hắn, cũng chưa kịp tỉnh tể thường thức khí sắc nháy mắt xám như tro tàn của bà ta, thì tôi bị túm xuống tầng dưới: “Vì sao anh muốn mang em đi công tác? Em cũng đâu đồng ý gặp bà ta.” Tôi bĩu môi.

“Bà ta là nhân vật tàn ác, hiện tại dự án cũng sắp không đảm phán nổi, bà ta chỉ có thể duy nhất trông cậy vào cây đại thụ là công ty của chúng ta. Bà ta có miệng lưỡi ba tác không nát cũng da mặt áp chế không nguy, không nói như vậy không chừng ba bốn ngày nữa em cũng không thể yên ổn.”

“Không phải rất tốt sao? Em có thể học từ Tả San Hồ một vài từ ngữ cay độc, áp chế lại sự kiêu ngạo thường ngày của bà ta.” Ngữ khí của tôi có chút tiếu nuối.

“Ôi chao ôi chao ôi chao, sao lại không thấy con rùa nhĩ? Em còn muốn trêu chọc nó mà.”

Lập tức có người đến gần: “Quan tiên sinh, thứ ngài muốn, đã phái người đưa đến nhà.”

Hắn gật gật đầu, lôi kéo tôi đang trợn mắt há hốc mồm ra ngoài: “Tại sao anh lại muốn con rùa kia?” Tôi hùng hổ, trong nhà vốn đã có một chú chó Samoyed cùng một tên Vương bát đản...

Hắn bộ dạng không gì đáng trách: “Anh cảm thấy nên đối xử tử tế với thân thích của em...”

Tôi nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, ORZ... Vương phu nhân kích động, ngã xuống thang lầu ...

Đại BOSS, không cần ác độc như vậy được không ==

54. Chương 54

Chương 54: Cánh chim bay trong mây (hạ) . . .

Tôi đang trên đường trở về thì nhìn thấy người ta khuyến mãi dép lê, đều là dành cho tình nhân, ngày thơ lại đáng yêu, nhất thời tâm ngứa nhịn không được liền ra tay mua hai đôi, là cừu lưỡi biếng cùng sói xám, lúc tôi nhìn thấy nhịn không được bật cười, có thể dự đoán được nếu đem hai con này phối hợp với nhau thì quả là đại thần trong giới đam mê...

Thành phố M thời tiết đẹp hơn so với Paris, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người đi đường. Tôi thông thả bước đi, nơi này sắp được khai phá, những dây thường xuân leo lên những hàng rào kiểu cũ đã khô quắt lại, trong sân cũng toàn những cây mấy trăm tuổi, nhưng cũng thiếu sức sống do đã ở những năm cuối đời.

Trên hành lang tầng hai treo một tiếng chần đơn đang nhỏ nước tí tách, một cô gái không đủ cao dùng sào treo lên. Phía sau có một chàng trai đi tới, treo lên một cách rất nhẹ nhàng. Cô gái thưởng cho chàng trai một cái thơm vào má, kết quả là chàng không thể vân hồi. Chắc là mới tốt nghiệp trường học chưa lâu, trên mặt lúc nào cũng cười tươi khao khát cuộc sống cùng suy nghĩ đơn giản.

Tôi mơ hồ tưởng tượng tình cảnh tôi cùng Quan Ứng Thư đến cái gọi là thất năm chi dương – sau bảy năm là ngựa ngáy, khoe miệng chậm rãi nhếch lên làm cho tôi vừa tức lại phẫn: “Tại sao anh liên tục bảy ngày không về nhà? !”

“Đi công tác.”

“Đi công tác vì sao không nói trước cho em biết? ! Hay là anh đã làm chuyện gì có lỗi với em nên không dám đối mặt? Em biết mà, em bây giờ hoa tàn ít bướm, không ai thèm chào đón...” Tôi buồn bã nói, mắt chực là chảy rơi lệ.

“Mạc Nhan Hinh, anh xin em nên dừng ngay mấy cái phỏng đoán vớ vẩn của em đi, để anh đi tắm một chút.”

Sau đó? Sau đó tôi không nói nữa, nhắm mắt đi pha nước tắm rồi lên mạng oán giận với Trúc Diệp: “Cậu có ý tưởng gì không? Tại sao hắn không thể tỏ thái độ thương hoa tiếc ngọc một chút chứ?”

“Chỉ có hai nguyên nhân, một là diễn xuất của cậu quá kém, liếc mắt một cái liền nhìn ra; hai là cái vị kia nhà cậu không có tình yêu...”

Có người hướng tới tình yêu giống pháo đốt, kích thích mà náo loạn, sự quá ồn ào ngược lại lại khiến nổi lòng ốm nhiều tâm sự trở nên mệt mỏi mà chết. Giống như Trúc Diệp. Có người hướng tới tình yêu giống nước trong nấu cháo, bình thản mà ấm áp, nhưng càng lâu ngày càng đậm đà, càng ngọt như mật. Thí dụ như tôi.

Tôi cười đến góc ghech đi ra sân, Quan Ứng Thư đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời đọc sách. Tuyệt Nhi hình như là lần đầu tiên được đến cái sân to như vậy nên có vẻ rất hưng phấn, chạy vài vòng đuổi theo cái đuôi của mình, một mỗi liền ngã chổng vó trên mặt cỏ phơi nắng, cái gọi là sự hưởng thụ của con chó, chắc là kiểu này.

Tôi bắt lấy nó ôm lên: “Khi nào thì đưa tới được?”

Hắn không để ý tôi.

Tôi chỉ có thể chơi đùa cùng Tuyết Nhi, chưa tới gần hắn đã làm ra vẻ mặt: “Cách xa tôi một chút.”

... Không làm cho người thích Tuyết Nhi nhất thời uể oải không chịu nổi.

Cơm chiều tôi làm canh sườn hầm ngô, cho con chó ăn thử trước mấy miếng, nó cực kì tăng bốc, ăn xong còn chặc chặc lưỡi. Tôi vô cùng hưng phấn: “Ngay cả mày cũng cảm thấy ngon, hẳn chắc chắn sẽ rất thích rồi.”

Vừa đứng dậy thì phát hiện Quan Ứng Thư đã xuống lầu, sắc mặt vô cùng thối. Càng làm cho tôi buồn bực là ngay cả một miếng sườn hắn cũng không ăn...

Tôi vừa rửa bát vừa tự kiểm điểm: “Chẳng lẽ là do hai ngày nay tài nấu nướng của mình lui bước nghìn trượng sao?”

Buổi tối tôi cứ tới gần thì hắn lại lui ra, không để ý tới tôi. Tôi rất khó hiểu, bắt lấy cánh tay hắn hỏi: “Anh làm sao vậy? Em đã làm sai chuyện gì sao?”

Hắn cuối cùng cũng xoay người, oán hận nhìn chằm chằm tôi: “Cuối cùng thì em cũng biết rồi hả?”

“Hả? Em sai thật rồi sao?” Tôi càng không hiểu gì, câu nói vừa rồi chỉ là tôi tùy tiện nói để mở màn thôi mà.

Hắn dường như rất tức giận, mạnh mẽ túm tôi đặt dưới thân hắn: “Anh sẽ từ từ cho em biết.”

Kế tiếp tôi liền lâm vào trong nước sôi lửa bỏng đất rung núi chuyển kéo dài ...

“Anh nhẹ chút... A...” Tôi hắng giọng cầu xin tha thứ: “Em biết em sai rồi, em sai rồi rồi...”

“Ồ? Sai ở đâu?” Hắn mỉa mai hỏi.

Đầu của tôi làm gì còn năng lực tự hỏi nữa, yếu ớt nhận sai: “Em tất cả đều sai, cái gì cũng sai... A... Anh nhẹ chút, xin anh ...”

Kết quả tôi mệt lả đi, ngã vào trong lòng hắn.

“Anh xin lỗi.” Hắn nắm thật chặt tay tôi đang để trên lưng, không cho tôi trốn.

Tôi chấn động: “Không phải em sai sao? Anh xin lỗi làm gì?”

“Vội vàng từ Pháp trở về như vậy.” Hắn chỉnh sửa suy nghĩ của tôi.

“À, em biết rồi, mẹ đã nói cho em rồi.” Tôi cầm lấy ngón tay cái của hắn, nhẹ nhàng vuốt “Thì ra có nhiều chuyện xảy ra như vậy mà anh không nói cho em biết.”

“Ngày trước em còn canh cánh trong lòng chuyện anh vì chị Dụ Hà mà ném em qua một bên, nhưng bây giờ em đã hiểu rồi.”

Hắn chôn ở gáy tôi: “Anh xin lỗi...”

“Em phát hiện anh rất giống động vật, ôi chào, anh đừng trừng em, nghe em nói hết đã. Em thấy anh giống con rắn trong thế giới động vật ấy, lúc bị đói thì hung thần ác sát, vẻ mặt cứ như sắp ăn thịt người đến nơi, nhưng khi ăn no rồi, nhưng tất nhiên với anh mà nói, định nghĩa ăn no lại khác cơ...” Tôi vừa nói vừa đem mặt chui vào trong chăn “Sau khi ăn xong anh liền biến thành vô hại, em nói gì anh cũng sẽ không tức giận, sắc mặt cũng thay đổi, biến thành một người chân chính tôn trọng em, sẽ nói xin lỗi với em. Tuy rằng việc này cũng không phải lỗi của anh, nhưng em nghe anh nói xin lỗi vẫn cảm thấy vô cùng sung sướng...” Giọng nói của tôi hơi hơi cao lên, nhưng tự dừng vô tình lộ ra đắc ý lại làm cho hắn nắm bắt được cơ hội.

“Ồ? Thật là thế sao? Nhưng anh cảm giác anh chưa ăn no...”

... Anh thật sự có thể bớt vô sỉ cảm thú đi một chút không được sao? !

Phụ giúp bố cùng đi xem mộ mới của bà, ngôi mộ được sửa chữa lại trông rất xa hoa. Tôi cười trêu chọc: “Bà nội, có phải cả đời cũng chưa được ở phòng năm sao như vậy phải không?”

Bố tôi nhìn về ảnh chụp hiền lành của bà nội, ngừng lại tiếng cười, một lúc sau đã gần rơi nước mắt. Tôi mừng như điên: “Bố, bố không thoải mái sao? Nhớ ra bà nội rồi sao?”

Ông hình như không ý thức được là tôi đang nói với ông, chỉ vào ảnh chụp bà nội rồi luôn miệng đòi kẹo...

Tôi gần như té ngã, Quan Ứng Thư đúng lúc đỡ tôi: “Đừng nản lòng, từ từ sẽ đến.”

Khi trở về tôi hỏi đại BOSS: “Chỗ đây có phải giống trong TV nói mấy vạn khối một mét vuông không?”

Hắn không trả lời, tôi nói thầm: “Như vậy em chẳng phải là lại nợ anh mấy chục vạn ?”

“Dù sao đòi tiền thì cũng không có, chỉ có người thôi. Có đủ hay không em cũng chỉ có thể lấy thân báo đáp ... Ai...” Tôi ra về thở dài.

Cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Nghe giọng có vẻ rất ủy khuất nhỉ, cho nên anh quyết định còn bao nhiêu, trả bấy nhiêu.”

... Chủ nợ ác độc, hàng thật giá thật chủ nợ ác độc!

“Vì sao em mua dép lê anh không đi?” Tôi tiếp tục bới móc.

“Không thích.” Vừa nói đến đây mặt hắn lại thối, tôi vừa mới mở ra, có một chiếc con sói xám đã bị Tuyết Nhi tha đi đâu mất. Hắn sống chết cũng không đi, tôi chỉ có nhịn đau bỏ những thứ yêu thích đem cừu lười biếng tặng cho hắn, ai biết hắn liền lạnh lùng nhìn tôi bằng nửa con mắt, tỏ vẻ em nghĩ toàn thế giới cũng ngây thơ như em chắc, làm tôi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Vì sao không thích, không phải rất đáng yêu sao? Hơn nữa còn đắt nha, em bỏ ra hai mươi đồng tiền lận đó.”

“Nói thêm nữa tháng sau nộp lên 60% tiền lương!” Người nào đó cuối cùng không chịu nổi nữa.

“Không đi thì không đi thôi...” Giọng tôi cũng dần dần thấp xuống...

Núi quanh co uốn lượn, chỉ có ba người cùng một con chó nhàn nhã đi về phía chân núi càng lúc càng xa. Con chó chạy lên triền núi, dáng vẻ tràn đầy, cả người lẫn vật đều khỏe mạnh.

55. Chương 55

Chương 55: Cơn gió muộn (thượng) . . .

Sáng sớm hôm sau lúc rời giường bị dọa chết khiếp, toàn bộ phía trước phía sau trong vườn đều không thấy Tuyết Nhi. Tôi gấp đến độ xoay vòng vòng, ngay cả bữa sáng cũng không thèm làm. Đại BOSS mặt âm trầm: “Tốt nhất là không thấy.”

Tôi tức giận trừng mắt: “Đồ không có tình yêu!”

Cuối cùng náo loạn nửa ngày, nó trốn ở nhà hàng xóm, cùng con chó Nhật Bản đánh nhau khó phân thắng bại, thậm chí còn có vẻ chỉ hận không gặp nhau sớm hơn, khi tôi ôm về cả hai còn ẩn tình đưa tình, bộ dáng Y Y khong chịu nổi. Tôi tức giận không nhẹ, nhéo lỗ tai nó răn dạy: “Không có tí tiền đồ nào cả, thân mật cùng con chó Nhật Bản như vậy, quả thực là hành vi của kẻ phản quốc đi theo địch! Nhìn xem lông mày bị bắn chưa này, xóc xếch thế này nữa, ngay cả con chó nhỏ hơn cũng đánh không lại, mày không thấy xấu hổ sao? !”

Nó chỉ ngao ngao kêu loạn, một đôi móng vuốt dùng sức ở trong không trung cào loạn.

“Dáng vẻ này trông rất giống em!” Đại BOSS nhàn nhàn mở miệng, đi ra bên ngoài.

“Nếu không đi sẽ muộn đó.”

“Chờ tao về lại tiếp tục giáo dục tư tưởng!” Tôi oán hận đem con chó ném cho dì Lưu.

Đến công ty mới phát hiện cuộc đời của tôi hoàn toàn là một thảm kịch...

“Tôi chưa từng thấy cô như vậy, không nói câu gì tự tiện tạm rời cương vị công tác, sau đó để chú cô đưa đến một tờ giấy xin phép là xong. Nghĩ đây là đâu? Là vườn rau của cô chắc? ! Còn đem chúng tôi để vào mắt sao? Có một cái núi để dựa vào liền coi trời bằng vung, tổn hại ích lợi công ty, tôi có quyền đề nghị công ty xử phạt loại nhân viên không có trách nhiệm như cô đấy nhé!”

Tôi cười hì hì ăn quýt: “Sao có thể? Tôi có việc gấp thật mà, bố tôi bị bệnh, nên tôi không kịp chào hỏi thôi, cuối cùng đến bệnh viện mới phát hiện di động đã hết pin.” Tôi mặt không đổi sắc nói dối như cuội, chỉ sợ hần có nửa điểm nghi ngờ: “Không tin tôi dẫn anh đi xem bố tôi, ông còn nằm ở trong bệnh viện đó.”

Hần coi như cũng có chút lòng nhân từ: “Không có việc gì chứ? Có cần giúp hay không?”

Tôi lắc đầu như là trống bỏi: “Không cần không cần, cảm ơn Du tổng quan tâm.” Thế này mới giữ được mạng nhỏ chuồn ra văn phòng.

Thoát được hòa thượng nhưng không trốn được ni cô, Tiểu Mẫn ở phía sau nhéo tay tôi: “Đừng có mà định lừa chị, nói thật mau, có phải hay cùng soái ca nào ngắm hoa dưới trăng không? Đừng cho là chị không biết gì, ngày đó ở trước cửa khách sạn chị nhìn thấy em ngồi vào một chiếc Lamborghini xanh ngọc. Chứng cứ rành rành như thế mà em còn định chối à?”

Tôi sửng sốt, tiện đà nhớ tới ngày đó là do Lý Quân Thành gây họa, liền pha trò nói sang chuyện khác: “Nghe nói căn tin mới có một chú rất đẹp trai, thật hay giả vậy?”

Vừa nói đến chuyện này mắt cô ấy liền sáng như đèn pha: “Không phải là người thì đúng hơn, Phan An so với hần còn kém hơn. Quan trọng nhất là món gà xào ớt xanh của hần ngon tuyệt cú mèo balabalabala...”

... .. Quả nhiên đánh rắn đánh giáp đầu.

Trúc Diệp khó được rảnh rồi mời tôi ăn cơm, nhưng lại không nói lời nào, khiến tôi cảm thấy lo lắng.

“Làm sao vậy?” Tôi vừa ăn thịt trên đĩa thủy tinh thượng đẳng vừa tò mò.

Cô ấy dùng ánh mắt ẩn tình đưa tình nhìn tôi chằm chằm khiến tôi mấy tầng nổi da gà: “Nếu cậu bị ông chủ để ý, cậu sẽ làm gì?”

“Bọn tớ đã là vợ chồng, có cái gì để ý nữa?” Tôi khiêm tốn thỉnh giáo.

“Tớ nói là nếu, nếu!” Cô ấy phát điên.

“Nói cách khác, cậu bị yêu nghiệt Lý Quân Thành thu phục? Đây không phải là tất cả đều vui sao, hồ ly hợp với khổng tước...”

“Cậu nếu muốn vác bụng đói về làm thì câm miệng cho Lão Tử!” Cuối cùng thì bão cũng nổi lên.

Kỳ thật tôi ở trong lòng vụng trộm vui vẻ, hai người bọn họ đều cấu kết với nhau làm việc xấu, giúp đỡ bao che cho nhau, trước kia cả hai đều thể hiện bản lĩnh riêng, lấy bản thân làm trung tâm mặt trời. Cho dù Trúc Diệp muốn lấy Lý Quân Thành làm thuốc chữa thương, thì người ta cũng không mãi mãi làm kẻ thay thế được. Hai người kì quặc, phỏng chừng lại trở thành kịch hay.

Buổi tối lúc đi trả sách bị quản lý viên mắng vài câu, nói bây giờ giới trẻ không biết giữ gìn sách, còn có vấn đề chữ tín nghiêm trọng, luôn mượn sách mãi không trả, khiến cho nguồn sách báo cung không đủ cầu. Tôi nhìn giá sách trống rỗng phía sau bà ta, mồ hôi tuôn như suối cúi đầu nhận tội, tích cực giao nộp tiền bồi thường quá hạn.

Tôi đại khái là bình thường bị đại BOSS giáo huấn đến trong lòng vụn vụn, người ta có mắng tôi xối xả, tôi đã luyện thành đỉnh cao bản lĩnh bên ngoài thì xấu hổ ngượng ngùng nhưng trong lòng thì nhớn nhoe. Cho nên đối với việc nhân viên quản lí trách móc với tôi mà nói chỉ như mây bay mà thôi.

Buổi tối tất cả tức giận đè nén đều rơi xuống trên người Tuyết Nhi, nó làm đổ cả một lọ hạt tiêu to đùng. Ai biết là mũi chó lại thính đến thế, cách cặp lồng cơm ba trứng mà cũng ngửi thấy, vẫy vẫy cái đuôi nhưng không chịu mở miệng ăn. Tôi không đành lòng, đổi cho nó cái mới, thế này nó mới mừng rỡ chạy tới ăn, ăn hai miếng lại chạy tới cọ cọ ống quần tôi, tỏ vẻ cảm tạ, tôi đổ mồ hôi = =

Đại BOSS hôm nay có xã giao nên về muộn, tôi ôm Tuyết Nhi ngồi trên sofa xem quảng cáo, sau đó một người một chó đều bị thôi miên bởi mấy bài quảng cáo bài nào cũng giống bài nào, không có gì mới mẻ.

Tả San Hồ gửi tin nhắn tới đúng lúc phát quảng cáo của Tần Y Y quảng cáo cho kem dưỡng da, da trắng nõn nà, khi sương trại tuyết. Cười tươi như hoa làm gì có dấu vết từng bị người ta khinh thường?

Tôi vừa đổi kênh vừa xem tin nhắn: “Ngày ra mắt bộ phim đó tớ đi thăm nhà học sinh, cho nên không đi, nghe nói ngày đó Tần Y Y cũng không đi. Hình như là hội điện ảnh không duyệt bộ phim này?”

“Hả? Chẳng lẽ là phim bạo lực hay phim cấp ba sao? Vì sao không duyệt chứ?” Tôi đào gốc bới rễ.

“Hình như là người đứng đầu hội này không thích cô ta, khắp nơi làm khó dễ. Tuy nói cô ta hiện tại nhân khí rất cao, nhưng cũng không chống cự nổi công ty toàn lực phong sát? Bộ phim này cũng là do cô ta đầu tư, không biết làm gì mà lại chọc tới hội điện ảnh.”

Tôi kinh hãi, gọi thẳng cho cô ấy, cô nàng đang ăn hoa quả sau bữa cơm: “Sao cậu lại kích động như vậy?”

Tôi pha trò: “Người nổi tiếng như vậy, có người dân nào lại không quan tâm chứ?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi tiếp.

“Tớ cũng không rõ lắm, chỉ là nghe một thầy giáo ở trường tớ nói thôi.” Hình như cô ấy đang ăn cái gì đó, lời nói không rõ.

Tôi hứng thú rồi: “Được rồi, tớ mới vài ngày không ở đây, thiên hạ đổi chủ rồi.”

“Phốc” ... Sau đó truyền đến những tiếng ho khan ho khan, tôi trốn tránh trách nhiệm, quyết định gác máy.

Kỳ thật tôi đối với Tần Y Y dường như rất phức tạp. Lúc đầu thờ ơ lạnh nhạt với mọi chuyện xấu của cô ta, hôm nay bị chụp cùng siêu sao nào đó ra khỏi khách sạn, ngày mai chụp đến cùng một vị danh nhân mờ ám không rõ. Giới giải trí, chỉ là như thế này mà thôi, sóng gió nhiều vô kể, nhắm mắt lại cần rặng một cái cầu vồng đỉnh cao liền bay qua. Thanh danh cô ấy sáng chói như mặt trời ban trưa, làm gì cùng đều là đề tài chính, là tiêu điểm ánh mắt.

Nhưng sau khi nghe nói cô ta là học sinh của bố tôi, trong lòng sinh ra một loại ý muốn tiếp cận, dường như tới không hề có đạo lý, nhưng lại mãnh liệt như sóng. Còn muốn đến lễ ra mắt phim là để có thể nhìn, thậm chí nếu may mắn thì có thể nghe được những chuyện bí ẩn năm xưa của bố tôi vài thập niên trước, những chuyện mà nhiều năm qua ông giữ kín như bưng với tôi, không hề đề cập tới.

Sau đó khi từ Paris đột ngột trở về nghe được ân oán khúc mắc giữa mẹ chồng ba người. Tôi suy nghĩ giống như giải một bài toán, tìm hiểu nguồn gốc, tìm căn nguyên tìm lúc khởi điểm. Nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, một bài toán cho câu hỏi nhưng thiếu dữ kiện, muốn tôi giải như thế nào đây?

Rồi tôi đối với Tần Y Y gần như chỉ có thể dùng từ căm thù đến tận xương tủy để hình dung, phỉ nhổ tất cả của cô ta, bao gồm đáng người thương tha, ánh mắt mê người cùng với nụ cười quyến rũ giống như cây hoa thuốc phiện...

Nhưng tại sao tôi bây giờ lại ở trên mạng lục soát một loạt “Tần Y Y đắc tội người đứng đầu hội điện ảnh, rơi vào sổ phạn bi thảm” “Bộ phim mới liên tiếp bị ném đá, Tần Y Y có thật sự hăm sâu vào ‘Tuyệt tàng môn’ hay không” “Không xuất hiện trong buổi ra mắt phim, Tần Y Y nằm trên giường nhà tù” mấy tin tức cực lớn như vậy, trong lòng bất an như là ném viên đá vào mặt nước khiến gợn sóng càng lúc càng lớn?

56. Chương 56

Chương 56: Cơn gió muộn (trung) . . .

Cả một ngày không thấy đại BOSS tôi có chút không yên lòng, ánh mắt cũng trở nên hoảng hốt, Du Phái đối với việc này cực kỳ bất mãn, thế nên tiếp theo làm cho tôi không có thời gian cùng tâm tình ăn cơm trưa.

Bụng kêu đến trưa cuối cùng cũng chịu được đến giờ tan tầm, vừa định đi đã bị tóm lại.

Tôi vỗ mặt đau khổ xoay người, lập tức đổi miệng cười: “Du tổng, còn có chuyện gì sao?”

Hắn không thèm nhìn tới tôi, cầm chiếc áo gió màu đen khiến Tiểu Mẫn thét chói tai liên tục lên: “Theo tôi đi tới Kim Kỳ.”

Không phải chứ? Tôi chỉ là một tiểu lâu la, đâu có giống ngài là ông chủ hào phóng vung tiền như rác đâu, tôi chỉ muốn an ổn ăn tốt ba bữa cơm thôi không được sao? Kim Kỳ là chốn ăn chơi nổi tiếng ở thành phố M, theo như truyền thuyết kể thì sau khi ông chủ nơi đó trở về cõi tiên, người kế nhiệm chỉ là 1 tiểu tử mới 25 tuổi, vì thế, cổ phiếu của Kim Kỳ trong hai tuần gần đây sụt giảm liên tục.

“Đi làm gì?” Tôi run run hỏi.

“Ăn cơm với khách hàng.” Hắn liếc nhìn bộ dáng không tình nguyện của tôi.

“Vẫn là lão tổng lần trước sao?” Lòng tôi vẫn còn sợ hãi, cùng Du Phái ăn cơm, một chút cảm giác an toàn cũng không có, hắn ở nước ngoài về, tiếp xúc lâu với bầu không khí rộng rãi thoải mái, làm sao có thể lĩnh hội được văn hóa bàn ăn to lớn uyên bác của chúng tôi cơ chứ?

“Lần này là gặp một người phụ nữ vô cùng thành đạt, tôi mang cô theo là để cho cô có cơ hội học hỏi, nhìn xem có ai giống như cô không, chẳng có tí chí lớn nào cả.” Hắn tức giận vì tôi không tỏ ra cảm kích.

Tôi tự biết giọng nói dao động của mình đã chọc giận hắn, thế nên ngượng ngùng mở miệng: “Đa tạ Du tổng có lòng tốt dẫn dắt.”

Tôi vẫn không rõ, vì sao Tiểu Mẫn lại tỏ ra sung bái hắn như thần thánh như vậy chứ, ngu ngốc cũng biết hắn lấy tôi làm bùn loãng trát tường? Rõ ràng là có họ hàng với gia Cát Lượng mà.

Đây là một người phụ nữ năm mươi tuổi thành đạt, bởi vì sự nghiệp mà đã đánh mất rất nhiều thứ, ví dụ như tình yêu, gia đình và diện mạo. Trên mạng những lời đồn đãi về bà ta lan tràn khắp nơi. Tôi nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của bà ta, trong lòng thầm thở dài.

Bà ta đối với tôi cũng không tỏ ra xem trọng, liên tiếp gây khó dễ chưa nói, còn giáp thương đá bóng* chỉ tang dụ hờ*, giống như hận không thể chỉ thẳng vào cái mũi trên mặt tôi mà mắng tôi là một con ký sinh trùng dựa vào cha mẹ, dựa vào chồng để tồn tại.

(*Giáp thương đá bóng: chỉ trong lời nói ẩn giấu châm biếm, mỉa mai. Chỉ tang dụ hờ, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói bóng gió để chửi mắng người khác)

Tôi rất thần nhiên đáp lại, vừa đúng lý hợp tình lại vừa tỏ ra không hề sợ hãi: “Đó là do bác không dựa vào thôi. Bác rời nhà bỏ con như vậy, không quan tâm bất cứ thứ gì khác mà chỉ cố tạo ra một đồng sự nghiệp, cuối cùng con gái của bác có cảm kích bác không? Chồng của bác cảm thấy kiêu ngạo sao? Năm tháng thời gian có thể bỏ qua cho bác sao?”

Sắc mặt bà ta xanh trắng: “Du tổng, đây là kiểu nhân tài mới của quý công ty hả? Tại sao lại không có chí lớn thế hả, chỉ hợp về nhà mà giúp chồng dạy con.”

Tôi không thèm để ý cái liếc mắt cùng nháy mắt liên tục của Du Phái, lập tức đứng lên: “Cháu quả thật không có khả năng chu toàn mọi việc, nhưng giúp chồng dạy con còn tốt hơn nhiều so với sống cô độc suốt quãng đời còn lại!” Đành tổn hại lễ tiết, phát tay áo rời đi.

Vừa mới bước qua cửa, tôi đã phải dựa vào vách tường thở hổn hển, kỳ thật lúc đầu cũng không tức giận lắm, biết người ta phần lớn thành công là nhờ vào mồm mép chanh chua, tự cao tự đại coi mọi người là con kiến. Nhưng câu nói đó của bà ta: “”Cô nếu không chịu cố gắng phấn đấu sẽ chẳng khác nào Tần Y Y, chỉ

có thể dựa vào đàn ông mà bước lên ” đã châm ngòi nổ, tôi không chịu nổi ai đó đem tôi ra so sánh với con người đáng khinh bỉ ấy, người ta xem thường Tần Y Y cùng những người bên cạnh cô ta, sẽ làm tôi cảm thấy bản thân dơ bẩn giống cô ta.

Phía trước bỗng có người giơ ngón tay cái lên cười với tôi, tôi tập trung nhìn liền giật nảy mình: “Vương Kỳ? Sao anh lại ở đây?”

Trong khoảng thời gian ngắn không còn nghĩ tới việc xấu hổ lúc này, hắn cười nói hớn hở: “Tại sao anh lại không thể ở đây chứ? Thật không nhận ra em, ngày trước luôn là bộ dạng dễ bị bắt nạt, sao bây giờ lại toàn là lời nói hùng hổ châm chọc thế?”

Tôi ngượng ngùng cười: “Em không phát uy là do không có ai trêu chọc em, nhưng nếu đã cố tình chọc tới em, em sẽ làm cho người ta chịu không nổi đâu .”

Hắn cười ha ha: “Anh ngồi ngay bên cạnh, có muốn qua cùng uống tách cà phê không ?.”

“Uống làm gì? Mời em ăn cơm đi, em đói dẹp bụng rồi.” Đại thù đã báo, tôi với hắn thực ra cũng không có quá nhiều mối hận cũ, nên chỉ chốc lát sau lại là bạn bè thân thiết giống như trước kia.

“Đúng rồi, em có biết Vu thư kí bị giáng chức không?” Hắn hí hửng lại hỏi, kỳ thật nếu chân thành nói chuyện, bộ dạng hắn cũng không tồi, ngọc thụ lâm phong, mày rậm mắt to, khí chất lớn như ánh mặt trời. Lúc cười lộ lên lại giống như đứa trẻ ngây thơ, khoe miệng cong cong.

“Biết chứ.” Sao tôi lại có thể không biết?

“Có phải được giải hận hay không?”

“Cũng tạm, mà sao anh lại ở đây thế? Cũng là tới tiếp khách ăn cơm sao?” Lòng tôi sinh ra tò mò.

“Anh chưa nói cho em biết nơi này là của nhà anh mở sao?”

“Hả? Anh chính là tên phá gia chi tử trong truyền thuyết sao?” Tôi nhất thời kích động, lỡ lời nói ra.

Ánh mắt hắn buồn bã, cúi đầu: “Đúng vậy, nếu lúc trẻ sớm tu tỉnh sớm một chút có lẽ sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy.”

“Xin lỗi, em không nên nói tới việc này. Anh bây giờ vẫn ổn chứ?”

“Không sao, mà hôm nay thật vất vả gặp được bạn cũ, nên không say không về!” Hắn thịnh tình rót rượu, tôi đành phải dùng lời nói uyển chuyển từ chối:

“Anh biết mà , em không thể uống rượu...”

“Cái này là không nể mặt nha? Đã lâu như vậy không gặp nhau, lúc trước bởi vì chuyện của Vu Dung Dung mà tình cảm rạn nứt, hiện tại cũng không thêm bồi thường một chút hả?”

Tôi không nói gì, việc này uống một chén rượu liền có thể bồi thường sao?

Nhìn ra tâm tình hắn không tốt, không đành lòng phớt lờ ý tứ của hắn: “Em uống một chén hồng rượu thôi, được không? Vì mối quan hệ trước kia của chúng ta cộng ly! Cũng chúc anh sớm gặp được cơ sòng dữ, giúp cho sự nghiệp gia đình anh nhanh thoát ly được hoàn cảnh khó khăn, lại náo nhiệt một lần nữa.” Sau đấy, tôi nâng chén.

“Một chén đủ làm sao được? Uống say anh sẽ chịu trách nhiệm đưa em về nhà.” Bộ dạng hắn vẫn như trước kia, không chỗ nào cố kỵ. Tôi tựa hồ trở lại thời điểm năm thứ hai đại học, trong lòng có một loại hoài niệm được lên men, thúc giục tôi phải quý trọng lấy giờ khắc này.

Vương Kỳ thật ra là người tốt, tuy rằng thành tích học tập của hắn không quá lý tưởng, nhưng ngày trước đã từng nuôi giấc mộng làm nhà văn. Chỉ là lúc trước không ngờ rằng lại cướp đi trái tim của cô gái Vu Dung Dung. Vu Dung Dung mặt trái xoan, mày liễu môi anh đào, một đôi mắt to linh động, quả nhiên là xinh đẹp như vẽ. Nhưng hắn luôn kiên trì lập trường của chính mình, không thích thì sẽ không đi gây tai họa, cho nên đối với Dung Dung si tình làm như không thấy, đối của tấm chân tình mà cô gái đó thổ lộ cũng cự tuyệt.

Theo lời kể đứt quãng của hắn, tôi mới biết được hắn vừa thành lập một tòa soạn, chỉ có mấy nhân viên. Khả năng là vào thời điểm đấy, giấc mơ vừa mới được bắt đầu, đã bị sự thật đả kích tới tan tác thương tích đầy mình. Hắn có vẻ rất suy sụp tinh thần ủ rũ.

Nhưng bị thương hơn là con muốn nuôi mà cha mẹ không thể chờ, khi bắt đầu đi học hắn phản nghịch cùng bố chiến tranh lạnh, cha con đều quật cường giống nhau làm cho sự xa cách như cái hào càng đào càng sâu. Mà vận mệnh, khi hắn còn chưa hiểu ra thì đã mất đi...

Tôi gần như đã hơi thích hắn khi ngồi nói chuyện cùng, thế nên tán gẫu càng lúc càng nhiều, không khí càng ngày càng hòa hợp, sau đó, tôi bất tri bất giác cũng càng uống càng không có yên lòng ...

Quả thật đầu óc đã có chút mơ hồ, người cũng bắt đầu đổ trái ngược phải, bằng không làm sao tôi lại có thể nghe thấy giọng nói trầm thấp của Vương Kỳ kể chuyện, như nữ quỷ trong Liêu trai chí dị, bị ai thăm thương, lên án kẻ thay lòng đổi dạ chứ?

Câu chuyện tưởng chỉ như như gió thoảng qua, nhưng thật sự sóng to gió lớn, khi ấy tôi còn chưa cảm thấy gì, nó sẽ ở lúc tôi xoay người ra khỏi cửa, thời cơ mà động, gương cái miệng to như chậu máu, đem tôi cắn nuốt ngay cả xương cốt cũng không còn.

57. Chương 57

Chương 57: Cơn gió muộn (hạ) . . .

Cuối cùng xảy ra chuyện gì tôi một chút cũng không còn nhớ nổi, bên tai chỉ nghe thấy tiếng sấm sét gầm rú, hỗn loạn nhốn nháo, như kiểu có pháo đốt nổ vang tại bên cạnh, làm cho lỗ tai tôi cứ ong ong, cứ như có hàng trăm con ong mật đậu vào, đuổi thế nào cũng không đi.

Tôi không thể không xua tay mở miệng ngăn lại: “Tiểu Kỳ, quả nhiên nhiều năm như vậy, anh vẫn không sửa được bản tính xù lông...” Trước kia hắn cũng như thế, một chút chuyện nhỏ cũng có thể bị hắn phóng đại thành to, như người ta hay nói, thì như bác sĩ lòng dạ hiểm độc trong bệnh viện.

Nhưng có điều rất kỳ quái đó là tính tình hắn đột nhiên kém đi, tôi mới trêu chọc một ít mà đã không chịu nổi, đặt tôi xuống đất, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Tôi nổi nóng, nghiêng ngã đi trên đường, ánh mắt không dừng trên một điểm cố định: “Em sai rồi được chưa? Tại sao anh lại giống vị kia nhà em đến như vậy, tính tình vừa thối lại vừa quái đản!”

Vừa mới dứt lời, đi chưa được mấy bước, do tác dụng của rượu, cả người tôi không còn chút sức lực nào, thân mình nhũn ra ngã xuống...

Một giấc mơ vừa dài lại vừa ngọt ngào, trong mộng quả thực là ấm áp đẹp đẽ như truyện thiếu nhi. Tôi chuyển mình tỉnh giấc, trong đầu cảm giác đau đớn giống dây đàn đang đứt ra. Đang ở trong phòng của mình, rèm cửa sổ mở ra một nửa, vừa nhìn có thể thấy ánh mặt trời sáng sủa đầu mùa đông. Dì Lưu bước tới cửa, trên tay đang cầm một cái bát: “Phu nhân, cô cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

“Cháu chỉ chút uống rượu thôi, cũng không phải là sinh bệnh mà...” Tôi vừa đỡ lấy canh giải rượu vừa nói đùa.

“Cô uống rượu, nhưng tiên sinh vì cô mà sinh bệnh.”

“Cái gì? !” Tôi sợ tới mức sắc mặt một ngum ở ngay cổ họng, mặt trở nên đỏ bừng.

“Ngày hôm qua lúc đưa cô trở về sắc mặt cậu ấy rất khó coi, đem cô giao cho tôi sau đó liền ở lì luôn trong phòng, không thèm để ý, cũng chẳng chịu gặp ai, không phải bị bệnh thì là gì?” Lý luận của dì Lưu rất có sức thuyết phục.

Ngày hôm qua là hắn tới đón tôi sao? Vì sao tôi chẳng nhớ tí gì?

Tôi rón ra rón rén đi đến cửa phòng hắt, gõ gõ, không phản ứng? Tôi lại gõ gõ...

” Cút ngay!” giọng nói của hắt nóng nảy như dã thú.

Tôi tự an ủi chính mình, tôi chính là mỹ nữ Bối Nhi cứu vớt dã thú...

“Là em.” Tôi hồi hộp mở miệng.

Không có tiếng động gì...

“Anh có khỏe không? Không thoải mái sao?” Tôi thu hết can đảm giả vờ hỏi, kỳ thật trong lòng biết rất rõ nguyên nhân hắt như vậy .

Tiếp tục vẫn chẳng có động tĩnh...

“Chuyện tối qua...” Tôi còn chưa kịp nói xong, cửa liền mở ra. Giọng nói hắt hung ác mở miệng: “Cô theo tôi vào đây!”

Giờ tôi mới nhìn thấy bộ dạng vô cùng lôi thôi xưa nay chưa từng có của hắt, râu hình như là mấy ngày không cạo, lộ ra một vài sợi màu xanh đen, nhìn càng thêm khí phách cùng quyến rũ. Hốc mắt trũng sâu, rõ ràng là mấy ngày chưa được nghỉ ngơi. Lòng tôi giống bị người ta quất ột roi. Cười hì hì: “Em...”

Tôi phát hiện việc hắt không thêm để ý cắt ngang lời người khác nói thật là không có đạo đức: “Tại sao cô cũng như vậy? !”

Tôi ngẩng đầu nghi hoặc: “Cũng như thế nào?”

Hắt nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt nổi trận lôi đình, tàn nhẫn như là ngọn lửa lớn muốn đốt cháy hết thấy.

“Giống như mẹ cô, kẻ không biết liêm sỉ! Luôn luôn chỉ biết lật lọng câu dẫn hết người này đến người khác! Để lên vị trí cao hơn, cho tới bây giờ cũng không thêm quan tâm đạo đức tôn nghiêm liêm sỉ là gì!” Hắt tức giận nói xong, cộng với việc chọn lọc từ ngữ kịch liệt khiến cho khí thế càng thêm bức người.

Tôi nghe không hiểu ý của hắt, cả người đều hoảng sợ : “Rốt cuộc làm sao vậy? Mẹ làm sao? Đúng rồi, ngày hôm qua bà xuất viện, em chưa kịp tới thăm.” Trong lòng lại dấy lên một cảm giác sợ hãi trước nay chưa có.

“Mẹ? Cô còn có mặt mũi kêu bà là mẹ sao? Mẹ để cô làm hại bà còn chưa đủ sao? Uống thuốc ngủ, cắt cổ tay? Còn chưa đủ sao? Vì sao lại là cô? Vì sao bà lại thích cô chứ? Đúng rồi, bà vẫn không biết, không biết cô chính là con của loại yêu tinh kia, bà không biết cô cũng là một con yêu tinh... Đem tất cả mọi người lừa bịp ... Lừa bịp ...” Giọng nói của hắt thấp dần, cũng khàn khàn hơn trước, hai tay nắm lấy mái tóc được cắt tỉa tỉ mỉ, giống như khí lực chậm rãi tan hết, giống như thấy được ánh hào quang chói lọi sau khi một màn sương mù dày đặc ùn ùn kéo tới...

Miệng vết thương đã đóng vảy lại một lần nữa bị vạch trần một cách tàn nhẫn và đẫm máu, hắt không biết, kỳ thật khi đó tôi đã gần như hiểu ra nội tình bên trong...

Quả thật tôi rất ít khi xem phim Hàn Quốc, ngoại trừ phim “Tiệm chụp hình tháng tám” thì thực sự rất ít xem. Gần đây trong lúc nhàm chán nhất xem bộ phim tình cảm xúc động áo cưới . Ban đầu thật không hiểu vì sao sau khi con gái chết người mẹ dù biết rất rõ nhưng vẫn dùng hết sức của thân thể gầy còm đứng ở trước cửa phòng bệnh, ngăn cản mọi người đi vào...

Bắt đầu còn tưởng rằng cô ấy chẳng qua chỉ là tự lừa dối mình mà thôi, hóa ra là cô ấy sợ hãi, sợ hãi có người nào đó, dùng giọng nói cô ấy có thể nghe, dùng vẻ mặt cô ấy có thể nhìn, dùng sự bi thương cô ấy có thể cảm nhận được, để nói cho cô ấy biết sự thật thảm khốc...

Lần đầu tiên bị tổn thương vĩnh viễn không phải là điều đau đớn nhất, làm ta tưởng nhầm rằng một lần nữa nó lại phát triển thành một miếng thịt mới, làm ta tưởng nhầm rằng nó đã khôi phục lại như lúc ban đầu, làm ta tưởng nhầm rằng nó sẽ không đau đớn đến mức không chịu nổi thêm một lần nữa

Nhưng trong lúc lơ đãng thì một vết thật nhỏ đã nứt ra, lại khiến cho ta thấy thống khổ khắc sâu gấp trăm lần so với lần trước, bóc lớp vảy trên miệng vết thương ra, hóa ra chính là ở chỗ này, càng trở nên ghê gớm đau khổ, làm cho người ta không chịu đựng được...

Tôi yên lặng đứng ở cửa phòng của hắn, sau lui đi ra, nước mắt rơi đầy mặt. Làm sao có thể như thế này?

Bố đang ngồi trên bãi cỏ ở trại an dưỡng nghịch bóng cùng một cậu bé. Ông cười giống như một đứa trẻ, nhưng, ai có thể nói cho tôi biết, chuyện phức tạp rối rắm như len sợi bị rối này là do người nào đó chỉ không để ý trong nháy mắt đã xảy ra ư? Vận mệnh trở tay nhanh như mưa rào ập đến, dễ dàng khiến cho cuộc đời tôi gần như đã chạm được vào hạnh phúc, lại giống như pháo hoa, như sao băng, trong nháy mắt liền trôi mất, sụp đổ...

Tôi ở phía xa xem cảnh tượng già trẻ vui vẻ, khóc òa lên, giống như mưa dầm mùa lũ chảy xuôi xuống dưới chẳng chút đáng giá, khi tới miệng, đúng là cảm thấy được vị mặn chát cực điểm trên thế giới này....

Về nhà, à không, phải nói là nhà của Quan Ứng Thư, không thấy dấu vết của con Tuyết Nhi, chắc là lại không cốt khí, vui mừng đi theo chó nhà hàng xóm bên cạnh rồi.

Trong phòng là trang giấy trắng quen mắt nằm trên bàn, đặt ở dưới chiếc đồng hồ báo thức hình con búp bê của tôi, bên cạnh còn có cái túi gì đó. Gió nhẹ theo cửa sổ thổi vào, hơi hơi nhếch lên một góc, bỗng nhiên gió lớn giấy bay, lượn trên không trung mấy vòng...

Giống như ngày ấy trong nháy mắt Quan Ứng Thư đẩy cửa bước vào nhà hàng đồ uống lạnh, tay áo màu đen tung bay, không giống người bình thường. Ngược lại như tử thần thao túng trong tay quyền sinh quyền sát của tất cả mọi vật trên thế gian. Hoặc là thời điểm đó hắn mang theo vòng hào quang, không chỉ là đi vào nhà hàng đồ uống một cách bình thường, mà giây phút ấy cũng đi vào trái tim của tôi một cách rất bình thường.

Chúng tôi tự nguyện tạo ra hợp đồng, mọi điều đều rõ ràng, trách nhiệm nghĩa vụ mọi thứ được xác minh theo pháp luật, nghiêm nhiên là đã được luật sư công nhận. Khi đó tôi ký gấp, thậm chí cũng không cần nhắc kỹ lưỡng. Sau đó, nó vẫn nằm trong tay Quan Ứng Thư, tôi càng không có cơ hội nhìn thấy, nếu hắn ở một lúc nào đấy thực đáng khinh sửa chữa lại hợp đồng, tôi cũng chẳng thể biết được.

Tôi không biết hiện giờ trong đó viết cái gì, may mắn không phải đơn ly hôn sao? Hay tiếc nuối không phải đơn ly hôn? Bản thân tôi cũng không rõ ràng lắm.

Trúc Diệp luôn chê tôi quá mức vô tâm, cái gì cũng không giữ ở trong lòng, thật ra cô ấy không biết, trong lòng tôi có rất nhiều chuyện, cho nên hiện tại, không phải không giữ, mà là giữ không được.

Bắt đầu từ lúc tôi còn nhỏ, tôi luôn ôm một khát khao được có mẹ, như là một cảnh trong mơ khó có thể thực hiện. Hoặc giống như núi cao xa tít phía chân trời, xa không thể leo tới. Khi lớn lên, vì lòng hư vinh, bị lũ bạn học châm biếm nên đem tức giận trút hết lên lên người bố, nói năng mạnh mẽ chất vấn giống như ông chủ nhỏ: “Bố, mẹ con có phải là bị bố đuổi đi không?!”

Đó là bởi vì tôi cũng không biết ai đó phao tin tức vĩa hè rằng bố của cậu bé ít nói nhà bên vô cùng bạo lực, đuổi mẹ cậu ấy tới một nơi thật xa. Khi nói chuyện cũ cô bé kể chuyện còn rất phối hợp tâm tình nhìn về nơi xa, giống như thật sự có thể nhìn thấy bóng dáng của người mẹ đáng thương phía chân trời...

Bố lúc ấy luôn tay luôn chân không ngừng vừa nấu cơm vừa biện bạch lấy lệ: “Bố có thể làm chuyện xấu đó sao? Mẹ con chẳng qua là đi chơi tới một nơi xa, bây giờ đang lạc đường, nhưng mà mẹ sẽ tìm được đường trở về thôi, ngoan, giúp bố đem đĩa rau diếp này để lên trên bàn đi.” Sau đó một bàn tay lẫn mùi khói dầu phất qua mặt tôi, mang theo những vết chai thô ráp xù xì.

Trong suy nghĩ vô số lần của tôi là hình ảnh mẹ trào non lợi suốt trở về, vui mừng ôm chặt tôi vào ngực, ngày đó tất cả là ánh mặt trời trong suốt mềm nhẹ, mà trên người mẹ lấp lăm mồ hôi, giống như thủy tinh trong sáng linh lung rơi xuống, tản ra hương vị chỉ thuộc về mẹ tôi.

.....

Túi giấy được mở ra, trong đó tất cả đều là ảnh chụp của người phụ nữ đó. Ban ngày, ban đêm, khắp người đều là đồ trang sức trang nhã, tao nhã quyến rũ. Thời điểm cúi đầu suy tư, mấy sợi tóc bên tai hơi hơi bay lên, lộ ra cái cổ thon dài đẹp đẽ. Những vì sao vây xung quanh càng làm nổi bật lên vẻ diễm lệ bức người, trong ánh mắt là lãnh đạm hờ hững gợi cảm giác khó nắm bắt...

Người như vậy, thật sự có quan hệ với tôi sao?

Nếu thế, tôi tình nguyện giống như Tôn Ngộ Không, do trời sinh đất nuôi...

58. Chương 58

Chương 58: Hương mai ngào ngạt (thượng)

Đêm trước lễ Noel là thứ Sáu, bầu trời âm u giống như bị một chiếc chăn bông ẩm ướt thật dày phủ lấy, khiến người ta hít thở cũng khó khăn. Tuyết trắng lãng mạn muôn người chờ đợi thì lại chậm chạp không đến. Tôi ngồi dựa vào ghế sau xe, vô tình nhìn thấy một đôi vợ chồng trẻ tuổi giữa hàng ngàn hàng vạn cái xe đang kẹt lại. Không hề chau mày, không oán giận mấy ngày liền, cũng không giận dữ mắng mỏ giao thông, bọn họ nhàn hạ thoải mái chơi trò chơi. Trên mặt tươi cười chói lọi như hoa nở ngày xuân, mơ hồ trong lúc đó còn nghe thấy câu hỏi nũng nịu: anh chọn nói thật hay mạo hiểm.

Tựa hồ sau khi hắn đưa tôi giấy kết quả so sánh DNA của tôi và Tần Y Y giống nhau chúng tôi không nói chuyện nhiều nữa. Di Lữ tất nhiên là không biết gì, chỉ nghĩ rằng vợ chồng son cãi nhau giận dỗi bình thường, năm lần bảy lượt ẩn ý bảo tôi nhường nhịn tòa băng sơn kia. Tôi tự biết chuyện giữa hai chúng tôi cho tới bây giờ không thể quay về như cũ nữa, nhiều lần chỉ đành cười khổ nói sang chuyện khác.

Kỳ thật như vậy cũng không phải không tốt, không có ai cả ngày đùa bỡn tôi, không ai hồ to quá nhỏ, không ai soi mói ghét bỏ tài nấu nướng của tôi... Tôi như con chim xỏ lồng, như truy binh thoát khỏi quân địch, như nông nô trở thành địa chủ, nhưng vì sao ngực tôi, như đột nhiên bị thiếu mất một miếng? Là bị con điều hầu ngâm tới chỗ Phật tổ rồi sao?

Vận mệnh đã chứng minh rằng mưu kế thâm sâu nhất chính là bình bất yếm trá. Kẻ giỏi tập kích có thể làm cho kẻ giỏi phòng bị không kịp trở tay. Những thứ mà chúng tôi sợ hãi, không nghĩ đối mặt luôn khua chiêng gõ mõ bắt chúng tôi tiếp tục diễn trò, không chấp nhận cho chúng tôi nửa điểm hòa hoãn.

Kỳ thật cơ hội nhìn thấy hắn ít đến đáng thương, ở nhà căn bản không gặp được mặt, như là hai người một kẻ thích đi đông một kẻ thích quẹo tây vậy, luôn luôn có một bức tường chia cách, ở chung lâu như vậy, hóa ra giờ mới biết, mỗi ngày tôi phải nghe động tĩnh của hắn mới có thể đi vào giấc mộng... Ở công ty mỗi lần đều là vân hợp cảnh theo, tầng tầng che chắn như hoàng đế vi hành thời cổ đại, muốn gặp còn khó hơn lên trời.

Trong xe radio đang phát một ca khúc của một ca sĩ mới nào đó tôi cũng không biết tên. Giọng nam trầm thấp uyển chuyển hơi khàn khàn vờn quanh xe, bi tình từng đợt từng đợt, "Mùa đông này không có cho tôi niềm vui, không có em ở bên cạnh..." . Tôi nghe mà buồn nôn, nôn khan một lúc.

Lái xe Trần sẵn sàng đưa cho tôi khăn tay: "Phu nhân làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chắc là đêm qua ăn sữa chua quá thời hạn ." Tôi không tâm tình nói chuyện.

Bố mẹ Tiểu Mẫn có vẻ cực phẩm, đêm giáng sinh an bài cô ấy đi xem mắt. Cô quyết miệng hướng tôi oán giận: "Thật muốn thời gian quay lại bốn năm, chị bằng tuổi em thì tốt. Lần trước gặp phải một người cả trong lẫn ngoài đều là tiền sĩ, kết quả lỗ mũi hướng lên trời! Người lần này càng thêm mơ hồ, cái gì mà người bằng gắm mặt nở hoa, còn chu lang cổ khúc? Mẹ chị chắc vừa đọc hết một quyển từ điển thành ngữ."

"Đi một chút thôi, nếu không tốt thì coi như được ăn tiệc vào đêm giáng sinh chứ sao." Tôi thiện ý an ủi.

"Thối đời bây giờ người tôi không giống như cổ nhân, hiện tại thân cận phổ biến chế độ AA, quen nhau chán chê rồi thì đơn giản trốn." Cô ấy vừa nhíu mày vừa nói ầu ầu nói tả.

(chế độ AA: khi cả hai vợ chồng đều phần đầu cùng nhau làm việc, mua nhà, chia sẻ mọi chi phí trong cuộc sống gia đình nhưng lại độc lập về tài chính, không ai phụ thuộc vào ai. Đây cũng là quan niệm về cuộc sống hôn nhân mà hiện nay nhiều cặp đôi trẻ đều chọn lựa.)

Tôi nhìn thấy đôi môi đỏ sẫm của cô ấy là lại thấy buồn nôn, chạy thẳng vào toilet. Cô đi sát theo sau, không nhẹ không nặng trên choker: “Em mang thai đấy à? Chuyện tình một đêm hả? One night stand?”

Tôi nghe thấy câu này như người mơ bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trong lòng lặng yên suy tính, dĩ cả đã hơn một tháng không có tới xem tôi, tôi còn tưởng là do áp lực tâm lý, cũng không để ý nhiều lắm.

“Làm sao có thể, em là con ngoan của bố mà.” Tôi đáp mà lòng đầy kinh hãi.

“Có cho em cũng không dám. Vậy tối hôm nay theo chị đi xem mắt nha?” Cô ấy bấu víu lấy tay áo tôi mà lắc khiến tôi một hồi chóng mặt.

“Chỉ sợ không được, em có việc bận mất rồi.” Tôi vội vàng cự tuyệt.

Cũng may gần đây tôi thật sự chuyên tâm vào công việc, không để tâm đến những chuyện khác, Du Phái không có biến thái bắt ép tôi tăng ca, nên tôi cứ thế mà trực tiếp chạy thoát thân.

Tùy tiện tìm một cái lý do lấy lệ với tài xế Trần, tôi vội vàng gọi một xe taxi thẳng hướng đến bệnh viện.

Giao thông giờ tan tầm thật làm cho người ta oán hận, tim tôi cứ đập thình thịch không ngừng. Tôi sợ hãi, thực sợ hãi sau khi Quan Ứng Thư biết chuyện hẳn sẽ giận dữ kéo tôi đi xoa sạch mầm sống vừa mới nảy sinh này.

Mà không chỉ là sợ hãi, còn có lưỡng lự. Phải hết năm sau tôi mới 23 tuổi, tôi có đủ năng lực nuôi nấng đứa bé này sao? Tất cả những vấn đề này cứ tựa như những chùm dây leo bủa vây lấy tâm trí tôi. Tôi mê mang nhìn bốn phía, liệu có ai có thể bày cho tôi một cái kế sách vẹn toàn không?

Tôi còn chưa đi đến được cái cửa kính của bệnh viện đồ sộ đã bị chặn lại bởi âm thanh của ác ma.

Tôi chậm chạp quay người lại, đối diện chính là Quan Ứng Thư đang đi về phía tôi với khí thế ngựa sắp ra trận, vả mặt vô cùng căm phẫn ...

Tôi biết sẽ là như thế này, tôi biết mà...

Trên cả quãng đường xe chạy về nhà, hẳn gắt gao nắm chặt tay tôi, hung tợn trừng mắt nhìn tôi, chẳng nói câu nào. Trong lòng tôi sợ hãi đến cực điểm, ánh mắt lóe sáng không ngừng, ý đồ mở miệng van cầu hẳn buông tha cho chúng tôi, mong hẳn có thể lòng từ bi bỏ qua cho đứa trẻ không được tán thành của chúng tôi ...

Đứa bé này, tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay. Tôi không biết Tần Y Y lúc trước bỏ rơi tôi là vì cái gì, cũng không biết Dụ Hà vì đại nghĩa diệt thân như vậy để làm gì. Tôi chỉ biết, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi tuyệt sẽ không buông tay...

Vừa mới tiến vào phòng, hẳn đã đem tôi vút mạnh lên giường, nổi trận lôi đình mà bóp lấy cổ tôi: “Mạc Nhan Hình, sao cô dám? Sao cô lại dám nhẫn tâm như cô ta!”

Tôi còn chưa kịp nắm bắt được đại ý từ trong những câu chỉ trích của hẳn, hẳn đã đá cửa mà rời đi.

“Từ hôm nay trở đi, không có lệnh của tôi, ai cũng không được để cô ấy ra ngoài!” Chỉ nghe thấy tiếng rống giận vang trời của hẳn.

Tôi lúc này mới bật cười, thì ra hẳn cũng coi trọng đứa trẻ này. Đúng là ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc...

Sau đó chính là quãng thời gian dài đến ... vô tận mà tôi bị nhốt.

Mỗi ngày đều có cả đồ ăn phong phú, dinh dưỡng đầy đủ được đưa đến. Mỗi ngày buổi tối đều có người đến giúp tôi đo nhiệt độ cơ thể, huyết áp, còn có cả người cố vấn tâm lý.

Tôi không thích ứng được tẹo nào, khẩu vị cũng vô cùng tốt, ăn liền nôn, nôn ra lại ăn tiếp...

“Ừ, mang thai đã được 5 tuần rồi. Có thấy khó chịu gì không?” Bác sĩ mặc áo khoác trắng mặt mũi hiền lành hỏi.

“Chỉ là ăn lại nôn, nôn ra lại ăn lại, ăn tiếp lại nôn nữa...” Lòng tôi cố gắng duy trì thoải mái.

Ông trầm tư nói: “Tôi kê cho cô một ít Vitamin B, có thể làm hết tình trạng nôn nghén của cô.”

Tôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ánh mắt liên tục liếc về hướng đại BOSS.

Số lần đi toilet buổi tối rõ ràng tăng nhiều, tôi một lần không cẩn thận sẩy chân vấp phải thùng sữa chua, phát ra một tiếng động khe khẽ.

Cửa phòng mở ra, đại BOSS vẻ mặt nôn nóng đứng ở cửa, nhíu mày nhìn tôi.

Tôi làm như không có việc gì đối với hắn nhún vai: “Đá phải thùng sữa chua.”

Có người trốn ở trong toilet cười đến chảy nước mắt ...

59. Chương 59

Chương 59: Hương mai ngào ngạt (trung) . . .

Trận tuyết đầu tiên chậm rãi rơi xuống đất vào buổi đêm chuyển giao giữa năm cũ và năm mới. Sáng sớm lúc kéo rèm cửa sổ ra liền nhìn thấy trên trời dưới đất đều phủ một màu trắng xóa, mắt tôi sáng rực lên. Vốn là cảnh đẹp ý vui tinh khiết trong trẻo, nháy mắt, lại bởi vì người nào đó điều động nhân lực gọi đến một đồng tinh anh làm vệ sĩ cùng sửa chữa cái hàng rào bằng sắt xung quanh cửa sổ làm cho người ta mất hết cả hứng.

Cũng không phải tử tù mà...

Giấy chung quy là gói không được lửa, năm mới cũng đã bắt đầu được một ngày. Mẹ chồng văn phong đập tuyết tới, đầu tiên khuôn mặt hiền lành đó nhẹ nhàng sờ soạng tôi từ đầu đến chân, sau đó rơi lệ liên tục kích động ôm tôi khiến tôi không biết làm sao. Nhưng ngay sau đó lại lập tức thay đổi sắc mặt hấp tấp gọi Ứng Thư vào thư phòng.

Trong lòng tôi vừa cảm động vừa áy náy, trong chuyện này người sai duy nhất chỉ có Tần Y Y mà thôi. Tra tấn mẹ chồng nhiều năm như vậy, làm Quan Ứng Thư thay đổi lớn như thế. Cho nên hiện tại, tôi chẳng sợ Quan Ứng Thư ghét bỏ tôi, giữ khoảng cách với tôi, bắt ép tôi phải bỏ đứa bé trong bụng, tôi cũng không có câu oán hận, tất cả đều là vì chuộc lỗi...

Trong phòng rất ấm áp, tôi chỉ đi tất, tay mèo chân mèo tinh tế tinh rón rén đi tới trước cửa thư phòng, lỗ tai còn chưa kịp dán lên cửa thì phía sau liền thỉnh thoảng vang lên tiếng nói, làm tôi sợ tới mức ba hồn bảy vía.

“Phu nhân, cháo vừa hầm xong, ăn một ít đi.” Dì Lưu vì tôi gần đây hay soi mói, phỏng chừng đã chết không ít tế bào não.

Phụ nữ có thai luôn có thể có các loại yêu cầu để gây sự với người khác, tôi không từ chối cầm lấy cái bát. Chỉ là lưu lại một câu: “Cháu muốn Quan Ứng Thư dứt cho cháu.” Sau đó dưới vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trối của bà tôi thản nhiên xoay người rời đi.

Lúc Quan Ứng Thư bừng mắt thức ăn lên tôi đang ngồi dưới đất chơi ghép hình, chơi rất là vui, nhưng mắt cũng bị mờ, không tới trong chớp lát tôi cảm thấy mắt hoa hết cả lên.

Hắn cứng rắn đưa qua, tôi mí mắt cũng không thêm nâng: “Không có tay.”

“Mạc Nhan Hình, anh xin em đừng có ép buộc anh!” Ngửi khí của hắn không khác gì gió lớn đang thổi vù vù bên ngoài, xen lẫn hơi lạnh thấm vào người, nhưng tôi dưới sự rèn luyện bền bỉ đã trở thành kim cương rồi.

“Là em ép buộc sao? Đây chính là con anh yêu cầu!” Một tay tôi vỗ bụng, mặt không thay đổi vu oan giáng họa.

Hắn nắm chặt tay, một lúc sau mặt mày cũng trở nên nhu hòa hơn. Tôi cũng ngằm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng không đánh cược sai.

“Tại sao anh muốn nhốt em, còn làm hàng rào sắt xung quanh cửa sổ. Ngoài cửa vệ sĩ tầng tầng lớp lớp, không khác gì chiến sĩ bảo vệ biên cương hả?”

“Em đi bệnh viện chỉ để xác nhận xem mình có mang thai thật hay không thôi, em trốn tránh anh bởi vì sợ anh bắt em bỏ đứa bé!” Cuối cùng tôi gần như hét lên, lời nói khẩn thiết, chỉ trích nghiêm khắc việc làm sai trái của hắn.

“Cháo sắp nguội rồi.” Hắn không phản bác cũng không phát giận, tiếng nói nhẹ nhàng đem một thìa cháo tới bên miệng tôi. Thời gian hầm rất vừa vặn, mỗi hạt gạo đều giống như bông nổ tung thành hình bông hoa. Độ đậm đà cũng vừa phải, tràn ngập toàn bộ trong phòng đều là hơi thở dịu dàng mà ấm áp.

Tuy rằng hắn không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng chính mắt tôi phát hiện bắt đầu từ ngày hôm sau cửa đã không còn vệ sĩ mặt lạnh canh gác, mà điện thoại của tôi cũng xuất hiện ở cửa phòng.

Vừa mới sạc pin thì mấy tiếng pip liên tục vang lên, tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ liên tiếp nhảy ra. Trúc Diệp, Tả San Hô, Du Phái, Tiểu Mẫn, còn có Vương Kỳ ...

Tôi suy nghĩ một lát, gọi cho Vương Kỳ đầu tiên: “Alo?”

“Làm anh sợ muốn chết, sao nhiều ngày không nghe điện thoại? Còn tưởng rằng em bốc hơi khỏi thế giới này rồi chứ?”

Tôi , bốc hơi khỏi thế giới...

“Không có, mấy ngày nay có chút việc, sau đó di động bị hỏng, chưa kịp đổi cái mới.” Tôi mặt không đổi sắc nói dối.

“Ồ, ngày đó thật ngại quá, bắt em uống nhiều rượu như vậy.” Hắn phồng chùng lại đang gãi lỗ tai.

“Không sao, sau đó xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi không rõ đại BOSS ngày đó đột nhiên đưa ra kết luận tôi cùng Tần Y Y có quan hệ huyết thống là dựa vào điểm nào.

“Không gì việc gì, chỉ là lúc anh đưa em đến phòng trên lầu thì em đã say tới bất tỉnh nhân sự. Đặt xuống giường thì lăn ra ngủ, anh vừa mới vào phòng tắm một lúc thì ngoài cửa có tiếng nổ, em hét loạn ở bên ngoài nói rằng em đi trước.” Hắn cười “Tiếng nước quá lớn nên anh không nghe rõ lắm, lúc mặc quần áo đi ra đã không thấy bóng dáng em đâu rồi. Em khỏe thật đấy, đánh vỡ được cả cửa phòng khách sạn bọn anh, lúc đầu anh còn tưởng em bị bắt cóc cơ. Nhưng bảo vệ dưới lầu nói em bị anh trai mang đi, đúng rồi, em có anh từ lúc nào thế?”

Tôi chợt hiểu ra: “Ha ha, anh họ của bà con xa.”

Sau khi cúp máy mới bắt đầu đọc tin nhắn.

“Có người đồn cậu bị đại BOSS bắt giữ? Có thật hay không?” By Trúc Diệp.

“Oa oa oa, đại ca đúng là đại ca, cái gì cũng phải đứng đầu, ngay cả sinh em bé cũng không chịu làm người phía sau.” By Tả San Hô.

“Nhan Nhan, em đi đâu vậy ? Sao không liên lạc được? Du Phái gọi n lần, em mà không đi làm hắn sẽ phát điên đấy ...” By Tiểu Mẫn.

... ..

Sau đó còn có một trang danh sách dài, tôi gửi đi một tin cho tất cả: “Tớ ở đây, đừng lo. Mọi việc đều tốt.”

Tin tức vừa gửi đi, Trúc Diệp lập tức gọi điện thoại lại : “Rốt cuộc thì cậu bị làm sao ? Tại sao ngay cả Lý Quân Thành cũng không biết tí gì, bọn mình lo lắng gần chết.”

“Không sao, tớ chỉ ở nhà ăn với uống thôi, làm gì có việc gì chứ?”

“Mang thai thật à ? Lão Quan thật đúng cỡ đưa con bảo bối của hắn thật đó, cửa trước không ra cửa sau không bước, còn cho người phong tỏa toàn bộ tin tức nữa. Hắn rốt cuộc nghĩ ra sao? Sợ người nào đó cướp ngôi thiên tử của con hắn à?” Trong giọng Trúc Diệp lộ ra khó hiểu.

“Tớ chỉ biết đó mới là Quan Ứng Thư.” Tôi thần nhiên đáp lại.

Tả San Hô gọi điện thoại như đánh bom ầm ầm kéo tới: “Nhan Nhan ơi là Nhan Nhan, cậu đúng là thâm tàng bất lộ.”

“Hả?” Tôi khó hiểu.

“Thoạt nhìn không hề có sức cạnh tranh như vậy mà lại mang thai nhanh như điện chớp ngày đi ngàn dặm.” Giọng nói cô ấy tràn đầy ảo não.

Tôi bật cười: “Chưa thấy qua giáo viên dạy văn như cậu mà cũng đá đều người khác ghê nhỉ.”

“Đúng thế mà, bọn tớ kết hôn ba năm mà ngay cả một dấu hiệu cũng không có. Các cậu thì ngược lại, chưa đến nửa năm mà đứa bé đã sắp thành hình rồi, chẳng lẽ là A Khôn không được? Thật không mạnh mẽ!” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Tôi đoán nếu những lời này mà đến lỗ tai của Hường Suất thì tối hôm nay chỉ sợ sẽ có đại chiến ba trăm hiệp lấy thân thử nghiệm chứng minh mạnh mẽ hay không ...

Run rẩy bấm số điện thoại của Du Phái, bên kia thật lâu không ai bắt máy.

Chẳng lẽ tính tình hắn gần đây đổi thành nét đẹp tâm hồn rồi = =

“Du tổng?”

“Tôi biết cô không khỏe, chú ý nghỉ ngơi đi, sau khi nghỉ phép trở về đến văn phòng tôi một chuyến.”

Chỉ thế thôi sao? Dựng lên một tấm chắn thật dày để chống mưa chống tuyết chống mưa đá, mà hắn lại chỉ như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua?

Trong giọng nói của Tiểu mẫn là lo lắng hàng thật giá thật: “Nghe nói em bị bệnh, không sao chứ? Sau khi tan làm chị đến thăm em nhé.”

“Không cần không cần, không phải bệnh nặng gì, vài ngày là khỏe thôi.” Tôi vội vàng lên tiếng cự tuyệt.

60. Chương 60

Chương 60: Mai hương ngào ngạt (hạ) . . .

“Ngày đó em cùng Vương Kỳ chỉ là uống chút rượu tự ôn chuyện, không có việc gì cả, tại sao anh lại chuyện bé xé ra to như vậy?” Tôi rất cục cựa cũng có cơ hội đi ra khỏi cửa phòng, đi vào nhà ăn. Người ngăn chặn tự do của tôi đang ngồi cách đó không xa Quan Ứng Thư, hắn thì thần nhiên uống canh, còn tôi thì kích động không yên.

“Anh biết.” Hắn trả lời ngắn gọn.

Tôi gần đây hay nóng nảy: “Biết sao? Anh biết như vậy mà còn đổ oan cho em? ! Anh chỉ biết đen mặt cãi nhau với em thôi!”

Dường như là chưa thấy bộ dạng tôi giận dữ bao giờ, dì Lưu ở phòng bếp đang định bước ra có chút do dự.

Đại BOSS quả nhiên là người nhìn quen sống to gió lớn, vẻ mặt bình tĩnh không thay đổi, tiếp tục ăn cơm.

Tôi tức giận đến phát tay áo mà đi. Còn tưởng hắn không tin tôi, hóa ra là cố ý vu oan, kiểm soát bới móc!

Trong tay phải cầm được con át chủ bài, mới có thể chủ động ngả bài.

Tôi ở thư phòng Quan Ứng Thư lưu luyến không rời, hần mới chịu ngẩng đầu: “Làm sao?” Không thấy có tí tẹo tổn thương nào từ thái độ kieu ngạo phách lối vừa rồi của tôi, khiến tôi thấy thất bại thật sự.

“Em muốn đi làm.”

“Vì sao?” Hần hỏi rất tự nhiên, hình như còn hơi hơi cau mày.

“Vì sao? ! Vì sao em bị giam lỏng tại mấy căn phòng này? Em không làm sai việc gì!”

“Huống hồ em muốn cố gắng làm việc, để hoàn thành sổ sách sớm!” Tôi định tìm nhiều lý do một chút, để biểu hiện mình trở về đi làm là yêu cầu cỡ nào đúng lý hợp tình.

“Hoàn thành sổ sách?” Hần nở nụ cười lạnh không âm không dương “Em, cố gắng làm việc hoàn thành sổ sách?” Lặp lại hai lần tỏ vẻ cường điệu cùng khinh bỉ khiến người nông cạn như tôi cũng cảm nhận được rõ ràng.

Tôi giận sôi người, đi ngủ luôn không thèm ăn cơm tối.

Nửa đêm có lẽ hần sợ con hần bị đói nên mang canh gà vào, hương thơm bay vạn dặm, từ xa tôi đã ngửi thấy được. Sau khi mang thai tôi không thể chịu đói được, vừa mới ở trong phòng đói không chịu nổi lên ăn hạch đào cùng bột phỉen mạch, hiện tại bụng lại là “Nghe thấy con gà nhảy múa” ...

Hần ngồi bên trái giường tôi liền xoay người sang bên phải, kiên quyết quán triệt thực hiện chính sách không thỏa hiệp, không đầu hàng, không bị lừa dối, cũng như không quan tâm.

“Trong ba phút mà không ăn hết canh gà trên tay anh thì mai tự chạy bộ đi làm.” Cách uy hiếp của hần luôn đáng đánh đòn như vậy...

Nhưng trước khi hần tính thời gian tôi lý ngư đả đỉnh* lập tức đứng dậy đoạt lấy canh gà trong tay hần, hần hần uống đến cái đáy dựng lên trời, vẻ mặt đau khổ cau mày: “Nhưng em vẫn còn rất đói bụng...”

Hần bật cười, xoay người công tôi nín cười: “Vây đi vào phòng bếp!”

Vừa đến công ty Tiểu Mẫn liền dùng sức túm lấy cổ áo tôi mà lắc, còn không ngừng hét lên: “Em quả thực nhân phẩm bạo phát, phần mộ tổ tiên bốc khói xanh, giẫm phải cứt chó ...” Mấy câu linh tinh thông tục mà tôi chẳng hiểu gì.

Không đợi tôi ngấm ngầm điều tra tính chân thực của mấy sự việc, Du đại nhân ời .

“Dem công tác còn lại của cô đưa cho Ngụy Tiểu Mẫn, sau đó đi lên báo cáo.” Hần nói thẳng.

Tôi mờ mịt không hiểu gì: “Hả? Đi lên đâu báo cáo cơ?”

Hần cau mày: “Tôi trước kia còn liếc mắt một cái liền nhìn trúng cô, định dạy bảo cô cẩn thận để một ngày nào đó trở thành nhân tài. Thì ra cô muốn dựa vào thái sơn để có thể nghỉ phép mỗi ngày mà vẫn thăng chức tăng lương à.”

Trong lòng tôi yên lặng đồng ý: đúng vậy đúng vậy, Du tổng anh đúng là mắt mù rồi ...

Trước khi ra cửa tôi liền chết ném lại một câu: “Du tổng, tôi cảm thấy nếu người anh chọn là Tiểu Mẫn, thì bây giờ chính là mùa thu hoạch...”

Bên cạnh tổng tài luôn có trợ lý cao cấp hoặc là thư ký, không chỗ nào là không có nhân tài văn võ song toàn. Tôi làm ở đây giống như bị lạc loài, mấy cụm từ như thua chị kém em, một trời một vực tôi đã được trải nghiệm. Nhưng mỗi khi nghĩ đến lúc thư ký Hạ đưa mấy thứ cho tôi, tôi đã lén hỏi về tiền lương cô ấy, lập tức cảm thấy làm bùn thì cũng phải làm bùn của tổng tài ...

Phụ trách tiếp đãi khách hàng cùng với bưng trà rót nước là một mỹ nữ mặt như hoa, dáng người cùng đầu óc đều không có gì để chê trách. Tôi chỉ lên văn phòng tổng tài một lần từ lâu lắm rồi mà cô ấy vẫn nhớ mặt tôi. Vừa đi lên cô ấy đã cười đoan trang, âm thanh như hoàng anh xuất cốc:

“Thư kí Mạc, mời đi bên này.” Lễ tiết chu đáo làm cho tôi có ảo giác không phải không phải tôi là thư kí nữa, mà là thái thượng hoàng.

Trước kia vốn nghĩ rằng nếu cầm trước bốn lần tiền lương thì sẽ có ngày ra sức cống hiến cho công ty. Nhưng tôi thấy bản thân đã bị tước đoạt quyền lợi làm việc mất rồi, bên ngực trái đeo một biển công việc mới tinh, đúng là châm chọc tôi mà ...

Tổng kết một chút về tình trạng bây giờ của tôi, mỗi ngày trên cơ bản chỉ làm hai việc: ở nhà dưỡng thai, cùng với, ở công ty dưỡng thai...

Tôi chán đến chết không có việc gì làm nằm úp sấp trên bàn.

“Thư ký Hạ, tôi có thể xem lịch làm việc của tổng tài không?”

Hắn là người duy nhất biết rõ thân phận thật của tôi, đối với tôi luôn tôn kính: “Được.”

“Thư ký Bành.” Tôi gọi mỹ nữ vừa bước vào cửa định đưa nước, bây giờ thì đã có thể phân biệt được họ tên của mấy người này.

“Để tôi đưa vào cho, đúng lúc tôi có việc tìm Quan Ứng Thư.” Tôi đỡ lấy cà phê trên tay cô ta. Nhìn cô ta ở trong phòng chỉ có 24 độ mà ăn mặc cảnh xuân bắn bốn phía, xuân sắc khôn cùng thì lửa giận trong lòng tôi bốc lên gùn gụt.

Mắt thấy cô ta xoay người tôi lại chạy đến gian trà nước, đổi thành sữa chua bình thường tôi hay uống rồi mới đi vào.

Quan Ứng Thư nhìn thấy sữa chua lại bắt đầu biểu tình cau mày kinh điển khuynh quốc khuynh thành của hắn: “Anh muốn cà phê.”

“Lát nữa anh phải đi xã giao với mấy người trong ngân hàng, ăn cơm nhất định phải uống rượu. Dạ dày mà đói thì hấp thu còn rất mạnh, uống một ít sữa chua sẽ hình thành ở vách tường dạ dày một lớp niêm mạc bảo vệ...”

“...” Hắn chắc là bị tri thức lý luận phong phú của tôi thuyết phục, quả nhiên với tay lấy sữa chua.

Sau khi cầm ống hút đưa lại cho tôi: “Qua xô pha kia ngồi uống hết.”

... ..

Đúng là không nề mệt.

Sau khi mang thai còn có một đặc thù lớn chính là ngủ, mọi lúc mọi nơi đều có thể rất ngủ, chẳng quan tâm xung quanh tiếng trống như sấm, tôi ngủ say như lợn...

Lúc tỉnh dậy đã ở trên giường trong văn phòng hắn, cái chăn tơ lụa mềm nhẵn như nước, thoải mái giống như ngồi trên suối nước nóng. Xem đồng hồ một chút, thì ra đã là bốn giờ chiều...

Tôi có thể ngủ bao lâu đây, nếu không tỉnh lại vì đói bụng, phỏng chừng thật đúng là có thể ngủ đông luôn ==

Nghe tiếng cái bụng tôi kêu loạn, Quan Ứng Thư cầm lấy áo khoác khoác lên cho tôi, sau đó đi ra văn phòng. Ngoài cửa trợ lý Hình đang đứng cầm văn kiện, ánh mắt nhìn chằm chằm đảo qua đảo lại hai chúng tôi, chưa ý thức được mình đang mạo phạm thiên uy.

“Để lên bàn trước đi.”

Khi đã đi xa tôi quay đầu lại, vẫn nhìn thấy bóng dáng trợ lý Hình đứng như cây tùng. Trợ lý Hình tên đầy đủ là Hình Tinh Tinh, là người có tiếng lưỡi dài lắm miệng, trình độ học vấn cùng năng lực rất cao, có nhiệt tình nhưng làm việc xúc động. Vào công ty còn muộn hơn tôi, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn khảo sát.

Tất cả đều là tôi hỏi thăm được từ thành viên của cơ quan tình báo công ty, đồng chí Tiểu Mẫn, lúc trước nghĩ muốn biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hiện tại xem ra, tôi căn bản là không có cơ hội lên chiến trường...

Quán ăn chúng tôi mới đến rất đẹp, đình đài lầu các, núi giả suối phun, mặc dù đang mùa đông tuyết bao trùm, nhưng trong vườn đều là xuân ý hoà thuận vui vẻ, cây thanh tùng cổ xưa ngạo nghễ cao chót vót, lá trúc phất phơ bay trong gió. Không chỗ nào là không tốt, người xem cảnh đẹp ý vui. Mấy món ăn đều là đặc sản phía nam, toàn là màu xanh phong phú, đặc sắc mười phần, hương vị làm người ta khen ngợi. Món đường dấm chua ngư (cá với đường và dấm) ngon đến xâm nhập lòng người, tôi u mê đem cái khay đựng hướng đáy lên trời, Quan Ứng Thư gần đây đã quen với khẩu vị sâu không thấy đáy của tôi, thấy nhưng không thể trách .

Không nghĩ tới ở đây cũng có thể gặp được Vương Kỳ, hình như hẳn tới đây bàn chuyện làm ăn. Nhìn thấy tôi hẳn cũng giật mình.

“Ở đây ăn cơm chiều sao?” Hắn cười chào hỏi.

“Vớ vẩn, nhìn không thấy sao? Chẳng lẽ ngồi xe ngắm cảnh?” Tôi thấy rất bất lực với khả năng phán đoán của hắn.

Hắn quay đầu mới nhìn thấy Quan Ứng Thư ngồi đối diện, vẻ mặt như vừa nuốt một đám ruồi bọ. Tôi tất nhiên sẽ không ngạc nhiên cho rằng hai người họ không biết nhau, thành phố này dung hạ nhiều trùng hợp thật...

Lại nhìn về phía tôi, vẻ mặt trở nên đen tối không rõ, không đoán được lúc này trong đầu hắn đang nghĩ cái gì. Đại BOSS mí mắt cũng không thêm nâng, thần nhiên uống cà phê đã bị tôi đổi trắng thay đen ở văn phòng, một chút ý muốn bắt chuyện không có.

Tôi chỉ có thể mở miệng: “Vị này là ông chủ của em, Quan tổng.”

Lại giả vờ giả vịt với Quan Ứng Thư: “Quan tổng, đây là bạn học đại học của tôi, Vương Kỳ.”

Thế rồi mới bắt tay hàn huyên. Chỉ trong hai năm ngắn ngủn, Vương Kỳ thành thực không ít, toàn thân cố ý vô tình tản ra khí thế, ở trước người khác cũng có vẻ sâu sắc mà thâm trầm.

Trước khi đi hắn ném lại một câu khiến người khác khó chịu: “Mạc Nhan Hình, ăn ít một chút, em đã quá nặng rồi đấy .” Tôi tức giận đến thổi râu tròng mắt.

Quan Ứng Thư không nhanh không chậm nói: “Làm phiền Vương tổng quan tâm, phu nhân tôi bây giờ là phụ nữ mang thai, cân nặng dĩ nhiên là của hai người.”

... ..

Tôi ngơ ngác nhìn ánh mắt đậm đậm lại hung ác nham hiểm của Quan Ứng Thư cùng ánh mắt ngơ ngác của Vương Kỳ (Tác giả : câu này thoáng có vẻ có chút rối rắm =)...

Lý ngư đả đỉnh () [Theo baike] : là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu . Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.

61. Chương 61

Chương 61: Chuyện xưa, sự cố (thượng) . . .

Ngày hôm sau lúc đến công ty các vị giám đốc làm một cuộc viếng thăm xuống đây, trừ thư ký Hạ ra thì tất cả đều nhìn tôi với các loại vẻ mặt kèm ánh mắt có đủ mọi sắc thái kì quái, trong lòng tôi có chút ghen khuất, Tiểu Mẫn không ở đây, chẳng có chỗ để phát tiết.

Kết quả vô cùng ủy khuất là một vàng thì không nhỏ ra được, nhưng đồ ăn vặt mới ăn thì tặng lại hết cho bồn cầu trong toilet.

Tôi nôn đến trời đất choáng váng, tay vịn vào bồn rửa mặt. Đúng lúc đó trợ lý Hình đẩy cửa tiến vào, vui vẻ nhìn tôi nôn tới bạc cả tóc, ngay cả mặt cũng ra cả ngoài, mặt thì đanh lại, giọng nói thì the thé đả kích tôi: “A, mới ngày hôm qua việc tốt thành công, hôm nay đã nôn ọe rồi sao ? Thử ký Mạc quả nhiên thật bản lĩnh nhỉ.”

Tôi không thềm cùng cô ta đấu vô mồm, dùng nước ấm rửa mặt, không ngừng cố gắng nôn tiếp..

“Có điều nghe nói trước kia cô làm ở bộ phận tiêu thụ phải không? Chẳng lẽ sớm đã có nhiều thành tựu ? Tôi thật sự là tò mò Quan tổng sao lại dễ dàng bị cô mê hoặc thế chứ ...”

Lúc cô ta đi còn xoay thắt lưng một vòng lớn, đi thật xa rồi còn có thể nghe được ai đó đang thóa mạ: “Đúng là hồ ly tinh!”

Tôi soi gương thấy sắc mặt trắng bệch, nhưng cái mặt hình như dạo này đã sắp thành hình tròn mất rồi, cười lên có chút suy yếu: khuôn mặt hồ ly tinh, khen khuôn mặt của tôi xinh đẹp ấy hả ...

Hiện tại tôi trở nên giống Quan Ứng Thư, vui buồn thất thường, ví dụ như bây giờ, khi tôi đang nhập dữ liệu thì trợ lý Hình ném xuống bàn tôi một bản văn kiện lớn vỏ cứng màu đen làm cho tôi tức điên người. Đây chẳng phải là đang cố tình trả thù ác độc một cách quang minh chính đại sao? Được lắm, đã vậy tôi tiếp tục chơi...

“Sửa lại văn kiện này theo trình tự thời gian cho đúng, ngày mai tôi cần.” Tôi thật sự rất tò mò, cô ta vênh mặt hất hàm sai khiến mà không để ý người bị sai là ai sao.

Tôi nâng mí mắt lên: “Thủ trưởng trực tiếp của tôi là Quan tổng. Trừ hấn ra tôi sẽ không chịu bất luận người nào ra lệnh cả .”

“Ôi ôi, nghe giọng nói của cô kìa, quả nhiên là khí phách mười phần. Cô nghĩ cô là ai? Tưởng có Quan tổng làm chỗ dựa thì tự coi mình làm hoàng hậu chắc, đúng là không biết xấu hổ!”

“Trợ lý Hình lòng dạ đầy căm phẫn như vậy là vì sao vậy? Người có Quan tổng làm chỗ dựa chẳng phải tốt hơn người không có sao ?” Tôi đứng dậy, đem văn kiện ném xuống mặt đất, rồi bỏ đi tới chỗ khác pha bát sữa chua hạch đào .

Ánh mắt cô ta nổi lên một đồng lửa, như kiểu hận không thể coi tôi như cái bát sữa chua mà ăn hết luôn: “Trợ lý Hình chẳng lẽ muốn cùng tôi chia sẻ đồ ăn ngon này hả ?”

Cô ta liền giậm chân rồi đi, giày cao gót nện trên mặt đất “ cốp cốp” làm cho tôi cảm thấy hết sức dễ nghe.

...

Tôi rất tức giận, vô cùng tức giận!

Giữa trưa, lúc ăn cơm cùng Quan Ứng Thư bực mình liền nói hết những việc làm sai trái của cô ta, chỉ kém chưa nói ra câu “Mau đuổi việc cô ta đi”, lông mi hấn cũng không động, vẫn thờ ơ, một chút cũng không ý thức được người khác đang bắt nạt mẹ của con hấn!

Đã thế giờ còn làm cho sự việc nghiêm trọng hơn, đó là mang theo Hình Tinh Tinh tớiđi công tác ở chi nhánh công ty?! Quả thực là coi thường yêu cầu của tôi ! Toàn thể thư ký, ai mà không biết lòng dạ của cô ta, ngày nào cũng ăn mặc làm lộ cảnh xuân tươi đẹp, ánh mắt mời gọi phóng khắp nơi, vì ai chứ?! Còn mang cô ta đi công tác, thật sự là trực tiếp cho cô ta cơ hội làm chuyện xấu mà!

Một mình rầu rĩ không vui về nhà, rầu rĩ không vui xem tivi, rầu rĩ không vui leo lên giường ...

Trong lúc đang nửa tỉnh nửa mê thì nhận được điện thoại của Vương Kỳ, tôi cảm thấy có chút kỳ quái. Ngày đó trước khi đi ánh mắt hấn khiến tôi thấy hơi sợ, còn lẫn một chút tuyệt vọng, làm cho chân tay tôi có chút luống cuống.

“Mạc Nhan Hình.” Hấn khề gọi, trong hoàn cảnh hai bên đều im lặng không tiếng động thì giọng hấn nghe có vẻ có cảm giác sâu kín.

“Vâng, có chuyện gì vậy?” Tôi lơ đãng, nhắm mắt hỏi lại.

“Anh muốn gặp em...” m điệu của hắn bi thương, hàm hồ, giọng nói như vậy liền khiến cho tôi chú ý: “Anh uống say à? Ở nơi nào thế?”

“Anh còn nhớ... Khi đó em vừa khai giảng, nhìn thấy cái gì cũng sợ sệt, người ở ký túc xá rất bá đạo, em một mình trốn ở bồn hoa bên cạnh mà khóc... Lúc ấy là lần đầu tiên anh thấy bóng dáng run rẩy của em...”

“Em rất nhát gan, ngay cả anh cũng không chịu tiếp nhận ... Anh nhớ rõ sau hôm thổ lộ đó, ngày hôm sau gặp nhau, em liền đi đường vòng trốn tránh anh. Anh về ký túc xá lấy đàn ghi ta thổ lộ với em bị mấy người anh em đánh một trận...”

“Nếu khi đó anh không quá xúc động, có phải bây giờ đã khác không? Có thể người ôm em vào trong ngực bây giờ là anh hay không? Hiện tại cùng nhau vượt qua phong ba bão táp có thể là chúng ta hay không? ...”

“Lúc học đại học năm thứ hai là những ngày vui vẻ nhất, anh khi ấy mới biết được hóa ra khi em tươi cười còn đẹp hơn cả tia nắng ban mai trong giọt sương long lanh, bình sáng hơn cả mặt trời mọc phía đông trong nháy mắt chiếu rọi bốn phương, nhẹ nhàng hơn cả thời điểm con bướm phá kén chui ra ...”

“Nhưng mà Mạc Nhan Hình, tất cả đều đã qua rồi... Nó vĩnh viễn chỉ có thể ở trong tâm trí mà thôi ...”

Tôi cảm động tới tột đỉnh, nước mắt cứ như hạt trân châu rơi xuống, tí tách chảy xuống áo ngủ ... Không có cách nào nói ra sự khổ sở trong lòng, giống như lễ truy điệu đưa tiễn những năm tháng thanh xuân đã qua, những năm tháng mà tôi vô cùng cảm kích, đã từng có ánh mặt trời rực rỡ nhất chiếu vào...

Còn chưa kịp mở miệng phụ họa vài câu trữ tình, cảm khái một chút năm tháng như bản nhạc ấy, thì không biết từ khi nào Quan Ứng Thư đã yên lặng không tiếng động đứng ở bên cạnh tôi, rồi giật lấy di động trên tay tôi: “Xin chào, hiện tại cô ấy không có khả năng nghe điện thoại.” Sau đó lập tức cúp máy ...

Tình cảm mãnh liệt của tôi đang tới lúc phun trào thì bị chặn lại, như bị mắc nghẹn ở cổ, chỉ có thể hô to gọi nhỏ với hắn: “Ai cho anh cúp điện thoại của em?”

“Bây giờ là thời gian đi ngủ, vả lại bức xạ của di động quá lớn, về sau điện thoại anh toàn quyền phụ trách xử lý.” Hắn cố tình làm vấn đề nghiêm trọng thêm.

Tôi thù mới chồng lên hận cũ: “Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà quá đáng như thế? Bề ngoài ra vẻ đáp ứng cho em quay lại làm việc, kết quả tưởng như thăng chức lại hóa ra giáng chức, làm em mất hết chức vụ quyền hạn. Suốt ngày ở công ty đã không thể làm việc lại còn phải chịu đựng không khí bị lời ra tiếng vào, trong khi anh thì ngược lại, mang theo kẻ đầu sỏ gây chuyện như hình với bóng, đã vậy đừng trở về nữa, học người ta phiêu bạt chân trời kết đôi uyên ương chẳng phải tốt hơn sao?!”

Tôi nhất thời kích động, lời nói ra miệng không thể ngăn cản, cảm xúc gần như dao động rất lớn, chẳng thể khống chế được, giống như mở cống xả nước, càng không thể cứu vãn.

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái: “Em không cần tiếp tục cố tình gây sự .”

Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, Quan Ứng Thư luôn có bản lĩnh làm tôi cảm thấy mệt mỏi. Ai hô to gọi nhỏ như bị bệnh tâm thần với hắn, thì mí mắt hắn cũng không thèm nâng lên một chút, bản lĩnh nhắm mắt làm ngơ đã luyện đến tuyệt đối. Nhưng hắn chỉ xuất ra mỗi chiêu này là đã làm cho cảm xúc của người kia không có cách nào lên sàn phát tiết, bị nghẹn lại trong bụng tự mình tiêu hóa.

Hắn chưa bao giờ hiểu tôi, cho tới bây giờ cũng không...

Hắn rất tốt với tôi, hoặc có thể đó chỉ là một loại nghĩa vụ, một loại trách nhiệm. Bắt đầu là đối với vợ, giờ là đối con của mình. Đối tốt với người khác trong suy nghĩ của hắn là, cho người ta hết mọi thứ hắn có thể cho, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không thèm hỏi người ta có muốn hay không, có thích hay không...

Tôi đã từng nghĩ tôi chỉ là một đứa trẻ lạc đường trong rừng rậm, đột nhiên xông vào thế giới của hắn. Vận mệnh áp bức chúng ta nhận nhau, sau đó chúng tôi dựa theo quỹ đạo để đi rồi bước xuống. Từng nghĩ tới, tôi đã tìm được, đã có thể sống dưới cái cây lớn ấy, có thể tránh gió lớn, không nghĩ đến cây đại thụ này lại ở trung tâm lốc xoáy, không những không tránh được gió mà còn bị lạnh thêm...

Giờ đây tất cả phong ba, cùng tôi, thì ra lại liên quan đến nhau nhiều như vậy...

62. Chương 62

Chương 62: Chuyện xưa, sự cố (trung) . . .

Ngày hôm sau đi làm không thấy Hình Tinh Tinh, lòng sinh ra tò mò, thư ký Hạ khéo hiểu lòng người giải tỏa nghi vấn cho tôi: “Ngày hôm qua Quan tổng đã điều cô ấy đến chi nhánh công ty rồi.”

Giờ tôi mới biết đêm qua không biết gì đã vô lý tức giận thật đúng là cố tình gây sự, trong lòng có chút áy náy nên mang cả phê đi vào nhận tội.

Đứng nghiêm chỉnh như tượng đá giống học sinh tiểu học mắc lỗi chờ ai đó giáo huấn, nhưng hần không thêm quan tâm đến tôi, sắc mặt đã thối giờ này còn thối gấp nhiều lần...

“Em không biết ngài đã khổ tâm như vậy, đêm qua còn không biết phải trái trắng đen rõ ràng đã cùng ngài phân tranh cao thấp, thỉnh ngài đại nhân đại lượng, xin đừng cùng em so đo.” Cái kiểu xin lỗi này khiến tôi eo mỗi lưng đau.

“...” Hần không nói gì nhìn tôi trong chốc lát.

“Đi ra ngoài đi.”

... .. Cuối cùng cũng được đại xá.

Tôi có ý định liên lạc với Vương Kỳ, hỏi hần xem có phải đã xảy ra chuyện gì không, ngày hôm qua tự nhiên gọi điện thoại rồi nói mấy câu rất mùi mẫn, làm cho người ta cảm thấy không giống với tác phong xử sự của hần lắm, trong lòng nảy sinh nghi ngờ. Nhưng tôi không nhớ số điện thoại của hần, di động thì ở trên tay đại BOSS, giờ tôi lại đang đuối lý, không dám vượt râu rồng một lần nữa đâu.

Gió bắc lạnh giá gào thét kéo tới, thời tiết càng ngày càng thêm rét lạnh. Mỗi ngày ra cửa tôi phải trang bị từ đầu đến chân, đến chân răng cũng không được sót. Vì Quan Ứng Thư mãnh mẽ yêu cầu, tôi trở thành người duy nhất được công ty cho phép nghỉ đông.

Đang cuối năm, rất nhiều việc tự nhiên đều nối gót nhau mà đến, thế nên toàn thể giới, hiện tại, nhàn rồi vô cùng chỉ có tôi và Tả San Hô .

Hai chúng tôi ngoài đi dạo phố thì không nghĩ ra được việc gì làm nữa. Tả San Hô trở nên rất kỳ quái, rõ ràng người mang thai là tôi, người phải làm mẹ cũng là tôi, nhưng cô ấy so với người khác còn kích động hơn, đi dạo luôn ghé vào cửa hàng đồ dùng BabyCare .

Đầu tiên là một mình cô ấy cứ lăm nhăm quang quác đưa ra một đồng giả thiết không có căn cứ để đoán xem đứa bé chưa sinh là một tiểu chính thái hay một LOLI*, sau đó phân tích cụ thể tình huống hiện tại, kết quả là mới dạo qua ba con phố, quần áo trên tay tôi cho Tiểu Quan nhà chúng tôi có khi còn nhiều hơn cả một vườn tre.

*LOLI: chỉ những em bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống. Tiểu chính thái: chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

Tôi đã không còn sức để đấu lại người đang mãnh mẽ tràn đầy tinh lực như cô ấy, chỉ có thể gơ hai tay đầu hàng: “Được rồi, tiểu đậu tử nhà chúng tớ vô cùng cảm kích người dì nhỏ là cậu...”

“Vì sao tớ lại là dì nhỏ, tớ rõ ràng cao hơn cậu, tớ muốn làm người dì kiều hãnh.” Cô ấy một chút cũng không ý thức được bản thân đang lâm vào kiểu tự hỏi của Tiểu Bạch.

Tôi cũng chẳng buồn tranh cãi với cô ấy, gật đầu: “Được được, cậu là dì cả, dì cả ...” Bỗng nhiên nghĩ đến nếu là con trai, ngày nào cũng gọi dì cả, dì cả, về sau sợ là sẽ bị bạn gái ghét bỏ mất ==

Đột nhiên không nghĩ tới lại gặp Tần Y Y đang đeo kính râm đi qua, Tả San Hô nghiêng về một phía tránh khỏi đám người nhốn nháo đi trên đường, đồng thời kể cho tôi mấy câu chuyện cười.

Tôi chưa kịp cười tới không nén nổi về câu truyện “Gấu Bắc Cực cùng chim cánh cụt” thì chợt nghe thấy cô ấy kêu một tiếng “Ồi”, giọng cô ấy the thé mà độc đáo, kêu lên không khác gì máy báo động.

“Sao vậy?” Tôi vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tần Y Y đeo kính râm đang giúp đỡ cô ấy rồi nhìn về phía tôi... ..

Sau đó là một khoảng trầm mặc rất lâu, như một bộ phim quay chậm, hơn vài thập niên sau khi chia ly, nam nữ diễn viên chính gặp lại nhau ở sân bay, nhà ga, ánh mắt đối diện nhau không để ý tới ai , tách biệt khỏi toàn bộ thế giới .

Tôi cũng rất muốn tạo ra tình tiết lãng mạn như thế, có điều trời xanh không hiểu lòng người, đối phương luôn không chịu gặp tôi, cả đời này tôi mang mối hận, hơn nữa nguyện cả đời sau ăn chay niệm phật, hướng thiện trị ác, chỉ cầu mong không có bất cứ quan hệ gì với cô ta, cầu mong sẽ không phải gặp lại khuôn mặt này, khuôn mặt mà không giống tôi một chút nào...

Tả San Hô không biết gì, hưng phấn không khác gì người hâm mộ điên cuồng gặp được thần tượng, ồn ào đòi xin chữ ký và chụp ảnh chung, tôi hận không thể lập tức phủ sạch quan hệ với cô ấy, đứng ở một bên tỏ thái độ: người này là ai thế, tôi không biết, tôi thề là tôi thật sự không biết...

Dù sao xung quanh cũng đang rất phức tạp, tai mắt khắp mọi nơi nên vì không muốn bị chú ý, cô ta vội vàng đáp ứng yêu cầu của Tả Tiểu Bạch rồi nhanh chóng rút lui, đi về phía trước sau đó liếc mắt nhìn tôi một cái thật sâu, tôi bất động thanh sắc tránh qua một bên, không muốn tiếp xúc với ánh mắt cô ta.

Có điều còn chưa ra khỏi cổng lớn cửa hàng thì có một người lạ trên đường ngăn tôi lại: “Mạc tiểu thư, Tần tiểu thư nhắc lại rằng muốn cùng cô nói chuyện, mời qua bên này.” Giọng nói khá cao ngạo, không để cho người ta có cơ hội cự tuyệt.

Tả San Hô đứng bên cạnh còn đang mê muội nhìn bộ trang phục mùa xuân bên trong, hình như là mẫu mới vừa đưa ra thị trường có kiểu dáng muôn hồng nghìn tía, cô ấy lưu luyến không muốn quay về, dĩ nhiên là quên luôn cả người đồng hành là tôi đây.

Tôi suy nghĩ một lát: “Được, xin dẫn đường.”

Đó là căn phòng bên trong một quán trà cổ kính, màu sắc xanh thẫm, đồ bày biện đa phần sử dụng hình ảnh cây trúc. Trong cuộc sống loạn xạ nháo nháy này, hiện tại tìm được một nơi yên tĩnh như vậy quả là khó.

Người phục vụ trong quán đều là những cô gái xinh đẹp lại đoan trang nhàn tĩnh, giọng nói cũng rất dịu dàng, hỏi tôi có muốn dùng trà xuân long tinh giống Tần Y Y không.

Tôi bắt chước cười diềm đạm cự tuyệt: “Không cần, cho tôi một ly nước ấm là được rồi, cảm ơn.”

Tần Y Y nở nụ cười: “Mạc tiểu thư không thể nể mặt uống chén trà sao?”

“Để Tần tiểu thư chê cười rồi, văn bồi là vì lý do thân thể của bản thân, không thể thưởng trà.” Tôi tận lực cùng cô ta kéo giãn khoảng cách, trong lòng không một chỗ nào là không chua xót khó nhịn, gia đình người ta, ai mà chẳng cùng chia sẻ đắng cay ngọt bùi, con cái hầu hạ dưới gò hỷ thái ngu thân*. Cũng không thiếu kiểu gia đình giống như lời cổ nhân nói “Đánh là đau mắng là yêu” , dưới những lời chửi mắng hoặc nghiêng rắng nghiêng lợi hận không thể rèn sắt thành thép là tha thiết chờ đợi cùng triền miên yêu thương. Mà gia đình tôi, đối đãi với nhau luôn tương kính như tân, giống như khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới...

(*Hỷ thái ngu thân: con cái mặc quần áo sắc sỡ năm màu múa hát trước mặt cha mẹ để làm cha mẹ vui. Tương kính như tân: quý trọng nhau như khách)

Giọng nói bỗng chuyển biến, cô ta than thở, giống như một người mẹ đang đau lòng vì con gái: “Nhan Nhan, con đang trách mẹ đúng không? Trách mẹ năm đó nhẫn tâm bỏ rơi con...”

Tôi cố nén lòng ngẩng đầu mỉm cười: “Cô hiểu nhầm rồi, tôi cảm kích mới đúng, cảm kích cô năm đó không chút do dự vứt bỏ tôi, vì tôi tình nguyện ở cùng bố cả đời. Nếu năm đó cô định mang tôi đi, tôi nghĩ, người phải hối hận là chính tôi ...”

Sắc mặt cô ta trở nên trắng bệch, nhiều năm lần lộn trong nghề diễn viên như vậy, diễn xuất dễ như trở bàn tay mà giờ lại không thấy tầm hơi: “Lời của con như vậy là có ý gì?”

“Rất đơn giản, tôi tình nguyện cho tới bây giờ cũng không biết cô, không biết!” Ngữ khí của tôi học theo Quan Ưng Thư ngoan độc “Trên thực tế hiểu biết của tôi đối với ngài cũng chỉ dừng lại ở diễn viên trong các bộ phim trên tivi hoặc là nằm trong những hạng mục ở các lễ trao giải trên thảm đỏ, còn lại, không biết gì hết, cũng không liên quan gì tới tôi.”

Phòng trà này đẹp thì đẹp thật, nhưng sao cốc nước lọc lại có chút hương vị chua xót?

Dường như cô ta đã tan nát cõi lòng, hoặc cũng có thể khả năng diễn xuất dày công tôi luyện của cô ta giờ mới bắt đầu phát huy, trong nháy mắt khóc đến lê hoa đái vũ, căn bản không cho tôi thời gian để tiêu hóa, các kiểu khóc lóc kể lể ừ ừ kéo đến: “Mẹ biết là con sẽ không tha thứ ẹ, mẹ cũng không dám mong có thể được con tha thứ. Nhưng mà, Nhan Nhan, con có thể thông cảm một chút cho sự khổ sở của mẹ không? Con có thể nghe mẹ nói hết chuyện cũ được không?”

Hai mắt cô ta đầm lệ nhìn tôi, quả nhiên là mỹ nữ đẹp đến chết người, có lẽ là do ánh mắt đó, mà lời nói cự tuyệt tôi định thốt ra lại nuốt trở lại.

Vì căn phòng không lớn lắm, không gian tách biệt, góc tường có mấy bồn cây văn trúc sáng sủa, tuy đang mùa đông cũng không giảm đi độ xanh miết, giống như nam tử hán chính trực, cường tráng mà hữu lực tiếp tục phát triển. Trà được đặt trong ấm tử sa, hương thơm lượn lờ vòng vòng toàn bộ chui vào mũi tôi, thấm vào ruột gan. Im lặng giống như thể ngoại đào nguyên, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nứt nở của cô ta, bị phóng to tới cực đại, có chút giống đứa trẻ nhỏ ỷ khuất kể lại quá trình bị bắt nạt bởi một đứa trẻ lớn tuổi hơn.

Tôi vẫn ngồi thẳng lưng, tư thế như vậy có chút mệt mỏi, nhất là khi vừa định cúi đầu liền nhìn thấy đỉnh đầu có mái tóc dài được uốn xoắn của cô ta, phần chân tóc đã có mấy sợi bạc. Chóp mũi tôi ề ẩm, bực mình không nói nên lời.

63. Chương 63

Chương 63: Phiên ngoại giấc mơ hai mươi năm trước (thượng) . . .

Hai mươi ba năm trước, Tần Y Y 15 tuổi, không gọi là Tần Y Y, mà là Tần Dập Dập, cha mẹ ký thác kỳ vọng cao, hy vọng cô tuy là con gái nhưng có thể làm rạng rỡ tổ tông, ngày sau huy hoàng rạng rỡ. Lúc đó, xã hội còn đang ở thời kì cải cách nhưng vẫn rất lạc hậu. Cô giống như những đứa trẻ con khác, không hư hỏng, lấy việc học làm trọng...

Học lên lớp áp lực cũng không giống như bây giờ, thiên quân vạn mã chen lấn để qua cầu độc mộc. Tuy nhiên học cấp hai xong lên trung học luôn, thậm chí ngay cả phòng học cũng không thay đổi.

Ngày đầu tiên báo danh, người ta tập nập chen chúc trước bảng thành tích, nhón chân giương mắt giống con chuột tìm khắp nơi tên bản thân, là chuyện xuất hiện hàng năm ở mấy ban dưới lầu.

” Dập Dập, tớ thấy cậu rồi, thấy rồi, chúng ta vẫn cùng ở một ban, ban ba ấy. Chủ nhiệm lớp là Mạc Kha. Oa, là Mạc Kha đó.”

Vì không cần phải chen chúc xô đẩy dưới cái nắng gắt cuối thu nên Tần Dập Dập thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng bỏ lơ cơ hội chia sẻ niềm vui với Phùng Hoan Nhi.

Đầu tháng ba thì bắt đầu học, Tần Dập Dập ngày đầu tiên đi học ỷ vào nhà gần trường nên ngủ trễ thức dậy trễ. Lúc đến phòng học thì lớp học gần như đã chật kín người, chỉ thấy toàn đầu với đầu.

Khi đó thời tiết rất nóng, Mạc Kha mặc áo sơ mi ngắn tay màu xám đang rất thịnh hành lúc bấy giờ, hơi tựa vào bàn giáo viên, quay đầu thấy Tần Dập Dập đang ghen hòng nhìn trần trối lớp học toàn đầu người.

Một giây đó, đúng lúc Tần Dập Dập đưa mắt nhìn qua, ánh mắt hiện ra tia sáng kì lạ, trong lòng chợt nhớ tới một câu nói từng đọc vào buổi chiều một ngày nào đó “Kỳ mã tà ý kiều, mẫn lâu hồng tự chiêu*” . Kỳ thật cô không thích loại thơ uyển chuyển lại phức tạp này, không biết tại sao trong nháy mắt lại in sâu câu thơ này vào đầu, giống như nó vốn đã cắm rễ ở trong lòng rồi, đột nhiên chui từ dưới đất lên, tìm được nơi sinh trưởng...

Tần Dập Dập cẩn thận lo sợ đi tới chỗ ngồi ở hàng thứ hai Phùng Hoan Nhi đã chiếm giúp cô, lôi kéo tay áo cô: “Này, người ở trên bục giảng là ai thế?”

Phùng Hoan Nhi hiểu rõ trước kia cô không thích để ý chuyện của người khác, liếc mắt dốc lòng giải đáp nghi vấn: “Đẹp trai nhỉ, đó là chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên dạy toán lớp chúng ta, Mạc Kha.”

Tần Dập Dập đột nhiên đỏ mặt: “Sao lại đẹp trai, tớ thấy bình thường mà.” Trong lòng bồn chồn, giống như nếu thừa nhận hẳn rất tuần tú thì chẳng khác nào thừa nhận một thứ gì đó quan trọng mà lại bí ẩn.

Phùng Hoan Nhi tập mãi cũng thành thói quen: “Ánh mắt của cậu luôn làm cho người ta mở rộng tầm mắt, nếu cậu cảm thấy hẳn đẹp trai, thì tớ sẽ thấy trời hạ mưa đỏ luôn đó.”

Cô không cãi lại cũng không đồng ý, im lặng sắp xếp lại sách giáo khoa mới, suy nghĩ trong khóa học toán ba năm có thể tìm cách gần thầy giáo được không.

Giáo viên trên bục giảng hỏi ai muốn làm lớp trưởng khóa này, bên dưới những cánh tay nhỏ bé tựa như rừng phòng hộ bão cát đồng loạt giơ lên, cạnh tranh kịch liệt như hàng vạn con ngựa chồm lên chỉ vì bị một con chó lửa khiêu khích...

Tần Dập Dập trong lòng vô cùng khinh thường, chưa ăn đến nho thì không biết được nó chua như thế nào đâu, nhìn đồng nữ sinh xung quanh giơ tay, chậm rì rì đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Thầy Mạc, em cảm thấy chức vị này ngoài em thì không ai thích hợp hơn.”

Trong giọng nói tràn ngập tự tin cùng khí phách thống trị.

Mạc Kha cười đến ôn nhả: “Bạn học này thật dũng cảm, nhưng tôi muốn lý do đủ thuyết phục.”

“Thứ nhất, từ cấp hai em đã đảm nhiệm cương vị lớp trưởng, đã có kinh nghiệm phong phú. Thứ hai, hàng năm em đều được khen thưởng là cán bộ xuất sắc đủ để chứng tỏ em có đủ năng lực để đảm nhiệm chức vụ này.” Tần Dập Dập cảm giác mình bị một cỗ sức mạnh không biết tên thúc đẩy cô tiến về phía trước.

Mạc Kha cười gật đầu: “Tốt, như vậy mời vị lớp trưởng sắp nhậm chức đầy kinh nghiệm của khóa toán học ban ba lên đài tự giới thiệu.” Nói xong anh vỗ tay làm gương.

Phùng Hoan Nhi vui vẻ như trúng xổ số, giơ ngón tay cái lên: ” Dập Dập, cậu thật là kẻ tài cao gan lớn!”

Cứ như vậy Tần Dập Dập như lọt vào trong sương mù lên làm lớp trưởng lớp học toán. Kỳ thật bố cô có phản đối, ông cảm thấy việc học ở trung học quá nặng, tư tưởng bảo thủ nghĩ rằng con gái không có thừa sức lực để làm nhiều việc, đối với quyết định của cô nhũu mảy thật lâu, dưới sự nhõng nhẽo của cô mới đồng ý...

Từ đó về sau Tần Dập Dập thường thường không khổng chế được suy nghĩ cùng bước chân, không có việc gì liền chạy đến văn phòng tổ toán học, không đến hai tháng đã đánh gục toàn bộ các giáo viên trong tổ toán đó.

Những giáo viên kia một khi nhắc tới ban ba thì khen không dứt miệng lớp trưởng “Chính là đứa bé tét tóc hai bên đó sao? Thích đùa, lại hay cười, ánh mắt cũng xinh đẹp, cãi lại ngọt, thông minh đáng yêu như thiên sứ” ...

Tần Dập Dập tựa vào bàn công tác của Mạc Kha da mặt dày hỏi: “Thầy Mạc, thầy có đồng ý với cái nhìn của các giáo viên khác không?”

Mạc Kha luôn hết cách với cô lại không đành lòng trách cứ, chỉ có thể cứng chiều tươi cười: “Đồng ý, Tần Dập Dập đức nghệ song hình, thông minh lại đáng yêu, giống đứa trẻ con chưa trưởng thành...”

Nhưng Tần Dập Dập thấy những lời này nghe không xuôi tai, cũng kì quái: “Tại sao em lại là trẻ con chưa trưởng thành?!” Còn ngẩng đầu ưỡn ngực khoe bằng chứng bản thân đã lớn lên.

Mạc Kha dở khóc dở cười: “Dập Dập, muộn như vậy mà em chưa về thì bố mẹ không lo lắng sao?” Đã tan học hai tiếng, cô vẫn còn lượn lờ ở đây.

“Em đã nói qua em ở trường ôn tập bài nên không về nhà ăn cơm.” Cô vênh môi “Thầy Mạc, bây giờ em rất đói bụng, thầy vừa mới lĩnh tiền lương, có thể mời em ăn cơm không?”

“Em làm sao biết hôm nay thầy nhận tiền lương?”

“Em vừa mới hỏi thầy Trương, tiền lương của thầy là 250 đúng không? Sao lại phù hợp với thầy như thế chứ?” Cô nháy mắt nghịch ngợm.

Mạc Kha tất nhiên nghe ra cô quỷ nhỏ trêu chọc, chỉ đành phải cầm lấy áo khoác: “Đi thôi, tiểu quỷ, đi lấp bụng thôi.”

Tần Dập Dập một khi kích động thì không dừng lại được: “Em biết rồi thầy giáo lái nhải, em biết thầy không muốn em bị đói, em thích Thầy Mạc nhất!”

Người nói vô tâm người nghe cố ý, bước chân nhỏ bé của Mạc Kha dừng lại trong nháy mắt, phút chốc lại khôi phục như thường, trong lòng đan xen đủ loại cảm xúc, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp thường miêu tả chân khí ở trong cơ thể chạy ngược dòng.

Khi đó Tần Dập Dập thậm chí cũng không biết con rắn ở trong lòng mình vụng trộm mọc rễ nảy mầm từ lúc nào, từ bao giờ thì hấp thu chất dinh dưỡng lặng lẽ lớn lên, với cả lớn lên là hình dạng gì.

Cô chỉ biết là, hy vọng mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn Thầy Mạc phê chữa bài tập, chuyên tâm giảng bài hoặc là vì một học sinh nào đó hơi hơi nhịu mảy một chút... Những động tác nhỏ bình thường đó, ở trong con mắt của Tần Dập Dập đều được phóng đại lên, khiến ối một động tác đều như ảnh hưởng tới tế bào thần kinh của cô, ở trong thế giới của cô pháp phối lay động, tùy ý lan tràn...

Chờ cô hậu tri hậu giác phát hiện ra, tâm trạng giống như bệnh nhân ở bệnh viện phát hiện ra mình bị ung thư giai đoạn cuối, bệnh nguy kịch vô phương cứu chữa. Cô đè nén cảm xúc, chờ ngày bùng nổ, chờ ngày hủy diệt...

Phùng Hoan Nhi kể từ khi lên trung học không học hành nghiêm túc, chuyên thông đồng với mấy học sinh nam côn đồ trường khác, mặc trang phục màu mè đủ loại màu sắc, còn chạy theo mốt bấm lỗ tai. Bạn trai là người ngoại quốc làm nghề chơi nhạc ột quán bar, chơi một bài có giai điệu kiểu mới mà nghe chẳng ai hiểu làm Phùng Hoan Nhi cảm động, từ đó về sau thề non hẹn biển trước hoa dưới ánh trăng, không bao giờ chia lìa.

Một ngày mùa thu sau giữa trưa, ánh nắng rực rỡ rơi xuống lá cây một cây bạch quả, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt. Tần Dập Dập tựa vào ghế đá tận tình khuyên bảo, muốn khuyên cô bạn sắp đi xuống vực sâu dừng cương trước bờ vực, Phùng Hoan Nhi căn bản là nghe tai trái ra tai phải, cái bông tai lấp lánh sáng rực rỡ, cô nhắm mắt lại, cầm lấy cái lá cây rơi xuống vai tinh tế quan sát, nói cho có lệ: “Biết rồi, chính cậu cũng không phải Nê bồ tát quá giang, bản thân còn chưa lo xong sao?”

Dập Dập kinh ngạc: “Tớ cũng không lừa dối bố mẹ trốn học để đi gặp hết bạn trai này đến bạn trai khác...”

Phùng Hoan Nhi tức giận, tuy nhiên vẫn giữ hình tượng: “Dừng mạnh miệng, ai chẳng biết cậu đã sớm trao cả tâm hồn cho chủ nhiệm lớp ngọc thụ lâm phong kia rồi? !”

Tần Dập Dập quá sợ hãi che của miệng cô: “Ai? Người nào lắm điều nói ? Chỉ toàn nói lời vô căn cứ!”

Phùng Hoan Nhi không cho là đúng: “Không ai cả, đấy là tớ tự nhìn bằng ánh mắt của tớ. Lúc cậu tốt nghiệp còn thề son sắt với ánh trăng là sẽ không bao giờ làm lớp trưởng nữa cơ mà, kết quả thì sao, vừa vào lớp nhìn thấy Thầy Mạc liền không bình thường, mắt cũng trợn trắng cả lên.”

Tần Dập Dập không thể không biện hộ thay bản thân: “Tớ chỉ là cảm thấy thầy ấy có chút quen mắt, hình như tớ đã gặp qua ở đâu đó thôi.”

“A a, cái này không phải giống câu ‘Cùng quân sơ quen biết, giống như cố nhân về’ đi (lần đầu gặp quân tựa như gặp lại cố nhân)? Hay là giống trong hồng lâu mộng, muội muội này ta đã từng gặp qua?” Phùng Hoan Nhi nhanh mồm nhanh miệng, dùng sở trường nhạo báng không kiêng nể.

Tần Dập Dập cảm thấy như cả thế giới đang đuổi giết cô...

Đồng thời lúc đó có một người dựa vào cây bệnh quả to lớn nhàn nhã hưởng thụ giờ nghỉ trưa có chút suy nghĩ nheo mắt lại, kẻ lá chiếu xuống đuôi lông mày của anh, hiện ra thâm trầm không phù hợp với tuổi...

(Kỳ mã tà ý kiều, mãi lâu hồng tự chiêu: Cưỡi ngựa đi qua cầu, áo hồng vậy khắp lâu, câu này dựa trên bài thơ Bồ tát man kỳ 4 của Vi Trang)

64. Chương 64

Chương 64: Phiên ngoại giấc mộng hai mươi năm trước (trung) . . .

Tần Dập Dập là người suy nghĩ nhiều, nên tất nhiên là đem câu trêu đùa của Phùng Hoan Nhi đặt ở trong lòng, cô âm thầm kinh hãi, vốn tưởng rằng mục đích của mình kín đáo đến không chê vào đâu được, không ngờ lại rõ ràng như vậy...

Từ sau khi Tần Dập Dập giấu đầu lòi đuôi, mặc dù bình thường đều là cô đưa bài tập đến văn phòng, nhưng bây giờ vừa dỗ vừa lừa Phùng Hoan Nhi đem hộ. Sau khi tan học lập tức về nhà, không bao giờ ở lại vì bất kỳ việc gì, thậm chí vì để ngăn chặn bản thân không nhịn được mà ở lại, nghĩ ra đủ lí do, mỗi ngày cô đều đứng giờ cùng bạn tập năm tập ba về nhà, cho dù những người vốn chỉ quan hệ bình thường với cô, nhưng cũng bị sự ân cần khó gặp của cô làm sợ tới mức luống cuống tay chân.

Hôm Tần Dập Dập nhận được bức thư tình đầu tiên, chỉ trong một buổi chiều Phùng Hoan Nhi đã tuyên truyền khắp nơi ọi người đều biết. Kỳ thật điều này cũng không có gì đáng trách, vào thời kì đi đâu người ta cũng bàn về anh hùng như thế này, mà thành tích tốt của cô đã tiếng lành đồn xa, từ cấp hai đã nổi bật trong lớp, nhất là môn toán, nhiều lần đứng đầu trong cuộc thi cấp quốc gia, danh tiếng tất nhiên là nổi như cồn. Hơn nữa cô lại không phải con một sách đeo cặp kính cận dày như cái đĩa chai, ở tuổi dậy thì đã lộ ra vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, môi anh đào mây liễu, cười tươi như hoa, nên tất nhiên sẽ khiến một đồng các bạn nam chưa có mối tình đầu mong nhớ ngày đêm.

Nhưng vào thời đó rất miễn cảm, đây cũng là một chuyện phải giữ kín không được nói ra trong trường học. Trường học là nơi nghiêm túc, luôn được bao quanh bởi bầu không khí cạnh tranh khốc liệt, người học giỏi còn được hoan nghênh hơn cả mỹ nhân. Việc này vừa xảy ra, bởi vì tai vách mạch rừng, không bao lâu sau giáo viên đã biết sơ sơ.

Mạc Kha thân mang trọng trách, muốn ngăn cơn sóng dữ cứu lại chủ nghĩa xã hội khoa học đang giai đoạn sơ khai, cũng như kéo lại một cô bé đang sa ngã, đành phải ra tay gọi Tần Dập Dập lên tiến hành tư tưởng giáo dục...

“Thầy, em nói trước, chuyện này chả liên quan gì đến em cả. Người viết thư là ai em cũng không biết, hơn nữa hần cũng dốt lắm cơ, một bức thư tình mà ba trăm chữ sai chính tả, chiếm hơn nửa bài. Chưa hết còn có, thầy xem cách viết thư xin gia nhập Đảng này, thiếu chút nữa hần trích nguyên văn lời Mao chủ tịch rồi cũng nên.” Tần Dập Dập quyết định thành thật được khoan hồng, tuy nhiên cô luôn đem bản thân đặt ở vị trí đầu tiên.

Mạc Kha làm thầy đã nhiều năm, chưa từng thấy qua học sinh nào mạnh mẽ dũng cảm như thế, tất nhiên là vô cùng tán thưởng: “Đây mặc dù không phải lỗi của em, nhưng người ta thường nói: ruồi bọ không bầu

trứng không nứt, chuyện gì cũng phải có nguyên nhân. Có phải em đã đã làm chuyện gì khiến người ta hiểu lầm, rồi dựng lên chuyện sóng to gió lớn này hay không?” Thật ra là hấn muốn khéo léo khuyên bảo Tần Dập Dập sau này nên khiêm tốn một chút.

Tuy nhiên khả năng thấu hiểu của Tần Dập Dập hoàn toàn không cùng một tổ chức Quốc Dân Đảng với hấn, tức giận không ít: “Thầy Mạc, ngài đang chỉ trích bình thường em hành động không biết kiềm chế sao? Muốn nói em câu tam đáp tứ sao? Em với Ngô Bân có mối quan hệ tốt vì bọn em là bạn học từ hồi tiểu học, bạn thân nữa! Mấy giáo viên các người ngày nào cũng lải nhải mấy cái cải cách với cả giải phóng tư tưởng, bây giờ thì sao, một tí chuyện hư hỏng con con đã đưa em lên chêm, nói em không tuân thủ nữ tắc không tuân thủ tam cương ngũ thường tam tông tứ đức !” Tần Dập Dập một khi tức giận thì sẽ nói nhiều, cô tức giận không có ai hiểu lòng cô, cô tức giận vì thầy Mạc không tin tưởng mình.

Mạc Kha bị nói đến á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu, cảm thấy đối với học sinh như thế này thì chỉ có thể dỗ nó: “Thầy không có ý đó, chỉ là người giỏi như em được kỳ vọng cao, nhà trường hy vọng học sinh giỏi như em có thể tập trung học tập, học thật tốt, để mang lại vinh quang cho trường mà thôi.”

Tần Dập Dập đương nhiên hiểu ý: “Là do em quá kích động, mang về vinh quang cho trường là nghĩa vụ của mỗi chúng em, nhưng em hi vọng nhà trường có thể cho em một sự tin tưởng cơ bản, đừng nên lỗi một việc không biết từ đâu ra đổ lên đầu em, nguyên tắc của em là làm người dám làm dám chịu, nếu em sai em nhất định sẽ nhận lỗi, không phải lỗi của em có đánh chết em cũng không nhận!”

Mạc Kha chỉ có thể nói sâu xa: “Thầy biết em là đứa trẻ hiểu biết, sẽ không làm chuyện hoang đường như thế này.”

Tần Dập Dập gần đây rất vất vả mới có thể quang minh chính đại đến văn phòng một chuyến, cùng Thầy Mạc tâm sự, à không, trao đổi bàn luận chút, giống như ngày xưa: “Thầy Mạc, thầy không xem trọng em giống như các giáo viên khác đúng không, cảm thấy thành tích của em về sau sẽ giảm xuống ? Cảm thấy em là một học sinh không hiểu biết lại không phân biệt được đúng sai?” Cô chớp đôi mắt to nhìn chăm chăm Mạc Kha.

Đôi mắt cô to như quả táo, con ngươi đen như mực, lông mi dài như cánh bướm, chớp chớp quả thực tựa như chạm tới nơi mềm mại nhất của người ta, nhẹ nhàng, ngứa ngứa, tê tê. Mạc Kha bỗng nhiên cảm thấy cả người không bình thường, cười: “Không có, thầy vẫn tin tưởng em mà.”

Phùng Hoan Nhi biết chuyện bối rối xin lỗi: “Dập Dập, tớ không biết ba người gộp lại mạnh như hổ, nên thêm chút gia vị vào chuyện xưa trên thư tình...”

Tần Dập Dập bây giờ đang vui vẻ như chiếm được toàn thế giới vì được Thầy Mạc tin tưởng, không chấp nhận: “Không có gì, tớ còn phải cảm ơn cậu đấy.”

Nói xong cô đeo túi sách chạy đi thật xa, để lại Phùng Hoan Nhi còn đang sờ gáy không hiểu sao lại cảm ơn mình, chẳng lẽ mình mồm rộng lại hóa ra tốt?

Suy nghĩ của Tần Dập Dập kỳ thật vô cùng đơn giản cùng thẳng thắn, bây giờ cô đã là nhân vật phong vân ở trường học, lại đang ở đầu sóng ngọn gió mới họa mang tên thư tình, tùy tiện một cái gió thổi cỏ lay cũng có thể làm cho quần chúng hóng hớt về vụ bức thư, ngược lại cô óc thể danh chính ngôn thuận công khai thường xuyên ra vào văn phòng Thầy Mạc, cô sẽ đánh dấu đề bài không hiểu muốn thỉnh giáo, trong mắt người ngoài chính là Tần Dập Dập do không hiểu vấn đề nhiều lần nên bị thầy giáo gọi đến “Uống trà” ...

Nhưng mà cô không biết, trên đời này người hiểu rõ cô không chỉ có một mình cô...

Ngô Bân cùng Tần Dập Dập là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, biết nhau từ lúc còn để chỏm tóc. Lúc nào thì cô bi bô tập nói cho tới lúc nào không còn tè dầm, khi nào thì khóc rống lên không ngừng chỉ vì một khối socola, khi nào thì thay chiếc răng đầu tiên hấn đều biết rõ, tất cả mọi thứ của cô hấn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Từ lúc lên trung học, hấn vụt cao lớn lên, Tần Dập Dập phải ngẩng đầu lên mới thấy, điều này khiến cô rất bất mãn. Hai người thường cãi nhau âm ỉ trên đường về nhà.

“Bánh bột ngô, từ bây giờ tôi sẽ không gọi biệt danh hồi nhỏ của cậu nữa, cậu đừng nói ẹ tôi sóng gió hôm nay ở trường được không?” Về đến nhà Tần Dập Dập mới nhớ ra phải bịt miệng người nào đó lại.

Ngô Bân nhú mày: “Không phải nói không gọi biệt danh sao? Muốn tôi đồng ý cũng được thôi, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một việc.”

“Được được được, mười việc cũng được.” Có việc cần nhờ người ta đương nhiên là yếu thế hơn. Những kiểu điều kiện loại này từ nhỏ Tần Dập Dập đã đếm không hết, thêm một hai cái cũng chẳng sao, chỉ là da mặt sẽ dày hơn sau khi quỵt nợ mà thôi.

“Bây giờ tôi chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ ra rồi sẽ nói cho cậu.” Ngô Bân cũng không biết khi nào mặt mày đã nẩy nở, đã không còn tính trẻ con, mà có vẻ có chút phong lưu phóng khoáng.

“Nói thế là đồng ý rồi nhé, mẹ tôi mà đuổi đánh tôi khắp sân thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu” Cô gờ nắm đấm ụ hiếp.

“Không hiểu cái tên Từ Vĩ Dân kia thích cậu ở điểm nào không biết, hay mắt mù rồi, cậu bạo lực không dũa dũa không nói, còn nói dối không chớp mắt, từ trên xuống dưới chẳng thấy một ưu điểm nào...” Ngô Bân làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Phút chốc, bụi bặm ngày mùa thu quét trên đường báo hiệu bất ổn sỏi rống quỷ kêu... Gió thu thổi lá ngô đồng xào xạc, giống như đứa em trai sắp kể lại chuyện xưa.

“Thầy Mạc, bài này giải thế nào ạ? Đề bài nói ra đường parabol đúng không? Sao em lại tính ra thành hình elip?” Tần Dập Dập lại ở trong văn phòng tuy không tính là rộng nhưng sáng sủa chăm ngoan hiếu học.

“Thầy vừa giảng lúc nãy rồi mà...” Mạc Kha im lặng nhìn cô, đối với sự lơ mơ của cô đành bó tay.

“Ồ? Thế sao?” Tần Dập Dập ngượng ngùng không nói nữa, thật ra là cô thấy trong văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ mà không nói gì thì sẽ rất xấu hổ...

“Bình thường học sinh không cẩn thận cũng sẽ bị sai giống em, em cẩn thận tính lại lần nữa, xem cuối cùng phương trình đường cong là dạng gì.” Hần kiên nhẫn chỉ bảo.

Chủ đề này Tần Dập Dập đã từ từ nhắm hai mắt để quên đi: “Thì ra là thế. Đúng rồi thầy Mạc, kì thi toán tháng vừa rồi của ban chúng em thế nào ạ? Thứ hạng ở các lớp có thay đổi gì không?”

Mạc Kha không biết nói gì hơn: “Dập Dập, vấn đề này từ lúc tan học em đã hỏi thầy không dưới 8 lần, ban chúng ta thi rất khá, các em rất cố gắng, không phụ thầy kì vọng đã đoạt được vòng nguyệt quế.”

“Yeah, yeah, thật là tốt quá đi.” Còn một vấn đề nữa nhưng cô không biết phải mở miệng như thế nào.

“Em có chuyện gì muốn nói với thầy à? Cả buổi chiều cứ ập a ập ứng, không phải định chờ tới lúc ăn cơm tối đấy chứ.” Mạc Kha nhin không được mở miệng, nhìn tiểu nha đầu lừa đảo cả chiều cứ muốn nói lại thôi, kỳ thật trong lòng hẳn cũng có chút chờ mong...

65. Chương 65

Chương 65: Phiên ngoại giấc mộng hai mươi năm trước (hạ) . . .

Tần Dập Dập bẻ bẻ khớp tay mở miệng: “Thứ Bảy tuần sau sinh nhật em, em muốn mời thầy ăn cơm... Em đã xem qua thời khoá biểu rồi, thứ Bảy tuần sau thầy không có lớp nào phải học bù, hơn nữa ngày đó đúng dịp đại hội thể dục thể thao mùa thu, cấp ba cũng được nghỉ học một ngày.” Để đạt được mục đích, cô đã điều tra cặn kẽ, hơn nữa còn loại bỏ cả các chương ngại vật ngăn cản.

Mạc Kha nhìn cô khẩn trương chờ đợi câu trả lời thuyết phục không khỏi cảm thấy buồn cười, rất tự nhiên xoa đầu cô: “Biết rồi, tiểu nha đầu lừa đảo, đã mười sáu tuổi rồi đấy.”

Tần Dập Dập cao hứng hận không thể nhảy cao ba thước, điều duy nhất không hài lòng là giọng nói của hắn, làm như cô là trẻ con ba tuổi không bằng.

Kỳ thật đây là một bữa tối bí mật, cô nói dối gia đình là Phùng Hoan Nhi muốn mở tiệc chiêu đãi cô bước sang ngày sinh nhật quan trọng, lí do này tương đối hợp lí, bởi vì trùng hợp là hai người sinh nhật cùng ngày. Ngô Bân cũng nhiệt tình mời cô đến công viên chơi trò chơi để tổ chức sinh nhật nhưng cô lại nói dối là ngày đó bố cô đã chuẩn bị hết mọi tiết mục rồi, không có thời gian ra ngoài.

Ngày nào cô với Phùng Hoan Nhi cũng khe khẽ nói nhỏ, móc tim móc phổi, muốn tìm một nơi không khí tuyệt vời lại có vẻ sa hoa tao nhã, sinh ngoại để ăn tối với thầy Mạc Kha giống tiệc tối long trọng như trên TV.

Phùng Hoan Nhi nói rằng dù ăn một ít thì tối thiểu cũng phải một trăm khối, số tiền đó vào thời điểm ấy quả thực là con số trên trời, điển hình cho sự xa xỉ. Nhưng cơ hội này cũng hiếm có, Tần Dập Dập đập vỡ con lợn tiết kiệm, lấy tiền tiêu vặt tích góp trong nhiều năm cùng với lì xì năm mới, cũng được khoảng bảy tám phần.

Kỳ thật cô cũng rất có hứng thú với đại hội thể thao, nhưng lại trùng với hôm tổ chức sinh nhật nên cô từ chối uỷ viên thể dục khổ tâm khuyên bảo, cũng như cự tuyệt tham gia thi đấu các hạng mục. Lúc đó uỷ viên thể dục còn nói cô ích kỉ này nọ, nhưng cô âm thầm ở trong lòng an ủi: người không vì mình, trời tru đất diệt.

Sinh nhật cuối tuần đã tới, cô mặc quần áo mới đứng trước gương ngắm nghía.

“Con gái, ngày hôm nay không phải đại hội thể dục thể thao sao? Con mặc váy vải bông sẽ không bất tiện sao?” Mẹ lo lắng hỏi.

“Mẹ không cần lo lắng, con không tham gia thi đấu, hơn nữa buổi tối đi tới nhà Hoan Nhi ăn cơm, mẹ chẳng lẽ không hy vọng con gái mẹ nhà nhận thực nữ đoàn trang một chút sao?” Tần Dập Dập ôm cánh tay mẹ làm nũng, chọc bà tươi cười đầy mặt.

Phùng Hoan Nhi cũng trở nên giống bà cụ non: “Phong cách này, quả thực khiến cậu xinh đẹp hoàn mỹ, nhưng vẫn chưa thoát hết tính trẻ con. Nếu nếu trang điểm thêm một chút thì vô cùng hoàn mỹ.”

“Tớ không dám trộm đồ trang điểm của mẹ tớ...” Tần Dập Dập cũng có chút buồn rầu, tiếng oán than đầy đất, hận không thể đem đồ trang điểm tốt nhất thiên hạ tô điểm cho hình tượng bản thân, mặc kệ mọi thứ, để lại ấn tượng trong lòng thầy Mạc mình là tiên nữ hạ phàm là được rồi.

“Thầy Mạc của chúng ta cũng không phải đầu gỗ, cậu toàn tâm toàn ý muốn nổi bật như vậy thầy nhất định sẽ thấy được nỗi khổ tâm của cậu, nhưng cậu vẫn nên thổ lộ trước thì hơn, khẩu hiệu trên quảng cáo không phải nam nữ bình đẳng hay sao? Con trai có thể thổ lộ, cậu cũng có thể đi đầu phong trào mới, không phải nói nữ truy nam cách tăng sa* hay sao?” Phùng Hoan Nhi cổ vũ Dập Dập đang khẩn trương.

(*ý nói, nữ theo đuổi nam thì vô cùng dễ dàng như cách lớp vải)

“Nhưng tớ không dám, nhờ thầy từ chối thì sau này tớ sẽ không còn mặt mũi gặp người khác...” Mặt cô nhăn lại nhìn rất kì cục.

Phùng Hoan Nhi an ủi cùng đồng viên: “Trời biết đất biết cậu biết tớ biết, còn có Thầy Mạc biết, ai sẽ nói ra ngoài chứ? Từ sau vụ lần trước tớ đã phong tỏa mọi tin tức của cậu với bên ngoài rồi, lúc nào cũng nói năng thận trọng.”

Khi Mạc Kha nhìn thấy Tần Dập Dập, trong nháy mắt có một tia kinh diễm hiện lên ở đồng tử mắt: “Dập Dập, hôm nay em mặc quần áo rất đẹp, rất hợp với em.”

Tần Dập Dập đỏ mặt: “Cám ơn thầy, thầy mặc bộ quần áo này trông cũng rất tuấn tú.”

Mạc Kha cúi đầu nhìn: “Lần trước ở văn phòng em còn nói bộ quần áo này khiến thầy trông già đi, em nhìn rất chướng mắt mà.”

“...” Ánh mắt u oán của Tần Dập Dập vèo vèo bay tới, Thầy Mạc ngài không phá hỏng không khí thì không chịu được sao ?

Vừa đến cửa nhà ăn Mạc Kha sắc mặt liền thay đổi: “Sao lại chọn chỗ này? Quanh trường học không phải có rất nhiều chỗ tốt sao? Còn có món ăn Hoài Dương mà em thích nhất nữa.”

“Hôm nay em không muốn ăn đồ Trung Quốc.” Cô nói dối : “Thầy Mạc, hôm nay là sinh nhật em, tất cả mọi việc phải nghe theo em.”

“Ăn cơm trong này không phải là ý hay, em chỉ là trẻ con, sao lại học ở đâu mấy ý tưởng thế này hả.”

“...” Tần Dập Dập vì tư tưởng cổ lỗ sĩ của Thầy Mạc mà đổ mồ hôi một phen.

Ở đây đều là món ăn Pháp, còn có rượu vang đi kèm, ánh nến rạng rỡ càng làm cho không khí thêm mờ ám, mập mờ.

“Đừng uống rượu, bây giờ em vẫn còn nhỏ, không thích hợp uống rượu.” Mạc Kha không tự giác biểu hiện là trưởng bối, điều này làm cho Tần Dập Dập càng thêm có ý muốn làm nũng.

“Không đâu, em cũng không phải lần đầu tiên uống rượu, lần nào qua năm mới bố em cũng cho em uống.” Kỳ thật đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với rượu, bởi vì mẹ cứ đựng tới rượu là say, cho nên trong nhà chỉ có bố cô hứng trí thì uống một chút rượu vàng mà thôi.

Mạc Kha cảm thấy khi ở bên cạnh cô thì mãi mãi cô luôn là người thắng cuộc. Hơn nữa cô luôn luôn quật cường, nói muốn như thế nào thì như thế ấy, ai cũng không làm gì được. Lúc bình thường làm bài tập cô gần như rất ít khi làm sai, nhưng một khi sai lầm rồi thì không dễ dàng sửa, cho dù là bị cái lá che mắt không thấy Thái Sơn, cô vẫn cứ vững môi bảo vệ cho sai lầm của mình, làm cho người ta dở khóc dở cười.

Cổ ngữ có câu: rượu dù mạnh nhưng vẫn không bằng can đảm con người. Người xưa thật đúng, Tần Dập Dập mới uống nửa chén, ánh mắt đã bắt đầu mơ mơ màng màng, không tập trung vào một chỗ. Mạc Kha nhìn cô dần dần trở thành thiên kiều bá mị trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần. Vừa giống như vui sướng khi nhìn thấy một đóa hoa nở rộ, lại vừa như lo lắng đóa hoa đẹp dễ này sẽ bị người ta chà đạp...

Tần Dập Dập bất chấp hậu quả thì thảo nói : “Thầy Mạc, thầy là thầy giáo đẹp trai nhất mà em từng thấy ! Tuy rằng không lạnh lùng như thầy Lý ban năm, nhưng thầy lại khiến người ta nhớ tới ‘Người khiêm tốn tao nhã như ngọc’. Thầy biết không? Các bạn nữ trong lớp em si mê thầy nhiều không kể hết, ủy viên văn nghệ này, còn có Đỗ Hiểu Thiên nữa.”

Mạc Kha thấy cô đã bắt đầu ăn nói lung tung, hơn nữa lại nói những lời kinh thiên động địa như thế này, trong lòng cả kinh, vội đứng dậy đỡ cô: “Được rồi, chúng ta ăn no rồi, bây giờ thầy đưa em về nhà, bằng không bố mẹ sẽ lo lắng .”

Tần Dập Dập là người không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, sống chết đẩy anh ra: “Thầy Mạc, hôm nay em phụng mệnh đến làm một việc lớn, không thành công thì sẽ hi sinh vì chính nghĩa, em nhất định sẽ không bỏ dỡ nửa chừng như vậy đâu !”

Cô uống rượu vào tựa như con khỉ, đặc biệt hiếu động, lắc trái lắc phải không đứng đắn, hơn nữa còn nói nhiều: “Thầy biết không? Từ lần đầu tiên nhìn thấy thầy, em đã biết thầy chính là người tuyệt vời nhất rồi, chưa từng có nhiều nai con chạy loạn ở trong lòng em như vậy đâu ...”

Mạc Kha sợ hãi, sợ hãi cô càng nói càng thái quá, cũng sợ hãi cô nói trúng nơi mềm mại và bí ẩn nhất trong lòng mình, cuống quýt cắt ngang: “Dập Dập, ngoan, chúng ta về nhà, về nhà nói sau!”

Tần Dập Dập bây giờ không nghe thấy cái gì lọt vào tai, vẫn tự nói một mình, nước miếng bay tứ tung kích tình bắn ra bốn phía: “Em thích thầy, Thầy Mạc, em đối với thầy vừa gặp đã yêu ! Ngày trước em lên xem tiểu thuyết mới thấy tình huống này, không nghĩ rằng ông trời cũng lấy em làm vật thí nghiệm. Nhưng, em thích thầy, em thích nhìn thầy nín thở khi phê chữa bài tập, thích nhìn thầy mặt mày vui sướng khen em làm bài tốt, em thích quần áo trắng của thầy tung bay trong gió như tiên giáng trần...” Thật ra cô rất ít đọc sách, bình thường nói chuyện cũng không sử dụng nhiều câu điệp ngữ như vậy, nhưng câu châm ngôn kia nói thế nào ấy nhỉ: mỗi một người khi yêu đều là nhà thơ.

Mạc Kha vội vàng cắt ngang tấm chân tình tràn ra ào ào như nước của cô, mặt đỏ như tôm vừa được nấu chín. Hắn ở trong nền giáo dục bảo thủ, trong các giá trị quan đã được học, giáo viên chỉ có thể là nhân vật truyền thụ kiến thức cho học sinh, mà học sinh, là nhân vật mà giáo viên đặt hết kì vọng vào trong đó. Đến bây giờ, hắn phát hiện bản thân không chống đỡ được, không biết không chống đỡ được, là tấm chân tình lớn mật của Tần Dập Dập, hay là trái tim đã không an phận kia...

66. Chương 66

Chương 66: Chuyện xưa, sự cố (hạ) . . .

Tôi cứ để cho Tần Y Y thao thao bất tuyệt tới chết kể lại chuyện cũ, thì thoảng nhẹ nhàng bằng quơ nói hai ba câu lời ít mà ý nhiều, không hề có ý định thúc giục người đang rơi lệ kia.

Khi tôi đang suy nghĩ vì sao bản thân mình lúc trước lại hình thành được sự thờ ơ như thế thì lại nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài quán trà. Theo tiếng nói nhìn lại thì thấy đại BOSS sắc mặt đen thui đang đi tới đây, còn mọi người ở đằng sau đều yên lặng lui ra.

Tôi nhìn không chớp mắt đáng vẻ hùng hổ bước đến cửa hắn, rồi hắn đem tôi đẩy ra sau lưng: “Mong Tần tiểu thư tự trọng cho, Mạc Nhan Hình trước kia không có quan hệ gì với ngài, sau này lại càng không có.”

Tần Y Y nở nụ cười thờ ơ: “À? Quan tiên sinh lo lắng nhiều quá rồi, tôi chẳng qua là vừa thấy Quan phu nhân đã thấy thích, nên mời tới cùng uống chén trà thôi.”

“Được thế thì tốt quá, có điều cơ thể cô ấy hiện tại không thích hợp để thưởng trà, chỉ sợ làm Tần tiểu thư mất hứng mà thôi.” Nói xong liền vô cùng không lễ phép xoay người rời đi.

Tôi muốn thoát khỏi bàn tay gắt gao đang nắm tay mình của Quan Ứng Thư, đồng thời cũng lại tò mò chẳng biết có phải trên người tôi gắn thiết bị hiện đại GPS vô hình hay không mà bắt luận đi tới đâu, kể cả bay đến chân trời góc biển hắn cũng đều biết rõ như nắm trong lòng bàn tay.

Tả San Hô đứng trong đại sảnh vừa thấy tôi đã vội chạy tới khóc vô cùng đau đớn: “Nhan Nhan à, tớ còn tưởng cậu bị bắt cóc chứ, cậu lại mang có di động, sao lúc cậu đi cũng không nói với tớ một tiếng hả?”

Tôi hỏi nhỏ: “Sao hai người lại tìm được tớ?”

“Cậu còn nói, tớ lo đến mức không biết làm thế nào, đầu óc loạn cả lên. Nên tớ đành gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, may đại BOSS nhà cậu tới đúng lúc, lập tức xem lại toàn bộ camera ở xung quanh, sau đó chọn lọc từng cái một.”

Tên họ Quan thấy mình đuối lý nhưng lúc nào cũng tỏ ra kiêu ngạo vênh váo khiến tôi bức mình, mắng thầm trong lòng: nếu không phải cô tình gây sự rồi tịch thu điện thoại của tôi, chuyện bé có cần xé ra to như thế này không?

Đột nhiên, đứa bé trong bụng như thể phối hợp cùng với sự bất mãn của tôi, liên ầm ã lên, tôi chỉ cảm thấy bụng đau đớn như bị kim đâm vào, nhịn không được kêu to.

Bọn họ bị dọa không ít, Tả San Hô ngu ngốc lúc này chỉ biết hét to: “Nhan Nhan, cậu làm sao vậy? Sắc mặt sao lại tái nhợt thế?”

Tôi nhăn nhó, mắt trợn trắng: “Không sao, chỉ là hơi đau bụng mà thôi.”

Cô ấy lập tức vô cùng sợ hãi, miệng quạ đen bắt đầu hoạt động, suy đoán lung tung: “Sao lại thế? Không lẽ bị sảy thai?”

Có vẻ như đây cũng là một kiểu tình tiết trong phim Hàn, Quan Ứng Thư lúc này trở nên khẩn trương hiếm thấy, thấy con mình có vấn đề, không dám sơ ý lơ là. Hắn không nói hai lời, ôm ngang lấy tôi như khiêng

bao gạo, mặt mày nhẵn lại, gần như có thể nhú chết một con muỗi, ánh mắt sắc bén như dao. Mặc dù đang ở trong lòng hân, nhưng tôi vẫn cảm thấy từng cơn lạnh thổi quét sau lưng.

Tôi có ý giúp hân ổn định nhịp thở: “Đừng lo lắng, con không sao, chỉ là hơi đau mà thôi.”. Kỳ thật sau khi mang thai thì sẽ ý thức được trách nhiệm của bản thân. Đối với phụ nữ có thai thì phải biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, hơn nữa trước đây, lúc đi cả tôi chơi tôi thường đau đến chết đi sống lại, sắc mặt trắng bệch, nên tất nhiên cũng không đem đau đớn nhỏ bé chẳng đáng kể này để trong lòng, trong lòng cần nhắc xem có phải là do cục cứng ở trong bụng không chịu nổi cô đơn nên tỏ ra tức giận bất bình vì thế mà khoa chân múa tay muốn kháng nghị với tôi hay không.

Hân hung hăng trợn mắt với tôi một cái, sau đó không thêm nói một lời, mạnh mẽ nhún ga, trong khi bụng tôi đau đớn còn chưa tới cực điểm thì trái tim đã bị tốc độ điên cuồng phóng xe trên đường của hân làm cho gần như ngừng đập.

Hình như bác sĩ bị vẻ mặt của hân dọa, giọng nói có chút thần hồn nát thần tính, trầm thấp cùng run run: “Quan tiên sinh, Quan phu nhân chỉ là bị một chút kích thích, làm cho tinh thần co rút khẩn trương quá nên đau bụng, không có dấu hiệu sảy thai. Có điều về sau phải giữ cho tâm trạng luôn luôn lạc quan bình thản, không nên quá mức kích động và buồn bã, phụ nữ có thai không nên có quá nhiều cảm xúc kích động.”

Sau khi nghe thấy rõ tiếng thở phào rất nhỏ của Quan Ứng Thư, tôi cảm thấy vô cùng sung sướng, giống như vào buổi sáng sớm mùa đông đẩy cửa sổ ra nhìn thấy màu trắng xóa của tuyết tràn ngập trên mái nhà hàng xóm, như là nửa đêm tỉnh dậy từ trong mơ phát hiện hoa quỳnh, hoa mai bên bệ cửa sổ đã nở rộ. Thì ra hân thật sự quan tâm, cho dù tôi là kẻ thù tá túc tại nhà hân, hân vẫn rất quan tâm ...

Mẹ chồng tôi chạy tới như gió, vẻ mặt sợ hãi, nhìn tôi từ đầu xuống chân, từ dưới lên trên, kiểm tra xong quay lại nổi bão với Quan Ứng Thư: “Con lớn như vậy rồi mà ngay cả vợ mình cũng không chăm sóc nổi, làm chồng mà như thế à ? Tương lai làm bố như thế nào đây?”

Quan Ứng Thư tuy rằng mặt vô cùng thối, nhưng vẫn không nói gì.

Tôi nhìn mẹ chồng mà lòng lo trăm mối, bà đối đãi với tôi quả thật là như người nhà, yêu thương tôi không chút che giấu. Cứ như vậy trực tiếp khắc sâu thân tình trong tôi, đối với tôi mà nói điều đó càng thêm đáng quý, không biết là đã tu luyện mấy kiếp mới có cái phúc này. Nhưng tôi vô cùng áy náy, giống như con sông mãi mãi chảy xiết, mãi mãi không cạn kiệt. Mỗi lần nhìn thấy bà nhiều hơn vài nếp nhăn so với đa số các phu nhân cùng tuổi khác, so với mẹ người khác thì trong ánh mắt luôn tang thương càng thêm sâu, so với những người già khác càng thêm từ ái, lòng tôi giống như dấm chua để lâu theo năm tháng, vớt lên sau một thời gian dài ngâm nước, chua xót khó nhin.

Bởi vì có dấu hiệu thiếu máu cường độ thấp khi mang thai nên bác sĩ kê thêm vi-ta-min B11 và thuốc bổ, đã vậy còn giống như người đang trong thời kỳ mãn kinh, lẫn nhải các việc cần chú ý, tâm tư tôi chẳng thêm đặt vào đấy, ngược lại thì mẹ chồng tôi hỏi lại và ghi chép rất tỉ mỉ, như một cô thư ký nhỏ ngoan ngoãn trong cuộc họp. Điều này lại khiến tôi cảm động mạnh mẽ, trên TV thường thấy do không vừa mắt con dâu, mẹ chồng miệng luôn nhấm nuốt nói ra vài câu ngoan độc, ví như là: tôi trước kia cũng đã từng sinh con, dù có chuyện gì thì tôi còn rõ hơn cô!

Mà tôi đây, quá sức may mắn, có thể gặp được một người mẹ chồng lương thiện, tâm lý, phóng khoáng, tư tưởng tiên tiến như vậy, bà sẽ không vì chuyện “củi gạo dầu muối” mà làm ầm ỹ với tôi, sẽ không vì tôi và Quan Ứng Thư bất hòa mà bênh vực con trai mình hơn, sẽ chẳng bởi vì tôi cùng Quan Ứng Thư không môn đăng hộ đối mà tỏ ra xem thường gia đình tôi...

Nhưng tôi nghĩ mà vẫn run như cây sậy, bà có thể vì Tần Y Y, từ nay về sau hận tôi thấu xương, không thân thiết như bây giờ hay không?

Nghĩ đến đó, tự nhiên có chút lo lắng. Sau khi uống hết canh gà nhân sâm chính hiệu ở nhà chồng, tôi ở trên xe buồn bực không vui.

Quan Ứng Thư đại khái là bị mẹ mắng tới choáng váng, hiện tại thay đổi biện pháp, mở miệng trước: “Hôm nay em và cô ta nói chuyện gì?”

Đột nhiên hân lên tiếng khiến mạch suy nghĩ của tôi bị chặt đứt, đồng thời làm tôi giật cả mình, ngày

thường ở trên xe hần chẳng bao giờ nói được lời nào, mặt mày nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, mặc cho tôi nói nhao nhao ồn ào cả buổi hần cũng chỉ tích chữ như vàng “Ừ ừ” cho có lệ một chút rồi thôi.

“À, không có gì, chỉ là ôn lại chút kí ức ngày xưa mà thôi.” Tôi thật sự không định nghĩa được nội dung cuộc nói chuyện hôm nay với Tần Y Y, cho nên trả lời có chút hàm hồ.

Vốn tưởng rằng hần sẽ không hài lòng với đáp án của tôi, ai biết được hần lại hơi hơi nghiêng đầu cười nhẹ, giống như đáp án của tôi đạt yêu cầu. Nụ cười này, lại khiến lòng tôi càng thêm không nắm chắc, vốn hần và Tần Y Y oán hận chất chứa đã rất sâu, thiếu chút nữa là đạt tới mối thù giết cha đoạt vợ, nhưng bây giờ người mang thai con hần lại chính là người nhà kẻ địch, điều này có thể không làm cho người ta hận tới nghiến răng nghiến lợi đâm ngực đâm chân sao? Hần cười cứ như trúng sổ xổ, làm cho tôi run rẩy nhớ tới soái ca bụng dạ đen tối Hướng Khôn, đại BOSS sẽ không gần mực thì đen chứ? Vậy cuộc sống sau này của tôi không phải lúc nào cũng phải cẩn thận nhìn trước ngó sau sao? Nhưng có điều tôi không thể không thừa nhận là thật hiếm khi trông thấy hần cười, giống như Tiểu Lý Phi Dao Lý Tầm Hoan, gặp người người phải chết...

67. Chương 67

Chương 67: Trong bức tranh có đôi chim yến (thượng) . . .

Buổi tối, tôi nằm ở trong lòng hần, không đầu không đuôi nói một câu: “Em xin lỗi.”

Tay hần siết chặt, sử dụng một chút lực dễ dàng quay mặt tôi lại, khoanh khắc ấy tôi sinh ra cảm giác quay cuồng giống như chiến trứng gà trên chảo vào buổi sáng sớm = =. Vốn đưa lưng về phía hần, nói chuyện chỉ có chút lo lắng, nhưng bây giờ nghe thấy tiếng hần hô hấp, tôi lại đổi ý muốn lùi bước.

“Nói đi, anh nghe đây.” Đại BOSS gần đây biến hình lợi hại, khi nói chuyện thường nhỏ nhẹ, giống như chỉ một câu có thể làm cho người ta được sinh ra, nhưng cũng chỉ một câu cũng có thể làm cho người ta chết đi.

Tôi lúng túng như ngâm thơ: “Đợi tiểu Quan được sinh ra, anh có đuổi em ra khỏi nhà hay không?” Lo lắng này giấu trong lòng tôi như lông mọc rậm rạp sắp mọc meo hết cả. Hiện tại cố gắng lấy dũng khí hỏi ra, tôi lại thấy mình có chút ngu ngốc.

Hần buồn cười cúi đầu xuống, hô hấp nóng mà tê dại, phả lên mặt tôi, tôi có chút không nhìn được. Nhưng ánh mắt hần nhìn chằm chằm tôi như đang rình con mồi, giằng co gắt gao với tôi, làm cho lòng tôi càng lúc càng có cảm giác trầm trọng không tên.

Nhìn chán cho tới tận lúc tôi bối rối, đại BOSS mới tỏ thái độ: “Đồ ngốc, lại phải tìm một người mẹ khác cho nó thì phiền lắm...”

... Anh trả lời thẳng vào câu hỏi sẽ chết hả? Không đi đường vòng công ty sẽ lỗ vốn sao?

Tôi vừa lòng, dựa vào lồng ngực rắn chắc của hần một hồi ngủ.

.....

30 Tết cùng đến nhà chồng ăn cơm, vừa mới bước vào cửa đã nhìn thấy bố tôi đang đùa giỡn với Tuyết Nhi rất vui vẻ, cảm của tôi gần như muốn rớt xuống dưới. Trùng mắt nhìn một màn này, bỗng nhiên cảm thấy đau nhức.

Mẹ chồng nhiệt tình chạy ra tiếp đón: “Những năm trước luôn là một nhà ba người, có hơn cũng chỉ thêm chị Chu, rất vắng vẻ, năm nay Quan gia chúng ta sắp có cháu trai nên tăng thêm thành viên, sẽ có thêm hai người, à, không phải, hiện tại là ba người chứ. Đây là việc đáng mừng nhất!”

“Hôm nay, mẹ đã tự mình tới mời ông thông gia đến đây, cùng với cô y tá lạnh lùng kia nữa nhưng mà cô ấy không tới.”

Đại khái là sắp tới năm mới nên không khí thực high, mẹ chồng nói chuyện tới nỗi gương nhai múa vuốt, vui mừng giống như đứa trẻ con ngày thơ, chất phác chờ mong náo nhiệt.

Tôi nhìn mắt bố chồng, ông chăm chú nhìn vợ mình đang phóng đại mọi chuyện, hơi có chút ý cười lóe lên trong mắt. Tôi rất khâm phục, không phải vì bố chồng tôi cũng đã sắp 60 tuổi nhưng nom vẫn rất phong lưu phóng khoáng, mà là đã từng trải qua nhiều mưa gió sóng to như vậy nhưng hai ông bà vẫn chẳng khác nào một đôi vợ chồng son, có thể tương trợ nhau trong lúc hoạn nạn bất kể chướng ngại trước mặt ra sao, tay trong tay cùng nhau đối mặt với tương lai. Trải qua gian khổ mới hái được quả chín, mãi mãi tỏa ra hương thơm ngào ngạt mà chưa một ai được ngửi qua.

Tôi hiện tại lại có chút sợ hãi lo được lo mất, cảnh tượng hoà thuận vui vẻ bây giờ giống như một giấc mộng, như hoa trong gương, trăng trong nước, tôi sợ mình chẳng may lơ đãng hắt xì một cái, mọi thứ đều có thể vô hình bị hủy bỏ, cuối cùng sẽ tìm không thấy một chút dấu vết nào...

Tôi từng lên xin cổ vấn từ Tiểu Bạch, kẻ tự xưng là chuyên gia, cô ấy luôn oán giận bản thân không vượt qua được thể hệ 9x, đến cả mang thai cũng không nhanh bằng tôi, huấn luyện cho tôi một chương trình học về dưỡng thai: “Sách nói phụ nữ lúc mang thai luôn có cảm giác sắp phải rời bỏ, mất đi một thứ gì đấy, rồi khi nằm ngủ thường mơ thấy bị rơi xuống từ trên cầu thang hoặc là bị ngã xuống từ vách núi đen, gặp phải những điều này có thể nói lên rằng trong lòng cậu chứa đựng nhiều tâm sự làm tổn hại tới sức khỏe... Chẳng lẽ là ở trong lòng BOSS không tìm được nỗi chuyện gì sao?”

Nếu như thế, nên treo ngược mình lên cây theo hướng Đông Nam đi == (câu này xuất phát từ trong phim Khổng tước đông nam phi (khổng tước bay về phương đông nam). Đây là bộ phim Romeo – Juliet phiên bản Trung Quốc, kết thúc thì hình như là nam chính thất cổ chết vì tình. Cái này ta cũng không rõ lắm, vì chưa xem phim này)

Thời điểm ăn cơm tất niên tôi ngồi bên cạnh bố, ông giống như đứa trẻ miệng ồn ào không thể ngăn cản nổi “Tôi muốn cái này” “Tôi muốn cái kia”. Hoảng hốt nhớ lại cái đêm trắng đó, ở trong phòng hơi nóng của lẩu lợn lòi, tôi chỉ có thể túm lấy góc áo của bố “con muốn ăn thịt bò, à, còn muốn uống sữa chua nữa...” Giờ đây vị trí đã hoán đổi, vật đổi sao dời, đổi thành bố cứ như vậy mắt mở to, mồm đang ăn cũng mở to, trong miệng đầy thức ăn, lòng tôi đột nhiên dâng lên không chỉ là niềm vui sướng nhỏ bé mà còn là sự an ủi...

Tục lệ sau khi kính rượu sẽ đến lúc được phát lì xì, tôi thay mặt bé Quan còn chưa ra đời, mặt không đổi sắc, tâm không thẹn thùng, một phát nhận hai lần lì xì, còn cần nhắc xem đến lúc nào đó nên lừa gạt đứa bé trong bụng này để vơ hết tài sản vào túi.

Tả San Hô gọi điện thoại từ một nơi nào đó âm ỉ, hình như đang bắn pháo hoa, bùm bùm liên tục không dừng lại. Thế nên đành chuyển thành gửi tin nhắn, nhưng mà hôm nay mạng di động Trung Quốc bận tới mất tới mũi, một tin nhắn mà mười lăm phút sau mới gửi tới được di động của tôi. Hóa ra, trên quảng trường phía Tây có mở tiệc pháo hoa, theo truyền thuyết đây chính là sự kiện nóng bỏng nhất, náo nhiệt nhất, tốn hao của cải nhiều nhất gần 5 năm qua tại thành phố M, cô ấy còn phóng đại bữa tiệc này thành bữa tiệc chỉ có ở trên trời, trần gian không thể có được. Như là nói đúng tiếng lòng của tôi, nhất thời làm tâm can tôi ngứa ngáy khó nhịn, quyết định mạo hiểm nguy cơ có thể bị răn dạy, dứt khoát kiên quyết mở miệng xin phép: “Em muốn đi xem tiệc tối.”

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, lại liếc mắt nhìn TV một cái, trong lòng đại khái là vô cùng kinh ngạc: đây không phải đài truyền hình trung ương, đây không phải chỉ là tiểu phẩm hài giải trí, hầu như thường là có vài người cùng nhau đùa vui ở trên sân khấu rồi tự cho đó là tác phẩm hài kinh điển đấy chứ.

Tôi chỉ có thể tiếp tục giải thích: “Em muốn đi xem tiệc pháo hoa ở quảng trường phía Tây...”

Mẹ chồng đứng lúc bụng đĩa cam đã cắt lên, hát đệm nói thêm: “Đúng đó, các con đều còn trẻ, ở nhà xem tiết mục cuối năm không có ý nghĩa gì lắm.”

Nghĩ tiếp lại dặn dò: “Có điều đi ra ngoài, Ứng Thư, con phải để ý trông nom tốt vợ mình ẹ, nếu thiếu một cọng tóc mẹ sẽ hỏi tội con.”

Hai mẹ con vô cùng đồng tâm hiệp lực. Quan Ứng Thư không thể chịu nổi ánh mắt tha thiết của 2 người chúng tôi, cuối cùng cũng gật đầu.

Mẹ chồng căn dặn đủ điều: “Nhan Nhan, con nhớ mặc thêm áo lông vào... Có đủ ấm hay không? chờ chút, mẹ lấy thêm áo cho con khoác ngoài.” Bà như con quay đi vào trong phòng, lấy ra một chiếc áo khoác to màu đỏ: “Tối đây, mặc thêm cái này vào, buổi tối gió lạnh thấu xương chẳng may cảm lạnh, chúng ta sẽ rất đau lòng. Con yên tâm, mẹ sẽ phụ trách đưa ông thông gia trở lại trại an dưỡng, các con cứ tận tình đi chơi đi.”

Người trên đường không ít, cả hàng dài xe cứ đi một chút lại ngừng ngừng một chút, rẽ trái rẽ phải mất một tiếng sau mới đến nơi. Quả thật người người tấp nập, đông như trẩy hội, ngay cả chỗ đỗ xe cũng không có.

Xe chỉ có thể đỗ ở một bãi đậu xe của một khách sạn cách đó xa xa. Quan Ứng Thư phải nhận điện thoại nên dặn tôi đứng nguyên tại chỗ đợi mệnh, bên trong ánh mắt như vô hình học Tôn đại thánh quy định phạm vi hoạt động, bắt tôi đứng trong vòng tròn giống như Đường Tăng. Tôi khúm núm cam đoan tuyệt đối không di chuyển.

Nhưng người tính không bằng trời tính, con người có ba cái vội, vì vừa mới ăn cơm tất niên rồi uống nhiều nước tới no, một bộ phận của hệ tiêu hóa chứa đầy nước thật sự là làm cho người ta không nhịn được...

Tôi quét mắt nhìn xung quanh, mắt như đôi hoả nhãn kim tinh di chuyển, ông trời không phụ người khổ tâm, ở hướng 10 giờ tôi đã nhìn thấy dấu hiệu được cứu, trong lòng vui vẻ, cái gì cũng mặc kệ chỉ hướng vào mục đích, chậm chạp chạy tới đó ...

Những cái gì cần ra đã ra hết tất nhiên tinh thần sẽ sáng khoái, giống như sau khi được vận công trừ độc, hệ thống gân cốt sẽ thoải mái. Xa xa bỗng nhìn thấy Quan Ứng Thư đang chạy khắp nơi, kỳ thật tôi chưa nhìn qua hắn chạy lần nào, trước cả ngày hôm nay tôi còn tưởng hắn không bao giờ chạy. Vài lần do dự muốn mở miệng hỏi hắn, thời đại học khi tham gia chạy 800 mét có phải dựa vào lén đi Bentley mới tới được hay không... Bởi vì thị lực tôi tốt, cho nên nhìn được rõ ràng toàn bộ biểu cảm trên mặt Quan Ứng Thư. Vài sợi tóc rơi xuống bay bay theo nhịp bước chân, lông mi nhú chặt cùng khuôn mặt nhăn nhó giống như không thể kiên nhẫn, hơn nữa ánh mắt từ trước đến nay luôn không để ý mọi thứ đã có thần sắc, thứ mà tôi cứ ngỡ hắn đã đánh mất cách đây năm trăm năm rồi, đó là vô cùng lo lắng, ảo não, còn có cảm giác tan nát cõi lòng...

Tôi liền vung tay hô to: “Ông xã, em ở đây!”

Hắn lao về phía tôi với tốc độ không thể tin được, đâm thẳng vào tôi, làm tôi bị lui về phía sau vài bước, mới ôm chặt tôi vào lòng, cánh tay mạnh mẽ như sắt thép bao quanh tôi, làm cho tôi không thể động đậy.

Bất thành linh nhiệt tình như vậy làm cho tôi sợ tới mức vừa mừng vừa lo: “Làm sao vậy?”

Hắn lắc đầu, một lúc sau mới chậm rãi phun ra một câu: “Không có gì, để cho anh ôm một lát.”

68. Chương 68

Chương 68: Trong bức tranh có một đôi chim yến (trung) . . .

Bởi vì đại BOSS dịu dàng hiếm thấy nên sau đó, tôi uốn nghiêm mặt cố chấp như con gấu kaola dính ở trên người hắn.

Cái pho tượng tạo hình lạ lùng này khiến cho nhiều người qua đường quay đầu ngoái nhìn, tưởng quay đầu nhìn thấy Dương Quý Phi đẹp khuynh quốc khuynh thành, hóa ra chỉ là chúng tôi.

Đại BOSS bình thường luôn luôn không sợ bị vây xem, nhưng hiện nay đột nhiên da mặt hắn mỏng đi, hồi lâu mới hắng giọng một cái, khẽ mở miệng: “Xuống dưới.”

Tôi đã là một con kaola chuyên nghiệp, không sợ bị vây xem cũng không sợ sắc mặt kẻ nào, cuối cùng hạ quyết tâm khó chơi: “A là anh ôm em, cứ ôm như thế này cũng được, B là anh công em đi xem pháo hoa. Không có CDEFG, anh chọn đi. À, đương nhiên, anh có thể chọn ném em cũng cục cứng trong bụng đến một chỗ nào đó, mặc kệ sống chết. “

Hắn không nói gì cúi đầu nhìn tôi, biểu tình vạn phần gian nan, giống như ngày trước tôi phải lựa chọn giữa QQ và 360 khi hai cái này đại chiến... Sau một lúc lâu, hắn cũng thỏa hiệp: “Em xuống dưới trước, đứng lên bậc thang kia.”

Ở trên tấm lưng rộng lớn kiên định của Quan Ứng Thư, cuối cùng thì tôi đã có thể hít thở không khí trên cao trong truyền thuyết rồi = =

Rất nhiều đứa trẻ cũng được cha mẹ công đến tham gia náo nhiệt, cho nên lấy tầm mắt của tôi xem qua đại dương người mệnh mệnh đều là trẻ con chưa dứt sữa, chỉ mình tôi, hai mươi mấy tuổi rồi còn làm chuyện như đứa trẻ con, vô tâm vô phách lắc lắc bả vai người nào đó: “Em cũng muốn ăn kẹo hồ lô...” Kỳ thật trước kia tôi không thích ăn cái này, cảm thấy nó ngọt đến phát ngấy, nhưng sau khi mang thai khẩu vị biến đổi nghiêng trời lệch đất, trên cơ bản chỉ cần là đồ ăn tôi sẽ không cự tuyệt, nhưng TMD* là tôi đã không kiên nhẫn ăn như vậy mà vẫn thường thường bị vây trong cảm giác đói khát, trong bụng gọi là mang thai đứa bé, thực ra là mang cái hang không đầy đúng hơn... (*một câu chửi)

Con hổ cuối cùng cũng tức giận: “Yên tĩnh một chút, đừng được một tắc lại tiến một thước.”

Tôi ý vào đứa nhỏ trong bụng cũng họ Quan, trở nên khinh người quá đáng: “Em mặc kệ, anh không mua cho em em sẽ khóc, giống bé trai phía trước kia kia...” Sau khi nói xong cũng thấy mình hơi quá đáng “Được rồi, anh thả em xuống để em tự mua cũng được.”

Người phía trước im lặng, bị bao phủ trong đám người âm ỉ vang trời, tôi rầu rĩ không vui nói thầm : “Đường đường một tổng tài mà ngay cả kẹo hồ lô cũng không mua cho con ăn, cái này mà truyền ra ngoài thật sự là làm cho người trong thiên hạ cười nhạo rớt cả răng hàm...”

Nhưng người nào đó da mặt còn dày hơn cả tường thành, đối với sự kích thích châm chọc kích tướng của tôi làm như không nghe thấy, không để ý tới đám người hỗn loạn đang trái quanh phải quần liến mở ra một con đường. Tôi bị dời đi sự chú ý, kinh ngạc hỏi: “Vị trí vừa rồi không phải thiên thời địa lợi sao? Sao lại đi làm gì?”

“Ở đó nhiều người.” Hắn thần nhiên giải thích.

Chém, dân số thành phố này đã lớn tới mức vượt quá tải lượng của nó, đổi lại mà nói, chính là thành phố đã quá tải. Hiện tại buổi lễ này mười năm mới có một lần, long trọng như vậy, hấp dẫn những người chán ghét tiết mục giải trí cuối năm nghìn bài một điệu vọt tới đây như thủy triều, có chỗ chạm mũi chân đã cảm ơn trời đất rồi, còn hi vọng có được chỗ đứng nhỏ nhoi? Đúng là mơ mộng hão huyền, được voi đòi tiên... nhưng tôi ở đằng sau Quan Ứng Thư không nhìn ra, chỉ biết suy tính tới yếu tố không gian mà không để ý tới yếu tố con người ...

Kết quả làm cho người ta mở rộng tầm mắt ghen hòng nhìn trần trối, đối với Quan Ứng Thư mà nói, nào có chuyện gì là không thể? Một nhân viên mặc tây trang đi giày da bắt chước Trư Bát Giới cúi đầu khom lưng, thấp đến sắp chạm đất: “Không biết Quan tổng đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, mong ngài thứ tội.”

Hắn nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Chỗ ngồi của ngài và phu nhân ở bên kia, mời đi theo tôi.” Vẫn là thái độ như nhả lễ độ đưa chúng tôi tới hàng ghế VIP số lượng có hạn thịnh hành trên giang hồ đã lâu, không những thế còn có cả nệm ghế? Sao không bê cả sofa tới đây luôn đi = = trên bàn phía trước có đủ các loại điểm tâm hạt dưa đồ uống, còn có các loại kẹo hồ lô, vô cùng chu đáo, quả thực không khác gì cúng tế Bồ Tát.

Hơn nữa vị trí cũng rất hoàn hảo, ở ven sông, đối diện với trung tâm bắn pháo hoa. Ngồi ở chỗ này, mỗi một đóa nở rộ đều có thể nhìn thấy không sót tí gì. Tôi kích động không thể đè nén, lập tức gọi điện thoại khoe với Trúc Diệp, nào biết giọng cô ấy uể oải không thôi: “Đừng nói nữa, tớ đã bị bắt cóc.”

Tôi quá sợ hãi: “Cái gì? ! Ở đâu, báo cảnh sát chưa? Bọn cướp muốn bao nhiêu tiền chuộc?”

“Ai, chẳng lẽ tớ báo cảnh sát rằng người đó chính là ông bố ngang ngành tùy hứng không có lí lẽ sao, muốn tớ vì nghĩa diệt thân sao?” Cô ấy phiền muộn không thôi.

“Ồ, con gái xa nhà nên bố lo lắng thôi, cũng tại cậu đã gần sang năm mới rồi mà còn ở đây ra oai với Lý Quân Thành, không chịu về nhà cơ, đáng bị ông ấy trối!” Tôi không có chút đồng cảm nào.

“Ai bảo tớ ra oai với hắn tớ sẽ không để yên đâu! Tớ với hắn không còn chút quan hệ nào nữa, trước kia không có, về sau càng không!” Đường như cô ấy bị nói trúng điểm yếu, tức giận quát âm lên.

“Ồ? Không quan hệ thì sao cậu lại đặt biệt danh cảm thú cho hắn? Chỉ sợ có ẩn tình khác nha? Sao cậu hiểu rõ hắn như vậy? ...” Tôi gần đây bị lây nhiễm từ Tả San Hô, nên ngôn ngữ trở nên lưu manh gấp hai trăm lần.

Đại BOSS thường xuyên ho khan, không biết là bị không khí lạnh ở đây thổi cho bị cảm hay là nhắc nhở tôi chú ý thân phận chú ý ảnh hưởng chú ý tìm từ nữa.

Tôi đối với hắn không khác gì trước đây với pháo, đều là vừa thương vừa sợ, hiện tại hắn đang lạm dụng uy quyền, tôi chỉ còn cách thu lại sự lưu manh: “Được rồi, cậu về nhà nói chuyện với bố đi, ông sẽ hiểu cho nỗi khổ của cậu mà.”

“Đừng đề cập đến người bảo thủ kia với tớ, đúng là không khác gì tảng đá dưới gầm cầu, lại thối lại vừa cứng. Ông ấy không hiểu đạo lý nghề nghiệp không phân biệt giàu nghèo, mọi người bình đẳng gì cả.” Giọng nói cô ấy ưu thương mà bất đắc dĩ.

Tôi không nói gì, có người bố bảo thủ cũng vẫn hạnh phúc, còn hơn là không có. Tôi đột nhiên nhớ tới một lần nào đó đọc qua một cuốn sách của một tác giả mắc bệnh nan y, trong đó có một câu khiến người ta tỉnh ngộ: ưu thương sẽ làm cho khuôn mặt trở nên đáng ghét. Nếu đã lựa chọn sống sót, thì phải xác định gánh vác nhiều thứ, những cảm xúc vô vị kia, sao lại để nó ảnh hưởng tới cuộc sống vui vẻ của chúng ta chứ?

Ngày trước tôi kinh ngạc không thôi, một người đang đứng trước quỷ môn quan, nhưng suy nghĩ thì lại như ngâm mình trong bình mật ong rồi lạc quan suy nghĩ, thấu hiểu cuộc sống, thật khiến chúng ta xấu hổ.

Cúp điện thoại được một lát thì người chủ trì liền bước lên đài tuyên bố đã đến lúc khai mạc bữa tiệc pháo hoa, đầu tiên thì vẫn lăm lăm nhắm một chút về các thành tựu chủ nghĩa khoa học chủ nghĩa xã hội gì đấy rồi mới cam tâm rời đi, dành thời gian còn lại cho pháo hoa sắc màu rực rỡ.

Pháo hoa mà tôi nhớ mong bấy lâu cuối cùng cũng chậm rãi phóng lên trên bầu trời đêm trên nền bản nhạc another day in paradise . Bởi vì mấy ngày trước tuyết ùn ùn kéo đến như lông ngỗng, nên thời tiết hôm nay sáng sủa, những ngôi sao nhỏ li ti trên bầu trời cũng được ngắm nhìn không chuyển mắt, không hề bị ánh sáng của pháo hoa làm ờ nhạt. Một màu đen của chân trời bỗng nhiên ánh lên một chút sắc màu như một bức tranh tuyệt đẹp mà bảng pha màu không thể tả hết các sắc thái màu sắc.

“A, khuôn mặt cười kìa, anh thấy không?” Tôi vô tình đắm chìm trong những màn pháo hoa sáng tạo, giọng nói không tự chủ được cao vút lên. Phía sau ồn ào tiếng người, có người hò hét hoan hô vì pháo hoa, có người lại đang hưởng thụ và tán thưởng bản thân sau một năm cần cù vất vả.

Sắc trời trở nên hay thay đổi, màu tím của quả nho đông lạnh, hồng của bánh ngọt táo mèo, xanh lục của quả bí, vàng đậm, vàng đỏ của mặt trời lặn, vàng nhạt của lúa mì, xanh của biển... Đủ các loại màu mà tôi gần như không tìm thấy từ nào phù hợp dần dần hiện ra trên bức thảm nhung màu đen, giống hoa tươi ganh đua nở trong công viên mùa xuân, không loại nào chịu thua kém...

“Oa! Mau nhìn mau nhìn, đó là bốn chữ chúc mừng năm mới đó, đại BOSS, anh có nhìn thấy không? Thật thần kỳ, thật đồ sộ, thật rực rỡ!” Tôi một khi kích động thì không lớn không nhỏ, bắt lấy tay áo của hắn, kéo lỗ tai hắn mà hô to gọi nhỏ bên cạnh. Hết cách rồi, nếu không gần gũi như vậy thì căn bản là không có cách nào khác để trao đổi.

Nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, trên mặt là giễu cợt vô cùng rõ ràng mà tôi chưa thấy bao giờ, nhưng giây phút này, tôi đột nhiên cảm thấy chúng tôi thật sự rất gần nhau. Bỏ qua tất cả yêu hận tình thù, ân oán khúc mắc của đời trước, chúng tôi chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, trải qua những ngày bình thản nhưng lại không bình thường nhất, hiểu rõ những thăng trầm, ngọt bùi đắng cay của cuộc sống...

Người đàn ông vừa mới chỉ chỗ cho chúng tôi đang cung kính đi tới, nói khẽ: “Quan tổng, nửa phần sau của màn pháo hoa còn có tiết mục cầu nguyện đốt đèn trời, mời Quan tổng Quan phu nhân “đi giá” đến xem.”

Tôi gật đầu như giả vờ: “Được được, chúng tôi nhất định sẽ đi.” Sau khi ông ta khoan thai lui ra, đại BOSS lại không vui, lạnh nhạt nói: “Chỉ thích xem náo nhiệt, đúng là ngây thơ!”

Tôi ăn không nói có giải thích: “Hôm nay là giao thừa, cầu nguyện để sang năm ưng thuận tốt đẹp có phải ngây thơ đâu, em còn muốn cầu cho rất nhiều người nha, cục cưng, mẹ chồng, bố...” Đêm trên đầu ngón tay một loạt cái tên, trong lòng đã lặng lẽ chôn xuống ước nguyện quan trọng nhất.

Chỉ còn nửa giờ nữa là tới giao thừa, tôi hưng phấn kéo Quan Ứng Thư đi về phía bờ sông nơi cho phép đốt đèn trời, có một vài đứa trẻ không chịu nổi buồn ngủ nên đã ngủ, người lớn sợ chúng nhiễm lạnh, cho nên vội vàng lùi lại, bờ sông cũng không đến nỗi chen chúc nhau, vẫn có thể đứng vững hai chân, nhưng cũng không rộng rãi, trên cơ bản hai người mà không nắm chặt tay thì xoay người sẽ không thấy nhau.

Đốt đèn trời vô cùng đơn giản, đã có người đưa cho chúng tôi cái khung bằng trúc nguyên vẹn, chúng tôi chỉ cần viết nguyện vọng lên trên tờ giấy, rồi dùng nhựa cao su dán lên trên cái thẻ trúc, sau đó châm lửa ngọn đèn dầu phía dưới là xong. Lúc đầu tôi tưởng phức tạp lắm, còn định trông cậy vào Quan Ứng Thư bị tôi kích động lôi kéo đến đây, nhưng bây giờ phát hiện ra, dễ như ăn mì tôm...

Tôi vô cùng vui vẻ cầm bốn cái, đưa Quan Ứng Thư cầm giúp thì hắn không tình nguyện: “Lòng tham không đáy rắn nuốt voi.” (Ý chỉ lòng tham không đáy, được voi đòi tiên)

Tôi không cho là đúng: “Nhiều nguyện vọng thực hiện tỷ lệ thành công cao hơn, anh chưa học qua môn thống kê hả?”

Chữ của tôi quá khó nhìn, nhất là khi viết bằng bút lông, phải nói là vô cùng thâm hiểm, không khác gì chữ giáp cốt* khiến người ta khó để đọc rõ ràng. Sau khi cố lấy dũng khí viết xuống vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo thì dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chăm chú vào đại BOSS: “Nếu không, em đọc anh viết nhé? Em biết chồng em không gì là không thể, ba mươi sáu bản lĩnh không gì là không giỏi ...”

(Chữ giáp cốt: là một loại văn tự cổ đại của Trung Quốc, được coi là hình thái đầu tiên của chữ Hán, cũng được coi là một thể của chữ Hán)

Cái gọi là thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên *, hình như câu nói kia lấy lòng người hỉ nộ vô thường như hắn, hắn cười hôn cái trán của tôi: “Vây vi phu cung kính không bằng tuân mệnh ...”

(*chuyện gì cũng vượt qua được, chỉ có lời nịnh nọt là không thắng được, “mã thí” có thể hiểu là “vuốt đuôi ngựa”)

Phía sau một đứa trẻ bảy tuổi của một gia đình thấy một màn này, bắt chước học theo: “Bố ơi, con là Tôn Ngộ Không, sẽ viết bút lông, vì phu cũng cung kính không bằng tuân mệnh một chút đi.”

Một đám người cười đến không ngừng được...

Chỉ có tôi, mặt đỏ như ngọn lửa của đèn trời phía chân trời.

Kỳ thật cũng không phải lần đầu tiên thấy hắn viết chữ, lúc trước ký giấy khế ước tôi dĩ nhiên đã được nghiệm qua hắn rồng bay phượng múa, động tác phiêu dật như mây. Chữ viết xuống cực kỳ không đối xứng, là khí phách ý thế hiếp người, không khác gì con người của hắn, cho nên cổ ngữ có nói: chữ cũng như người, quả nhiên không phải không có lý.

“Cái thứ nhất, viết mong ước cục cưng năm mới khỏe mạnh, vui vui vẻ vẻ!” Tôi chỉ biết chúc phúc đơn giản, cho cục cưng tôi yêu.

Hắn ngẩng đầu, không nói gì liếc nhìn tôi một cái: “Con quá nhỏ, không biết cái gì gọi là vui vẻ đâu.” Nhưng nói tới nói lui, vẫn viết những lời tôi nói ban đầu lên. Nét chữ đều đều, đường cong lưu loát, đến chỗ ngắt cũng đẹp. Văn chương cứng cáp thanh đậm, nhẹ nhàng sáng khoái, quả thật là làm cho tôi mở rộng tầm nhìn.

Tôi mắt sáng như sao, đồng thời vừa hâm mộ lại vừa ghen tị nói thầm trong bụng: “Đúng là toàn năng không phải người...”

“Cái thứ hai, mong sao bố mẹ chồng khỏe mạnh, vĩnh viễn hạnh phúc.” Tôi phát hiện lời nói của tôi quá mức nông cạn, lần qua lộn lại như rang cơm cũng chỉ có một hai câu, không hề mới mẻ.

Hắn lại giương mắt nhìn tôi, có lẽ là đang nhớ lại điểm số môn văn của tôi, sau đó yên lặng không nói gì viết xuống...

“Cái thứ ba chính là bố trẻ mãi không già, sau đó, thân thể mau mau khỏe lại... Ừ, chỉ thế thôi.”

“Vậy vừa rồi em lấy tận bốn cái làm gì?” Hắn thản nhiên hỏi, trong giọng nói tràn ngập bất mãn, cũng không biết là do không quen nhìn tôi chiếm tài sản chung như vậy hay là chưa ước gì cho hắn.

Đốt lửa, đèn bay lên, nghi thức đơn giản như vậy, tại giây phút đặc thù, tại bầu trời chói mắt, trong nháy mắt âm áp, mấy cái đèn trời bình thường đến mức không thể bình thường hơn được giao cho sứ mệnh quan trọng, giống như chim hoà bình sau khi chiến tranh chấm dứt, như đồng tiền xu sau khi hứa nguyện, như bánh trôi trong tết nguyên tiêu...

Ánh lửa màu da cam che màu trắng của giấy chậm rãi bay lên bầu trời đêm, giống như dùng hai tay thành kính nâng lên hy vọng cùng ánh sáng, rõ ràng là không sáng chói như pháo hoa vừa rồi, nhưng mang trong mình nhiều nguyện vọng tốt đẹp của mọi người, không một loại ánh sáng nào trên đời có thể so với nó...

Tôi thừa dịp đại BOSS coi như thả lỏng cảnh giác, có chút suy nghĩ ngóng nhìn bầu trời đêm, gơ tay yêu cầu: “Em muốn đi toilet.”

Lông mày vừa dài lại vừa khí phách của hắn hơi hơi nhíu lại: “Anh nhớ là em mới đi không lâu mà.”

Tất nhiên là tôi biết rồi, nhưng chỉ có chuyến đi toilet mới có thể giúp tôi ở lại bên cạnh hắn: “Nhưng buổi tối em quả thật uống rất nhiều canh gà, à, vừa rồi còn nước trái cây nữa, gần đây hệ tiêu hoá có vẻ bén nhay, nhất châm kiến huyết*...” Tôi sử dụng mọi thủ đoạn tôi có thể.

(*gãi đúng chỗ ngứa)

Thế rồi hắn mới đồng ý: “Mong sao cái não hạt dưa của em có thể nhay bén một chút.”

“... = = ”

“Có tìm được chỗ không?” Hình như là không yên tâm cái đầu của tôi, cuối cùng lại hỏi một câu.

Tôi lập tức gạt đầu như con gà mổ thóc: “Biết rồi, theo hướng tám giờ, nếu lấy tọa độ hiện tại của chúng ta làm mốc thì nó lệch 38 độ bắc.” Tôi chuẩn xác đọc lên vị trí mới được cho đi.

Tôi lén lút rời đi như tên trộm, đến chỗ bờ sông cách hắn thiên sơn vạn thủy biển người, tìm một vị trí khác cầm chiếc bút lông nguyệt ngọc viết lên: “Quan Ứng Thư cùng Mạc Nhan Hình cầm tay đến già, vĩnh kết đồng tâm.” Nhìn bé gái bên cạnh cười toe toét viết chỉ chút chữ, cảm thấy tờ giấy của tôi vốn đã ít chữ lại dưới ánh sáng của chiếc đèn có vẻ kém cỏi mà đơn bạc, thế nên viết thêm một câu “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành”. Hiểu biết về mấy câu thơ tình yêu của tôi rất ít ỏi, hướng chỉ mấy câu kinh điển lưu danh muôn đời tôi biết lại quá xót xa đau khổ, không hợp để viết lên đây, tôi do dự một lúc, nghĩ đến đau cả đầu, vẫn không có kết quả. Chỉ đành lưu luyến buông bút, thấp lửa lên, nhìn chiếc đèn lác lác bay lên trời, giống như cánh chim to dài trong suốt, trên cổ đeo tâm tư vương bận nhất của tôi, bay đi về miền đất xinh đẹp xa xăm... ..

Hài lòng trở lại chỗ nhưng không tìm thấy bóng dáng tuần tú lãnh ngạo kia (lạnh lùng + cao ngạo), tôi gần như đổ mồ hôi lạnh. Định đi tìm, lại sợ hắn trở về không thấy tôi cũng sốt ruột, đang không biết làm thế nào thì bên tai truyền đến giọng nói bất mãn của một nữ sinh đang kéo tay bạn trai: “Anh thấy người ta vĩ đại chưa, đẹp trai dã man, lạnh lùng như vậy mà còn dịu dàng thấp đèn vì bạn gái. Viết rất nhiều câu thật lòng, vừa lãng mạn lại vừa cảm động, bạn gái anh ấy tên là gì ấy nhỉ, à, là Mạc cái gì Hình ấy, cô ấy hạnh phúc biết bao... Chữ của anh ấy cũng đẹp nữa, đây chính là chính tông hành thư. Đẹp trai mạnh mẽ, có thể so với nhân Vương Hi Chi.

So với cái chữ như gà bới của anh đúng là một trời một vực, mà có khi còn không được như thế ý chứ, em nghĩ anh không trung thực lắm. Tốt nhất hãy thành thật khai báo...” Tiếng nói càng lúc càng xa rồi biến mất hẳn.

Tôi đi theo hướng bọn họ, thấy Quan Ứng Thư ngọc thụ lâm phong nhàn nhã đi tới bên này, hình như khoe miệng có hơi nhếch lên. Sau lưng là tấm màn đen, ánh lửa sáng chói giống như hắc lào vị thần từ trên trời rơi xuống. Tôi tiến lên giả vờ hỏi: “Vừa mới đi qua một đôi yêu đương, họ nói có người tên là Mạc Nhan Hình thật sự hạnh phúc...”

Hắn quay mặt đi, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng, sau đó lập tức khôi phục lạnh lùng đạm mạc: “Có nhiều người trùng tên mà.”

Tôi rất khó chịu, chỉ có thể ôm tấm lưng rộng lớn của hắn mà cảm thán: “Nhưng mà, em thật sự cảm thấy thế giới này không có một Mạc Nhan Hình nào có thể có thể hạnh phúc hơn em...”

Lưng hắn cứng đờ, ôm lại tôi, cảm vô tình cọ cọ trên đầu tôi: “Chúc mừng năm mới!”

Tôi mơ màng nghe thấy tiếng chuông điểm 0 giờ vang lên cùng tiếng pháo hoa nổ mạnh, nhưng tất cả, cũng không bằng tiếng tim đập vững vàng của Quan Ứng Thư. Tôi mơ màng nghĩ, mặc kệ ân oán trước kia, mặc kệ gian nan hiểm trở, chỉ cần em ở trong lòng anh, nghe tiết tấu tim anh đập, cũng đã thấy sống không lãng phí ...

69. Chương 69

Chương 69: Trong bức tranh có đôi chim yến (hạ) . . .

Là ông chủ, quanh năm suốt tháng cũng không được rảnh rỗi. Quan Ứng Thư ngày mùng ba tháng giêng đã bắt đầu làm việc, về kế hoạch mục tiêu của công ty trong năm mới, chính sách cải cách, phân bổ nhân sự, vân vân. Chúng tôi mừng bảy mới phải đi làm, ở nhà chơi mãi cũng chán, cho nên vô cùng háo hức đi làm.

Nhưng Quan Ứng Thư kinh đường mộc vĩ, kiên quyết phản đối.

Tuy rằng tôi cũng biết vài ngày gần đây hắn bận tới mất tới mũi, sứt đầu mẻ trán, nhưng cũng rất kiên nhẫn với tôi, cơ bản chấp hành nghiêm chỉnh chính sách không đá kích, không khinh bỉ, không làm lơ. Nhưng bảo vẫn không nhịn được phải bùng phát (đương nhiên, tất cả đều là công lao của mẹ chồng tốt bụng, tuy nhiên chứng thích nổi bão của Quan Ứng Thư vẫn chưa sửa được = =): “Dựa vào cái gì? Em chỉ mang thai chứ có tàn tật đâu? Anh dựa vào cái gì quản em? Nghỉ để cũng không phải nghỉ cái kiểu này ...”

Hắn không để ý, quyết không nhượng bộ: “Công ty không cần em.”

“... Đó chỉ giới hạn trong chức vụ thư ký mà thôi, em ở bộ phận tiêu thụ chẳng lẽ không có một chút công trạng nào sao?” Mặc dù không đủ ái cương kính nghiệp, nhưng cũng coi như là một nhân viên trung thực chứ?

Dường như hắn đang áp chế bản tính lạnh lùng vốn có, dùng giọng nói nhẹ nhàng khuyên bảo tôi: “Hiện tại bộ phận tiêu thụ đang cố gắng khai phá một vùng thị trường mới, công tác rất nặng, không hợp với em đâu, làm thư kí vẫn tốt hơn.”

Tôi cũng không thể được một tắc lại tiến một thước, công phu sư tử ngoạm: “Được rồi, còn tốt hơn ngày nào cũng chỉ ở trong nhà và ra công viên.”

Công khai ngồi xe của hắn cùng nhau đến công ty, mỗi thư kí đều liếc mắt nhìn, nhưng có điều cũng chỉ dám dè dặt, chứ không nói luyên thuyên khắp nơi không kiêng nể gì như Hình Tinh Tinh.

Thư ký Hạ đặc biệt sắp xếp cho tôi cùng với một người lương thiện cùn cùn nhất trong công ty, hơn tôi năm tuổi, về cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều đang trong mùa thu hoạch. Đường như là do tâm trạng ngày nào cũng tốt, nên hiệu suất làm việc của cô ấy đặc biệt cao, tất cả những việc được phân công cơ bản đều là cô ấy hoàn thành, hơn nữa kỳ quái là, cô ấy không hề oán hận gì, lao tâm lao lực, cẩn thận tỉ mỉ. Tối nào tôi

cũng tôi cực lực thổi gió bên gối Quan tổng: “Thư ký Điền ấy, tính cách tốt, lại có năng lực, đặc biệt có thể chịu khổ nhọc. Vừa thấy chính là nhân tài không thể thiếu, vì sao anh không thăng chức cho cô ấy?”

Hắn luôn không kiên nhẫn nói sang chuyện khác: “Việc này rất phiền, em đừng nên quan tâm.”

Tôi gối lên cánh tay hắn, chọc chọc vào bắt thịt hắn, vẫn không nói chuyện sao, nghĩ mãi không ra, chuyện này phức tạp như thế nào chứ?

Hình như hắn nhìn ra suy nghĩ của tôi, ôm tôi vào lòng, cũng không có ý định giải đáp nghi vấn của tôi: “Muộn rồi, mau đi ngủ đi. Về sau em sẽ biết.”

Sau Tết âm lịch nhiệt độ không khí lên cao, thời tiết luôn ẩm áp, ông mặt trời trải qua lễ rửa tội dài một năm, nét mặt toả sáng chiếu xuống ẩm áp vô hạn.

Tình cờ vào một hôm chủ nhật, một đám bạn xấu lũ lượt kéo đến sân nhà tôi nướng thịt. Thật ra nướng thịt cũng không phức tạp lắm, tất cả dụng cụ đã có đầy đủ, chỉ cần đến siêu thị mua nguyên liệu nữa là xong.

Mấy người đàn ông lười không muốn hoạt động, chỉ có Tả San Hô, Lã Tang Tang cùng tôi ba người cần cù giống ong mật chạy qua chạy lại ở trước lò nướng cùng bàn mặt chườm.

Hướng Khôn hét lên với Tả San Hô: “Đừng ăn nhiều quá, nếu không em tự chịu đấy.”

Tả San Hô bĩu môi không cho là đúng: “Chúng ta sử dụng loại mỡ bò tốt nhất, chỉ trừ một chút nước chanh thì có thêm gia vị gì đâu. Liên quan gì đến chịu với đựng chứ?”

Tôi nhìn cá mực cùng con gà trước mặt cô ấy, không khỏi buồn cười: “Tên kia nhà cậu quản nghiêm thật đấy, ăn nhẹ không khác gì phụ nữ mang thai.”

Lã Tang Tang cũng cười: “Cho nên nói phụ nữ mang thai ai cũng ngốc, với những hành động gần đây của cậu ấy mà cậu không nhìn ra manh mối nào sao?”

Tôi không hiểu ra sao: “Manh mối gì?”

“...”

Tôi tiện đà nghĩ lại cô ấy thích đi dạo, hay phiền muộn thở dài, ngay cả bánh ngọt thích nhất cũng không muốn ăn, thường thích đọc quyển những điều cần chú ý khi mang thai của tôi...

“Chẳng lẽ cậu cũng?” Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Sao? Mắt tròn to như thế làm gì? Cả thế giới chỉ có cậu mới có thể mang thai sao?” Cô ấy cười nhạt trước vẻ mặt ngạc nhiên của tôi.

“Bao lâu rồi?”

“Chắc là bảy tuần.” Cô ấy giơ ngón tay tính toán: “Trời ơi, cá mực nướng của tớ...”

Bảy người không khí sôi động mà hài hòa, tôi vừa cần khoai sọ nướng vừa hỏi Lý Quân Thành: “Trúc Diệp còn chưa về đây sao?” Hắn mạnh miệng như không có chuyện gì: “Làm sao em biết được?”

Trong sân Lục Ngạc mai đã đến thời kỳ ra hoa, hương thơm vốn đã ngào ngạt, nay càng thêm nồng nàn hơn. Đồ ăn cũng như đã từng được ngâm trong rượu trái cây hương mai, hương thơm thấm vào ruột gan. Cũng không uống Lục Du đại sư ngày đó đã cảm thán “Tùng say hoa mai như bần, trong hai mươi dặm vẫn còn ngát hương”.

Bốn người đàn ông chỉ nói chuyện về công việc, nhưng không phải phần mà một thư kí nhỏ nhỏ như con tôm tôi được tiếp xúc, cho nên nghe không hiểu gì. Tả San Hô đại khái cũng là chán đến chết, thần thần bí bí kéo tôi sang một bên.

Tôi khó hiểu “Cậu thần bí giấu đầu hở đuôi như thế để làm gì?”

Cô ấy nháy mắt: “Tất nhiên là chuyện không thể nói trước công chúng rồi.”

Tôi kinh hãi: “Chẳng lẽ đứa nhỏ không phải của Hướng Suất?”

Cô ấy trợn mắt: “Không phải của hần chẳng lẽ của lão Quan? ”

“... Vậy thì là cái gì ?”

“Chính là, bây giờ cậu đang mang thai, buổi tối có cùng lão Quan làm chuyện kia không?”

Tôi xấu hổ không thôi: “... Quả nhiên là bí mật, không có...”

“Hà? Không phải sau ba tháng là có thể sao? Chẳng lẽ Lã Tang Tang lừa tở?” Trên mặt cô ấy vẽ lên nụ cười xinh đẹp, giống như người thắng cuộc cuối cùng ngư ông đắc lợi.

Tôi chỉ có thể nói thẳng: “Hình như đúng là ba tháng sau là có thể thật ... Nhưng tở thấy vẫn nên để ổn định vẫn tốt hơn.” Lúc bác sĩ nói cho chúng tôi điều này, tôi xấu hổ đến mức muốn chui xuống dưới bàn .

Cô ấy xem thường: “Chẳng lẽ cậu không sợ lão Quan nhà cậu tịch mịch khó nhin đến bên ngoài tầm hoa vẫn liễu sao?”

“... Trước tở thì đã nhiều năm hần không có bạn gái mà ” Tôi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Nói cậu ngốc đúng là không sai. Không có bạn gái không có nghĩa là không cần. Đàn ông đều là động vật nghĩ bằng nửa thân dưới, cẩn thận vẫn hơn, bây giờ đã thường thức qua cậu rồi, càng khó có thể ngồi mà trong lòng không loạn.” Tả San Hô ra vẻ chuyên gia tư vấn tình cảm.

“ ... ”

“Tất cả đều muốn tốt cho cậu thôi, đừng trách tở không nhớ tình cảm chị em của chúng ta, ngày hôm qua tở lại nhìn thấy Dụ Hà cùng ông xã nhà cậu ăn cơm, tuy rằng áo mũ vẫn chỉnh tề, thần sắc vẫn bình thường nhưng quan hệ giữa hai người họ mập mờ lắm, cậu vẫn nên cảnh giác thì hơn .”

Tôi có chút mờ mịt. Kỳ thật đối với Dụ Hà tôi gần như đã không còn khúc mắc gì, chuyện duy nhất còn mờ ám chính là ý nghĩa của “Dưới tàng cây”, nhưng khi đó cũng là do Lý Quân Thành làm, bây giờ đột nhiên nơi giải trí lớn như vậy nổi danh xa gần đột nhiên đổi tên cũng có vẻ không hay lắm. Tuy rằng tôi không thích ”Dưới tàng cây”, nhưng nó cũng không thể lại gây sóng gió trong lòng tôi được. Nhưng khi Tả San Hô thuận miệng nhắc tới, tôi lại cảm thấy đáy lòng không nở.

“Cái gì là quan hệ mập mờ chứ?”

“Rất đơn giản, tình cảm mập mờ, đa phần đều là mối tình đầu trở lại làm đảo loạn một hồ nước đang yên ả, cho nên đây đưa cùng cùng bạn trai trước hay bạn gái trước bây giờ bị gọi là tình cảm mập mờ.” Cô ấy than thở.

70. Chương 70

Chương 70: Gió xuân lên vào sợi vải (thượng) . . .

Buổi tối, tôi đỏ mặt quán triệt thực hiện theo chủ ý của Tả San Hô.

Thừa dịp lúc hần không chú ý, tôi lặng lẽ giấu cái áo ngủ mà hần treo trên móc ngang ở phòng tắm, quả nhiên, có người trùng kè: “Mạc Nhan Hình, giúp anh lấy áo ngủ đem lại đây.”

Tôi nhón chân, giống như mèo con rón rén đẩy cửa phòng tắm ra...

Tuy nhiên tôi chỉ mặt đỏ tim đập nghĩ tới lát nữa nên diễn màn xuân sắc như thế nào, mà hoàn toàn không để ý nước ở dưới chân...

“A...” Tôi dùng hết sức hét lên hình như quả thật tạo lực sát thương, đại BOSS bị giật mình liền phản ứng theo bản năng ôm lấy tôi, kết quả sự việc không như ý nguyện.

Người hấn trần truồng trở thành một cái đệm thịt đỡ ở dưới thân tôi, một chút không khí lạnh mướt đều không có, căng thẳng như mũi tên đã căng trên dây chờ được bắn, trái ngược hoàn toàn với ý định của tôi. Tôi có chút lúng túng, ấp úng nói không ra lời.

Nhưng hấn cũng không hề thẹn thùng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi, hoàn toàn không có tỏ thái độ gì.

Tôi ba chân bốn cẳng từ trên người hấn trơn trượt đứng lên, mặt đỏ lên vì có cảm giác bị nhìn thấu tâm tư: “Em... Em... Em không phải cố ý.” Những lời này là nói thật, tôi chỉ có ý là vào cùng hấn diễn một màn đại chiến “Hương diễm tuyệt luân” trong phòng tắm mà thôi, nhưng cũng phải tự trách mình quá lớn mật, đi làm theo tưởng tượng của Tả San Hô, đúng là lý thuyết giáo sư, nhưng thực tiễn Tiểu Bạch. Hiện tại tôi lúng túng sợ bóng sợ gió một lúc đã thấy vô cùng xấu hổ, hơn nữa nhìn hấn thông dong ôm tôi vào lòng rồi nhẹ nhàng đặt lên trên giường làm tôi càng thêm mất đi dũng khí chấp hành.

Nhìn đồng hồ, đã 10 giờ tối, tôi gần đây rất dễ buồn ngủ, nếu còn không nhanh chóng tận dụng thời gian trước khi đồng hồ sinh học của tôi kéo đến thì đến lúc đó dù có nghĩ tới việc câu dẫn thì dĩ nhiên cũng trở thành hữu tâm vô lực.

Ở trên giường lăn qua lộn lại, lo lắng, gấp gáp nghĩ cách ứng phó, tôi cảm thấy thật sự sâu khổ bi phần. Đại BOSS rất ít cùng tôi đi ngủ sớm như vậy, hai người đều ngay ngắn nằm về phía bên phải, tôi ở trong lòng hấn nhả nhó xoay xở: “Cái kia...”

“Hử?” Hấn ôm tôi dịch lên trên.

“Bác sĩ không phải nói...” Câu này bị rút gọn 11 từ, tôi ở trong lòng thầm đếm.

“Nói cái gì?” Hô hấp của hấn phả vào cổ, ngứa ngứa, lại mang theo khí nóng tê dại.

Người này..., hoàn toàn là cố ý! Giả bộ ngây dại đúng là sở trường của hấn rồi.

Tôi tức giận, nhưng mở miệng lại thấy xấu hổ. Vì chưa thể tìm được bất cứ hành động nào chứng minh tâm tư hấn không biến chất cả, nên chỉ có thể hỏi mấy việc lật vạt: “Ngày hôm qua anh và chị Dụ Hà cùng nhau ăn cơm à?” Tôi tỏ ra chỉ là vô tình hỏi qua.

“Ừ.” Hấn thản nhiên đáp một tiếng, học tôi cũng tỏ ra không có gì. Nhưng tôi chẳng biết có phải đây là thật hay giả vờ nữa?

Đợi hơn nửa ngày cũng chẳng thấy có thêm lời giải thích nào, nước mắt tôi không hề báo trước rơi xuống, nóng bỏng như lửa. Giống như mùa đông, không cẩn thận bị nước sôi hắt thẳng vào mặt, tạo ra một cảm giác nóng rực mà lại vô cùng đau đớn.

Hấn hình như cảm thấy được tôi khang khác, xoay người tôi lại, sắc mặt hiển nhiên là trở nên hoảng sợ: “Sao vậy? Không thoải mái ư?”

Tôi mãnh liệt lắc đầu, khổ sở giống như uống phải thuốc Đông y, vị nồng đặc mắc ở giữa cổ, nói không ra lời.

Hấn sốt ruột, mặt mày nhăn chặt, đưa tay vịn đèn phía đầu giường sáng lên: “Rốt cuộc làm sao vậy? Anh đang nói chuyện với em đây...” Giọng nói dịu dàng như sợ chỉ cần một ngọn gió có thể thổi bay tôi đi.

Tôi chậm rãi vỗ về bàn tay hấn để trấn an, nhẹ nhàng tiến lại ôm lấy thắt lưng hấn: “Em sợ anh và chị ấy khôi phục tình cũ...Sau đây thật sự sẽ không muốn ở bên em nữa...”

Trong giọng nói rõ ràng là tủi thân, lại mang thêm chút chua xót, tôi thẳng thắn nói ra nỗi lòng sợ hãi, giống như xé toạc chính bản thân mình, phơi ra mặt yếu ớt nhất bất lực nhất: “Em sợ mẹ biết được thân thể của em sẽ không còn chấp nhận em nữa, em sợ khi tới kỳ hạn hai năm sau anh sẽ thật sự giống như thời điểm chúng ta ký hợp đồng lúc trước, lạnh lùng đuổi em đi...”

Hỗn loạn, sợ hãi, do dự sau khi mang thai, hiện tại ở trong đầu, rõ ràng giống như các chi tiết xảy ra trong một bộ phim cũ, hóa ra tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng xem nhẹ, cho tới bây giờ cũng chưa từng quên: “Em sợ anh cảm thấy em không vĩ đại bằng chị Dụ Hà, không thông minh như chị ấy... Em không thích “Dưới tàng cây” không phải vì nơi đó thường ồn ào ấm ỉ, mà là ở trong tiềm thức em cho rằng, nơi đây luôn là 1 thế giới riêng chỉ thuộc về anh và chị Dụ Hà ... Bức ảnh chụp đặt ở trong phòng chưa kịp bỏ xuống ấy,

tên của hai người lồng vào nhau, sự cố ngoài ý muốn lần đó nữa... Tất cả mọi việc đều luôn vướng mắc tồn tại trong đầu em, giống như cái gai kẹt ở đó, rút ra thì đau, mà không rút, lại càng đau hơn...”

Khó trách Trúc Diệp nói phụ nữ mang thai giống như đứa ngốc và người điên, hiện tại đúng là tôi đã trở nên như vậy, sa vào những nghi vấn của chuyện cũ không thể tự kiểm chế: “Còn có chuyện của Tần Y Y, em sợ hãi, em sợ nhìn thấy cô ta, em sợ mẹ anh đối xử tốt với em, em sợ em sẽ làm cho bà thất vọng... Đối với con, em lại càng thêm sợ hãi, trong lòng em thậm chí chưa có chuẩn bị để làm một người mẹ chuẩn mực, nó đột nhiên đến làm cho em cảm thấy em như đang lợi dụng lấy nó làm lợi thế để ở lại bên cạnh anh, bên cạnh mẹ. Em không biết cách chăm sóc nó, em không có chính kiến, mơ hồ, thường thường vứt đồ bừa bãi, làm sao có thể xứng đáng là 1 người mẹ tốt được?”

Nói đến đó nước mắt tôi lại giàn giụa, sau khi lau chùi lung tung lại tiếp tục phun trào cảm xúc: “Nhưng cái em sợ nhất chính là ngay cả anh cũng sẽ ghét bỏ em, không còn cần em...”

Tôi đột nhiên phát hiện mình có tư chất của nhân vật nữ chính trong điệu kịch, một khi đã mở miệng thì không thể dừng lại. Nhưng những cảm phức đè nén trong lòng tôi bấy lâu nay được dịp phát tiết, như cái cống thoát nước, không thể dừng lại...

Giải tỏa xong tâm tình nên tôi thoải mái không ít, giờ mới lo lắng cùng khẩn trương nhìn về mặt hấn.

Quan Ứng Thư chỉ lắng lắng nghe, có đôi khi tự mình đa tình lau nước mắt cho tôi, sắm vai làm khăn giấy chuyên nghiệp cẩn thận yên lặng lắng nghe. Vẫn luôn nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như nước, giống mặt nước biển dưới bầu trời đêm mùa hạ không gợn sóng, làm cho người ta không thể nhìn thấu...

Có lẽ là chưa từng thấy qua tôi chỉ trong khoảnh khắc tràn ra nhiều cảm xúc như vậy, nên phải sau một lúc lâu mới lên tiếng, kéo đầu tôi vào ôm chặt trong lồng ngực rắn chắc, giọng nói hơi khàn: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, việc này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Tạm dừng một chút lại bổ sung tiếp: “Anh thề, anh sẽ không để cho em rời đi, sẽ không làm cho em sợ hãi, cũng sẽ không để em khổ sở thêm nữa.”

“Nhưng Tả San Hô nói đàn ông đều rất dễ dàng thay đổi lòng dạ, nhất là có người thọc gậy bánh xe...”

Hấn hôn hôn lên đỉnh đầu tôi, khôi phục lại vẻ nghiêm nghị: “Còn em, trong lòng không nắm chắc sao?”

Tôi lắc lắc đầu: “Không có...”

Hấn nâng đầu tôi lên hôn thật sâu xuống: “Hử? Sao lại không?”

Đầu tôi chợt lóe lên ánh sáng, vươn tay ra ôm lấy cổ hấn, rồi hôn lên môi hấn...

Trong không khí dần dần tăng lên sự mập mờ, giống như củi khô vừa tiếp xúc với lửa liền cháy. Tôi có chút khẩn trương run rẩy còn có hưng phấn, hôn hừng hực khí thế, đang muốn làm chuyện không biết liêm sỉ thì lại cảm giác được hấn muốn lui bước.

Lập tức bắt lấy bờ vai của hấn, tinh tế than nhẹ: “Đừng mà...”

Hai chữ này thành công châm củi đốt lửa, lập tức tia lửa văng khắp nơi, lan tràn toàn bộ căn phòng. Cả hai vốn chỉ mặc có một bộ áo ngủ trên người, nên cởi ra chẳng tốn tí sức nào, một chút khiêu chiến đều không có. Cho nên lúc tôi đang cảm thấy khiêu khích hấn thành công, định thừa cơ cởi áo ngủ hấn ra thì trong lòng một chút cảm giác thành tựu cũng không có, sao mãi không coile được thế. Chỉ có thể giống một mèo con sốt ruột, đung tót đầu liên tục quấy nhiễu tới đó...

Hấn có vẻ không thể nhịn được nữa, xoay người đem tôi đặt ở dưới thân... A, nghiêm khắc mà nói không thể xem như bị đè, chỉ có thể là vây lại ở dưới thân, vì sợ đè nặng lên tôi, cho nên hai cánh tay mạnh mẽ có lực chống ở hai bên đầu tôi, trong ánh mắt lóe lên mạnh mẽ lại bá đạo, giống như viên trân châu tỏa sáng dịu dàng hết lần này tới lần khác khiến người ta không thể tự kiểm chế...

71. Chương 71

Chương 71: Gió xuân lên vào sợi vải (hạ) . . .

“Anh với Dụ Hà chỉ bàn công việc mà thôi, đừng nghĩ lung tung.” Hắn cuối cùng cũng nghe hiểu ý của tôi, tuy trả lời theo kiểu ông nói gà bà nói vịt, nhưng vẫn như trận gió xuân thổi qua khiến tôi rất vui sướng.

“Những chuyện không đâu này cứ để anh lo lắng, để anh suy nghĩ, để anh phiền não, em chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được.” Giọng nói hắn dịu dàng trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông.

“Vậy có phải vì đứa bé trong bụng nên anh mới tha thứ cho em không ? Nếu em không mang thai, có phải anh sẽ đuổi em ra khỏi nhà, mong muốn không bao giờ gặp lại em nữa hay không?” Tôi cố chấp hỏi những điều đã canh cánh trong lòng bấy lâu nay.

Hắn gần như là lập tức phản bác: “Không.” Không hề do dự một giây, giống như đưa cho tôi đáp án đã chuẩn bị từ nhiều năm trước.

“Anh sẽ không làm thế.” Tôi không biết có phải giống lời Tả San Hô nói hay không, đó là lời nói của đàn ông trên giường thì không thể tin. Nhưng đối với hắn, tôi cam tâm luân hãm, không sợ tương lai sẽ rơi vào cảnh ‘má đào chưa nhạt tình xưa dút’* hay ‘văn quân hữu lưỡng ý’**, tôi cũng không oán không hối hận, tôi nguyện đem tất cả để thương hắn, để tin tưởng hắn như tin mặt trời mỗi ngày sẽ lộ diện phía rặng đông, tin tưởng mây đen bên cạnh sẽ bị ánh sáng xua tan, tin tưởng tương lai sẽ không có thứ gì có thể ngăn cản chúng tôi sống vai cùng nhau đi tới...

Cười xấu xa viết lên ngực hắn một chữ bình thường nhất nhưng cũng lãng mạn và cảm động nhất...

Tôi trước kia ảo tưởng bạch mã hoàng tử sẽ dịu dàng hôn tôi, là người hiểu rõ về tôi, trong mắt chỉ có tôi, bao dung tất cả khuyết điểm cùng tính xấu của tôi, hơn nữa sẽ nở nụ cười cưng chiều nói với tôi những lời ngọt ngào, ánh mắt chân thành, giọng nói dịu dàng ...

Nhưng mà cuộc sống không phải như kế hoạch hay giấc mơ, đụng phải Quan Ứng Thư như một vụ tai nạn xe cộ kinh thiên động địa, tôi người ngã ngựa đổ, không thể tìm lại dáng vẻ ban đầu.

Nhưng có thể làm sao bây giờ, tôi chỉ biết, đời này chính là hắn, sẽ là người dịu dàng đối tốt với tôi mười phần vẹn mười...

Không thể không nói trong bóng tối hắn trở nên vô cùng dịu dàng, toàn thân tôi không còn chút sức lực nào như bị nghiền qua. Mặc dù trong lòng trống rỗng như có như không, nhưng vận động nghiêng trời lệch đất đã lấp đầy chỗ trống đó.

Trong lúc kịch liệt nhất tôi cảm thấy một loại khoái cảm vừa sung sướng vừa đau đớn chưa từng có, nhưng cũng chỉ lướt qua trong nháy mắt. Thấy tôi có chút khác thường, hắn lập tức cau mày ngừng lại, lấy tay lau mồ hôi trên trán tôi. Kỳ thật phần lớn mồ hôi đều rơi xuống từ trán hắn, dừng ở mặt tôi ngứa ngứa tê tê, mang theo nhiệt độ cơ thể, giống như đây là sự giúp đỡ thành tín nhất chân thực nhất trong lúc hoạn nạn...

“Làm sao vậy?” Trong giọng hắn có chút khẩn trương, còn mang theo dục vọng trầm thấp.

Tôi an ủi hắn: “Không có việc gì, anh nhẹ một chút là được...”

Cũng không thể triền miên vô chừng mực như trước đây, vì trong bụng còn có đứa bé, cũng như thể lực tôi chống đỡ hết nổi, tôi mệt mỏi nằm trong lòng ngực an toàn và ấm áp nhất, trước khi ngủ tôi mơ màng nghe thấy Quan Ứng Thư khẽ bấm “Anh yêu em”, không rõ đây là cảnh trong mộng hay là sự thật khó có thể tin nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau tôi cảm nhận được giây phút kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn), híp mắt dùng chân đá đá chặn muốn tiễn Quan Ứng Thư đi làm thì nhận thấy tiểu tử trong bụng đang đá tôi một cước. Tôi đã hiểu cơn đau đớn quá rầy một hồi vận động của hắn tối hôm qua là từ đâu mà đến rồi ...

Một trận mừng như điên kéo đến như trận gió rét tháng ba đập vào cửa sổ, thổi trúng tôi khiến tôi đứng không vững. Tôi không tự chủ được gọi hắn lại: “Ông xã.” Kỳ thật số lần tôi gọi hắn là ông xã cũng không

nhiều, ở công ty giấu chuyện đã kết hôn nên càng không thể, chỉ có vào lúc kích động không thể kìm nén hoặc là cực kì cảm động mới gọi như vậy.

“Ừ?” kinh ngạc xoay người, ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ đứng đắn, tóm lại là thuộc loại soái ca khuynh thành. Tôi âm thầm nghĩ dáng vẻ của đứa bé sau này, ý cười trên mặt có chút mơ hồ mà xa xưa: “Con nói tạm biệt với anh...”

Chỉ trong nháy mắt hần đã hiểu, trong mắt tràn ngập không thể tin được, xoay người ôm lấy tôi, dán vào bụng tôi: “Bố đi làm, con phải nghe lời mẹ, nếu không bố về sẽ phạt con.”

Mặc dù ngữ điệu vẫn khá phách như cũ, không dịu dàng lắm, nhưng từ “Bố” “Mẹ” lại khiến tôi rung động mạnh mẽ, thời điểm đó như có ánh sáng phúc chí tâm linh* bao bọc lấy tôi, cảm nhận được cảm giác của một người mẹ.

(*phúc đến thì lòng cũng sáng ra)

Trong trí nhớ của tôi chưa từng bao giờ có khái niệm mẹ, khi tiểu học ai cũng biết miêu tả về mẹ, dùng các loại so sánh sinh động để hình dung về mẹ mình, về sự tốt bụng cùng hi sinh to lớn của bà. Tôi chỉ có thể mím chặt môi, nhìn chằm chằm vào quyển từ điển, chậm rãi tra cứu. Từ điển cũng chỉ sơ lược: là người phụ nữ có con. Lúc đó tôi còn quá nhỏ, câu đơn giản như vậy cũng không lý giải được, đành viết mấy câu buồn tẻ không có chút tình cảm cho xong chuyện.

Một danh từ xa lạ, gọi cũng chưa hề quen, mà chỉ cần cảm giác khác thường đã khiến tôi có thể dễ dàng lý giải ý nghĩa của từ mẹ.

Khó trách mọi người thường nói phụ nữ có một loại thiên tính gọi là tình thương của mẹ, quả là không sai chút nào. Tôi đã nghĩ là cả đời này cũng không lý giải được hành động của Dụ Hà cùng Tần Y Y, nhưng bây giờ, tôi đã hơi hiểu.

Một sinh mệnh bé nhỏ như vậy, tôi lựa chọn cho nó được sống trong thế giới hoàn mỹ nhất tràn ngập ấm áp cùng yêu thương, hận không thể trở thành một cái vật che đậy bằng thủy tinh để che gió che mưa cho nó, mãi mãi có thể lấy tôi, tuy không đủ mạnh mẽ nhưng lại vô cùng cứng cỏi để che ánh sáng quá chói lòa, những cơn gió lớn tàn sát bờ bãi, mùa đông quá mức âm trầm giá rét...

Làm sao có thể chịu đựng và bỏ qua nếu con bị người khác xem thường, giễu cợt hoặc bị uất ức?

Cả ngày hôm nay tôi rất vui vẻ, Trúc Diệp vừa thoát khỏi móng vuốt của bố nên rất tự mãn, cuộc nói chuyện chỉ có loanh quanh luẩn quẩn một nội dung, người không hiểu nhất định sẽ thấy chúng tôi nhàm chán, nhưng Trúc Diệp vẫn hiểu tôi, không những không thấy phiền mà còn khích lệ: “Đúng vậy, tiểu BOSS nhà cậu có vẻ hung hãn, lại cũng đáng yêu, và còn đẹp trai hết xẩy nữa.”

Tôi bất mãn: “Nhờ là tiểu công chúa thì sao, mẹ chồng tớ vẫn hay nói là muốn có cháu gái ngoan, nhưng tớ không chắc nó có ngoan hay không nữa...”

“Thật là, tổng hợp tất cả tính xấu của cậu cùng Quan đại BOSS lại, cũng chỉ như đám cưới khác chúng tộc thôi mà.”

So sánh thiên mã hành không của cô ấy khiến tôi đổ mồ hôi lạnh: “... Nói thế thì tớ sinh ra tiểu biến thái à?”

Cô ấy gật đầu: “Theo đuổi nó có thể là tiểu quái thú, ngày nào đó soái ca nó sẽ cưới con tớ, rồi nếu là bé gái thì sẽ nhận tớ làm mẹ nuôi.”

“Bé gái có thể nhận cậu làm mẹ nuôi, nhưng con trai thì đã bị Tả San Hô nhận từ lâu rồi ...” Tôi vẫn rất kỳ quái, sao Tả San Hô có thể chắc chắn rằng đứa bé trong bụng cô ấy cùng trong bụng tôi có thể kết thành quan hệ thông gia chứ?

“Nói sau đi, bây giờ cậu vẫn là gái ế một quả, chẳng lẽ muốn con tớ giống Vương Bảo Xuyên giữ chỗ cho cậu mười tám năm?” Tôi bất mãn.

“Đây cái miệng quạ đen kia, chẳng lẽ mười tám năm tớ không sinh được đứa nào chắc?” Cô ấy trừng mắt mắng.

“Đúng rồi, Lý Quân Thành nhờ tớ hỏi thăm tới cậu, sao cậu vẫn chưa liên lạc với hắn đấy? Thế cậu là đại BOSS ấy hả? Coi như là áo cơm cha mẹ.” Tôi đau khổ khuyên nhủ mà lại hóa ra công cốc, kỳ thật toàn bộ quá trình chỉ là ngày hôm qua vô tình nói ra, ai biết Lý Quân Thành về mặt kính ngạc “Cô ấy về rồi sao?” Một đồng về mặt phần khích YY diễn ra.

Không nghĩ tới Trúc Diệp lập tức thay đổi sắc mặt: “Đừng nói về tên biến chất ấy trước mặt tớ. Tôi đời này cũng không thừa nhận tớ đã từng biết loại cặn bã này.”

Lập tức truy tìm manh mối qua những câu chuyện không đâu vào đâu cô ấy kể, trong lòng tôi đã biết bảy tám phần, hai người kia sợ là sẽ mất tự nhiên trong thời gian nữa. Tuy nhiên đối với tình yêu, nhất là tình yêu của người khác, tôi luôn luôn giữ thái độ tôn trọng, không chỉ tay năm ngón. Cho dù muốn, cũng không có thể làm gì cho bọn họ, tình yêu, cho tới bây giờ đều là việc riêng của hai người, người ngoài không thể can thiệp vào.

*Câu “má đào chưa nhạt tình xưa dút” trích trong bài “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị

–Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu–

Lệ dầm khăn là mộng nhạt phai,

Đêm thâm điện trước tiếng ca dài.

Má hồng chưa nhạt ân tình dút,

Ngồi tựa lò hương đến sớm mai !

Câu” văn quân hữu lưỡng ý” trích trong bài “Bạch đầu ngâm” Trác Văn Quân: Ta chỉ trích 4 câu đầu để mọi người hiểu thêm ý nghĩa câu này:

Ngai như sơn thượng tuyết,

Kiểu nhược vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lưỡng ý,

Cổ lai tương quyết tuyết

Khúc ngâm đầu bạc (Người dịch: Diệp Luyện Hoa)

Trắng như tuyết trên núi,

Sáng tựa trăng giữa mây.

Nghe lòng chàng hai ý,

Thiếp đành đoạn tình này.

72. Chương 72

Chương 72: Trên đời có ai mà không già (thượng) . . .

Lúc Quan Ứng Thư đưa vé xem phim cho tôi tôi hơi ngạc nhiên, đáng về hắn không giống như kiểu có thể cùng đi xem phim với tôi. Hơn nữa mặc dù là muốn xem, chắc chắn cũng sẽ như đại ca xã hội đen xuất hiện, đằng trước đằng sau chật như nêm cối. Làm sao có màn vợ chồng son người ta dưới ánh sáng của màn hình anh em em, vành tai và tóc mai chạm vào nhau được chứ?

Kỳ thật hiện nay trên rạp chiếu phim nhựa thật sự không ít, sản phẩm trong nước ngoài nước, đi ngang qua rạp chiếu phim hay ở ngoài lề đường cũng có thể nghe thấy tiếng người ầm ĩ bên trong, mục lục phim

thay đổi liên tục, khoa học viễn tưởng, tình yêu, hài kịch, phim hoạt hình, không thiếu các tác phẩm kinh điển. Tôi vừa mới nhận lấy tờ vé liền gần người.

Có tin đồn phim của Tần Y Y trước kia không được hội điện ảnh xét duyệt, cơ bản thuộc loại tự biên tự diễn, nội dung thậm chí còn không được lộ ra bên ngoài, người yêu mến lắm thì mới có được một đĩa phim, tóm lại rất là hiếm, hình như phim này còn bị đưa vào danh sách đen nữa, cho nên hội điện ảnh không đưa thông văn phê duyệt. Không có tin gì từ kịch bản, diễn viên tham gia cũng không hé lộ lời nào, càng tạo nên sóng to gió lớn trước ngày chiếu phim, khắp nơi đều đoán phim này sẽ vô cùng hấp dẫn.

Tên phim nghe rất văn vẻ, tên là Trên đời có ai mà không già. Hình như là ý vào mình cao ngất trong mây có một đồng fan điên cuồng, ngay cả câu tuyên truyền cũng có, nhưng chỉ vẽ vắn đúng một dòng “Tác phẩm của Tần Y Y ba ngày sau ra mắt” đã lừa gạt tất cả dân chúng.

Tôi có chút không hiểu, vì sao đột nhiên lại ra mắt, không phải đang hừng hực khí thế trong vòng giải trí phong sinh thủy khởi sao? Hay là do đặc tội với mấy nhà lãnh đạo?

“Vì sao muốn đi xem?” Tôi khó hiểu, theo như tôi lí giải thì, hai chúng tôi không phải phải là nên đi đường vòng, từ nay về sau cùng Tần Y Y như người đứng nước lã, cho dù đứng cạnh nhau cũng coi như không nhìn thấy, như Dương Quan với cầu độc mộc, không có chút liên quan nào sao?

“Đi xem đi.” Hần xoa xoa mi tâm: “Anh không muốn về sau em phải tiếc nuối.”

Cảm động cùng ngạc nhiên đan xen vào nhau khiến tôi gần như rơi lệ. Chỉ đành lã chã chực khóc mỉm cười: “Cám ơn anh.” Cám ơn anh giúp đỡ em, cám ơn anh đã thông cảm với em, cám ơn anh khiến em có thể quang minh chính đại cùng thản nhiên đi xem đáng về cùng suy nghĩ của cô ta. Cho dù tất cả những thứ đó ngày trước có liên quan tới em, nhưng bây giờ thì không còn nữa...

Có lẽ là câu tuyên truyền duy nhất kia quá rung động quá kích thích quá chói mắt nên rạp chiếu phim đông nghịt người. Dựa vào tên phim tôi chỉ biết phim nói về một tết nguyên tiêu hoa đăng không vui vẻ, không thỏa mãn, trong cái xã hội còn đang đèn đỏ leo lét thì đào đâu ra hoa đăng cơ chứ, nhưng quét mắt nhìn lại, nam nữ già trẻ, không ai là không mang vẻ mặt hưng phấn, chờ mong trò hay.

Tôi mang theo một chút lo sợ bất an đi sau Quan Ứng Thư đến hàng ghế VIP, tỉnh hậu tin lành.

Phim rất hay, cũng gần gần giống như Nguyễn Linh Ngọc *, tuy nhiên lại nói về một cô gái nhà giàu, sống cuộc sống ăn sung mặc sướng, sau đó gặp được người khiến mình tim đập thành thịch. Ngoài ý muốn, có thai sớm, bỏ con, gia đình cũng liên tiếp gặp khó khăn, một mình lẻ loi xông xáo trong giới giải trí. Những lặn lội cô ta phải trải qua khiến người ta phải bóp cổ tay, phải lã chã ủy khuất, phải yêu thương thương xót, còn có, khiến người ta cảm động không thôi... Sau nhiều lần mài giũa, cuối cùng đã trở thành một viên ngọc sáng rực rỡ làm người ta ghi tạc trong lòng. Nói là phim cho văn vẻ, chứ thực ra chỉ là truyện kí của nhân vật, nhân vật chính chính là Tần Y Y, tự mình mò mẫm lặn lội, lòng chua xót vui sướng, ngũ vị tạp trần. Diễn giống y như thật, sau khi hết phim mà người ta vẫn cảm thấy hứng thú, khăn tay lau nước mắt nước mũi trong rạp chiếu phim nhiều như mây trên trời.

*Nguyễn Linh Ngọc tên thật là Nguyễn Phương Căn, cô là một nữ diễn viên phim cảm của Trung Quốc. Cô là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930 cho đến khi cái chết thương tâm của cô ở độ tuổi 24. Cô đã trở thành huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc.

Tôi chết lặng ở chỗ ngồi, chân không thể nhúc nhích được. Quan Ứng Thư không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm lấy tôi, dùng bàn tay to bao lấy tay nhỏ bé của tôi, giống như là gạo nếp bánh trôi bao bọc lấy viên đường.

Tôi thậm chí còn không biết tôi có khóc hay không, nhưng trong mắt khô khốc, đau đớn vô cùng, giống như cổ họng rất lâu chưa được thấm nước, nuốt nước bọt thôi cũng cảm thấy khó chịu: “Em không đồng tình với cô ta, một chút cũng không. Tất cả những gì cô ta phải trả giá, đều là cô ta tự tạo nên.”

Hần vỗ lưng tôi giúp tôi thuận khí, vẫn không nói gì.

“Nhưng em muốn gặp cô ta...” Dưới bàn tay dịu dàng của hắn nước mắt tôi rơi như mưa.

Bộ phim gây tiếng vang ngoài ý muốn, cũng đúng thôi, toàn người có danh tiếng tập hợp lại, diễn lại mùi lòng như thế, quả thật là mảnh lời của giới điện ảnh. Nhưng khi nhìn phòng bán vé một tuần sau đó tôi lại

thấy bối rối.

Trên đường Quan Ứng Thư dẫn tôi đi gặp cô ta tiểu bảo bối lại bướng bỉnh đá tôi một chút, bây giờ đứa bé này lúc nào cũng có thể thi triển quyền cước với tôi. Thỉnh thoảng đột nhiên bất ngờ đá tôi khiến tôi trở tay không kịp, chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt bụng mà trách cứ, hoặc là vào lúc kiểm tra định kì nhìn thấy hình dáng bé nhỏ của nó trong lòng âm thầm ghi nhớ lại mối thù này.

Tôi bây giờ rất chuyên tâm học tập, để biết làm thế nào là tốt nhất với đứa bé, thế nào mới có thể không làm tổn thương đến cục cưng. Tôi nghĩ, lúc trước Tần Y Y khi rời đi đã nhìn tôi lưu luyến không rời, tựa như tôi mỗi lần sau khi đứa bé chấm dứt kích động lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Mà như thế, với tôi mà nói, cũng đủ rồi.

Quan Ứng Thư vì cục cưng cũng thay đổi không ít, xã giao cơ bản cũng giảm đi ít nhất có thể, về nhà tuyệt đối không mang theo mùi rượu. Lúc ngủ luôn ôm tôi vào trong lòng, ngày hôm sau mở mắt ra đã thấy lông mi thật dài cùng lồng ngực hơi hơi phập phồng của hắn.

Xe chạy thẳng đến một bệnh viện tư nhân, điều này làm cho tôi không hiểu chút nào: “Sao lại đến đây ?”

Hắn chỉ ôm tôi giải thích một câu: “Đừng kích động.” Tôi đã hiểu tất cả.

Thật sự là phô trương long trọng, toàn bộ tầng cao nhất của bệnh viện chỉ có một phòng bệnh, ngoài cửa không ít lẵng hoa cùng giỏ hoa quả, đủ mọi màu sắc, như mùa xuân vội vàng tập tễnh chạy đến.

Trên đường trải thảm thật dày, cho dù đi chân trần trên đó nghĩ cũng rất ấm áp. Bước chân không tiếng động càng làm cho toàn bộ tầng lầu thêm trống vắng, giống cảnh tượng trong mấy bộ phim ma.

Trong phòng bệnh cũng im ắng, Tần Y Y yếu ớt tựa vào ghế quý phi, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi gần như theo bản năng nhìn về phía đỉnh đầu cô ta, hoa râm như giọt sương trên đồng cỏ khô, không khác gì với tình cảnh cách đây không lâu khiến người ta bức bối. Trên bàn đồng hồ báo thức tích tắc chạy, cho dù là mỹ nhân cũng không có ngoại lệ, không thể tránh khỏi bị ăn mòn bởi năm tháng.

Tôi cùng Quan Ứng Thư cứ lẳng lặng đứng như vậy, muốn đứng ở nơi cuối cùng của thời gian.

Nhưng hình như cô ta rất miễn cảm, tựa hồ cảm nhận được có thêm hơi thở của con người. Lúc cô ta quay đầu tôi còn tưởng tôi đã vào nhầm phòng, trên mặt gầy đến không còn hình dạng, cằm nhọn không khác gì cái bút chì vừa gọt xong.

Ánh mắt mơ màng khi nhìn thấy chúng tôi lộ ra nụ cười ôn hòa, vui vẻ như dưới cảnh hoa rơi gặp được người quen cũ: “Hai người đến đây à ?”

Vai tôi run rẩy cố kìm nén nước mắt, Quan Ứng Thư ổn định tôi: “Vợ tôi biết Tần tiểu thư không khỏe, đặc biệt tới thăm.”

Tôi kéo hắn lại, xoay người nói với Tần Y Y: “Tôi đã xem qua bộ phim của cô rồi, xem hay lắm, giúp người ta tỉnh ngộ.”

Ánh sáng hiện lên trong mắt cô ta, lướt qua trong giây lát: “Nhan Nhan, mấy tháng rồi?”

Tôi không phản ứng kịp, vẫn là Quan Ứng Thư thông minh hơn: “Vừa tròn bốn tháng.”

“Vậy cô phải chú ý một chút, không thể kích động, đừng chạy loạn khắp nơi. Có ăn được không, còn bị nôn nghén sao? Tôi có cách trị hiệu quả lắm, lát nữa tôi bảo Tiểu Khiết dạy cô. Có mệt không, có thấy mỗi chân không? ...” Cô ta đột nhiên lẩm nhẩm đông dài như bà mẹ.

Tôi không nói được gì, chỉ có thể đi tới gần, ôm chặt cô ấy: “Con biết mà...”

Cô ta đại khái không đoán được tôi lại làm vậy, thân thể cứng ngắc, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, đưa tay vuốt tóc tôi, nghẹn ngào nói: “Nhan Nhan, xin lỗi...”

Tiếp theo đó là cảnh tượng ôm nhau khóc rống lên, không khác gì nữ nhân vật chính trong phim gặp lại người cũ sau bao năm xa cách.

Kỳ thật chúng tôi cũng chẳng có gì nhiều để mà nói, trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng, kèm theo đó là hương thơm của táo. Tần Y Y cúi đầu nghiêm túc gọt vỏ quả táo, vẽ mặt bình thản mà từ ái, làm cho tôi nghĩ đến mẹ chồng.

Tôi nắm tay Quan Ứng Thư thật chặt, dùng động tác biểu lộ sự xin lỗi. Về mặt hân không thay đổi liếc nhìn tôi một cái, không chơi trò chơi trẻ con đó với tôi.

Lúc Tần Y Y lấy quả táo tôi còn tưởng cô ta muốn ăn, vội vàng chạy tới lấy thì bị cô ấy ngăn lại: “Nhan Nhan, mẹ muốn gọt táo cho con ăn.”

Quan Ứng Thư gọt quả táo từ đầu tới cuối vỏ không bị đứt, hơn nữa không mất quá nhiều thịt quả, kỹ thuật dùng dao phải gọi là rất tốt, làm cho người ta sinh ra ảo giác, giống như hân đã từng chăm chú luyện tập thật sự vì sẽ không ai có thể làm một chuyện tưởng như bình thường đến mức hoàn mỹ như vậy, cho nên ở nhà tôi toàn tự làm hoặc cắt vào thịt nhiều một chút để ăn lẫn với vỏ.

Nhưng quả táo này, phải nói là nát bét, thịt quả gần như mất đi một phần ba, bề mặt lồi lõm. Chỗ vừa gọt xong thì không nói, nhưng chỗ gọt từ lâu bị oxy hoá, hạt biến thành màu trà.

Tuy kỹ thuật gọt táo rất vụng về, nhưng với tôi mà nói, lại giống như bảo vật đang tỏa ánh hào quang lấp lánh. Cắn một miếng, từ từ ăn từng chút một, về sau chưa chắc lại có cơ hội như thế này nữa.

Tần Y Y mở miệng: “Nhan Nhan, mẹ muốn ăn bánh bao chiên, con ra khỏi bệnh viện rẽ trái vào cửa hàng đầu tiên mua ẹ nhé.”

Mặc dù tôi thấy khó hiểu, sao lại ăn bánh bao chiên vào buổi chiều tiên nhưng vẫn nghe lời chậm chậm đi ra. Vì liên quan đến tôi và bảo bối của hân, Quan Ứng Thư ngăn người rồi gọi một y tá chuyên nghiệp cùng tôi đi thang máy mua đồ ăn vặt.

Vốn tôi nghĩ buổi chiều sẽ rất vắng, chẳng có mấy khách, nhưng một hàng dài người xếp hàng chờ mua bánh bao chiên trước cửa hàng tôi cũng thấy đối.

Không biết khẩu vị của cô ta, cho nên tôi chọn loại dễ ăn nhất. Trong thang máy không cần chen chúc xô đẩy, thuận lợi lên lầu. Khi tôi vào cửa vẽ mặt của Tần Y Y cùng Quan Ứng Thư có chút khác thường. Tôi đột nhiên nhớ tới bọn họ đang đối chọi gay gắt, để cho hai người cùng một chỗ thật là sai lầm. Tôi vội vàng tìm lí do ra về rồi kéo tay Quan Ứng Thư lui lại.

73. Chương 73

Chương 73: Trên đời có ai mà không già (trung) . . .

“Anh cùng cô ấy nói gì vậy?” Vừa ra khỏi bệnh viện tôi liền khẩn trương hỏi hân.

“Không có gì, em không phải nói muốn ăn cháo sao? Đi thôi.” Thái độ đánh trống lảng của hân càng làm cho tôi có nhiều nghi ngờ. Chẳng lẽ vừa rồi đã xảy ra một trận ầm ỹ sao? Tuy rằng tôi đối với Tần Y Y cũng không phải dễ dàng dứt bỏ oán niệm sâu đậm, nhưng dù gì cũng là cùng huyết thống, Quan Ứng Thư lại là người quan trọng nhất với tôi, hai người ấy nếu như không đội trời chung, tôi hiển nhiên sẽ rất khổ sở.

“Em biết lúc trước là cô ta không đúng, nhưng mà tất cả đều đã trôi qua, hơn nữa hiện tại bố mẹ anh rất vui vẻ hạnh phúc...Anh cũng không thể đại nhân đại lượng được sao, không so đo hiềm khích trước kia, không hận cô ta nữa.”

Nói xong câu cuối cùng chính bản thân tôi cũng có chút kinh ngạc, vì sao tôi lại bất công như vậy, bọn họ một người đã vươn tay cứu giúp tôi trong hoàn cảnh cùng quẩn bất lực nhất, một người vứt bỏ không thêm

đêm xía tới tôi mấy chục năm trời, thế mà giờ đây chỉ vì cái chữ huyết thống vô hình nào đó mà tôi trở nên trắng đen không rõ ràng, chẳng phân biệt nổi thiện ác điên đảo sao?

Hắn cũng không trả lời ngay, chần chừ trong chốc lát mới đáp: “Buổi tối chúng ta nói chuyện sau.”

Tôi vô cùng nhạy cảm, lập tức hiểu được hắn đang lập lờ che giấu cái gì đó, trong lòng có chút sợ hãi, chẳng lẽ trận gió lốc này, dù sớm hay muộn cũng không thể tránh khỏi sao?

Buổi tối hắn tham dự xã giao rất muộn, tôi cố gắng căng mắt ra cả đêm mới nghe được tiếng phanh xe. Tôi lập tức sắp xếp tinh thần chuẩn bị bắt đầu vào trận, cho dù biết kết quả cuộc nói chuyện này sẽ không vui.

Lúc hắn nhìn thấy tôi thì tỏ ra kinh ngạc, giọng điệu lại có chút trách cứ: “Tại sao trễ như vậy rồi còn chưa chịu ngủ?”

“Là anh nói buổi tối sẽ cho em biết hôm nay ở trong bệnh viện anh và Tần Y Y nói gì mà.”

Hắn không có lập tức trả lời, chỉ nhẹ nhàng đem tôi bế lên ôm vào giường: “Ngoan, nói sau, hôm nay muộn quá rồi.” Đây rõ ràng là lấy cớ, bình thường ở trên giường khi tra tấn tôi hắn chưa bao giờ ngại thời gian đã muộn cả.

“Nhưng mà em không thấy thế, anh tắm rửa đi, em chờ anh.” Tôi bày ra tư thế như vậy đại khái làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ: “Được rồi, vậy em nằm chờ một chút.”

Hắn tắm rửa rất nhanh, rầm rầm vài cái là xong việc, tóc cũng chưa kịp lau, chỉ mặc áo ngủ rồi đi ra. Tôi thấy vậy vội cầm lấy khăn tắm giúp hắn lau tóc: “Anh thật sự rất hận cô ta sao? Không đợi trời chung?”

Một hồi lâu sau hắn mới nói: “Em về sau đừng đi gặp cô ta nữa.”

Tay tôi cứng đờ: “Vì sao? Cô ta mắc bệnh truyền nhiễm sao?”

Hắn đem kéo tôi vào ngực, chậm rãi nói một hơi: “Không phải, anh không hận cô ta, chỉ muốn em đừng gặp lại cô ta, không cần tiếp tục có quan hệ gì với cô ta nữa.”

Trong lòng tôi có chút lạnh: “Được, em sẽ không gặp lại cô ta nữa.”

Khi đó hắn mới nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng hôn tôi: “Ngoan, ngủ thôi, không cần suy nghĩ nhiều.”

Trên thực tế trong lòng tôi mây đen đang bao phủ, làm sao mà ngủ được. Tự bỏ não ra đủ các loại lý do bất hòa phát sinh giữa bọn họ hoặc là tranh chấp, hoặc là nợ cũ năm xưa, khúc mắc thật sự lớn. Thật vất vả mới nhắm được mắt, hơi hơi có chút buồn ngủ, lại gặp ác mộng liên tục, trên người mồ hôi lạnh từng đợt thấm ra bên ngoài, cơ thể của tôi giống như một con suối ào ào chảy...

Tới nửa đêm, rốt cục cảm thấy khó chịu, cả người khô nóng không chịu nổi, lại thêm cổ họng trở nên đau đớn, nhẹn không được “ưm” ra tiếng, đánh thức Quan Ứng Thư.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Hắn rất nhanh mở đèn bàn ở đầu giường, tay thử chạm vào tôi. Chưa nói được quá hai lời liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi vô lực thán phục: “Em còn chưa nói bị làm sao mà...”

Uống xong nửa cốc nước ấm, bác sĩ tư của gia đình mang theo bộ mặt nửa mờ mịt nửa kinh hãi vội vàng chạy tới. Giúp tôi đo nhiệt độ cơ thể, chẩn đoán chính xác là bị cảm mạo. Bởi vì việc mang thai đến quá bất chợt, nên trước đó đã không tiêm vắc-xin phòng bệnh cảm, lúc mang thai được ba tháng lại có nhiều việc rất hiểm có quán lấy tôi, lại càng không chú ý, thêm nữa là khi mang thai, sức đề kháng sẽ bị giảm xuống, cho nên hiện tại không còn bao nhiêu sức mà chống đỡ lại sự đột kích của virus.

Vì lo lắng cho phụ nữ có thai, cho nên bác sĩ tránh cả phê ngậm cùng thuốc kháng sinh, chỉ kê ít thuốc Đông y chứa thành phần chống cảm mạo pha vào nước uống, sau đó dặn dò Quan Ứng Thư một đồng danh sách những việc cần chú ý, ví dụ như làm sao dùng dầu cây trà chữa ho, làm sao dùng gừng hồng trà hầm canh cùng một loạt đơn thuốc nhẹ.

Dù sao trong đầu óc tôi ngoài hỗn độn ra thì cũng mờ mịt, cho nên căn bản là không có biện pháp nhớ được những thứ phức tạp như thế, chỉ có thể hỗn loạn dần đi vào giấc ngủ.

Đang lúc mơ màng thì bị Quan Ứng Thư đánh thức : “Xuống giường, uống chút canh rồi ngủ tiếp.”

Thừa dịp ý thức tôi không rõ ràng liền mạnh mẽ đút vào miệng tôi một thìa canh gừng lớn, vì tôi không chú ý nên nhất thời bị nghẹn, ho khan liên tục, nước mắt cũng chảy ra, người cũng hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt nhắm lệ ngấm ngấm nhìn hắn một cách oán: “Anh muốn em cay chết sao?”

Hắn nhẹ giọng nói, lấy đũa thu phục người: “Uống cái này vào ngày mai sẽ không phát sốt nữa , nào, cố uống hết đi .”

Sự hướng dẫn từng bước của hắn cũng chẳng thể làm cho gừng hồng trà trở nên ngon miệng, tôi cau mày mấy lần há miệng to, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi ướt át. Chỉ chốc lát sau liền cảm thấy nhiệt lượng toàn thân tan hết, thoải mái, các mạch máu trong cơ thể như được đả thông, vui sướng, nhắm mắt một cái liền ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại đã là ban ngày, trong phòng im ắng. Tôi nghĩ chắc là đại BOSS đi làm rồi, kết quả vừa đứng dậy hắn liền đi đến, trên người vẫn còn mặc áo ngủ lúc buổi tối. Không phải là áo ngủ chỉnh tề trấn định nắm chắc mọi việc, mà hình như tóc chưa được sửa sang nên hơi rối, một dúm tóc vểnh lên cao, lại có một dúm khác rủ xuống trán, như chú mèo con suy sụp tinh thần. Lập tức tôi “phốc” một tiếng không thể nhịn nổi , bật cười.

Hắn cũng không so đo với tôi: “Đầu còn choáng váng không? Cổ còn đau không?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.” Nhưng sau đó, ngay lập tức bị một trận ho khan công phá.

Ho tới mức nước mắt nước mũi tụ hợp muốn ngừng không được, giống như muốn nghiêng sông đổ biển đem lục phủ ngũ tạng nôn ra hết. Tôi ghé vào trên bồn rửa mặt, sợ ảnh hưởng đến cái thai trong bụng nên không dám làm cho toàn thân rung động vì ho khan, ngón tay nắm chặt lấy cạnh bồn tới lúc này còn nôn liều mạng hơn. Quan Ứng Thư cũng không bình tĩnh nổi nữa, lần đầu tiên thấy hắn kích động như vậy, đem dầu cây trà thấm lên trên khăn ướt, đưa tới trước mũi của tôi.

Nhưng phương pháp này hiển nhiên đối với virus quấy phá trong người tôi chỉ như thùng rỗng kêu to, tôi ôm bụng ho đến nổi cả mặt đỏ lên, trong cổ họng một bên đau đớn một bên lại ngứa, cảm giác này thật sự là sống không bằng chết.

Tôi đời này hình như chưa bao giờ bị cảm thành tới bộ dạng như vậy, hiện tại vừa ỷ khuất lại khó chịu, giống như dùng hết sức lực cũng không thể giải thích được rõ ràng nguyên nhân cãi nhau với thầy giáo.

Nước mắt tuôn rơi chảy xuống khắp mặt, ách, cổ họng chịu đựng đau đớn, túm lấy tay áo Quan Ứng Thư : “Quan Ứng Thư, em khó chịu... Em đau...” m thanh thê thảm , ai oán giống như bị chồng ruồng bỏ vứt ở thâm cung..

Quan Ứng Thư hiển nhiên không thể ứng phó nổi với kiểu kêu gào như vậy, vừa đưa tay nhẹ nhàng mà đỡ lấy lưng tôi, muốn giảm bớt cơn ho khan của tôi, vừa cầm di động nổi bão, kêu gào: “Hạn cho cậu trong vòng 3 phút lập tức tới đây, đem theo tất cả thuốc trị ho khan cảm mạo.”

Tôi buồn bã, ỉu xiu, cười rồi nói đứt quãng với hắn : “Người ta là trưởng bối, anh không nên hung dữ như vậy... Khụ khụ khụ khụ... Huống chi hiện tại em không thể uống thuốc. Em sẽ không uống thuốc... Tiêm thì lại càng không.”

Tôi không cần làm cái gì hết, nhất định sẽ hại tới bào thai trong bụng tôi, nó là viên minh châu mà hắn ban cho tôi.

Ánh mắt hắn trừng tôi tới đỏ lên, tôi giờ mới phát hiện trong hốc mắt hắn đã ướt ướt, có rất nhiều tơ máu như là mạng nhện: “Mặc Nhan Hình, em muốn chết sao? !”

Tôi cố chấp : “Mặc kệ anh nói cái gì, em cũng không tiêm.” Nói xong lại tiếp tục sự nghiệp ho khan của mình âm thanh ho khan cùng nôn khan không ngừng nghỉ tràn ngập khắp ngõ ngách trống trải trong nhà Quan gia ...

74. Chương 74

Chương 74: Trên đời có ai mà không già (hạ) . . .

Bác sĩ đến lần này không phải bác sĩ Hứa lúc trước, mà là một nam bác sĩ phụ khoa thoát nhìn qua nhi lập chí niên (khoảng 30 tuổi), đương nhiên, đây là sau khi hắn tự giới thiệu tôi mới biết được .

Hứa Vĩ Đình, 30 tuổi, là bạn học với Quan Ứng Thư từ tiểu học tới trung học, tốt nghiệp đại học y khoa danh tiếng, trời xui đất khiến thế nào lại bị tuyển vào ngành phụ khoa. Đôi mắt hạnh nhân tiêu chuẩn, lông mi cong dài, danh tiếng nổi như cồn, rực rỡ như hoa mùa xuân. Hiện tại... Theo tôi nhìn thấy, cơ bản là khá giống Lý Quân Thành, thuộc loại yêu nghiệt táo bạo. Hơn nữa so với việc Lý Quân Thành câu dẫn phụ nữ còn cận thủy lâu đài* hơn, trong lòng tôi tuy lo lắng thủ đoạn độc ác của hắn sẽ bề gây những cánh hoa còn đang mơn mẩn, nhưng bề ngoài vẫn ngoan ngoãn phối hợp vườn đầu lười ra cho hắn kiểm tra...

(* cận thủy lâu đài: tức là có điều kiện ở gần hơn để làm việc gì đó)

“Cẩn thận một chút.” Đại BOSS lên tiếng.

Hắn tùy ý gạt đầu: “Lão Quan, em nói chứ, tuy lâu rồi không gặp anh nhưng cũng đâu cần thiết phải nhớ em đến thế, bây giờ vợ anh có bị cảm một chút mà bắt em trèo đèo lội suối từ nơi xa xôi đến đây? Không để ý tới hiềm khích trước kia mà định biến chiến tranh thành tơ lụa ư*?”

(* biến chiến tranh thành tơ lụa: từ thù địch trở thành bạn bè, dùng hòa bình giải quyết tranh chấp)

Quay đầu lại nhìn tôi: “Chị dâu, em không biết là nên an ủi chị hay là nên hăm dọa chị nữa, gả cho tên nhãi Quan Ứng Thư này, chị đời này xem như...” Còn chưa nói hết câu, người nào đó đã chen vào một câu: “Đào Tây sắp trở về.” (Theo như từ điển thì nghĩa là đồ gốm hoặc họ Đào, là phía tây, ghép lại có vẻ ko có nghĩ j lắm, chắc ko phải tên người chứ nhỉ?)

... Tôi không cảm thấy những lời này có bao nhiêu lực sát thương, nhưng rõ ràng, nháy mắt trong một giây giết chết hắn: “Xem như anh lợi hại!”

Sau đấy hắn thật sự thu lưới lại, đứng đắn khám bệnh. Nhưng tôi vẫn đang chờ hắn nói tiếp câu kinh thiên chi ngữ còn chưa xong kia mà...

“Đây đều là phương pháp thực liệu*, chị dâu hiện đang trong thời kì đặc biệt, không thể lạm dụng thuốc tây. Nếu ho khan quá nhiều thì ăn mấy thứ ôn tính trị ho.”

(*Thực liệu, còn gọi là thực trị (dietetic therapy), là phương pháp căn cứ theo lý luận của y học cổ truyền tiến hành lựa chọn các thực phẩm phù hợp (đơn thuần hoặc phối ngũ với các vị thuốc) để gia công chế biến thành các đồ ăn thức uống, hướng dẫn rèn luyện thói quen và nếp vệ sinh ăn uống hợp lý nhằm mục đích phòng chống bệnh tật, bảo vệ và nâng cao sức khỏe)

Quan Ứng Thư nhíu mày: “Chỉ như vậy thôi sao? Cô ấy vừa mới ho đến toát mồ hôi, sắc mặt trắng bệch mà.”

“Vậy em quay về lấy một ít thuốc trị ho đến đây, anh nhớ mỗi ngày dựa theo đơn thực liệu này mà làm cho chị dâu ăn, một thời gian ngắn nữa sẽ tốt thôi, nhớ kỹ, lần sau đúng hạn thì đi tiêm vắc-xin phòng bệnh.”

Vừa mới dứt lời, tôi còn đang ho khan chưa xong lại tiếp tục ho sù sù...

Kìm nén không tạo ra động tác ho khan quá lớn thật sự làm cho người ta hận đến mức không thể đập đầu chết đi, mắt mờ lung ánh nước, mà tình trạng một chút cũng chưa giảm bớt. Bác sĩ phụ sản cuối cùng cũng chú ý tới: “Chị dâu, việc này thật sự không thể trì hoãn được nữa. Thuốc Tây hiệu quả trị liệu nhanh, lập tức uống vài viên đi.”

“Tôi không uống thuốc, đánh chết cũng không uống, khụ khụ khụ... Đánh không chết cũng không uống.. .” Tôi ôm bụng, tản ra tình mẫu tử.

Quan Ứng Thư lạnh mặt cúi xuống: “Cần uống thuốc gì thì ngoan ngoãn uống cho anh!”

“Anh ấy nói đúng đấy. Tuy rằng hiện tại uống thuốc không tốt, tuy nhiên em sẽ kê thuốc nhẹ nhưng có hiệu quả, tác dụng phụ sẽ giảm xuống thấp nhất có thể. Chị cứ ho càng lúc càng nhiều như vậy cũng không tốt, sẽ gây ra thương tổn đối với chị và em bé. Hơn nữa, bản thân em có thể phải thức trắng đêm miên man lo lắng... Đây thật sự là một cục đá hạ ba con chim.”

Mồ hôi tôi tí tách chảy xuống: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI SẼ NGHE THEO LỜI DẶN CỦA BÁC SĨ.”

Rất cục cựa tiến bước được bác sĩ chuyên nghiệp, tôi cầm lấy tờ giấy danh sách thực liệu, chặc chặc cái lưỡi: hạt sen Tứ Xuyên hầm lê, cam ngâm nước đường, lê hầm với mật ong và đường... Tất cả đều là thức ăn ngon.

Trước kia đều là tôi hầu hạ hần, hần luôn luôn giống như đại lão gia đối với tôi rất xa cách, hay kén cá chọn canh, không hiền lành chút nào cả. Bây giờ, tôi đối diện với kế hoạch rửa sạch mối nhục trước kia, nóng lòng muốn thử: “Em không muốn động tay chân, mà hiện tại cũng không thích đi Lưu làm gì cả, làm sao bây giờ?”

Còn giả bộ đáng thương nhìn hần, cố chiếm lấy một tia đồng tình.

“Hơn nữa trước kia em nghe bà nội của em nói, phụ nữ có bệnh mà được ăn thức ăn chứa đựng tình yêu của người nấu sẽ thêm vui vẻ hạnh phúc nên dễ dàng hồi phục hơn...” Tôi bịa đặt lung tung.

Đối với việc kiểm soát lung tung cùng với ăn nói không có lí lẽ của tôi hần đã quen rồi, hơi nhú nhú mày, tự thấy xui xẻo đi hầm món hạt sen Tứ Xuyên cùng lê chết tiệt ...

Nhưng rõ ràng tôi đã xem thường thực lực đối thủ, tôi không thể kiềm chế mà chảy nước miếng: “Có thể uống thêm một bát được không? ...”

Sắc mặt hần tuy vẫn ra vẻ chính nhân quân tử, nhưng ánh mắt dào dạt đắc ý kia đã bán đứng hần: “Buổi tối uống tiếp.”

Tôi vì việc hần có năng lực toàn diện mà rất hâm mộ xen lẫn ghen tị, lại đối với chính bản thân vô cùng ỷ rũ ảo não vì chống không lại được sự dụ dỗ của đồ ăn ngon. Một bát hạt sen Tứ Xuyên hầm lê cả đời khó ăn được vài lần, thêm vào đây là hình ảnh Quan Ứng Thư mặc tạp dề Winny của tôi đang đứng dưới ngọn đèn da cam ấm áp trong phòng bếp, ý cười trên mặt lan tràn đầy mị hoặc, vậy thì sao có thể để cho sự trả thù tính toán nhỏ nhặt của tôi quấy rầy những điều đó chứ?

Tôi hứng trí hừng hực tìm Trúc Diệp trút giận, ai biết được cô ấy lại cử trọng nhược khinh (dùng binh khí nặng như không có gì) nói một câu: “Này, đừng có nằm trong phúc mà không biết hưởng, cẩn thận hần không kiên nhẫn đem cậu đá một cái văng sang một bên là cậu khóc đủ đấy ...”

Tôi ngồi đối diện với cửa sổ một mình rơi lệ, lại trông thấy cảnh tượng u oán trong phòng liền lập tức không có chút chí khí giờ cờ trắng đầu hàng: “Được rồi, cậu nói rất có đạo lý, tớ sẽ vạ phần quý trọng việc hần khom người hầm canh cho tớ lần này, giờ tớ phải đi xuống bếp đem nốt phần canh buổi tối kia uống trước luôn...”

“ ... ”

Do sự tận tâm cố gắng không mệt mỏi, virus tàn ác ho khan rất cục cựa cũng như ý nguyện không thể chịu nổi khí nóng trường kỳ của canh trị ho nhuận phế mà nức nở một tiếng trốn vào nơi âm u hắc ám. Mà tôi, nếu lúc đầu đổ xô uống canh thì dần dần cũng theo đó mà e sợ không kịp tránh bởi nó đã dần dần làm tôi mất khẩu vị...

Quan Ứng Thư tự mình đưa tôi đi tiêm vắc-xin phòng bệnh, kim tiêm nhỏ bé sắc nhọn đâm vào mạch máu, đau đớn vô cùng, cùng đưa vào còn có vài thành phần trong vắc-xin phòng bệnh gì đó mà tôi nghe không hiểu. Tôi nước mắt lưng tròng quay đầu nhìn cánh tay đang bị đại BOSS gắt gao nắm lấy: “Em thề, lần sau em kiên quyết không bị bệnh nữa ...”

Hần cảm thấy hài lòng gật đầu: “Ăn nhất hồ, dài nhất trí.” (đi một ngày đàng học một sàng khôn)

“ ... ” Ho khan là do tôi mời tới sao chứ? !

Cũng may bởi vì có y tá chuyên nghiệp, đứa bé không có bị thương tổn gì, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, bác sĩ dặn đi dặn lại về sau nhất định phải kiêng ăn đồ sống, không để lây nhiễm loại bệnh gì nữa. Tôi khúm núm cam đoan: con còn, tôi còn; con mất, tôi cũng mất. Quan Ứng Thư nhíu mày hơn nửa ngày: “Em câm miệng lại cho anh.”

Tôi ngoan ngoãn không dám lên tiếng nữa, lần này ho khan ác liệt như vậy, đã gần như ép buộc hẳn sắp người ngã ngựa đổ. Đêm nào cũng cầm tay tôi, chỉ cần nghe thấy một tiếng ho khan sau đấy dù tôi cảm như hén thì hẳn vẫn cứ liên tục hỏi, có phải muốn uống nước không, hay là cảm thấy không thoải mái...

Tôi cực kỳ ghen tị với đứa bé quý như vàng trong bụng kia.

Sau hôm tiêm vắc-xin phòng bệnh, mẹ chồng vô cùng kích động, hoảng tốc chạy nhà tôi, đối với Quan Ứng Thư vừa giảng co ba tiếng trên hội đồng quản trị xong đã gấp gấp về nhà giám sát tôi ăn cơm thì lập tức lên án: “Anh xem lại anh đi, cả ngày chỉ biết có công việc công việc, có phải chờ cho vợ con anh xảy ra chuyện anh mới lo lắng về nhà đúng không?! Tôi ngày đó còn ngàn dặm xa xôi trăm cay ngàn đắng bỏ bao công sức mới sắp xếp xong xuôi một cuộc hôn nhân hoàn mỹ vô khuyết xứng đôi vừa lứa như thế này, kết quả là anh qua loa, thờ ơ cho xong chuyện? ! Anh lúc trước đã đáp ứng tôi những gì hả?”

Nhìn bà hỏn hển vì mình, tôi có chút chột dạ, xấu hổ: “Mẹ, việc này không liên quan tới anh ấy, tất cả đều do con không biết tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Nào biết chẳng những không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ngược lại còn biến thành bỏ đá xuống giếng, lửa cháy đổ thêm dầu: “Thấy chưa, Nhan Nhan nó nhiều lúc hơi trẻ con, nhưng đến bây giờ còn một lòng nghĩ cho anh, anh thì sao? Lương tâm của anh bị chó ăn rồi hả? Tôi như thế nào lại sinh ra đứa con lòng lang dạ sói là anh cơ chứ!”

Tôi ở một bên ghen hòng nhìn trần trời, tôi cảm thấy trên thế giới chẳng có cha mẹ nào lại không yêu con mình, huống chi mẹ chồng tôi chỉ có một đứa con trai. Hơn nữa hẳn luôn luôn hiểu thuận, chưa từng làm phật ý bà. Mà giờ bà lại giận dữ hiềm thấy như vậy, không chỉ có tôi, mà ngay cả Quan Ứng Thư có vẻ cũng không nói nên lời.

75. Chương 75

Chương 75: Sắc xuân buông xuống dáng người thướt tha (thượng) . . .

Mẹ chồng nhân cơ hội này bộc lộ sự bất mãn đối với con trai, công bố chuyển tới ở cùng quyết không quay về. Tôi không có quyền tỏ thái độ, Quan Ứng Thư lại chỉ im lặng không nói gì. Buổi tối, tôi có chút sợ hãi bám theo Quan Ứng Thư thì thầm: “Mẹ hôm nay sao lại đột nhiên giận dữ như vậy thế?”

Hắn cũng mù mịt: “Chắc là do quá lo lắng cho em và đứa bé.”

Tôi “à” một tiếng lại hỏi tiếp: “Mẹ ở lại đây, bố sẽ không phản đối chứ?”

Hắn cúi đầu cười: “Ngày mai em sẽ biết.”

Tôi lại “à” tiếng nữa.

Hắn hình như cũng cảm thấy gì đó: “Còn có vấn đề gì nữa sao?”

Tôi lại bắt đầu nói nhảm: Nếu mẹ biết được thân phận của em thì làm sao bây giờ? Có đánh em hay không?”

Hắn dừng một chút, rồi ôm chặt tôi vào trong lòng, đợi khi tôi cảm thấy thoải mái mới nói: “Nhan Nhan, anh không biết sau khi mẹ biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà em phải tin tưởng, anh sẽ không gây cho em bất cứ thương tổn nào nữa.”

Hắn lần đầu tiên dùng ngữ khí tương kính như tân (vợ chồng kính nhau như khách) như vậy nói chuyện với tôi, ý tứ rõ ràng là thương lượng, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống vênh mặt hất hàm sai khiến thường ngày của hắn. Quả thật tôi nghe một câu ấy mà trở nên vô cùng vui sướng hài lòng, bất chấp việc hắn nói tới tốt cùng là có ý gì trong đó đi nữa. Hắn nói kiểu ngữ khí này, với tôi mà nói, là một lời hứa hẹn chân thành nhất, tha thiết nhất, đáng quý nhất rồi. Tôi cong khóe miệng ở trong lòng hắn chọn một tư thế thoải mái nhất, rốt cục bao nhiêu nặng nề đã an tâm mà lắng xuống...

Kết quả đúng là sấm mưa to mưa nhỏ, ngày hôm qua vừa thuận lợi thu xếp tốt thêm một phòng, thì hôm nay lại nghe được giọng nói uể oải qua điện thoại : “Nhan Nhan, mẹ có việc không thể qua đó. Nó về sau còn qua loa với con, không quan tâm tới con, con cứ mách mẹ, mẹ nhất định sẽ thay con dạy bảo nó thật tốt. Đúng rồi, về sau các buổi tối đến nhà mẹ ăn cơm, mẹ mỗi ngày phải giám sát các con.”

Tôi tuy rất to mò nhưng đối với lời thuyết phục của mẹ chồng vẫn gật đầu vâng dạ : “Vâng, vâng. Cám ơn mẹ.”

Cúp máy, quay qua gọi điện thoại cho Quan Ứng Thư, mới vừa vang lên một tiếng chuông hắn đã tiếp điện thoại: “Làm sao vậy?”

“Bây giờ anh đang làm việc sao?” Vừa nói xong tôi liền cảm thấy muốn tự cắn đứt đầu lưỡi mình, khó có cơ hội nói chuyện điện thoại với hắn, lại đi nói một câu vô nghĩa thiếu dinh dưỡng như vậy thì còn gì là thú vị nữa?

“Em thật ra là muốn hỏi vì sao mẹ lại đột nhiên không tới nữa?” Kỳ thực tôi không hiểu được bố chồng rốt cuộc nghĩ ra ma pháp gì mà làm cho bệnh tâm thần đột biến của mẹ chồng lần này đột nhiên thu cờ ngừng trống không đánh mà lui.

Kết quả bên kia đầu dây hắn cười như tên trộm: “Buổi tối sẽ nói cho em biết.”

Nếu đổi thành người khác nhất định là sẽ cười xấu xa nháy mắt đủ kiểu. Nhưng mà tôi thật không tưởng tượng nổi Quan Ứng Thư lại có bộ dạng không đứng đắn như vậy, thế nên nhất thời, chờ mong giống như sẽ có một trận bom nguyên tử phát nổ mạnh bốc khói mù mịt xộc thẳng vào trong óc, tôi gần như cười ra tiếng: “Được, em đợi anh.”

Cơm chiều có rất nhiều thuốc bổ được tốt, còn có hải sâm. Kỳ thật tôi đối với sản phẩm trân quý của biển cả này thật đúng là xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Mặc dù không đến mức dị ứng, nhưng trên cơ bản là ăn một lần nôn một lần. Mẹ chồng thì ân cần nên tôi không dám cự tuyệt, chiếc đũa dao động không ngừng, đúng lúc đó Quan Ứng Thư liền đoạt lấy, không nói hai lời, đưa lên miệng : “Ừm, đúng là hải sâm thượng đẳng, mùi vị rất đậm.”

Thấy mẹ chồng giận sôi lên hắn nhàn nhạt mở miệng: “Vợ con không thích ăn.”

Tôi chỉ có thể phụ họa: “Vâng, mẹ, gần đây khẩu vị của con có chút thay đổi, không thích loại đồ ăn này... Mà vì tính chất công việc của anh ấy thì ăn cái này tốt hơn.” Tôi cực lực nhuộm đầm bản thân mình thành một người con dâu hiền thê tiêu chuẩn người gặp người thương, mưa to gió lớn sau này để sau hãy nói.

Bố chồng hiếm khi gật đầu: “Vợ chồng son sống với nhau phải biết thông cảm cho nhau, trân trọng lẫn nhau.” Dứt lời liền gấp một phần hải sâm ẹ chồng: “Bà nhìn lại bà đi, vì chuyện của bọn chúng mà nhiều thêm mấy nếp nhăn rồi.”

Ngữ khí dịu dàng trước nay chưa từng gặp bao giờ, tôi và Quan Ứng Thư quay mặt nhìn nhau.

Mẹ chồng cười có chút nghịch ngợm: ” Đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, người nào đó cứ chê tôi là bà già, trong khi chính mình râu ria lông mày đã trắng cả rồi ...”

Tôi rất ít nhìn thấy mẹ chồng như vậy, không có vẻ thâm trầm, không che giấu ưu tư, hồn nhiên như một đứa nhỏ đang làm nũng.

Người một nhà cười đến hoà thuận vui vẻ, giống như đã được ước định từ kiếp trước, kiếp này tụ hợp, hạnh phúc mãi mãi về sau.

Buổi tối, tôi quần quít lấy Quan Ứng Thư, hắn không quy thuận quyết không buông tha: “Rốt cuộc vì sao mẹ lại không chuyển tới đây nữa?”

Hắn xoa xoa đầu tôi nói: “Em không hài lòng à? Thực sự muốn cùng mẹ sống chung sao? Hà?”

“Ách... Cái đó không phải. Hôm nay lần đầu tiên em nhìn thấy ánh mắt bố dịu dàng như thế, quả thực là có chút khiếp sợ tới ngũ lõi oanh đỉnh. Hiện tại em mới phát hiện, kỳ thật tính cách bố con anh cực kỳ giống nhau. Vĩnh viễn là tâm tư như khe suối, sâu không lường được, nói chuyện không khéo, thể mà lại có lúc ngẫu nhiên toát ra sự dịu dàng như vậy, bộc lộ sự chân thành thật tâm nhất khiến người ta cảm động ngay lập tức.”

Hắn nghiêng người ngăn chặn lại miệng của tôi, ứng phó qua loa với tôi: “Toàn ăn nói linh tinh...”

Tôi cười liên tục, vòng tay ôm lấy lưng hắn, lơ đãng nhìn qua thấy bên tai của hắn đang dần dần đỏ bừng lên: “Thật sao? ...”

Náo loạn một lúc, hai người đều có chút không kìm nén được mà động tình. Tôi nhẹ nhàng thì thào: “Ông xã, em yêu anh, yêu anh giống như mẹ yêu bố vậy...”

Hắn đột nhiên cắt đứt lời nói của tôi, hôn tới khí thế ngất trời: “Không, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em.”

Tôi đương nhiên biết hắn sẽ không làm tổn thương tôi. Tôi yêu nhất người này, người mà luôn ở trước mặt người khác sẽ bày ra bộ mặt núi băng phủ tuyết ngàn vạn năm, nhưng khi một mình đối diện với tôi sẽ luôn cười dịu dàng như gió xuân; sẽ luôn thờ ơ với người khác, nhưng lại duy nhất khom người trong bếp, dựa theo sách nấu ăn cẩn thận hầm món canh lê giản dị cho tôi...

Cửa sổ chưa được đóng mang theo cơn gió ẩm áp thổi bay rèm, giống một con bướm đang giương cánh muốn bay đi. Trong phòng, nhiệt độ giữa chúng tôi dần dần tăng lên, cuối cùng cả hai trở nên cháy bỏng, tôi lần lượt rơi vào nhu tình ngọt ý của hắn, hạnh phúc vô tận...

Buổi sáng lúc thức giấc, xương sống thắt lưng đều đau, tôi “ưm” một tiếng, nghiêng người, Quan Ứng Thư liền mở mắt ra: “Làm sao vậy?”

“Anh nói xem là làm sao?! Đêm qua người nào đó biến hình thành cầm thú, làm hại em cả thân mình đều nhức mỏi, nhất là thắt lưng đau cả buổi. Cũng không biết có kinh động tới cục cưng hay không?..” Tôi hờn dỗi trợn trắng mắt.

“À? Nghiêm trọng vậy sao?” Hình như là hắn vừa tỉnh khỏi giấc mộng, giọng nói lưỡi biếng, hoàn toàn không nhìn bộ dáng huyết lệ lên án của tôi.

Lá gan tôi trở nên lớn hơn, tức giận quát mắng: “Quan Ứng Thư! Đêm qua anh còn lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển, thể mà mới qua có mấy tiếng đã lập tức liền trở mặt biến thân thành Trần Thế Mỹ. Anh quả nhiên so với cầm thú còn cầm thú hơn!”

Gân xanh trên trán hắn giật giật: “Trước đây nôn buổi sáng, bây giờ chuyển sáng mắng buổi sáng sao? Định tra tấn anh cả về tinh thần lẫn thân thể sao? Hử?” Híp nửa con mắt, nguy hiểm chăm chăm nhìn tôi.

Tôi nhất thời phát hiện ra lời nói vừa rồi của mình thật sự quá mức tự do, quá mức lớn mật sắc bén, nên mau chóng biện hộ cho bản thân: “Không có, em vừa mới là do tỉnh lại vì ác mộng, nên chưa kịp hiểu tình hình thực thế ấy mà.”

“À? Ý của em là anh ở trong giấc mơ của em, biến thân so với cầm thú còn cầm thú hơn, cầm thú không bằng người nữa?” Hắn gấp gấp nhìn chăm chăm tôi, tôi thấy là mình càng tỏ càng đen nên lo lắng đến độ trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Đương nhiên không phải là ý đấy, ý em là... ý là...” Nói nửa ngày, không tìm thấy một lí do nào...

Hắn cuối cùng thông thả ra tay, mò mẫm tôi một phen: “Được rồi, đã vậy anh đây sẽ làm cho chính mình ở thực tế cùng anh trong giấc mơ của em giống nhau đi...”

Những lời chủ gọi khách này có chút không thích hợp với lễ thường, chờ tôi trở về đúng vị trí cũ, đã gần như mất hết thành trì...

Sau đó ư? Sau đó tôi khóc không ra nước mắt, hơn nữa nơm nớp lo sợ cuộc sống khó khăn sau này của bản thân...

76. Chương 76

Chương 76: Sắc xuân buông xuống đáng người thướt tha (hạ) . . .

Mà kiểu người này, không phải giống như người đột biến gen. Cái gọi là cảm thú, cho dù mang lê giày da, cũng là mặt người dạ thú. Tuy thoát nhìn chỉ lan ngọc thụ * cũng che giấu không nổi bản chất thối bên trong.

(* Tạ An đời Tấn, có con em tài giỏi, thường nói tử đệ như chi lan ngọc thụ. Chỉ con em ưu tú)

Tôi đảo đôi mắt thâm đen nhìn qua gương, nghe răng trợn mắt với người đang đứng đưa lưng về phía mình. Thành linh hẳn xoay người lại, trở nên dịu dàng như bị quỷ nhập vào người: “Hử? Sao còn chưa xong vậy? Cần giúp đỡ không?”

Tôi vừa nghe thấy giọng điệu trầm thấp này của hắn ở ngay sau lưng liền lạnh run cả người, chưa kể đến hơi thở nóng rực của hắn phun ở trên cổ tôi. Tôi nơm nớp lo sợ nói: “Xong ngay đây, xong ngay đây...”

Mẹ chồng bởi vì cảm thấy không thể thực hiện lời hứa của mình giúp tôi đối phó với đứa con trai xảo quyệt của bà mà tự trách không thôi, ánh mắt nhìn tôi trên cơ bản là nhìn một con dê nhỏ đang dần dần đi vào miệng sói xám. Đương nhiên, không thể không thừa nhận, ánh mắt này của bà quả thật rất độc đáo, rất sâu sắc.

Để bù đắp, bà đề nghị chúng tôi đi chụp ảnh để làm một cuốn album tân hôn, thậm chí còn mời hẳn cả nhiếp ảnh gia nổi tiếng nhất nữa. Đại khái tối qua khi thảo luận về chủ trương ngày thơ trẻ con này đại BOSS cảm thấy quá khó nói cho nên quay sang tận tình ép buộc tôi, thỏa mãn sự biến thái của chính mình để cân bằng tâm lý.

Về mặt tôi cũng vô cùng đau khổ, rối rắm tràn đầy cõi lòng, bởi vì được chăm sóc tốt nên bây giờ bụng của tôi đã hơi hơi nhô lên. Mà bình thường đều có thói quen mặc quần áo rộng thùng thình, hiện tại mặc lễ phục có dây thắt lưng hoặc áo cưới, thật sự là không được tốt lắm...

Nhưng nhìn mẹ chồng ân cần, ánh mắt long lanh, hai chúng tôi đành an phận thủ thường đi thay quần áo. Một hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, mẹ chồng đi tới xem, vừa thấy cũng trợn tròn mắt. Bộ đầu tiên là bộ váy công chúa màu phấn hồng, phải thắt lưng bó ngực, tôi không dám mặc, ngồi một chỗ, mặt mày ửng đỏ nhìn quần áo dưới đất.

“Làm sao vậy? Ngại quần áo xấu à?” Mẹ chồng tự nhủ là người thiện lương hiểu ý quan tâm.

“Không phải, mẹ, mấy cái này phải dùng thắt lưng, con hiện tại mặc sẽ rất khó coi, nếu dùng sức sẽ làm thương tổn đến cục cưng, hay là đợi sau này quay lại được không ạ?” Tôi chỉ có thể kiên trì mở miệng, làm trái ý trưởng bối, trong lòng cũng thật sự rất áy náy.

“Xem ra mẹ hồ đồ rồi, sao lại quên mất cháu mình chứ? Đúng đúng đúng, phụ nữ có thai bụng sẽ to lên, chúng ta về thôi, quay lại đây sau cũng được...” Mẹ chồng ngược lại dễ dàng tôi, thì ra không chỉ có một mình tôi thất vọng...

Vừa mới đi ra đã nhìn thấy Quan Ứng Thư bước tới, quần áo trên người vẫn y nguyên như thời điểm vào cửa, không hề đổi. Tôi tò mò: “Anh làm sao mà biết sẽ bị hủy?” Cái này rõ ràng là vừa thương lượng, mới quyết định xong mà?

Hắn không nói gì, dáng vẻ như được đại xá: “Đi thôi, Nhan Nhan chắc là đã đói bụng rồi.”

... .. Lấy tôi làm cái cớ cũng được tính là anh hùng hảo hán sao? ! Tôi bĩu môi, sờ sờ cái bụng đang kêu râm rì.

Tả San Hô vẫn còn đang làm việc, tôi hỏi cô ấy để lấy kinh nghiệm: “Trong truyền thuyết ngự phu thuật (kỹ thuật chế ngự chồng) của cậu rất là độc ác chuyên chế, có thể chỉ giáo không?”

“Không dám nhận, không dám nhận, cũng không có gì, chỉ có câu châm ngôn bảy chữ mà thôi.”

“À? Xin lắng nghe.” Giọng điệu của hai chúng tôi nghe chua chua thế nào ấy.

“Một khóc hai nháo ba thất cổ.” Giọng nói của cô ấy rất bình tĩnh, mang theo ý tứ chắc chắn.

“Phụt...” Tôi không nhịn nổi, phun ra một bàn đầy nước trà: “Tổ phục cậu, Tả Tiểu Bạch.”

“Quá khen quá khen...”

Tôi không biết mấy chiêu này đối với Quan Ứng Thư có hiệu quả không, nhưng có cho tôi ba lá gan tôi cũng chẳng dám thí nghiệm ...

Sau đấy trời mưa, thời tiết trở nên không tốt, âm tình bất định, làm người ta trở tay không kịp, cục khí tượng dự báo chẳng đúng gì cả, nói chung là vô nghĩa: “Ngày mai trời có thể mưa, cũng có thể không mưa. Tình huống chi tiết, buổi tối ngày mai sẽ tiếp tục thông báo...”

Tôi cùng Tả San Hô nhìn trời mưa tầm tã, quay mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lóe lên tia sáng: Nếu không thì? Chúng ta lại gọi thêm một ly trà chanh tiếp tục thưởng thức?

“Nào, “kéo búa bao” quyết định xem gọi chồng ai tới đây tha người.” Tôi chọc ống hút không chút để ý, căn bản là từ trước đến nay tôi không có thua nhiều, với lại hiện giờ Quan Ứng Thư tất nhiên đang ở trong phòng hội nghị thống lĩnh đại cục rồi.

“Sao lại thế? Tổ thấy mỗi người tự mình đi ra cửa rồi tự gọi người đi.” Mặc dù cô ấy mang thai nhưng chỉ số thông minh lại cao lên, không hề bị lừa gạt ...

Hai người nhất thời giằng co không chịu xuống nước, vừa vặn ngẫu nhiên nhìn thấy Hứa Vĩ Đình vọng vắn vắn thiết* với tôi cách đây không lâu. Ngồi bên cạnh cũng là một mỹ nữ, mắt sáng long lanh động lòng người, eo nhỏ bị ôm chặt đến không chịu nổi. Cười hì hì tiếp đón: “Ừa, đây không phải là vợ lão Quan sao? Làm sao vậy? Sao lại ở chỗ này?”

Tôi gật đầu: “Ừ, bây giờ Quan Ứng Thư không thời gian, chỗ này cách công ty lại xa, có thể phiền toái cậu cho tôi quá giang một đoạn đường không? Đây là chị em tốt của tôi, Tả San Hô.”

Hắn không khách khí từ trên xuống dưới đánh giá Tả San Hô một phen, búng tay một cái rồi gật đầu: “Chỉ có chuyện nhỏ thế thôi sao?”

Phong thái cao lớn uy mãnh đẹp trai không thể tả, lại còn đi xe Land Rover. Tả San Hô lại gần tôi kể tai nói nhỏ: “Làm sao quen được soái ca yêu nghiệt này thế? Đúng là cùng một cấp bậc với Lý Quân Thành ...”

Tôi hạ giọng, tận lực không muốn ở trước mặt bạn học cũ của Quan Ứng Thư tạo ra hình tượng một bà nhiều chuyện nói huyền thuyên sau lưng người khác: “Bạn từ nhỏ của Đại BOSS, đây là một bác sĩ phụ khoa rất giỏi...”

“Phụt...” Tả San Hô nhịn không được làm cho người đang chú tâm lái xe bỗng đưa mắt liếc qua: “Chị dâu, không thể nói mà không suy nghĩ như vậy nha, tôi trọng bạn khinh sắc buông thả cơ hội vui vẻ cùng mỹ nữ vì hai người, ngược lại bị hai người ở sau lưng gài bẫy?”

Tôi vội vàng giải thích: “Không không không, tôi tuyệt đối chưa có nói bậy điều gì về cậu, chỉ là điệu cười của Tả San Hô có hơi đặc biệt, chuyện gì cũng có thể cười khúc khích...”

Tả San Hô học ông xã nhà cô ấy, lặng lẽ véo tôi khiến tôi xém nữa hét lên: “Hứa bác sĩ đừng nghe cô ấy nói bừa, tôi cười vì thấy biểu ngữ dán trên xe của tên lính mới kia thôi.”

Bởi vì bản thân quá mức Tiểu Bạch, để mưu toan che giấu chân tướng này, nên luôn cực lực giả bộ đáng vẻ hào phóng hiền đức.

“À? Tôi thật ra rất tò mò, là cái gì có thể chọc cho Tả mỹ nữ cười to như vậy...” Tôi nhất thời cảm thấy không ổn, không phải Hứa Vĩ Đình muốn bị Hướng Suất chinh cho đến chết đấy chứ?

“Cũng không có gì, chỉ là một câu “Xe này từng đụng vào Ngô Khải”

Tôi nhin không được cũng phải bật cười, chủ xe đúng là cực phẩm. Ngô Khải vào năm xảy ra tai nạn xe cộ rồi qua đời, khi ấy đang là một minh tinh điện ảnh, nghe nói là bị đụng liên tiếp bốn lần, khiến cho tất cả mọi người ở hiện trường tai nạn xe cộ đều khiếp sợ. Biểu ngữ này đối với lái xe thật sự có lực uy hiếp lớn.

Bởi vì vấn đề đường xá nên đưa tôi về nhà trước. Tôi nói lời cảm ơn sau dựa sát vào Tả San Hô: “Muốn trêu chọc soái ca đi xe Land Rover cả đoạn đường hay là hãnh diện ngủ lại hàn xá uống chén trà nóng?”

Trong lòng tôi hiểu rõ Tả San Hô đối với soái ca chạy theo như vẹt, chỉ là lòng dạ đen tối ngóng trông sớm ngày cô ấy bị Hưởng Suất hàng phục, để tránh về sau ở trước mặt tôi tỏ ra kiêu ngạo.

Cô ấy thản nhiên cười, như trăm hoa đua nở: “Cậu biết mà ...”

“...”

Buổi tối, vội vàng như đi dâng hiến vật quý, lấy ra áo lông dê mùa xuân mới mua đưa cho Quan Ứng Thư: “Hắc hắc, đi thử đi, nhìn xem thế nào?”

Hắn lại nhú mày, nói một câu chả liên quan: “Hôm nay Vĩ Đình đưa em về?”

Tôi gật đầu: “Bọn em không mang ô, vừa may gặp được hần.”

“Lần sau có việc gì thì gọi điện thoại cho anh, hoặc là bác Trần. Không được tiếp tục tùy tiện ngồi xe người ta. Lại càng không được để ý đến hần.” Sắc mặt hắn có chút âm trầm. Tôi không rõ cho nên hỏi lại: “Vì sao? Hần không phải do chính anh giới thiệu hay sao? Hai người cãi nhau?”

“Không phải, em không hiểu đâu.” Hắn lại nói qua loa để bỏ qua tôi.

“Nhưng mà em muốn cùng hần kết bạn.” Tôi kiên định lập trường.

Hắn tỏ ra không tin nổi nhìn tôi: “Em không có bạn sao?”

“Không phải, nhưng mà hần là người duy nhất biết được bạn bè trước đây của anh, biết được lúc anh còn trẻ như thế nào, mà anh khi đó, em thậm chí ngay cả bộ dáng đại khái cũng không biết.” Tôi chu miệng.

Hắn trừng tôi, sau một lúc lâu mới nói: “Được, em muốn biết cái gì, anh sẽ nói tất cả cho em, hần không thể hiểu biết anh hơn chính bản thân anh được.”

Nhưng tôi vẫn thích hỏi cái mà có thể khiến mặt hắn đen như than cơ “Anh trước đây có đái dầm không?” Hoặc là “Anh trước kia có hay khóc nhè không?” Câu hỏi đầy có vẻ rất sắc bén. Đành từ bỏ, về mặt tỏ ra không vui: “Chưa thấy qua anh lại là người không phân rõ phải trái như vậy ...”

Ba tháng tươi đẹp, cuộc sống cổ dài chim bay (ý nói bình yên), tâm trạng trong người dễ dàng lên cao. Tôi cùng Tả San Hô cùng tham gia một khóa học cho phụ nữ có thai, bởi vì độ lớn của cục cưng không giống nhau, cho nên cũng không học cùng một chỗ. Tôi trước nay chưa từng có tiền lệ tâm lòng thành kính chú tâm nghe giáo viên dịu dàng nhẹ nhàng chỉ dạy. Cũng không thể giống như trung học trước kia, mùa xuân dựa vào cửa sổ lười biếng nhìn ánh mặt trời tiêu sái vào ban chiều. Tên nhãi trong bụng thường xuyên chê tôi không chịu cố gắng, đá tôi một cước, cho tôi biết tay, tôi lại tập trung tinh thần chậm rãi học tập.

Cuộc sống giống như biến thành một dòng suối nhỏ bình tĩnh ôn hòa, sau khi lớp băng tuyết phía trên tan chảy, sức sống dần dần trở lại, cảnh hoa bị gió thổi nhẹ nhàng tung bay bên lề đường. Tôi có chút say mê, vào buổi chiều một ngày khi mặt trời ngả bóng về Tây, đột nhiên nhớ tới khi đó Quan Ứng Thư trịnh trọng hỏi tôi một chuyện lạ: đời này bình yên như thế nào...

Không khỏi mỉm cười, nếu muốn biết một định nghĩa xác thực, thì phải là nỗi lòng hiện tại của tôi.

* Vọng, Văn, Vắn, Thiết: 4 tên gọi thuộc hành động của 4 bộ phận (mắt, tai, miệng, tay) tuy khác nhau, nhưng khi sử dụng phải liên hiệp với nhau để đúc kết mà biết bệnh.

Vọng, Văn, Vắn, Thiết: tuy có xếp thứ tự trước sau (1.Vọng 2.Văn. 3.Vắn. 4.Thiết) đó là nói, trước nhìn hình sắc người bệnh (vọng), rồi nghe tiếng nói (văn), hỏi thêm bệnh căn (vắn), sau cùng mới thiết mạch (thiết), hầu như không thể đảo lộn

77. Chương 77

Chương 77: Mây mù sấm sét cùng nhau đến (thượng) . . .

Thời điểm Tả San Hô khóc suốt suốt tôi không cho là đúng, là một người từng trải, tôi cảm thấy không thể giải thích được cảm xúc tự nhiên bộc phát tới mức khó tin này của cô ấy.

Cô ấy thế nhưng lại không biết tốt xấu, càng diễn càng hăng: ” Hôn nhân không có tin tưởng thì còn gì để tiếp tục duy trì đây, ba ngày năm bữa chiến tranh lạnh là tớ muốn sao?” Ánh mắt ai oán, khổ sở.

Tôi chỉ trấn an: “Cậu phải giải thích sự việc rõ ràng từ đầu đến cuối thì tớ mới an ủi được cậu chứ, lên án công khai tên đó đi?”

“Chính là Hứa bác sĩ đó, tớ chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên gặp lại, rồi cùng nhau đi ăn chút điểm tâm, trùng hợp khi ấy trời vừa mới tạnh mưa, mặt đường còn vài vũng nước, lúc đấy có một cái xe phóng qua làm nước bắn tung tóe, hấn che giúp cho tớ một phen, chết ở chỗ là không may bị người nào đó thấy được. Từ đó trở thành câu chuyện bị người ta bàn tán...”

“... Chuyện này thật là máu chó.. .” Mồ hôi tôi rơi như mưa: “Không phải nói đàn ông càng phúc hắc thì lòng dạ càng hẹp hòi hay sao? Chắc chắn là hấn ghen tị đấy.”

“Nếu thế thì tốt rồi, nhưng hiện tại tớ đang mang thai con của hấn, thế mà hấn lại dám ở bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt! Giờ còn chỉ trích tớ ở bên ngoài trước !”

Ai, tôi đối với chuyện nam nữ si tình trên cõi đời này không có lời nào để nói: “Hai người các cậu tự xem lại mình đi, tớ chỉ khuyên một câu, háo sắc cần phải có mức độ, huống chi cậu bây giờ cậu còn là người từng trải nhất trong số chúng ta nữa ...”

Cô ấy vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng Tiểu Bạch không lớn lên nổi, chốc lát như gió, chốc lát đã lại như mưa, vừa mới khóc lóc nức nở giờ đã sau cơn mưa trời lại sáng, nín khóc mỉm cười kéo tôi đi xem một cửa hàng quần áo mới trẻ em khai trương.

Lúc đi bộ trên đường lớn, ánh mắt Tả San Hô nhìn ngó khắp xung quanh cuối cùng cũng thấy một điều gì đó: “Kia không phải lão Quan nhà cậu sao? Sao lại cùng uống trà với một cô gái thế?”

Áng đèn xe chột lóe lên lướt qua, không thể nhìn rõ khuôn mặt của cô gái đó: “Có điều nhìn rất quen mắt , hình như đã gặp rồi...”

Cô ấy có một khuyết điểm đó chính là không dễ dàng buông tha cho bất cứ một một chút đầu thừa đuôi thẹo bất quá nào mà cô ấy tóm được, nhất là lại liên quan tới khuê trung mật hữu (bạn thân của nữ giới, có thể nói những chuyện thầm kín): “Á, tớ nhớ ra rồi, kia hình như là Dụ Hà? ! Tớ tuy chưa gặp qua nhiều lần, nhưng vẫn có chút ấn tượng ... Khuôn mặt hơi mơ hồ, một nửa ẩn sau rèm cửa sổ, cũng không chắc lắm ...”

Nhưng mà cô ấy cho tới bây giờ cũng không thèm lo lắng xem vết sẹo trong lòng tôi đã đóng vảy hay chưa, lại một phen sát muối lên: “Ồi chao, hấn sao lại như vậy, tuy rằng là hợp đồng hôn nhân, nhưng không phải là đã để cậu thành chính thức rồi sao? Giờ hấn lại cùng bạn gái trước đây đưa không rõ, cậu cũng quan tâm tí nào sao? Tớ thấy tình huống này hai lần rồi đấy. Hình như bọn họ gặp mặt nhau khá là nhiều lần thì phải.”

Sau đó tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Thật quá đáng, đàn ông ai cũng giống nhau, cổ nhân nói thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm được không bằng không trộm, còn có một câu là không trộm vẫn không bằng trong bát người ta ...” (Đầy đủ là: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng hầu, hầu không bằng kỹ, kỹ không bằng tình nhân, tình nhân không bằng trộm, trộm không bằng không trộm)

Trong cửa hàng quần áo hơn phân nửa là vì quan tâm tới da thịt mềm mại của em bé, nhiều chất liệu bằng bông mềm mại, hình dạng đáng yêu, Tả San Hồ liên tục thét chói tai, nhưng tôi một chút hứng thú cũng đều không có, bỗng nhiên cảm thấy ba tháng mùa xuân kia giống như vườn hoa muôn tía nghìn hồng ảm áp, thế nhưng trong đất lại sinh ra một cỗ cảm giác lạnh lẽo

Quan Ứng Thư luôn rất nhạy cảm: “Sao hôm nay im lặng vậy, khóa học không thuận lợi sao?” Hấn xoa xoa đầu tôi, giọng nói sủng nịnh. Tôi nghiêng đầu nhìn hấn, ánh nắng mặt trời hóa thành những sợi tơ vàng kim tuyến, làm cho bộ dáng của hấn như được điêu khắc, rơi trên quần áo, vẻ đẹp trai của hấn đột nhiên lộ ra một khí thế hào hùng, mãnh liệt như sóng.

Mũi tôi hơi chua xót, tôi luôn luôn đứng dưới ánh hào quang của người ta, sao có thể với tới cái gọi là cả đời này bình yên chứ?

“Không có gì, hôm nay giáo viên giảng hơi nhiều, em có chút cổ sức.” Tôi thản nhiên nói qua cho có lệ.

“Ừ, ngày mai đề nghị với giáo viên đi, phải cân nhắc tới những người có ít tế bào não như em chứ.” Hôm nay tâm tình hấn có vẻ khá tốt, còn hứa nói giỡn với tôi. Tôi nên nghĩ như thế nào đây, nguyên nhân vui vẻ này là do hấn cùng chị Dụ Hà gặp nhau ư?

Miệng hấn hạ xuống phía trước mặt tôi, tôi bỗng dưng quay mặt qua chỗ khác, không lên tiếng.

“Anh nhớ đây là lần thứ hai em né tránh, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” Hấn sớm đã chuẩn bị, cũng không bởi tôi cự tuyệt mà phát hỏa.

“Em đáp ứng anh không gặp lại Tần Y Y, vậy anh cũng có thể đáp ứng em một việc được chứ?” Tôi nhìn hấn, khi nói ánh mắt đã có chút hư vô.

“Em nói đi.”

“Anh về sau đừng gặp lại chị Dụ Hà nữa, ít nhất là trong thời hạn 2 năm hợp đồng của chúng ta, đừng mà.” m thanh run run trong giọng nói của tôi tiết lộ hết thấy tâm trạng: “Nếu bị người khác nhìn thấy, em sẽ rất mất mặt.”

Đến lúc này hấn mới hiểu ra, nở nụ cười, mắt ngọc mảy ngài: “Hóa ra là việc này, hôm nay em nhìn thấy hả? Anh cùng với cô ấy thảo luận chút công việc, sao em lại trở nên để ý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy?” Hấn véo mũi của tôi, khó có được ánh mắt băng bình lại giảo hoạt như thế.

Tôi chưa bao giờ lại tỏ ra không cảm kích như lúc này: “Cái này không quan trọng, quan trọng là anh có đồng ý hay không?”

“Nhan Nhan, anh nói rồi, bọn anh chỉ thảo luận công việc mà thôi.” Hấn có chút bất đắc dĩ.

“Có nghĩa là không đồng ý?” Lần này tôi nhất định không chịu thỏa hiệp: “Được, nếu như vậy, em đây cũng không còn gì phải cố kỵ nữa.”

Dường như hấn hơi tức giận, âm thanh trở nên cứng rắn giống như một dây thép, có thể dễ dàng đem người ta bẻ thành tám khối hoặc là ngũ mã phanh thây: “Em rốt cuộc định làm gì? Anh đã cam đoan với em không dưới một trăm lần rằng em không cần lo lắng, anh sẽ không làm tổn thương em. Em đừng cố tình tiếp tục gây sự như vậy! Chờ anh hoàn thành xong công việc lần này sẽ đưa em ra ngoài giải sầu...”

“Giải sầu á? Ai cần giải sầu?” Trong lòng tôi tức giận, giọng điệu trở nên cao hơn: “Cho dù em cố tình gây sự, anh vẫn được em chắc!”

Quay lưng bỏ đi, tính không bao giờ thêm để ý đến hấn nữa.

Nào biết hấn nói xong cũng thật kiên cường, hoàn toàn không có chút ý tứ thỏa hiệp. Tôi giận sôi lên, hoàn toàn tán đồng với ý kiến của Tả Tiểu Bạch, đàn ông đều là đồ đều, vô cùng đều!

Mới sáng sớm hấn đã tới công ty, tôi chán muốn chết, đi bộ một vòng sau đó gọi người cũng đang chán muốn chết, Tả San Hồ đi ngắm hoa.

Quả thật sắc xuân đã thịnh, rất nhiều hoa đều như muốn nở bung ra, mặc dù là trong nội thành, nhưng cũng có thể ngửi thấy được từng đợt từng đợt hương thơm quanh quẩn lan tỏa.

Tả San Hô cùng tôi ăn nhip với nhau, hai người thương lượng nơi muốn đi. Bởi vì muốn tránh mấy tên hỗn đản, cho nên kế hoạch là không cần thẻ tín dụng, không lên trên mạng đặt vé máy bay hay đặt khách sạn.

“Tôi Nhật Bản đi , bây giờ hoa anh đào nở nhiều lắm, đâu đâu cũng lãng mạn lắm nha!” Tả San Hô đề nghị.

“Muốn tới đấy thì cậu tự đi đi, tớ là người có nhân cách cao thượng, tớ đã thề đời này sẽ không đến Nhật Bản. Tớ thà đi ngắm hoa cải dầu còn hơn.” Tôi giơ hai tay phản đối.

“... Thật đúng là không biết gì, bảo sao tầm nhìn cậu lại hạn hẹp.” Cô ấy tỏ ra kinh ngạc.

... Tôi không dám thừa nhận bản thân mình từ trong ra ngoài trắng như cô ấy đâu.

“Đi Côn Minh đi, không khí ở đảo vào buổi sớm rất tuyệt. Nơi đấy cũng rất đẹp.” Tôi kích động đề nghị.

“Chúng mình đều là phụ nữ có thai, ngay cả cơ hội được khoa chân múa tay cũng không có, mà nghe nói nơi đấy rất loạn. Chẳng may xảy ra chuyện gì, hoa thì chả được ngắm có khi lại ảnh hưởng đến tính mạng. Cậu không thấy là rất mệt sao?” Cô ấy lập tức phủ quyết.

“Cũng đúng.”

“Đi thung lũng Jiuzhaigou* đi, ở đấy còn có còn có suối nước nóng nữa đấy.”

(*Thung lũng Jiuzhaigou, công viên quốc gia nằm trong dải núi Minshan, Bắc Tứ Xuyên và Tây Nam Trung Quốc – là một trong những thung lũng đẹp nhất thế giới và là xứ sở thần tiên với các loài động thực vật quý hiếm như loài gấu trúc có một không hai ở Trung Quốc.)

“Hả? Có người nào vào mùa xuân lại đi vào trong đó chứ? Nhìn cái gì? Vi trùng? Hay là lá cây?” Tôi mắt trợn trắng, thập phần khinh thường.

... ..

Các chương trình nghị sự lần lượt được đưa ra, lại lần lượt bị phủ quyết. Hai chúng tôi trong lòng biết rõ, không nên đi xa, nguyên nhân là do cổ kị danh tiếng của hai tên kia cùng với sức khỏe của bản thân. Chưa dám có can đảm để đứng lên mở cuộc khởi nghĩa vũ trang chân chính.

Kết quả là, tôi mạnh mẽ đưa ra quyết định: “Vậy tới công viên ở phía Nam đi, nghe nói nơi ấy mới trồng thêm hoa hải đường đấy.”

Cô ấy liền theo đuôi phụ hoạ: “Được đấy, như thế nhé, sáng sớm ngày mai chín giờ xuất phát!”

Cuối cùng cũng đã đề ra được bước đầu kế hoạch đi xa đầu tiên...

78. Chương 78

Chương 78: Mây mù sấm sét cùng nhau đến (trung) . . .

Buổi tối tiếp tục chiến tranh lạnh, tôi rối rắm hơn nửa ngày mới không tình nguyện mở miệng: “Ồi chào, lấy giúp em cái áo ngủ.” Thóa mạ chính mình mấy trăm lần, phương thức tiếp cận như vậy thật sự không có tí kỹ thuật nào cả. Nhưng mà nếu giải thích thêm nữa, sẽ càng có ý giấu đầu lòi đuôi.

Nào biết hẳn lại thật sự hiểu lầm ý của tôi, đánh rần men theo cơn, một người luồn lách thì tiến vào được...

“Em muốn lấy áo ngủ, anh đưa cho em là xong, còn chạy vào đây làm gì?” Tôi đứng cách đằng sau lớp hơi nước dày đặc trừng mắt với hắn.

Nhìn không rõ được vẻ mặt của hắn, đột nhiên một cái tay dài lấy tốc độ sét đánh vỗ tới.

“Này này này, anh buông ra, anh, tên hỗn đản này, anh là đồ cầm thú!”

“Đừng đừng đừng, ôi chao, tay anh, lấy ra mau...”

“Em chưa từng thấy anh không biết xấu hổ như vậy , ách... Nhẹ chút, anh là đồ cầm thú!” Tôi bám lấy bờ vai của hắn, sợ rằng nếu kích động một cái sẽ bị ngã chổng vó.

Chung quy là thể lực cách xa, tôi chống cự không nổi chỉ có thể để hắn hành hạ. Trong lòng chỉ tích lại đầy sự xấu hổ, rõ ràng nắm chặt tay kẻ gào gào dù chết cũng không thể chỉ vì cái vỏ bọc đường mà dao động, nhưng mà cứ động tình là lại hết to... Tôi đành vô sỉ biện bạch với tiểu bảo bảo trong bụng: tiếng đó không phải là do mẹ phát ra, thực sự không phải là do mẹ phát ra ...

Hắn luôn luôn không biết xấu hổ, phạm tội cầm thú như vậy nhưng mà sau đó một lời giải thích đều không có. Tôi cảm giận không thôi: “Chúng ta hiện tại đang chiến tranh lạnh, ngày mai anh bắt đầu ra phòng khách mà ngủ.” Vốn đang định nhân lúc tình ái dào dạt mà đá cho hắn một cái, đáng tiếc không còn chút sức lực nào.

“Chiến tranh lạnh? Chuyện khi nào vậy?” Hắn giả ngu, vươn cánh tay đem tôi giam trong khuỷu tay hắn, một chút cũng không thể động đậy.

“Đừng nghĩ lừa được em, hoặc là về sau không gặp chị Dụ Hà nữa, hoặc là ngày mai ra ngủ ngoài phòng khách.” Tôi hùng hổ nhả ra mấy lời ngoan độc, tên này, không phát uy liền nghĩ tôi là con mèo nhỏ làm bằng giấy dễ bắt nạt!

“Nếu anh không chọn thì sao?” Hắn khê mỉm cười, ánh mắt mị lên, giống một con sư tử đầu to đầy thoả mãn .

“Không chọn... Không chọn , cái đó...” Tôi còn chưa nghĩ ra kế sách vẹn để đối phó với khí thế bức người của hắn, vậy nên chỉ có thể theo bản năng mở miệng: “Không chọn theo yêu cầu của em, thì ngày mai em sẽ ra phòng khách ngủ, hoặc là không trở về nhà nữa!”

Vừa nói xong liền hận không thể cho chính mình một cái tát mạnh vào mặt, như thế này chẳng khác nào tuyên bố buông tha chủ quyền của bản thân, hạ vũ khí đầu hàng, bỏ thành chạy trốn sao?

“Em cứ thử xem!” Hắn tựa hồ cũng bị tôi chọc giận, không hề quan tâm tới tôi, chỉ có điều tay phía dưới không có một chút ý định thả lỏng.

Tôi cứ tức giận ở trong lòng hắn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống chi tôi là một người phụ nữ nhỏ bé, chuyện đòi lại được không chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi!

Ai ngờ ngày hôm sau thời tiết cực xấu, Quan Ứng Thư lập tức quên mối thù tối qua, trịnh trọng tới kỳ lạ căn dặn tôi không thể ra ngoài, nếu bắt đắc dĩ thì phải gọi lái xe.

Tôi sáng sớm chảnh chọe không thèm để ý tới hắn, dẫu môi thật cao. Hắn lại coi tôi giống như Tuyết nhi, vò vò đầu tôi mấy phát: “Ngoan, buổi tối đưa em đi ăn .”

Hừ, ai thèm chứ, tôi cũng không phải là không tìm ra kim chủ chịu bỏ tiền túi nha!

Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Bạch rất sớm: “Xong rồi, Quan Ứng Thư sắp xếp một cơ sở ngầm cạnh tớ, chuẩn bị theo dõi tớ bất kể thời tiết nào. Nghĩ cách giúp tớ thoát khỏi hắn mà thần không biết quỷ không hay đi.”

Tuy rằng tôi cảm thấy đêm này vấn đề như củ khoai lang nóng phỏng tay này giao cho cô ấy có hơi mạo hiểm.

“Ngu ngốc, ngày hôm qua cậu làm lộ ra dấu vết hả ? Chờ tớ nghĩ rồi gọi lại cho cậu sau nha, nhà chúng tớ cũng không định ra ngoài hôm nay.” Nói xong cô ấy vội vàng gác điện thoại, phỏng đoán động tác cơ quắp mà ngốc nghếch, còn có sợ hãi cực giống kẻ trộm gây dơ xương đột nhập nhà người ta ăn cắp, vừa vận đúng lúc gặp phải chủ nhân là huấn luyện viên thể hình trở về lấy mấy đồ để quên.

Tôi lên mạng tra một lượt, chỉ cần dùng tới một mưu kế rất đơn giản. Kim thiên thoát xác. (Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp)

Bởi vì đang ở nhà, ngoài hẳn ra còn có dì giúp việc dọn vệ sinh, quả thực là cần tương kế tựu kế mới được. Nào của tôi dung lượng có hạn, chỉ có thể đối phó được với một người.

Đem đối sách cơ bản gửi qua tin nhắn cho Tả San Hô, sau đó tôi bắt đầu hành động: “Bác Trần, đưa cháu đến bách hóa đi, cháu muốn mua mấy có bộ quần áo bà bầu.”

Ông ấy chắc không đến mức biết trong tủ quần áo của tôi, trang phục dành cho bà bầu đã không thể nhét thêm chứ?

Ông ấy hiền hậu thành thật đáp lại, giọng nói quan tâm: “Ai, sao phụ nhân không mặc thêm vào, cái gọi là xuân ô thu đông lạnh, hiện giờ nên chú ý một chút.”

Tôi tránh khỏi ánh mắt của ông, có chút chột dạ, lừa cả ông ấy thực không phải là ý của tôi, nếu hại ông ấy bị Quan Ứng Thư phạt, chẳng phải là tôi tội ác ngập trời, tội lỗi chồng chất sao?

Ở bách hóa chen chúc toàn đầu người, vốn tưởng rằng thoát thân dễ như trở bàn tay, tiếc rằng lái xe Trần tuổi đã cao nhưng quả thật thân thủ vô cùng mạnh mẽ. Tôi đi nhanh hay chậm, ông ấy đều ở một nơi nào đó, không xa không gần, cách khoảng 3 thước...

Tôi trăm phương nghìn kế đành phải chọn bước vào cửa hàng đồ lót, hơn nữa đây là một cửa hàng lớn, bình thường lượng khách hàng cũng nhiều. Nhiều lần giống như một tên nhìn trộm biến thái dục vọng mãnh liệt, xông vào phòng thay đồ trao đổi cùng các vị mỹ nữ: “Mỹ nữ, tôi đưa cô tiền, cô giúp tôi đi mua một bộ quần áo mới nhé? Nếu không, chúng ta đổi bộ quần áo đang mặc cho nhau được không?”

Các cô ấy đều bày ra vẻ mặt không thể tin nổi nhìn nhìn tôi, còn có bụng tôi, yên lặng xoay người đi không hề tức giận, chỉ nhỏ giọng thăm thì: đầu năm nay khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng thật đấy, ngay cả một kẻ gốc mang thai cũng biết đi lừa đảo người khác để sống qua ngày ...

... ..

Tôi chỉ đành kiên trì tới chỗ chủ cửa hàng mượn điện thoại, nôn nóng thúc giục Tả San Hô nhanh chóng lật mang quần áo tới đây. Giọng nói cô ấy lên lút nghe có vẻ đang rất tức giận: “Cậu nghĩ rằng tớ và cậu có thể thoát khỏi ma quỷ dễ dàng lắm hả? !”

May là lời nói tuy không khách khí, nhưng người thật sự tới rất nhanh chóng, mũ lưỡi trai vành nón che qua mũi, một đường đi đến gần như nghiêng ngả lão đảo. Tôi một phen lao đến phía cô ấy: “Cậu cũng bị theo dõi à?”

Về mặt cô ấy khinh bỉ: “Ai thèm giống cậu, không có lấy một tí tiêu chuẩn nào, lão nương ta đây là đi thẳng đến đây nhá!”

“Vậy cậu che đầu giấu mặt là định cho ai xem?” Tôi rất kinh ngạc.

“Tớ đây là bồi dưỡng khả năng phòng chống nguy cơ, nếu không sẽ không được chết cho an ổn đâu, hai tên đàn ông kia thực lực không thể khinh thường.” Cô ấy diễn như thật.

Lúc này tôi không hề cảm thấy cô ấy có cái gì không ổn, đối với đối thủ bí hiểm, ôm đao chờ trời sáng mới là vương đạo.

Tôi mặc bộ trang phục dệt kim có mũ gần như kéo lên đến tận cằm, hỏi: “Cậu chắc chắn nếu nhìn qua tớ sẽ không giống bọn cướp mặc tất chân đi cướp ngân hàng, hay đứa đang theo trào lưu dẫn độn chứ?”

Huống hồ đây còn là đồng phục học sinh nữa, váy kẻ caro, tất chân dài... Còn có một cái bụng hơi nhô lên?

“Tớ nghĩ tớ sẽ bị mọi người cho là cô gái có vấn đề...” Thật không tình nguyện.

“Trước cho qua đi, đó là bộ quần áo đẹp nhất thời trung học của tớ đấy, chính tớ cũng chưa mặc lần nào đâu.”

“Nếu thích nó như vậy, chúng ta đổi quần áo cho nhau đi!”

“Cho dù đẹp, tớ cũng không có can đảm ăn mặc như thế mà đi rêu rao.”

... ..Nhìn người trong gương, tôi thật khóc không ra nước mắt, tôi thì có can đảm ấy chắc?

Cũng may sửa lại chân váy một chút thì không còn nhìn thấy bụng nữa, như vậy sẽ giảm thấp được tỷ lệ bị lái xe Trần – người mà đang đứng canh giữ ở ngoài cửa hàng đồ lót cách đó không xa – bắt được.

Lúc vội vàng thay quần áo trong nhà vệ sinh công cộng ở công viên tôi oán thán dẫy dụa: “Tả San Hô, đây là mắt thẩm mỹ của cậu hồi đó ấy hả?”

“Ờo, cậu thì biết cái gì? Tổ gọi cái này là tài nhìn xa, thật lâu trước đó đã đoán được quần áo trong sáng như thế này sẽ thịnh hành. Bây giờ tổ đã đem bỏ xa cái gọi là một một khoảng chạy Marathon xa tít tắp rồi.”

Tôi nhìn cái áo chui đầu màu hồng cô ấy đang mặc, câu định nói ghen mắt một nửa, cuối cùng đành nuốt xuống: từ ‘đem’ này hẳn là nên đổi thành ‘bị’ thì đúng hơn ...

Quả thật du khách như mắc cửi.

Thời tiết mưa bụi, lục dương phong tạt, ngày hôm qua cơn mưa phùn đem đến sức sống cho cảnh vật. Thế cho nên hôm nay những bông hoa ẩm ướt có vẻ càng thêm diễm lệ ướt át. Nếu như học theo các nhà văn thì là đỏ rực như lửa, trắng như tuyết, bột như mây...

Bởi vì may mắn gặp thời tiết như vậy, trong không khí sương khói phân tán, cùng mùi hương hoa say lòng người. Không gian bao la, mùa xuân dày đặc, gió đông có vẻ mệt mỏi.

Du khách hợp thành tốp năm tốp ba, vội vàng chụp ảnh. Lúm đồng tiền còn tươi đẹp hơn hoa.

Tôi cùng Tả San Hô đồng thời buông tay trốn mắt nhìn, ngay sau đó liền thở dài: “Vì sao lại quên mang máy ảnh đi chứ? !”

Hoa thiếp ngạnh hải đường đỏ rực như lửa, đây là loài hoa tôi thích nhất, không có chi nhất. Tôi thậm chí cũng không biết vì sao. Khi đó nhà hàng xóm có một gốc cây tây phủ hải đường, tươi đẹp lại thơm ngát, sau khi nở tựa như ánh nắng hoàng hôn, nghiêng nghiêng cong cong, hấp dẫn người ta ghé mắt kinh diễm. Trong ba nỗi hận của Trương Ái Linh thì cái thứ hai là hoa hải đường không hương. Bông tây phủ hải đường đã làm tròn tâm nguyện của cô ấy.

Trương Ái Linh: một nhà văn nữ của Trung Quốc thế kỉ 20

Tôi lại chỉ thích duy nhất thiếp ngạnh hải đường, màu đỏ oanh liệt, chẳng sợ không có gió, hương thơm vẫn bay xa mười dặm. Tư thái quả thật vừa cao ngạo vừa ngượng ngùng. Một đóa lại một đóa chen chúc ở chung một chỗ, dính sát vào cành hoa, giống như cô gái đang ở tuổi dậy thì, sợ hãi mọi ánh mắt, vô tội lại thanh cao, hồn nhiên lại thẳng thắn... Mặc dù chỉ mọc ở góc sân, nhưng người đã gặp qua thì đều không thể quên được.

Vì đang trong thời kì nở hoa nên giấu chưa được tận hứng, tôi thích nhìn cánh hoa, có câu “Hải đường tâm kính phô hương thêu, như trước thành xuân gầy.*” Câu thơ có vẻ hơi thương cảm, nhưng có vẻ hợp với cảnh nhất.

(Câu thơ trích trong bài “Ngũ mỹ nhân” của Trần Lượng, hình như chưa được ai dịch nên ta cũng ko dám edit bừa đâu)

Tả San Hô hình như có chút tức cảnh sinh tình, nhìn tuyết rơi như hoa lê run rẩy đầu cành thì thổn thức không thôi: “ngắm hoa lê dưới trăng, ngâm rượu nhìn hải đường, loại chuyện này thật sự không thích hợp với hai bọn mình lắm...”

Tôi không có bị cô ấy hạ gục. Có điều mũi đang tràn ngập ngàn vạn tầng hương thơm nhất thời bị ghen lại hơi hơi chua xót, nhin không được trả lại cô ấy một câu: “ Như vậy thật không có khí phách, lửa đạn cách mạng còn chưa có khai hỏa đã nghĩ tới sách lược đi theo địch phản quốc !”

Cô ấy lập tức khôi phục sắc mặt: “Không có, tuyệt đối không có, lập trường cách mạng kiên định trước sau như một, sơn vô lăng thiên địa hợp*, mới dám phản bội Đảng...”

(sơn vô lăng thiên địa hợp: đến khi nào núi không còn góc cạnh, đất trời dung nhập làm một)

“A? Kia không phải là Hương đại soái nhà cậu ư? Sao hẳn lại có thể tìm tới tận đây nhanh như vậy chứ?” Tôi chỉ vào phía sau cô ấy.

Trên mặt cô ấy thoáng xuất hiện nét vui sướng rõ ràng, ai cũng có thể nhận ra, mạnh mẽ quay đầu lại...

“Mạc Nhan Hình, cậu muốn chết sao?!” Sự giận dữ của cô ấy như mây đen tụ lại một chỗ.

Tôi có chứng cứ vô cùng xác thực liền phản bác: “Cậu còn dám nói cậu không có dã tâm phản bội tổ chức hả?!”

Cô ấy không thể nói được gì nữa, sau một lúc lâu lại bắt đầu diễn trò cũ: “Tớ hình như vừa nhìn thấy đại BOSS nhà cậu ,...thật mà ...”

“Tuy rằng tớ đã nghe qua từ binh bất yếm trá (dụng binh tha hồ dối trá) này, nhưng mà cậu không biết là kỹ xảo của cậu, quá tiểu bạch mà không có tí dinh dưỡng nào sao?” Tôi cười nhạt .

79. Chương 79

Chương 79: Mây mù sấm sét cùng nhau đến (hạ) . . .

“Ba mươi sáu kế tở đã thuộc nằm lòng rồi, nhưng mà...” Ánh mắt Tả San Hô đột nhiên trở nên có chút bí hiểm, hoàn toàn bị tên phúc hắc nhà cô ấy đồng hóa. Nhìn chăm chăm phía sau tôi, ánh mắt lại giống như xẹt qua một chút không rõ cảm xúc.

“Hồn đang lơ lửng ơ, trở lại Địa Cầu đi!” Tôi đứng phía trước cô ấy huơ huơ tay.

Cổ ấy rất cục hoàn hồn, lại có chút kích động, con chuột không trộm được dầu bị con mèo nhìn chòng chọc sao?

Tôi theo tầm mắt của cô ấy quay mặt nhìn lại, nháy mắt chôn chân tại chỗ, tứ chi lạnh ngắt.

Nếu không phải Tả San Hô gấp gáp, thật cẩn thận kéo tay áo của tôi, e rằng tôi thật sự hóa thành hòn vọng phu trong thời đại mới.

Đúng vậy, ông xã đại nhân yêu quý của tôi quả nhiên tình thú dào dạt rảnh rỗi ra ngoài bắt bướm ngắm hoa, người bên cạnh chẳng phải là mối tình đầu được ông trời tác hợp cho đây sao?

Đây gọi là trai tài gái sắc, người gặp người thích, cảnh đẹp ý vui trong mấy vở kịch.

Thường thường thì tôi rất thích xem mấy vở hí kịch* có xen lẫn tình yêu kiểu này, cảm thấy rất ấm áp và vui sướng, sao bây giờ lại giống như từng lưỡi dao? Đem nơi sâu thẳm mềm yếu nhất trong tôi, cắt tới đau đớn, đầy thương tích...

(*Hí kịch: là một thể loại diễn tuồng bao gồm ca múa (ngâm khúc kèm theo nghệ thuật vũ đạo), thậm chí có cả các loại tạp kỹ pha trộn như kể chuyện, các màn nhào lộn, xiếc, diễn hoạt kê (tiểu lâm khôi hài), đối thoại trào lộng và võ thuật. Chi tiết thì rất dài, ai muốn tìm hiểu thêm thì google nha)

Tại sao mưa rền gió dữ đến vậy, làm tôi, một con thuyền đơn bạc không thể neo đậu vào bờ, thổi mạnh vào tôi tới mức ngã trái ngã phải, thổi thẳng vào linh hồn cô độc này...

Nhìn đi, hoa còn chưa nở hết cánh, nhưng lại đón ý nói đùa với thời tiết, nhanh chóng rơi xuống. Lại chỉ có một mảnh, chỉ còn một mảnh cô đơn, giống như con bướm góa chồng, tìm không thấy Lương Sơn Bá của mình, hay giống như thiên sứ đang lo lắng, tìm không thấy cái một cái cánh bị mất... ..

Tả San Hô dường như muốn đi tới giúp tôi đánh trống kê oan, tôi kéo cô ấy lại, vẻ mặt lãnh đạm lại hồ hững: “Không cần, đã ngắm xong hoa rồi, chúng ta đi thôi.”

Trước đó chúng tôi đã thuê phòng trong một khách sạn nhỏ, giá cả hợp lý lại sạch sẽ vệ sinh. Vốn hai đứa tôi tính ngắm hoa xong sẽ tới hồ nước nóng thượng hạng uống rượu trái cây, tiếp đãi thừa dịp bị nhiễm men

say, đem tất cả cảm xúc mà bình thường không dám trút ra thì phát tiết hết, đem hai kẻ chó ghét người hận kia mắng lên mắng xuống.

Nhưng mà hiện tại, tôi đột nhiên rơi vào tình trạng kiệt sức, chỉ muốn ngủ một lát, tốt nhất là đừng tỉnh lại nữa. Sẽ không cần phải lo lắng mấy chuyện thể tục hỗn loạn này, không cần phải yêu đến gốc rễ, toàn bộ đều coi như không nhìn thấy, vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

“Nhan Nhan...” Tả San Hô định nói lại thôi, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Tôi an ủi cô ấy: “Không sao, tớ chỉ hơi mệt mỏi, chờ tớ ngủ một chút sẽ tốt thôi...”

Ngay khi vừa mới nói xong, tôi liền rơi vào bóng tối. Tôi chỉ hơi mệt một chút ...

Lần này ngủ cực ngon, ngay cả một giấc mộng cũng không có. Có lẽ là bởi thường lại nổi lòng thê lương gần đây, cả ngày lẫn đêm đều hoảng loạn.

Lúc mở mắt ra có chút không thích ứng, híp mắt một hồi lâu mới mở ra được. Trước mũi là mùi đặc trưng nơi đang nằm, tràn ngập mùi thuốc sát trùng, làm cho người ta buồn nôn.

Rèm cửa sổ thoáng mở ra một khe hở bằng nửa bàn tay, thấy được ngoài cửa sổ cây lá sum suê cao chót vót, trước mưa giạt gió rền không hề lắc trái lắc phải. Như khi còn bé giáo viên ngữ văn gọi một kẻ ngồi cùng bàn đứng lên đọc thuộc lòng bài văn mới học hôm trước, hần liền rung đùi đắc ý, mang theo một chút kiêu ngạo cùng tự mãn.

Quan Ứng Thư gần đó khi nghe thấy tôi nhin không được ho khan liền đi đến, cúi người lại gần, lông mày như trước nhăn lại, như chứa đầy yêu thương và lo lắng dành cho tôi. Ánh mắt hần làm tôi không dám phán đoán suy luận bừa, nơi ấy lóe sáng, có thể chỉ trong giây lát, thật sự là dành cho tôi sao ?

“Làm sao vậy? Đầu còn choáng váng ư?” Giọng nói của hần rất trầm thấp, có chút khàn khàn như thể ăn ngủ không đủ. Bình thường khi nghe thấy tôi thường thức không thôi, hiện tại lại cảm thấy giống như ngón tay đang cọ vào bảng đen, chói tai vô cùng.

Tôi lạnh nhạt quay đầu vào trong, không muốn tiếp tục rơi vào ánh mắt đen như mực, sắc bén sâu như biển ấy, nếu muốn cả 2 lần cùng bị chết đuối ở trong cái đáy biển đấy, thì không phải dần dần, mà là nào bị té liệt.

“Không sao, chỉ hơi mệt mỏi thôi, ngủ một giấc dậy sẽ sẽ không sao.”

Hần không định buông tha cho tôi: “Sao lại tùy hứng như vậy? Cùng Tả San Hô, hai phụ nữ có thai hẹn nhau cùng lái xe đến phía Nam thành phố? Mặc Nhan Hinh, em rất cuộc muốn sao đây? Em muốn anh không gặp lại Dụ Hà, được, hiện tại anh đáp ứng em, anh sẽ không gặp lại cô ấy nữa.” Hần định ôm lấy tôi.

Tôi không có sức giãy dụa, không còn sức tranh cãi, thậm chí cả sức để trốn mắt cũng không có. Những lời này tuôn ra theo dòng nước mắt rỏ mặt của tôi: “Em không muốn cái gì hết, em mệt mỏi. Em muốn ngủ...”

Hần vẫn không chịu buông tha: “Ngoan, trước tiên ăn chút cháo rồi ngủ tiếp, bây giờ thân thể em rất yếu.”

Tôi miễn cưỡng húp mấy miếng, sau đấy ngay tại chỗ nôn hết lên áo vest của hần, tôi ngượng ngùng xin lỗi: “Ngại quá, em không cố ý ...”

Hần cũng không để ý tới quần áo của mình, chỉ lấy nước ấm cho tôi súc miệng: “Sao lại nghiêm trọng như vậy? Để anh đi hỏi bác sĩ một chút.” Hần vừa đi chưa được bao lâu, tôi liền ngả đầu ngủ luôn.

Giống như thể đem giấc ngủ cả đời này đều ngủ xong trong một lần rồi thì tôi mới chịu tỉnh lại. Râu Quan Ứng Thư đã có màu xanh đen, trông có vẻ hơi ngu ngốc, ánh mắt hồng hồng.

Mặc dù vào thời điểm như vậy, vì sao khi tôi nhìn thấy bộ dạng tâm can lao lực quá độ của hần, lại có cảm giác hơi hơi đau lòng? Trong tình yêu, quả nhiên là ai yêu nhiều hơn, người đó liền bị coi thường.

“Dậy rồi à? Có đói bụng không?” Giọng hần như người vừa mới vỡ giọng.

Tôi gật gật đầu, nếu không phải đói bụng, chắc bây giờ tôi vẫn đang ngủ.

Vốn muốn tự tay làm, nhưng mà tự nhiên cảm thấy tay phải lạnh lẽo, làm cho tôi ý thức được có thuốc đang truyền vào cơ thể tôi. Tôi bị dọa tới sốc: “Vì sao lại tiêm em, em là phụ nữ có thai, không thể tiêm tùy tiện được.”

Hắn lập tức dập tắt sự bùng nổ của tôi : “Chỉ là tiêm chất dinh dưỡng thôi, em ngủ lâu lắm rồi.”

Tôi an phận ăn bát cháo trong tay hắn sạch sẽ tới đây, lú lười vẫn thấy chưa thỏa mãn.

Nhất thời không nói gì, ngoài cửa sổ mưa trườn miên không dứt. Tôi ghét nhất là thời tiết âm u mưa dầm như vậy, cả người mệt mỏi không đứng dậy nổi, ông trời có vẻ giống tôi, không quả quyết, không thoải mái thì sống , hoặc quyết liệt mà chết đi...

“Nhan Nhan, bây giờ em có dấu hiệu sinh non, đừng tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa. Nghỉ ngơi vài ngày anh dẫn em đi ngắm hoa, nghe nói phía Nam thành phố hoa đã nở rất nhiều rồi, nhất là hoa thiếp ngạnh hải đường mà em thích nhất...”

Tôi nhếch môi một cái, trong lòng cười lạnh không thôi, nghe nói ư? Quan Ứng Thư, vì sao anh nói dối mà cứ trôi chảy như hát thể?

“Di động của em đâu? Em muốn gọi điện thoại.” Tôi không tiếp tục nói chuyện đó nữa , trực tiếp đổi đề tài.

Hắn cầm túi của tôi đến, lấy điện thoại ra cho tôi: “Ngày mai đưa cho em điện thoại mới, là mẫu mới nhất, rất hợp với em.”

Tôi im lặng, nhận lấy di động, gọi cho Tả San Hô.

“Nhan Nhan? Cậu có khỏe không? Bây giờ tớ đang bị giữ ở nhà, không thể bước chân ra khỏi cửa. Nghe nói cậu không sao đúng không? Cậu đừng nên giận mà làm ảnh hưởng tới bản thân, trực tiếp xông lên đi, cho hắn mấy quả đấm giải hận. Lỗi sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình, không phải là cách giải quyết thỏa đáng đâu.”

Tôi cười khổ: “Biết rồi, cậu không cần nói lung tung nữa, tớ khỏe rồi, sẽ quán triệt theo phương án của cậu để thực thi.”

Tôi lần đầu tiên hâm mộ Tả San Hô, tể bào đơn phản xạ hình vòng cung của cô nàng gốc này có thể so với đường kính của trái đất, ít nhất là khi cô ấy nghi thần nghi quỷ, lại đồng thời có bản lĩnh thẳng thắn khốc lốc om sòm ăn vạ. Năng lực khống chế bản thân đúng là đã đạt đến đẳng cấp năm sao.

“Em phải ở trong này vài ngày nữa đúng không?” Tôi hỏi hắn.

” Ở lâu một chút đi, đợi tới khi thật tốt hãy về.” Hiện tại giọng điệu của hắn gần như có chút lấy lòng .

Tôi không còn sức miễn dịch, cũng không muốn nói lung tung nên im lặng.

“Mẹ chắc không biết chứ?” Tôi đột nhiên nhớ ra, nếu để cho bà biết được, không phải sẽ làm loạn lên sao? Nhìn bà che chở cháu mình thâm tình như vậy, thì khó mà bảo toàn việc sẽ không đánh nhau với Quan Ứng Thư một trận.

“Bà vẫn chưa biết, em yên tâm đi.” Lời nói tuy lưu loát, nhưng giọng điệu có chút không yên, do dự giống như khi Tả San Hô bắt kẻ thông dâm ở công viên.

Trong lòng tôi nhất thời dấy lên một quả bom nguyên tử như sắp nổ, ám ảnh dự cảm về một điều chẳng lành.

80. Chương 80

Chương 80: Trên trời âm đạm dưới có cỏ thơm (thượng) . . .

“Mẹ đã biết chuyện?” Ánh mắt tôi sụp xuống, giọng nói run run có chút không khống chế được. Bộ chăn đệm màu xanh trắng giống như hé ra mê cung âm u, tôi nhìn tới mức hoa mắt chóng mặt.

“Nhan Nhan, đừng lo lắng, anh sẽ không để em đi ...” Hấn đứng ở mép giường, nghiêng người đem đầu tôi ôm vào bên hông: “Mọi việc cứ giao hết cho anh.”

“Mẹ sẽ bắt em phải đi sao?” Tôi nghe thấy giọng nói của bản thân xuyên qua xương cốt truyền đến lỗ tai có chút nghẹn ngào.

Hấn im lặng, nhanh chóng ôm chặt lấy tôi, giống như là trên người tôi gắn cánh có thể như chú chim nhỏ bay đi bất cứ lúc nào.

Nếu là trước đây, tôi còn có sức lực làm dịu đi mâu thuẫn bất ngờ này với mẹ chồng, đây là những khúc mắc mà Tần Y Y để lại cho tôi trong quá khứ. Nhưng mà hiện tại, tôi thật sự mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không còn tinh lực cùng bất cứ người nào hòa giải nữa ...

“Được, giao cho anh, đều giao hết cho anh...” Tôi hữu khí vô lực tuôn ra những lời này xong mí mắt liền nhanh chóng khép lại.

Khi Trúc Diệp đến thăm, ánh mắt tôi đang thất thần xa xăm nhìn chằm chằm vào hư vô. Quan Ứng Thư thì đi họp. Cô ấy thấy thế lo lắng mà không biết làm sao, liền cầm lấy tay tôi không chịu buông: “Làm sao vậy hả ? Mới một tháng không gặp, cậu sao lại biến thành bộ dạng như thế này ? Tất cả dinh dưỡng đều bị tiểu BOSS nhà các cậu hấp thụ hết rồi ư ?”

Tôi điều chỉnh lại tâm trạng, cười: “Định lên lớp tố đây hả? Tố đâu có gây đi tí nào đâu.”

“Nhưng mà chiếu theo đạo lý, phụ nữ mang thai tất cả đều phải béo tốt, giống như lúc xã hội phong kiến chuẩn bị diệt vong ấy. Hơn nữa cậu xem lại cậu bây giờ đi, tóc tai lộn xộn, mặt mày vàng vọt, thân thể gầy khô, ánh mắt còn phù thũng. Bộ dạng này giống sắc mặt hồng nhuận phấn khởi của người sắp được làm mẹ sao? Người không biết còn tưởng rằng cậu bị chồng ngược đãi hoặc có thể là kẻ ăn mày trên phố đã ba ngày mà không xin được cái gì.”

“...” Tôi bị nước miếng bay tứ tung của cô ấy làm cho nhất thời bị nghẹn không có sức chống cự.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tố nghe Tả San Hô nói thì không rõ ràng với hàm hồ lắm. Lão Quan nhà cậu ấy, tố thấy hấn đối phó chỉ với một mình cậu đã hết cả sức rồi, thì làm sao còn có khả năng đi bắt cá hai tay chứ?”

Tôi cười khổ: “Tả San Hô là người mồm rộng mà. Tố không gặp nhiều chuyện như vậy đâu, thật đấy. Nhưng mà, có khả năng phải nhờ cậu giúp tố một việc ...”

“Cậu không khai báo đầy đủ mọi việc ra thì đừng có hy vọng tố giúp cậu làm ra chuyện thương thiên hại lí. Tố trước tiên phải chiếu theo nguyên tắc đạo đức thị phi của mình sau đây cân nhắc xem hành vi của cậu có thiếu đạo đức không đã...”

Có bạn thân như vậy không biết là nên vui hay buồn đây .

“Sự việc rất phức tạp, liên quan đến rất nhiều chuyện, rất nhiều ân oán. Việc cấp bách bây giờ không phải là hấn có phản bội tố và đứa bé hay không đã.” Tôi vỗ trán, lời kịch nổi lên: “Cái chính bây giờ là dù muốn nói tiếp thì kịch bản cũng không đủ dùng nữa, về sau tố phát tập tiếp theo rồi nói cho cậu nghe được không? Bây giờ cậu giúp tố đốt trầm hương đi.”

Hiện tại bắt tôi đem mấy chuyện cũ phức tạp như là cuộn len bị con chó nhỏ làm rối tung thành một đồng ấy nói hết chỉ trong một lần, tôi không dám cam đoan có làm hỏng nó không nữa.

“Cậu cho tố mượn ít tiền, sau đấy giúp tố tìm một phòng trọ. Tố muốn chuyển tới đó, không cần quá lớn, đủ ở là được.” Tôi không cho rằng việc này có thể dễ dàng thông qua được nguyên tắc đạo đức của cô ấy.

Quả nhiên cô ấy chấn động: “Cái gì? Các cậu muốn ở riêng ư? Trong khi chỉ còn mấy tháng nữa là đứa bé ra đời rồi? Quan Ứng Thư chịu đồng ý sao? Đầu óc hấn không phải bị dính nước hay nhiễm chì chứ hả? !”

“Tất nhiên là không cho hắn biết rồi, cậu không nên hỏi nhiều làm gì, tin tưởng tớ. Chuyện này cậu đừng nói cho bất cứ ai biết, kể cả Lý Quân Thành. Tớ muốn yên tĩnh một thời gian.” Tôi hơi cúi đầu xuống, giọng điệu ấy cũng làm cho cô ấy động lòng trắc ẩn.

“Tuy rằng hiện giờ trong bụng tớ nghi hoặc còn nhiều hơn so với tin tức bất quá, nhưng mà, tớ sẽ đồng ý với cậu. Có điều cậu cũng phải đáp ứng tớ, không được làm tổn thương bản thân, cho dù là ai có lỗi với cậu đi nữa, cậu cũng phải hứa không được ngược đãi bản thân mình.” Cô ấy dang đôi tay gầy yếu của mình ôm tôi vào lòng, tôi có chút xúc động, chậm chậm mở miệng: “Trúc Diệp, cảm ơn cậu. May mắn tớ còn có cậu.”

Cô ấy có vẻ không chịu được tình huống mùi mẫn như vậy, liền tát nhẹ tôi một cái: “Nói cái gì ngốc vậy!”

Quan Ứng Thư mỗi ngày giống như con quay, cùng tôi ăn cơm trưa rồi lại vội vàng chạy về công ty, như thể sợ tôi nghĩ quẩn trong lòng sẽ tuyệt thực. Nghe Trúc Diệp nói gần đây Quan Ứng Thư đang tiếp nhận một hạng mục đầu thầu lớn của Chính phủ, cực kỳ tốn kém nhân lực vật lực tài lực, mọi người đều phải tăng ca đến tận khi trời tối đen mà chân vẫn không chạm nổi xuống đất.

“Anh không cần đến đây ăn cơm với em, di Thẩm ngày nào đưa đồ ăn tới em cũng ăn sạch bách. Anh không cần tiếp tục lo lắng cho em, em đã nói rồi, tất cả mọi việc đều giao cho anh, em rất yên tâm.”

Hắn mấy ngày nay tâm can lao lực quá độ tới sứt đầu mẻ trán, tôi đều biết cả, vì chuyện của tôi và mẹ chồng, còn có chuyện công ty, hoặc có thể là thêm cả việc cùng chị Dụ Hà hẹn nhau uống trà, hắn là phải tốn rất nhiều thời gian.

Đã như vậy thì bây giờ việc gì phải đối đãi tận tâm với tôi nữa? Hiện tại là lúc thích hợp nhất để ra đi. Mẹ chồng bởi vì thân phận của tôi khẳng định sẽ cực kỳ hận tôi, giống như người nông dân có ý tốt để cho con rắn nhỏ ở trong đồng ruộng ẩm áp, lại bị nó cắn ngược lại một cái chắc chắn sẽ cảm thấy ảo não và hối hận. Hắn là rất muốn tôi sớm ra đi, từ bỏ vị trí Quan phu nhân. So sánh mà nói, chị Dụ Hà vĩ đại hơn tôi. Thành kiến của bà với chị Dụ Hà tuy là nặng nhưng dù sao vẫn không bằng Tần Y Y, mẹ đẻ tôi đã từng đoạt chồng bà, làm hại bà năm lần bảy lượt suýt bỏ mạng.

Bây giờ tôi âm thầm rút thành lui thân, dáng vẻ khẳng khái đại nghĩa không phải tiếng thơm sẽ lan xa sao? Không lẽ phải chờ tới khi toàn bộ trên dưới Quan gia cầm chổi, tỏ ý khinh thường tôi, trách cứ, vũ nhục nhiều hơn nữa mới chịu tới mặt mà chạy trốn ư? Tôi không làm được, cảnh tượng ấy, mặc dù chỉ nghĩ thôi, cũng đã cảm thấy tâm can tê liệt, đau đớn giằng giụa giống như bị cơn mưa to dày đặc tấp vào mặt...

Y tá như thường lệ vào đo huyết áp, kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho tôi, sau đấy hỏi thăm và dặn dò một chút rồi rời đi. Phòng bệnh trống trải có vẻ trở nên rộng lớn hơn lại yên tĩnh, tôi lập tức sửa sang thu xếp. Đồ đạc không nhiều lắm, dọn dẹp được vài phút thì Trúc Diệp tới theo như đã hẹn. Cô ấy thấy thể trạng tôi lại: “Cậu nghỉ ngơi đi, để tớ giúp cậu.”

Tôi không từ chối, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó có chút ánh nắng mặt trời chiếu vào, rồi hỏi một vấn đề rêu rĩa: “Thời tiết gần đây thế nào?”

Cô ấy kỳ quái liếc mắt nhìn tôi một cái: “Nhiều mây, hai ngày nay trời mưa.”

“Cậu cũng ghét mưa xuân à?” Tôi nghiêm túc cùng cô ấy nói chuyện phiếm.

“Cũng không phải, tớ không quan tâm thời tiết như thế nào. Chẳng qua là trời mưa nếu phải đi lấy tin tức hoặc là phải ra ngoài công tác thì phiền toái mà thôi.” Cô ấy không cho là đúng.

“Công việc của cậu hiện giờ tiến triển thế nào rồi? Vẫn bị mọi người chèn ép sao?” Thời điểm cô ấy vừa vào công ty, ba ngày hai bữa đều oán giận vì bị bắt nạt, lại không được coi trọng.

“Ừ, cũng coi như thuận lợi, mấy ngày trước tớ đã làm xong đợt thời trang mùa xuân, cũng được khen ngợi.” Giọng nói của cô ấy dào dạt đắc ý.

“Chuyện với Lý Quân Thành thế nào rồi?”

“Chẳng thế nào cả, nên như thế nào thì thế ấy thôi. Cứ thế theo nhu cầu, dù sao tớ cũng không mệt.” Giọng nói của cô ấy đầy khinh thường lại lãnh đạm.

“Cậu không thích hắn à? Còn chưa quên được người kia sao?” Tôi truy vấn tận gốc.

Lát sau, cô ấy mới chậm rãi mở miệng: “Anh ta đã liên lạc với tớ, tháng sau muốn tới thành phố M ...”

Tôi cũng giật mình. Lúc trước thì dễ dàng từ bỏ như thế, bây giờ lại muốn quay lại sao?

Nhân vật trong kịch không phải thường ca rằng: bởi vì em đẹp như hoa, trách sao quân địch tự thủy lưu niên.

Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, những từ ngữ tàn khốc đó hiện lên trong đầu tôi. Luôn làm chúng ta tìm không thấy được chút tung tích nào của quá khứ.

Thay đổi quần áo, đeo khẩu trang, thuận lợi ra khỏi cửa .

Bởi vì sợ âm ỹ làm tôi ngủ không yên giấc, cho nên phòng trọ tuy ở nơi phồn hoa, nhưng cũng là chỗ nháo trung thủ tĩnh (yên tĩnh trong ồn ào). Hơn nữa lại nằm ở khu đô thị xanh CBD (CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố) tắc đất tắc vàng như vậy thật sự là quá tốt, mùa xuân đến, cây cối hoa cỏ đều đang dần dần đâm chồi sắc xanh, rất đẹp mắt. Hơn nữa quảng trường công ty bách hóa siêu thị đều cách đây không xa, muốn cái gì chỉ cần đi vài bước là tới: ăn, mặc, ở, đi lại, phương tiện... mọi thứ đều chu đáo.

Tôi thật sự vừa lòng: “Nơi này không phải là quá tiện nghi sao?” Trong lòng nghĩ sau này nhất định phải nhanh chóng tìm việc làm, sau đây cố gắng trả nợ.

81. Chương 81

Chương 81: Trên trời ảm đạm dưới có cỏ thơm (trung) . . .

“Cậu đúng là ăn quá nhiều củ cải nên toàn quan tâm tới mấy việc không đâu, đây là nhà của một người bạn của tớ. Gia đình họ có nhà riêng bên ngoài, phòng ở này vẫn chưa dùng tới, gần đây tớ lên mạng gặp hẳn mới biết được, sau đây nói chuyện khá hợp nhau . Tiền thuê nhà miễn hoàn toàn, chỉ có một yêu cầu là đừng tùy tiện phá hỏng đồ đạc căn phòng này là được.”

Tôi cảm thấy thật may mắn: “Tớ đây cung kính không bằng tuân mệnh, nhất định sẽ bảo vệ tốt từng viên gạch từng cái ngói một trong nhà này.”

Đối với người không có nghề nghiệp, không tiền tiết kiệm, không tiền vốn mà nói, miễn tiền thuê nhà chẳng khác nào bánh nướng từ trên trời rơi xuống .

Hình như vừa mới tân trang lại, cho nên thoát nhìn toàn bộ như là phòng mới. Tôi có chút không yên tâm: “Tớ vốn nghĩ là cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống, thì ra lại rơi xuống một khối vàng. Tớ ngược lại có chút không thể tin nổi, cảm thấy hơi mơ hồ mờ mịt .”

“Cậu vốn ngốc, nhưng mà chưa từng thấy cậu ngốc như vậy ... Cái chính là thanh thần ổn định ở trong này đi. À quên, đây là 5 vạn tiền mặt, cậu cầm lấy dùng tạm trước đã. Vừa nãy tớ đã đi siêu thị hộ cậu rồi. Tớ tuy là không thể ngày nào cũng đến thăm cậu, nhưng mà mỗi ngày tớ sẽ đều gọi điện tới đốc thúc cậu ăn ngủ đúng giờ .”

“... Không cần đưa nhiều như thế đâu? Về sau tớ nợ nần chồng chất nhiều vậy còn sống nổi hay sao ?” Đáy lòng tự nhiên tràn ngập cảm động.

“Cái này cậu không cần quan tâm, về sau chỉ cần tiểu tử trong bụng cậu gọi tớ hai tiếng “ mẹ nuôi” thì tớ sẽ vừa lòng đẹp ý rồi, tiền này hả, coi như là cái lễ gặp mặt cho con nuôi tớ.”

Nói xong liền quay đầu lại, nhìn tôi rồi cười tới thiên kiều bách mị*, sau đây bổ sung: “Hoặc là làm con dâu, dù sao cũng không trốn được.”

(*ngàn kiều diễm trăm mê người, tóm lại là khen rất đẹp)

Tôi giật mình tại chỗ, dở khóc dở cười. Cảm thấy thật có lỗi với cục cưng còn chưa ra đời của mình, nó sau này có thể bị đắc tội.

Rất nhanh liền thích ứng với cuộc sống nơi này, hoặc do tôi thật sự là loại người mà dù ở bất cứ nơi nào cũng đều có thể phomg sinh thủy khởi được, hoặc cũng có thể là do mỗi ngày tôi đều niệm kinh nên đường như có tác dụng thôi miên chính mình, cũng có thể tôi vốn là người vô tâm, dù có làm sao thì tâm tính vẫn bình thường.

Phòng ở trên tầng hai, ngoài cửa sổ cây cối đều che phủ ngăn cản toàn bộ ánh mặt trời. Đại khái chỗ này là nơi tốt nhất để nghỉ hè. Hàng xóm là một đôi vợ chồng đã lớn tuổi, cứ tới mỗi cuối tuần con gái họ lại về nhà đoàn tụ. Bởi vì cách âm có vấn đề, nên tôi gần như có thể nghe thấy hết tiếng cả nhà bọn họ nói chuyện và ăn uống linh đình trong không khí hoà thuận vui vẻ.

Tưởng tượng ra, tự nhiên lại làm trôi dạt một trận thương cảm.

Tuy rằng công việc rất bận rộn, nhưng Trúc Diệp vẫn ba ngày hai bữa chạy tới thăm tôi, phần lớn là trong thời gian làm việc. Tôi phải báo cáo ngủ như thế nào, ăn những cái gì, cân nặng tăng bao nhiêu mới làm cho cô ấy yên tâm: “Thật tốt là cậu không bị chết vì để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, rồi không ăn không uống trừng phạt bản thân. Làm hại tớ lo lắng gần đây thường thừa dịp thời gian đang làm việc ra ngoài, chạy một vòng lớn đến đây thăm cậu.”

“Cậu cứ yên tâm đi, tớ nhất định sẽ không bạc đãi bản thân, hôm nay đi mua chút cà rốt còn gấp tới được một đĩa nhỏ tốt bụng, biết tớ là phụ nữ có thai, liền giúp tớ xách đồ lên đây nữa đây.” Tôi cười trả lời cô ấy.

“Vây là tốt rồi...”

Lúc sắp ra về, tôi thấy cô ấy định nói gì đó lại thôi, bộ dạng ấp úng có chút khó chịu, liền mở miệng hỏi thẳng: “Nói nốt đi, rốt cuộc còn có chuyện gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là nghe Lý Quân Thành nói, lão Quan hình như ngã bệnh ...” Cô ấy vừa nói vừa đánh mắt len lén nhìn tôi.

Hồ hấp của tôi phút chốc ngưng lại: “Làm sao vậy?”

“Nghe nói sau hôm đấy, hần một ngày một đêm tìm cậu, chỉ còn kém chưa phát lệnh truy nã toàn thành phố thôi ... Cuối cùng quá mệt nên phải vào bệnh viện. Hình như là bị xuất huyết dạ dày, tớ còn nghe nói là do uống rượu quá nhiều nên dạ dày bị xuất huyết .” Sau đó cô ấy tiếp tục cẩn thận, nói liên miên: “Tớ có chút không đành lòng, thiếu tí nữa là nói cho Lý Quân Thành biết tung tích của cậu, nhưng cuối cùng vẫn im lặng nhịn xuống, vẫn nghe theo ý của cậu thì hơn.”

“Có điều tớ nghĩ là nên nói cho cậu, xảy ra vấn đề giữa hai người thì chỉ có chính các cậu mới có thể gỡ bỏ được, cậu nếu không định tha thứ cho hần cũng phải tìm hiểu để biết được quá trình toàn bộ sự thật chứ? Cứ mơ màng nhận thua dễ dàng như vậy sau đấy liền bỏ đi là phong cách của cậu sao?”

Cô ấy nói xong để lại một đồng cảm xúc hỗn loạn trong cho tôi sau đấy liền rời đi, tôi tê liệt ngã xuống sofa, không biết phải làm sao.

Đèn trong phòng khách là đồ điện cao cấp mới tinh, Trúc Diệp sợ tôi buổi tối xuống giường, không đủ điện sáng nên gần như ở từng góc nhà đều lắp rất nhiều đèn, khi bật lên, ánh sáng bắn ra bốn phía. Hiện tại lại cảm thấy thật chói mắt.

Tôi thật hồ đồ, nếu Quan Ứng Thư đúng như theo lời Trúc Diệp nói là để ý đến tôi, nếu đây chỉ là một sự hiểu lầm, hần vì tìm kiếm tôi không ngớt tới mức không ăn không ngủ, là có gì ? Lúc trước tại sao đã bên tôi lại còn cùng chị Dụ Hà dây dưa không rõ?

Còn giống một thân sĩ mặc áo dài gấm thêu hoa cùng chị Dụ Hà đi dạo trong công viên lãng mạn như vậy, khi ấy hần có nghĩ tới người vợ kết tóc se duyên với hần, luôn chạy theo đằng sau hần là tôi đây hay không ?

Tôi cười tự giễu, hần làm như thế đại khái chỉ là vì con hần. Hiện tại một lần bị rấn cấn, mười năm sợ hãi thừng, thật không dám tự cao tự đại, tự mình đa tình nghĩ rằng hần bị như vậy là vì tôi.

Nhưng vì sao khi tôi nghe thấy tin hấn sinh bệnh, thì ở trong ngực lại truyền đến từng đợt đau đớn thế này? Tại sao lúc này còn đang vô cùng hưng phấn do làm xong đủ các loại bánh treo thế mà giờ tôi lại chẳng còn cảm thấy mùi vị gì nữa? Vì sao buổi tối nào cũng xem chương trình hài giết thời gian mà giờ phút này lại thấy mơ hồ đến vậy? Vì sao bình thường thấy tiểu thuyết trinh thám rất hồi hộp gay cấn mà bây giờ lại có vẻ nhàm chán phức tạp như thế?

Từ khi tôi bước vào cửa lớn nhà Quan gia tới nay chưa bao giờ thấy hấn sinh bệnh, kể cả thức đêm để làm việc thì cũng lắm cũng chỉ xuất hiện quầng đen quanh mắt. Lúc chập vụt nhất cũng chỉ thấy trong ánh mắt có thêm tơ máu như mạng nhện, tóc không thềm chải nên rối tung mà thôi. Chỉ cần chỉnh trang một chút là áo mũ lại chỉnh tề. Tôi vẫn cho rằng hấn thuộc dạng thân mình sắt gân cốt thép, sao một Iron Man lại có thể sinh bệnh chứ?

Buổi tối ngủ không ngon, sáng sớm khi ngủ dậy phát hiện ra hai mắt đen sì, chẳng khác nào như con mèo nhà bà lão hàng xóm. Tóc tai lộn xộn, cả người có chút mông lung, tôi bây giờ chẳng khác nào hình ảnh của bà chủ nhà*, có khi trông còn giống hơn.

*Bà chủ nhà ở đây là để chỉ một nhân vật trong phim Cao thủ mật chước, tên Tiếng Anh là Kungfu Mahjong, là một bộ phim hài của Trung Quốc được khởi chiếu năm 2005, nhân vật này do Yuen Qiu thủ vai.

Chỗ ở cách hiệu sách rất gần, mỗi ngày tôi đều thuận đường qua đó mua vài quyển sách về nhà đọc để an ủi chính mình cũng đỡ phải suy nghĩ miên man suốt ngày. Nhưng cuối cùng thì cho dù đọc tới cả truyện hài từ ngày xưa, cũng chỉ là ngoài cười nhưng trong không cười. Tôi nhìn vào gương bắt chước một phen, bắt đầu diễn thử đủ các loại sắc mặt than đen chuyên dụng của Quan Ứng Thư. Nhưng mà, rốt cuộc là từ khi nào, nụ cười tươi của hấn trở nên ảm áp như vậy, làm người ta trầm mê, làm người ta không thể tự kiềm chế...

Ngồi suy nghĩ, mặt mày phơi phới ngược lại sầu muốn chết. Ngoài cửa sổ cây liễu đã nảy mầm lá xanh nhạt, nhanh như thể chỉ trong vòng thời gian chấy hết một nén hương, mùa xuân tới thật vội vàng, làm người ta cảm thấy có chút không ổn đến hoảng hốt.

Cứ như vậy, cân nặng giảm xuống chóng mặt. Lúc trước vốn thuần túy là trong lòng chồng chất oán giận, nên chỉ cần phát tiết qua miệng một phen là xong. Hiện tại cả ngày tinh thần không yên lo lắng sợ hãi, dĩ nhiên không thể tăng cân.

Câu nói đầu tiên của Trúc Diệp khi bước vào cửa là: “Tiền dùng hết rồi à?”

Tôi cười khổ: “Họ Trúc nhà cậu giàu có, tớ cảm thấy tớ như là đối tượng kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp) của cậu vậy.”

Biết ngay là cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua mà, cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi, tức giận lan tràn: “Cậu thế mà lại dám ngược đãi con nuôi tớ!”

... ..

Nguyên nhân là do đâu trong lòng cô ấy hiển nhiên cũng biết rõ, chẳng qua chỉ thản nhiên để lại địa chỉ bệnh viện cùng số phòng và một câu nói ngoan độc: “Cậu còn cứ không tiền đồ cố tình trốn tránh như vậy, tra tấn con nuôi của tớ, tớ liền trở thành kẻ tuyệt tình quyết tâm tuyệt giao với cậu.”

Do dự lại do dự, dây dưa lại dây dưa, bồi hồi rồi bồi hồi, lúc đi dạo tìm được chính xác phòng bệnh thì tôi lại bắt đầu có suy nghĩ đánh trống lui binh.

Đi vào để làm gì? Hấn thực sự cần tôi sao? Chẳng may gặp bác sĩ và chị Dụ Hà thì tính sao?

Mấy vấn đề này vừa tụ tập nhảy nhót trong đầu tôi, liền lập tức bị tôi mạnh mẽ ngăn lại: Quên đi, coi như tới thăm một người bạn, người ta sinh bệnh, đến nói chuyện hàn huyên hai, ba câu là được ...

Cửa phòng bệnh ở đây như “mành treo chuông”, chỉ mới gõ nhẹ một cái đã bị mở ra.

82. Chương 82

Chương 82: Trên trời âm đạm dưới có cỏ thơm (hạ) . . .

Tôi định trốn tránh cũng không kịp nữa rồi, vì đúng lúc đụng phải người bên trong đi ra.

Hai người đều sợ sệt nhìn nhau không nói gì, sau một lúc lâu mới dám ngẩng lên nhìn thẳng vào đối phương. Thái độ của tôi lúc này thật không biết đã rối rắm thành cái dạng gì, nhưng mà tôi biết trong ánh mắt mình đều là áy náy và hổ thẹn.

Thái độ của mẹ cũng có ý lảng tránh, chỉ khẽ thở dài một cái, nhẹ giọng nói: “Vào xem nó đi.”

Hả? Tôi không hiểu gì cả, cứ nghĩ sẽ thấy bà hầm hầm tức giận mắng mỏ và khinh bỉ tôi. Nhưng mà bà chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói ra một câu như vậy thôi sao?

Tuy vậy tôi cũng chẳng có thời gian để nghĩ nhiều, bởi bên trong có giọng nói mệt mỏi truyền ra: “Mẹ? Ai vậy?”

Lúc tôi đi vào sau lưng vẫn còn chút run rẩy, bước đi cũng không ổn định, bèn lấy tay bắt chặt lấy tay nắm cửa: “Là em.”

Hắn bỗng đứng ngẩng đầu lên, ánh mắt tan rã. Yên lặng nhìn tôi, rất lâu sau đó phục hồi lại rồi tiếp tục cúi đầu xuống xem văn kiện: “Em tới đây làm gì?”

Giọng điệu trở nên lạnh băng không có độ ấm, hình như còn kèm theo hận thù tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Mắt của tôi, tựa như đập nước bị những lời này làm mở tung nắp, nước mắt phút chốc trào ra, chảy xuống, giống hệt như sáng sớm hôm nay nhìn thấy trên mái nhà rơi xuống rất nhiều tuyết trắng, chúng đáp xuống chiếc áo dệt bằng lụa màu sáng, chưa kịp tan ra đã bị hút xuống mặt đất. Hóa ra tôi thật sự không được chào đón, nhưng tôi vậy mà lại tự chuốc lấy nhục, tự mình đi tới trước mặt người ta để nhận lấy sự khinh bỉ, rốt cuộc lúc tỉnh dậy sáng nay dây thần kinh của tôi nó lại bị chập ở đâu rồi?

“Thật xin lỗi, quấy rầy rồi.” Vụng về nói xong tôi liền xoay người bước đi, cảm thấy rằng nếu còn ở lại thêm một giây nào nữa tôi sẽ không chịu nổi mất, sẽ tiếp tục bị mất mặt, toàn thân ngã xụi lơ, giống như một oán phụ đang cãi lộn.

Nhưng còn chưa kịp ra khỏi cửa đã bị tay người từ phía sau ôm chặt lấy.

Hơi thở của hắn phả vào bên tai: “Cuối cùng thì em đã về...”

Rốt cuộc tôi cũng không nhịn được nữa, khóc rống lên.

Cuối cùng thế mà khóc đến mức không ngừng được, vừa khóc vừa nức, tôi vừa thẹn lại , chỉ đành cúi đầu an phận ở trong lòng hắn... Ách, thỉnh thoảng lại nức một cái...

Hắn cũng không có chê tôi phá hỏng không khí, chỉ lẳng lặng ôm lấy tôi, dùng cái cằm đã lún phún râu của mình cọ cọ một cách lộn xộn lên đỉnh đầu tôi, làm nũng như con chó nhỏ.

“Anh xin lỗi...” Cuối cùng hắn cũng mở miệng.

“Anh xin lỗi cái gì? Anh xin lỗi ai cơ?” Tôi giả ngây giả ngốc.

“Chúng ta nói chuyện một lát.” Hắn hiển nhiên chưa thể bỏ được thói quen làm cao.

“Nói chuyện? Nói chuyện gì? Đầu tiên là nói về việc hủy bỏ hợp đồng hôn nhân? Hay là nói về thỏa thuận ly hôn? Sau đó là nói về quyền nuôi nấng đứa nhỏ sao?” Tôi không biết lấy ở đâu ra mấy câu chất vấn sắc bén này.

Sau đó sự im lặng bao trùm cả căn phòng, chỉ còn lại mạch nước ngầm hô hấp mãnh liệt giữa hai người, tựa như gió thổi hỗn loạn không cố định.

Tôi vậy mà vẫn bại trong tay hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn như chú cừu nhỏ để mặc cho hắn ôm lên ngồi trên giường. Chớp mắt nhìn hắn, chờ đợi vũ trụ trong hắn bùng nổ.

Ai biết được hần còn chưa nói nhưng lại không ngừng động chạm, một đôi tay luôn trên mặt tôi lưu luyến vuốt ve, ánh mắt màu đen nhìn tôi càng thêm thâm trầm không thấy đáy, trong trẻo giống như dòng nước suối tinh khiết chảy trong khe núi bao quanh viên trân châu đen. Làm cho người ta không thể di chuyển nổi tầm mắt.

Hần gầy đi, xương gò má hơi hơi nhô ra, đường cong trên mặt trở nên sắc cạnh hơn, giống như dấu vết của dao vót rìu chặt. Quầng thâm quanh mắt xanh đen, trũng sâu, môi khô nứt nẻ, nổi lên những mảnh da trông không khác gì sôcôla trắng được rải lấm tấm lên bánh ngọt được rưới nước sốt cà chua. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại không tự chủ được ngẩng đầu lên hôn hần.

Hần sững sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, cuốn trụ lấy môi của tôi, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, không để cho người ta đường lui. Tôi bị ép buộc trở nên tức giận, cắn ngược lại hần một phát. Ai mà biết lại dùng sức quá mạnh không chút thương tiếc, cho nên vô ý cắn vào đầu lưỡi của hần, mùi máu tươi lập tức lan tràn khắp trong miệng. Vốn tưởng rằng hần sẽ ngừng lại, ai dè hần lại thờ ơ, thậm chí còn có xu thế hôn sâu hơn, cường ngạnh bá đạo cuốn đảo lấy đầu lưỡi trong miệng tôi, ra sức mút vào, làm cho cả người tôi hít thở không nổi, hơi thở nam tính cường chế tiến sâu vào khoang miệng của tôi, tới cổ họng, lá phổi...

Lập trường kiên định như núi của tôi trong khoảnh khắc sụp đổ hoàn toàn. Bị hần kéo đứng lên, kìm lòng không được ôm chặt lấy bờ vai rộng lớn của hần, tới lúc này tôi mới phát hiện mình cũng rất nhớ hần, những hận ý vừa nổi lên lập tức bị áp xuống dưới, thì ra nỗi nhớ hần to lớn đến như vậy. Giống như sấm chớp đến không báo trước vào mùa hạ, giống như ngẫu nhiên núi lửa đột ngột phun trào nham thạch nóng chảy, giống như tể bào ung thư bị người ta sơ ý bỏ qua... Đợi cho bạn trở nên ngây dại rồi, chi còn biết trốn mất, hần sẽ tựa như tai nạn, tựa như thủy triều hướng vào bạn mà đánh, làm bạn không kịp tìm chỗ để trốn ...

Thời điểm âm thanh 2 tiếng “Ot ot” vang lên đã thành công phá hỏng chuyện tốt, hần cuối cùng cũng chịu buông ra, cúi đầu cười: “Đói bụng sao?”

Tôi trở nên vô cùng quẫn bách, giọng điệu ác độc: “Anh không phải muốn nói chuyện sao? Nói chuyện mà như vậy à?”

Hần bỏ tay ra, cổ tình gây sự: “Có cái gì khác đâu, dù sao cũng là dùng miệng cả thôi, kết quả cuối cùng đều là cả nhà vui vẻ.”

Nội tâm tôi bắt đầu quay cuồng, cái này là kiểu lý luận gì thế, đại BOSS, anh gần đây mới lấy được học vị của bộ môn già mồm át lễ phải hử? = =

“Ai với anh cả nhà vui vẻ ? Anh nghĩ rằng em và anh thế là xong à? Em muốn nghe giải thích, giải thích toàn bộ, một chi tiết nhỏ cũng phải giải thích!” Tôi nổi giận đùng đùng liền ồn ào, kỳ thật chỉ là ngoài mạnh trong yếu. Mặc kệ việc ai cũng có thể nhìn ra đây thực chất chỉ là con hổ giấy, không có nửa điểm khí phách uy phong.

Hần quả nhiên thấy tôi dễ bắt nạt, liền không kiêng nể gì nữa: “Anh vẫn luôn biết em đang ở đâu, nhưng em có biết vì sao anh không đi tìm em, không đón em trở về không?”

Tôi không vui cãi lại: “Em nào biết chứ, không chừng anh mong từ nay về sau em và con làm ơn ở riêng, sau đó cùng chị Dụ Hà như hình với bóng, làm đôi chim liền cánh gắn kết tình vợ chồng, sơn vô lăng thiên địa hợp* .”

(*đến khi nào núi không còn góc cạnh, đất trời dung nhập làm một)

“Đây chính là mấu chốt của vấn đề . Em lúc nào cũng trốn tránh, luôn luôn không chịu tranh thủ, gặp chuyện thì lập tức biến thành con rùa, tự xác định lùi tiến, giả vờ không nhìn thấy ánh sáng của thế giới này, kỳ thật là bản thân trốn ở bên trong một mình đau lòng.” Hần phân tích tâm lý của tôi một cách rất có trật tự và rõ ràng. Tôi kinh ngạc tự hỏi vì sao lời nói của hần vốn luôn luôn không tốt đẹp, thường như thể đang trên bàn đàm phán theo kiểu “mạnh vì gạo bạo vì tiền”, thế mà giờ sao lại trở nên Cần Khôn Đại Na Di thế?

“Em không bao giờ chịu tin tưởng anh, tin tưởng bản thân. Nghi thần nghi quỷ, suy nghĩ miên man, như một đứa trẻ suốt ngày lo được lo mất.” Hần thở dài, cương chiều liếc mắt nhìn tôi một cái, tiếp tục châm

chọc: “Nhưng mà lần này, anh muốn để cho em có cơ hội hiểu rõ, để cho tự em trở về bên anh, không bao giờ ra đi nữa.”

“Tại sao em lại là người không phân rõ phải trái chứ? Ban đầu rõ ràng chính là anh năn nỉ em không cần gặp lại Tần Y Y , em tuy rằng mất hứng, nhưng cũng đồng ý, không hề gặp lại cô ta. Nhưng còn anh thì sao? Anh liên tục gặp gỡ chị Dụ Hà, còn cùng đi công viên ngắm hoa, ngày đó hoa nở thật rực rỡ, mà hai người cũng thật xứng đôi, em vô cùng ghen tỵ, hận không thể một phen hỏa thiêu hết đồng hoa trắng phấn hồng chói mắt ấy. Anh làm sao để em có thể tin tưởng anh đây?” Tôi cố gắng bới móc.

“Tâm ý của anh em còn không hiểu rõ sao? Anh tưởng là mình đã thể hiện rất rõ ràng rồi chứ.” Hần cười như không cười nhìn tôi.

“Rõ ràng thì rõ ràng, nhưng mà lúc trước mục đích anh và em kết hôn tới người qua đường cũng biết, bản hợp đồng gốc yên lặng nằm một chỗ chỉ cần chờ đến lúc thì chúng ta sẽ đưa nó ra đàm phán. Hơn nữa, đàn ông đều hoa tâm, có thể đồng thời thích rất nhiều người. Trong lòng em không hiểu gì, cũng không nắm chắc, anh cũng chưa từng nói với em rằng anh sẽ không thay đổi lời hứa, lấy cái gì mà tin tưởng đây?” Tôi ủy khuất ngửa đầu nhìn hần, trong ánh mắt chắc là đã phiếm hồng .

Hần cúi đầu, hôn tôi rất nhẹ, như chuồn chuồn lướt nước, chỉ trong một phần ngàn giây, thậm chí còn nhanh hơn cả chớp mắt: “Đồ ngốc, cái hợp đồng ấy sớm đã mất rồi.”

“Hả?” Tôi sau một lúc lâu vẫn không hoàn hồn: “Bị người ta đột nhập vào ăn trộm sao ?” Lập tức liền nhớ lại có rất nhiều tranh chữ giá trị ở trong thư phòng của hần, liền sợ hãi than thở “Trộm tặc? Chẳng phải là anh bị thiệt rồi sao?” Tên trộm kia chắc là mừng rỡ như điên, vào trộm hần một nhà như vậy, một lần vắt vả cả đời nhàn nhã, đời này không cần làm cũng đủ ăn... (Tác giả: = = trời đất chứng giám, tôi cũng không biết vì sao cô ấy lại nghĩ ra được mấy điều này ...)

Hần chân thành lắng nghe từng chữ tôi nói, bỗng tỉnh ngộ không thèm nghe nữa, tiếp tục nói: “Em phải tự tin vào bản thân, anh, Quan Ứng Thư đời này không làm những chuyện vô duyên vô cớ. Nhưng mà kết hôn với em, thật sự là một việc ngoài ý muốn duy nhất xuất hiện trong cuộc đời anh.”

Ánh mắt hần dịu dàng, giọng nói như nước: “Hơn nữa đó là một việc ngoài ý muốn vô cùng tốt đẹp.”

83. Chương 83

Chương 83: Im lặng kết đồng tâm (thượng) . . .

Bởi vì không muốn lao sư động chúng (điều động binh lực), cơm dinh dưỡng ý tá mang đến, hai người chúng tôi ăn nên xem như bình tĩnh một chút.

Trong lòng tôi kỳ thật không để ý, mặc dù vẫn chưa được nghe ba chữ muốn nghe nhất, nhưng mà như vậy cũng coi là một kiểu thổ lộ bày ra ở trước mặt tôi rồi. Nếu nói là không cảm động thì chắc tôi không phải con người, ít nhất không phải con gái.

Tuy rằng là cái ô long, tôi bị biến thành nhân vật chính ô long, vẫn muốn theo đuổi bằng được chân tướng sự tình : “ Vì sao khi ấy anh lại mượn cớ trên danh nghĩa công việc để hẹn chị Dụ Hà ra ngoài, rồi trong ngày tốt cảnh đẹp cùng nhau thưởng gió ngắm trăng hả? “

Hần không nhẹ không nặng gõ vào đầu tôi một cái: “Đừng học vợ lão Tứ nói năng linh tinh.”

Đại khái khi ngăn cản câu nói của tôi, thái độ của hần có chút suy nghĩ sâu xa. Tôi cảm thấy vô cùng vô liêm sỉ, hần đang suy nghĩ nên nói lời ngon tiếng ngọt thế nào với tôi ư? Tôi sẽ không bị lừa nữa đâu!

“Dụ Hà sắp không xong rồi.” Hần như thể là lấy dũng khí rất lớn để nói ra.

“Nói dối... Gì cơ?” Khi tôi nghe rõ câu nói sau của hắn, thì gần như toàn thân từ trong lòng hắn nhảy dựng lên: “Sao lại thế ?”

Hắn không quen nhìn thấy tôi hơi một tí là xù lông, liền đem tôi ôm chặt vào trong ngực, cầm gác lên vai tôi, có chút mệt mỏi: “Nhan Nhan, chuyện này anh vừa mới biết được, thực ra anh cũng cố chấp không muốn tin chuyện đây xảy ra.”

Sau liền nói tiếp: “Dụ Hà bị ung thư, giai đoạn cuối, không còn nhiều thời gian nữa. Khi đó cô ấy vừa vận giúp công ty mình đàm phán dự án nên đã đến công ty chúng ta, muốn hưởng thụ mùa xuân cuối cùng”

Tôi cứng ngắc, không thể nhúc nhích: “Có khi nào bệnh viện chẩn đoán nhầm không? Hiện tại có rất nhiều bệnh viện thất đức, vì muốn thu phí, nên bịa đặt các căn bệnh và kết quả xét nghiệm linh tinh. Tóm lại là không bệnh nói thành có bệnh, bệnh nhẹ nói thành bệnh nặng , làm người ta cảm thấy lo sợ nhưng thật ra chỉ là viêm dạ dày hoặc là loại chứng viêm gì đấy thôi.”

Lời nói rất lộn xộn tiết lộ rõ sự kích động của tôi, nước mắt đảo quanh vành mắt, muốn rơi mà chưa thể rơi.

Hắn thở dài: “Anh biết ngay là em sẽ như vậy mà, luôn vì chuyện của người khác mà suy nghĩ lên xuống thất thường.”

Tôi cũng biết mình vừa rồi quá rối loạn làm cho vấn đề trở nên quá mức kích động. Trong lòng tôi, chị Dụ Hà giống như một bông hoa Tulip của Hà Lan, cao quý hoa lệ, duyên dáng yêu kiều, mang theo nét quyến rũ cùng vẻ đẹp động lòng người. Lúc nhìn thấy chị ấy, sóng mắt như mây như tuyết trong nước mùa thu, nếu không phải tôi tu hú chiêm tổ chim, thì chị ấy hẳn là cô gái xứng đôi nhất với Quan Ứng Thư .

Mà giờ đây cô gái đẹp như hoa này, lại đang dần dần trở nên yếu ớt, sắp rơi xuống tàn lụi...

” Hiện tại chị Dụ Hà đang ở đâu?”

“Về nhà, chắc là giờ không thể gặp được.” Sau đấy còn bổ sung “Có lẽ không bao giờ gặp lại nữa”, Quan Ứng Thư im lặng, không thêm nói gì nữa. Tôi hoảng hốt mất một lúc, liền lôi kéo tay Quan Ứng Thư, nước nỏ rầu rĩ chỉ hỏi đi hỏi lại “Vì sao ?” một cách vô nghĩa.

Lúc tỉnh lại thì đang nằm trong lòng Quan Ứng Thư, hai người khó khăn chen chúc trên cùng một chiếc giường bệnh không được rộng cho lắm. Sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, lông mi cao thấp trên mí mắt đều rất dài, lần lượt thay đổi , chẳng biết có phải là do ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra hơi yếu hay không mà nom gốc mũi khuất bóng của hắn trở nên nhợt nhạt. Cả người nhìn như đứa trẻ, lại có chút ít mệt mỏi.

Tôi cảm thấy tim mình giống như là bị một con kiến nhỏ cắn một cái, vừa đau lại vừa ngứa. Liền chủ động hôn lên mí mắt của hắn, nào biết đâu rằng hắn ngủ không say, môi của tôi còn chưa rời đi, hắn đã mở mắt.

Tròng mắt hắn lóe lên tia giảo hoạt, vừa đáng yêu lại có chút mờ mịt, không hề có ý phòng bị.

Tôi bởi vì đang mang thai nên tình mẫu tử đột nhiên nổi lên, liền hôn thêm cái nữa, mặt mày hớn hở như ánh mặt trời: “Em phát hiện ra khi anh vừa tỉnh lại rồi mở mắt ra, trong nháy mắt rất mạnh nha...”

Hắn nhất thời không giải thích được ý nghĩa của ngôn ngữ trên mạng, chớp mắt nhìn tôi, tỏ ra không hiểu.

“Mạnh chính là rất đáng yêu, nên ý của em là cực kỳ đáng yêu.” Tôi có ý tốt giải thích chỉ cho hắn một ít tri thức thông dụng, ai biết mặt hắn lại sụp xuống: “Anh một chút cũng không mạnh!”

= = Chính xác mà nói cái này chính là Ứng Thư sử dụng ngôn ngữ ngây thơ để biểu đạt sự nghiêm túc của bản thân, thật là buồn cười. Tôi nhịn không được cười lớn...

Hắn không thể chịu được việc bản thân bị chê cười, liền dồn sức nhào tới, đúng vậy, chính là toàn lực nhào tới...

Tôi bị hắn đặt ở dưới thân, mi hoành mục hướng: “Nào có ai như vậy chứ , ỷ vào sức mạnh của mình, liền dùng võ lực để thắng, còn gọi gì là anh hùng hảo hán!”

Hắn liền da mặt dày lơ đãng đáp: “Vậy thì sẽ dạy cho em ít kiến thức để biết thế nào gọi là anh hùng hảo hán ...”

... ..

Thêm vào đây là không thể không thừa nhận, biểu hiện của hắn thật sự anh dũng không giống người, càng không giống một bệnh nhân...

Gấp gáp xuất viện, chuyện này làm cho tôi không thể hiểu nổi: “Để phòng ngừa vạn nhất hay là ở lại quan sát thêm vài ngày nữa rồi hãy về? Em sợ anh còn chưa bình phục lại được như cũ.”

“À? Chẳng lẽ là do biểu hiện của anh ngày hôm qua còn chưa đủ lợi hại sao? Chưa đủ khỏe mạnh ư?” Hắn nhìn tôi đầy xấu xa cho tới tận khi trên mặt tôi nóng bỏng gần như sắp dấy lên một ngọn lửa mới thôi.

Tả San Hô rất không biết lễ phép tự tiện đẩy cửa bước vào, đánh gãy màn xuân sắc trong phòng: “Chắc chắn, vài ngày trước còn núi sông chia cắt, chuẩn bị như thể cả đời không quay lại với nhau, hôm nay đã ngọt ngào chàng chàng thiếp thiếp rồi, rốt cuộc là thế nào đây?”

Lửa nóng trên mặt tôi càng thêm tràn lan, nhớ ra có điều gì đó không đúng, hắng giọng giả bộ sói đuôi dài chất vấn cô ấy: “Chắc chắn là do cái miệng rộng của cậu chứ gì?”

Cô ấy liền cứng ngắc như tượng đá, đảo mắt nhìn trời: “Hả? Cậu nói cái gì a? Tớ nghe không hiểu...”

“Đừng có giả vờ với tớ, đại BOSS làm sao có thể khéo như vậy mà biết được ngày đó chúng ta cũng đi đến công viên phía Nam chứ?”

Cô ấy hết nhìn đông lại nhìn tây, ngắt lời: “A? Anh ấy biết rồi sao? Nói không chừng là do trong lòng các cậu có chút thần giao cách cảm, tâm ý tương thông, ha ha ha.” Lại còn cười gượng.

... ... Thật là ngu ngốc.

Buổi tối đúng là “tiểu biệt thắng tân hôn” vô cùng nóng bỏng, tôi mệt không mở nổi mắt: “Ông xã, em mệt quá, muốn đi ngủ...” Bởi vì ở riêng đã được một thời gian, tuy rằng mệt mỏi nhưng mà có chút hấp dẫn hơn bình thường. Hắn lấy cái cớ vô cùng hoàn hảo là trừng phạt tôi vì gặp chuyện liên trốn, không tin vào năng lực của hắn, liền tiếp tục kéo tôi xuống vực sâu của dục vọng. Lại một lần nữa bị người nào đó ăn hết xương cốt vào bụng, sau đó tôi ngay cả sức lực để mắng chửi người cũng không có ...

Cảnh xuân tươi đẹp mà tôi nhìn thấy khi xuống giường thiếu chút nữa làm tôi trật khớp cảm chính là bữa sáng mà Quan Ứng Thư chuẩn bị cho tôi, tôi lập tức xông lên nắm bóp mặt hắn, tới tận lúc mặt hắn không chút thay đổi nhú mày, mới chịu bỏ tay ra: “Hôm nay thứ Tư, theo lý thuyết ngài có hội nghị thường niên lúc 10 giờ sáng.”

Hắn hoàn toàn coi như không có gánh nặng gì, nhún vai: “Nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi? Bao lâu? Vì sao lại nghỉ ngơi? Anh không phải là đã khỏe như vâm sao? Còn định ném công ty qua một bên rồi mặc kệ sao?” Vấn đề kết thành đội ngũ cứ vậy theo miệng tôi tuôn ra như thổi bong bóng. Thật ra mấy vấn đề này cũng không phải là việc tôi lo lắng nhất, cái mà tôi sợ nhất chính là việc hắn ở nhà quá nhàn rồi rồi đâm ra nhàm chán, sau đấy sẽ như cảm thú vĩnh viễn không thỏa mãn, lúc ấy người kêu trời, trời không đáp, kêu đất, đất mất linh, chính là tôi đây

~(>_<~

~

Hắn cũng không trả lời nhiều vấn đề sắc bén mà tôi đặt ra như thế, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái: ” Tốt nhất là ăn cơm đi.”

“Chẳng lẽ anh cũng xin nghỉ để?” Tôi ăn miếng đầu tiên vừa vặn là trứng gà, nhin không được thốt ra câu hỏi.

Hắn rốt cục không thể nhịn được nữa, nói với giọng điệu đầy oán hận: “Tập trung vào ăn cơm của em đi!” Sau đó xoay người không thèm để ý đến tôi nữa, đi thẳng vào thư phòng.

84. Chương 84

Chương 84: Im lặng kết đồng tâm (trung) . . .

Tôi ở sau lưng hắn che miệng cười trộm, trông thấy rõ ràng một bên tai hắn đỏ ửng. Hừ, thực chẳng dễ dàng gì bắt gặp được lúc đàn ông ngượng ngùng...

Còn tưởng hắn đột nhiên đổi tính, vì thưởng cho việc hắn trở nên đáng yêu hiếm có, tôi lấy đại một quyển sách rồi vội vọt vào thư phòng để đọc cùng hắn. Thế mà hắn lại tỏ ra vô cùng ghét bỏ: “Đến phòng khách mà đọc.”

“Vì sao?” Tôi không hiểu chút nào.

“Ảnh hưởng tới công việc của anh.” Kiểu giải thích của hắn chứa mùi vị “già mồm át lễ phải”.

“Nhưng không phải là anh đang trong giai đoạn nghỉ ngơi sao? Còn làm việc ư?” Quả nhiên là đại BOSS, có thể tinh vụ bất cực, tâm du vạn nhận.

Tôi mệt mỏi nằm trên ghế ở ban công buồn bã, ỉu xiu đọc tiểu thuyết mà cảm thấy chán muốn chết, đây là tiểu thuyết thể loại ngược tâm đang thịnh hành gần đây mà Tả San Hô đề cử với tôi, nam nhân vật chính là nhiếp chính vương quân lâm thiên hạ nắm quyền, khống chế tiểu hoàng đế tóc chỏm trái đào, giống như chỉ huy, điều khiển một con rối gỗ. Đứng trên triều đình hô phong hoán vũ, chia rẽ bè phái. Nhưng lúc đêm xuống cho tới rạng sáng, trong lòng luôn có một khối tâm bệnh, khát khao một thế giới mà nơi đó chỉ có hắn cùng với người con gái xinh đẹp của mình sống hạnh phúc bên nhau.

Đúng lúc đang đọc tới đoạn gay cấn nhất hồi hộp nhất thì trên đầu tôi có một mảng mây đen che lại: “Vào trong phòng đi, đọc sách ngoài này rất hại mắt.”

Tôi bĩu môi: “Làm sao chứ, cảnh xuân tươi đẹp, đi vào nhà thì thật là tiếc.” Nói thì nói như vậy, nhưng vì không muốn đang trong lúc gay cấn máu chốt này cãi nhau với hắn một cách vô nghĩa, nên hắn nói gì tôi nghe nấy, liền đi vào ngồi trên thảm lông dê trong phòng khách, vừa mới tìm được tư thế thoải mái xong thì hắn ta lại lải nhải như ông già: “Dưới ấy lạnh lắm, lên trên sofa mà ngồi.”

Tôi đột nhiên bạo phát: “Quan Ứng Thư, em nói chứ anh có phải là đang cố tình tìm cách bôi lông tìm vết em không? Em ngồi ở đâu anh cũng đều không thấy vừa mắt, em đi ra đi vào bao nhiêu lần theo ý của anh rồi, anh đừng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước! Tượng đất còn có ba phần thổ tính, con thổ nóng nảy cũng cần người nhé!”

Đại khái là tôi chưa bao giờ kiêu ngạo như vậy, dám ở ngay trước mắt khiêu chiến quyền uy của hắn, nên hắn vô cùng tức giận, trên mặt hắn như có mây đen tích tụ, càng lúc càng nhiều, tôi thậm chí còn nghe thấy âm thanh bàn tay hắn nắm quyền “rắc rắc” rung động.

Trong lòng lập tức bừng tỉnh, bản thân thật không biết lớn nhỏ, một bên vì hành vi của hắn mà cố tình tích cực lấy cớ tiến lên, một bên lại quấy rối, cợt nhả.

“A? Em vừa nói gì sai sao?”

Hồ thẹn cúi đầu lơ đãng nhìn quyển sách trên tay mình: “Em chỉ là do bị ảnh hưởng bởi tình tiết trong truyện thôi, thật đấy, không tin anh xem đi, nam chính quá độc ác, đem nữ chính dồn đến đường cùng còn không chịu buông tay. Quả thực là đại ác ôn...”

Tôi không thèm xem nữa, đem sách đưa cho hắn vì muốn nhanh chóng thoát tội, rốt cục sắc mặt hắn cũng dịu xuống: “Cùng đi dạo phố đi.”

Ách? Tôi nghi hoặc nhìn vẻ mặt của hắn? Cụm từ “đi dạo phố” này của hắn thật sự khó lý giải?

“Trước đây anh từng đi dạo phố sao?” Tôi tràn ngập hứng thú chăm chú nhìn hắn.

Hắn nhìn tôi trong chốc lát, tìm từ chọn câu: “Có từng dạo qua... Thời còn đi học.”

Trong lòng tôi không biết có mùi vị gì nữa, không để ý thì là dối, mà để ý thì lại cảm thấy mình quá hẹp hòi. Chỉ có thể hơi sụp mắt xuống không nói lời nào.

Hắn lại làm hành động đã làm hàng ngàn hàng vạn lần, xoa xoa đầu tôi, đem tôi ôm vào trong lòng, giọng điệu trầm thấp: “Lúc trước còn trẻ tuổi hết sức lông bông, nhận thức về thế giới này cứ nghĩ là chẳng có nơi nào mà không chinh phục được, chẳng thể thua bất kỳ một ai...”

“Cả việc theo đuổi con gái!” Tôi nhắc tay đoạt lấy câu chuyện.

Hắn bắt đầu cười cười, nhéo nhéo cái mũi của tôi, vụn phần cứng chiều: “Phu nhân nói đúng. Khi đó Dự Hà rất hoạt bát hướng ngoại, được công nhận là hoa khôi giảng đường, thế nhưng cô ấy lại luôn đi theo phía sau anh, đề cử một kẻ không chút tiếng tăm gì như anh cho quản lý hội học sinh của trường để anh làm việc vất vả. Lúc đầu anh thờ ơ, sau đấy có một lần nhìn thấy cô ấy một mình vất vả chuyển những bản tranh tuyên truyền liền cảm thấy có chút đau lòng. Không lâu sau đó cô ấy lớn mật thổ lộ tình cảm với anh, bọn anh liền danh chính ngôn thuận ở bên nhau.”

Tôi im lặng, ý bảo hắn kể tiếp.

“Tiếp theo cũng giống như hàng nghìn cặp đôi sinh viên khác cùng nhau ăn cơm, đi xem phim, còn cùng cô ấy đi dạo phố một lần. Sau lần đó, anh thấy rất đau đầu, vì chưa bao giờ trải qua những chuyện như vậy.” Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, không kể tiếp nữa.

“Sau đấy anh đưa chị ấy về nhà gặp mẹ, bà không đồng ý, tiếp theo ngoài ý muốn của mẹ, trời xui đất khiến hai người liền bỏ đi?” Tôi thử thăm dò, phỏng đoán.

Hắn gật gật đầu, không phủ nhận.

“Anh có phải muốn nói rằng em không cần lại sinh ra khúc mắc trong lòng, rồi không buông xuống nỗi chuyện trước kia của anh và chị Dự Hà đúng không? Được rồi được rồi, em đã biết, trước kia em vẫn canh cánh trong lòng chuyện ấy là vì em cảm thấy em không bằng chị Dự Hà. Không ví đại bằng chị ấy, không có mị lực như chị ấy. Chị ấy là liễu rủ hoa kiều, mà em chỉ thuộc hàng ngũ dương chi tục phấn (chỉ những người con gái bôi son trét phấn tầm thường), đối lập như thế làm em cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng mà sau khi chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, em cũng chậm rãi nhận ra, hiểu được nhiều việc. Trên thế giới này không có cái chân lý tình cảm gọi là đã hình thành thì không thay đổi, hai người nếu thích hợp hẳn là phải luôn bên nhau, hỗ trợ nhau trong lúc hoạn nạn tới khi bạc đầu giai lão. Huống chi mỗi người đều từng trải qua rất nhiều chuyện, chính vì anh có một đoạn thời gian yêu chị Dự Hà nên mới biết được hai người không thích hợp với nhau, từ đó mới có thể dời bỏ mục tiêu để chuyển qua coi trọng em. Mà em đây, đúng là trước kia chưa từng gặp mặt, chưa hiểu rõ anh lắm nên mới coi trọng tên trộm là anh thôi. Cái này gọi là lịch sử quyết định tương lai.” Tôi lên tiếng tổng kết, chấm dứt bài thuyết trình dào dạt.

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn tôi, tựa như có cái gì đó tôi không hiểu đang chuyển động chìm nổi trầm ngâm, làm tôi có chút hoảng :”Sao nào? Bị tài ăn nói độc nhất vô nhị của em lay động rồi hả? Quên không khoe với anh , hồi em ở đại học tuy rằng không nổi tiếng bằng anh, thành tích cũng không nổi trội giống anh, nhưng khi đó tham gia tiết mục sinh viên diễn thuyết em còn được khen đấy!”

Rất cục có thể xuất chiêu lôi chuyện cũ ra khoe khoang, nên cố gắng dồn hết sức để nói ngoa: “Anh không biết lần ấy hoành tráng thế nào đâu, tập nập người tới xem, sinh viên dự thi rộn ràng nhốn nháo. Em khi ấy vung lên đại đao, cùng quần hùng tranh đấu, cuối cùng với tư thế anh dũng, rong ruổi sa trường, thắng được lưu danh muôn đời. Tên em được đặt trong viện trở thành thần thoại tồn tại tới bây giờ!” Giọng điệu có chút hào khí ngất trời, làm cho hắn cười lớn một trận.

Vốn vẫn nghèo cổ trông ngóng, trông ngóng hắn sẽ thuận tiện khen tôi vài câu, ai dè : “Em thật đúng là không biết khiêm tốn, chẳng qua cũng chỉ là mấy trường đại học hợp tác cùng so tài. Thế mà vui đến mức này ư.”

“Ừa? Làm sao mà anh biết được vậy?”

Hắn trở nên mất tự nhiên, giọng nói khôi phục bình thường: “Rốt cuộc là có muốn cùng đi dạo phố không, hay là để anh quay về thư phòng ??”

“Muốn, sao lại không muốn chứ? !”

Thử nghĩ xem, giữa dòng người đi lại trên đường cái, lôi kéo ông chồng người gặp người choáng váng, hoa gặp một hoa bất tỉnh như thế, không phải là một sự kiện đáng nhìn sao, với lại tình huống kiểu này đúng

là hiếm có, thật sự nếu bỏ qua thôn này chắc chắn sẽ không gặp được quán khác, ai không muốn đi không phải là đũa ngọc, mà chính là một kẻ đại ngọc!

Khí hậu ẩm áp thật hợp lòng người, tôi chỉ mặc áo cộc tay bên trong, Ứng Thư nói mặc như vậy được rồi. Quan Ứng Thư vẫn như cũ đeo caravat, bên trong quần áo chỉnh tề, áo vest bên ngoài vắt ở bên khuỷu tay trái, long trọng như là muốn mở hộp bảo trả lời phóng viên hoặc như thể sắp tham gia tiệc tối.

Tôi không nói gì để mặc tay phải hắn nắm lấy tay tôi, tay phải của tôi vừa mới ăn mạch thêm luân, kem ốc quế chưa kể uống nước ép lê, mím miệng nhìn về phía trước thì thấy một đôi vợ chồng đang vui vẻ, người vợ cũng đang mang thai, người chồng thật cẩn thận đỡ thắt lưng của cô ấy, cứ chốc lát lại quan tâm hỏi cô ấy có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không. Nhưng khi nhìn qua sườn mặt người nào đó thấy vẻ mặt hắn không có tí thay đổi nào, tôi lại cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Quả nhiên là người so với người, tức chết người ta a.

Chẳng phải còn có một câu là “nhìn lên ta chẳng bằng ai mà nhìn xuống lại chẳng ai bằng ta” sao? Đều là tình yêu chân thành, so với người khác khi có được hạnh phúc trong tay, thì tôi đã là kẻ vô cùng hạnh phúc rồi ...

Thế nên hạnh phúc của Mạc Nhan Hình tôi đây, vĩnh viễn không thể nào kém hơn được .

“Quan Ứng Thư, em muốn ăn thịt cuốn mặn!”

“Còn ăn bấy bọ cái gì bên đường nữa thì lập tức quay về nhà!” Hắn dương mắt nổi bão.

85. Chương 85

Chương 85: Im lặng kết đồng tâm (hạ) . . .

Dự tính ngày sinh là vào tháng Tám, nhưng mà đến tháng Bảy bụng của tôi đã lớn như quả bóng rổ, tới mức cúi đầu cũng không thấy chân mình đâu nữa. Chân tay phù thũng, khi đứng lập tức cảm thấy toàn thân vừa đau nhức lại vừa mệt mỏi, như là đang khiêng một bao gạo vượt qua núi cao.

Hơn nữa tôi còn cực kì sợ nóng, nên cho dù điều hòa luôn ở mức 24 độ mờ hôi tôi vẫn chảy ra như tắm. Quan Ứng Thư thấy thế không đành lòng, liền đưa tôi tới biệt thự ở bờ biển để nghỉ ngơi, nơi này phòng ốc trống trải, khi ngủ nghe thấy tiếng sóng biển xô vào những phiến đá ngầm. Gió biển tuy mang theo vị mặn của muối, nhưng khi nhẹ thổi vào luôn có cảm giác mát mẻ, làm cho tôi thấy thư thái không ít.

Mỗi ngày cân nặng tăng không ít, nhưng mà tôi lại chậm rãi cảm giác được niềm vui sướng, cảm giác được trong thân thể mình có hai trái tim cùng chung nhịp đập, cảm thấy mình có được cuộc sống này thật đáng giá.

Quan Ứng Thư chỉ trừ khi có việc phải ra mặt mới rời đi, còn lại tất cả thời gian gần như một tắc cũng không rời tôi. Tôi lần đầu tiên không thể ngồi lên bồn cầu vì bụng quá to nên làm hắn phải cau mày hầu hạ, tôi vừa quần bách lại vừa khó chịu, cuối cùng bật khóc. Ngược lại làm hắn sợ tới mức tay chân trở nên luống cuống, thiếu chút nữa là ngã lăn.

Bây giờ tôi nằm trong lòng Quan Ứng Thư, đem toàn bộ sức nặng đặt trên người hắn: “Em muốn uống nước chanh.”

Ổng hút liền tự động đưa đến bên miệng ... Ừm, đá mát lạnh, ê ả ngọt ngào, quả nhiên là đồ uống ngon.

Tôi neho mắt nhìn ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, chột chột cơ bụng rắn chắc của hắn: ” Hơn hai ngày nữa Trúc Diệp có một buổi phỏng vấn, em có hai vé mời, anh sẽ đi cùng em chứ?”

Hắn như có như không “Ừ” một tiếng.

“Thế mới nói “có chí thì nên”, anh xem cô ấy, lúc trước ôm theo khát vọng quyết tâm xa xứ, một mình xâm nhập vào hang hổ, cuối cùng thì bây giờ cũng bắt được hổ con rồi. Đúng là đáng mừng. Có điều ngày hôm qua lúc gọi điện thoại tâm trạng cô ấy không được tốt lắm, tám mươi phần trăm là lại bị xú gia hỏa Lý Quân Thành kia gây rắc rối tới mức trời đất khó dung rồi...”

Tôi hứng thú dạt dào nói hết chuyện này đến chuyện khác, hắn nghe không mấy hứng thú, thỉnh thoảng không yên lòng “Ừ , ừm...” một hai tiếng tỏ vẻ đang lắng nghe. Tôi cũng lơ đãng, gần đây phát hiện ra tính tình của bản thân nóng nảy quá mức, thỉnh thoảng còn huyền não om sòm, hắn không một phát đá văng tôi ra cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

“Quan Ứng Thư, em đã nghiên cứu từ điển rất lâu, nhưng vẫn không biết nên đặt tên nào cho cục cưng mới hay. Anh có ý kiến gì không?” Tôi nắm tay áo của hắn, ríu ra ríu rít.

Hắn kéo tôi tới ngồi lên đùi hắn: “Cái này em không cần phải quan tâm, tự nhiên sẽ có người lo hộ, thế nào? Tối nay muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn cháo hải sản, lần trước anh hầm món này, tuy rằng mùi vị không phải là số một, nhưng em vẫn miễn cưỡng chấp nhận được .”

...

Vào một ngày tháng Tám, trời mưa to tầm tã, sấm vang chớp giập. Mùa hè, ông trời luôn có vẻ táo bạo hơn, giống như tâm tình của tôi vào buổi sáng sớm : “Em không muốn uống sữa, không muốn ăn trứng gà! Em muốn ăn khoai tây chiên, khoai tây chiên!”

Tôi thổi râu trừng mắt ném đồ ăn trên tay xuống bàn, làm cho chiếc đĩa ăn bằng bạc nguyên chất văng mạnh xuống mặt bàn gỗ tạo nên một vết hằn không quá sâu : “Không thèm ăn!”

Tôi có chút không khống chế được bản thân, sự nóng nảy tăng lên theo bội số, tuy rằng bình thường cũng có đôi khi không phân rõ phải trái, nhưng mà vẫn chưa đến mức cố tình gây sự tức giận tới nỗi náo loạn như vậy.

Quan Ứng Thư liếc mắt nhìn tôi một cái, lại đưa cho tôi một bộ đồ ăn khác: “Nghe lời, ngoan ngoãn ăn hết chỗ này, nếu muốn thì khi đi đến bệnh viện kiểm tra, trên đường sẽ ăn khoai tây chiên.”

Trước đây khi tôi nhao nhao ầm ĩ đòi ăn khoai tây chiên hắn cũng chọn chiến thuật kéo dài kiểu này, cuối cùng không bệnh mà chết. Tôi lập tức nổi trận lôi đình: “Quan Ứng Thư, anh đừng nghĩ em là trẻ con mà lừa gạt ! Em muốn ăn khoai tây chiên, muốn ăn khoai tây chiên!”

Sắc mặt hắn trầm xuống: “Biết bản thân không phải trẻ con mà còn đòi ăn khoai tây chiên, em biết bây giờ em đang thể nào không, có thể ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe sao? !”

Tôi im lặng, nước nử rầu rĩ nghẹn ngào mắng hắn: “Anh là đồ không có lương tâm, em muốn ăn khoai tây chiên, em rất muốn ăn khoai tây chiên...”

Hắn đại khái cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng: “Hôm nay cảm thấy có chỗ nào không được thoải mái à?”

Tôi ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Tâm trạng của em không tốt...”

... ..

Trời mưa to có chút ngoài ý muốn, cuồng phong đem nhánh cây lớn thổi trúng “Ầm ầm” rung động. Cần gạt nước mặc dù liều mạng hoạt động nhưng vẫn không thể ngăn được mưa gió đột kích, kính chắn gió bừa bãi nước đều là dấu vết do mưa cọ rửa.

Chậm chậm cảm thấy lạnh lẽo, rồi lại cảm giác có cái gì đó ngứa ngứa nóng nóng từ trên đùi chảy xuống, từng trận đau bụng hung hăng đánh úp vào tôi, tôi sống không bằng chết siết chặt lấy quần áo Quan Ứng Thư, đầu óc trống rỗng: “Ông xã, em đau bụng, rất đau...”

Sau đấy làm sao tôi được bệnh viện, làm sao nằm lên trên giường bệnh, làm sao bị đẩy vào phòng phẫu thuật, bị gây tê, cuối cùng mổ xong như thế nào, một tý ấn tượng tôi cũng không có. Chỉ cảm thấy lúc ấy, dù cho cổ trợn tròn mắt thì trước mắt cũng chỉ là một mảng ánh sáng trắng lóa, thậm chí trong tầm mắt chẳng thấy nổi bất cứ thứ gì. Chỉ có cảm giác vô cùng đau đớn, cùng với Quan Ứng Thư nắm tay tôi thật chặt...

Trong lòng tôi sợ hãi như đầu sóng thủy triều không biết phương hướng, còn chưa tới ngày sinh theo dự tính, thế mà hiện tại tôi đã xảy ra vấn đề sớm như vậy, có khi nào chẳng may...

Dường như vào thời điểm cực hạn cuối cùng thì nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, tôi ngay lập tức lâm vào bóng tối vô biên.

Lúc tỉnh lại thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, tôi phát hiện ra một năm nay số lần tỉnh lại ở phòng bệnh đã vượt qua tổng số lần nửa đời trước của tôi. Quan Ứng Thư ngồi bên giường, nắm tay tôi, ngủ gà ngủ gật.

Người đầu tiên phát hiện ra tôi tỉnh lại dĩ nhiên là mẹ chồng, bà mang theo một chiếc bình giữ nhiệt đi vào. Quay đầu lại nhìn tôi, có chút không tin nổi, vẻ mặt ôn hòa, giọng nói nhỏ nhẹ: “Tỉnh rồi à? Ngày hôm qua đúng là giãy vò mọi người đến chết. Mẹ với bố chồng con đều đã già cả, gân cốt thì kém thể mà thiếu chút nữa bị dọa tới tan xương. Còn có nó cũng không chịu thua kém con...”

Nói chưa xong đã bị Quan Ứng Thư tỉnh lại bình tĩnh cắt ngang: “Mẹ, mẹ đến rồi à?”

“Đứa bé đâu rồi?” Tôi không để ý tới thái độ kỳ lạ của mẹ chồng đối với mình, chỉ nhanh chóng túm lấy tay Quan Ứng Thư, giọng nói có chút kích động, có chút run run.

Hắn mỉm cười nhìn tôi, thay tôi vuốt vuốt mái tóc rối tung: “Đừng lo, con rất khỏe mạnh, cho nên mới vội vã đòi ra ngoài như thế.”

Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, cười ôm hắn: “Ông xã, thật dọa chết em ...”

Thấy mình bị xem nhẹ, mẹ chồng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng ho khan, tôi lúc ấy mới cả kinh, buông Quan Ứng Thư ra. Cúi đầu, an phận ngồi xuống như một đứa bé đáng thương gọi một tiếng “Mẹ”.

Bà lơ đãng: “Ừ, mẹ vừa mới bảo chị Chu nấu chút canh, hiện tại thân thể con đang suy yếu, có rất nhiều chuyện không biết. Ứng Thư đối với việc này cũng chưa hiểu rõ hết, thế nên mẹ với bố chồng con đã bàn bạc và quyết định đưa con đến chỗ chúng ta để ở cũ.”

“Thứ nhất là chị Chu rất có kinh nghiệm, thứ hai là chúng ta có thể giúp chăm sóc đứa bé, miễn cho con và Ứng Thư, hai tên lính mới đánh nhau sút đầu mẻ trán.” Mẹ chồng giảng giải đạo lý rành mạch rất có trật tự chứng cứ rõ ràng, nhưng mà tôi chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Quan Ứng Thư, không thể hoàn hồn.

Mẹ chồng để ý thấy thái độ của tôi, đành bóng gió với Ứng Thư: “Con đi thăm cháu trai mẹ đi, đợi chút nữa mẹ sẽ đưa Nhan Nhan tới xem nó.”

Quan Ứng Thư rất thấu tình đạt lý am hiểu sâu sắc ý kiến này, liền để chúng tôi ở lại rồi bước ra khỏi cửa.

Tôi lại cúi đầu lúng túng mở miệng: “Mẹ, con xin lỗi.”

“Đứa ngốc này, giúp chúng ta sinh ra một đứa cháu đích tôn khỏe mạnh hoạt bát như vậy lại còn thật xin lỗi cái gì chứ, phải là chúng ta cảm ơn con mới đúng. Bố chồng con vừa mới xuống nông thôn, lúc ở đầu bên kia nghe điện thoại biết chuyện thì vui mừng lắm đấy.”

Tôi cười cười: “Đâu có, vốn phải vậy mà.”

Bà cầm tay tôi: “Con có biết tại sao lúc trước mẹ liếc mắt một cái liền nhìn trúng con không? Gia thế bối cảnh không hề liên quan, mẹ phản đối Dụ Hà một phần là vì không muốn Quan Ứng Thư rơi vào loại nữ nhi tình trường này quá sớm, chậm trễ tiền đồ, mà còn bởi vì tuổi trẻ chưa hiểu biết cuối cùng sẽ không biết chịu trách nhiệm.”

“Mà thấy con, giống như là nhìn trúng duy nhất một mục tiêu vậy, mẹ nhìn thấy con bùng chậu sứ bạch ngọc lên để trẻ con khỏi va vào, nhưng ngược lại cuối cùng vẫn bị nó vụng về mà đụng ngã, còn có trong

một phút con xả thân quên mình đỡ ẹ ấy, khi đó mẹ chỉ biết, trên thế giới này, sẽ không thể tìm thấy một ai khác thích hợp hơn con để trở thành người phụ nữ của con trai mẹ.”

Tôi hơi hơi hiểu, lại có chút không mơ hồ không hiểu.

“Tính tình con lương thiện, trong lòng ít tâm cơ, tâm hồn tự nhiên đơn thuần. Tuy rằng không quá thông minh, nhưng mà vợ của con trai mẹ không phải lấy về để làm thư ký, bản chất con không quá thông minh, chân tay thì vụng về, tuy bị chủ quán hiểu lầm nhưng không hề trốn tránh trách nhiệm, đó mới là điều mà mẹ tán thưởng.”

“Dụ Hà rất tốt, nhưng mà con bé quá tự phụ, cuộc nói chuyện của nó và mẹ trở nên hồng hồng. Nó không biết cái Quan Ứng Thư muốn là gì, hai đứa nó không hợp để làm đồng nghiệp nói gì đến quan hệ riêng tư.”

“Kỳ thật lúc Ứng Thư ngay lập tức đồng ý cùng con kết hôn mẹ cũng rất hoảng sợ. Nó không phải là đứa qua loa, không biết nặng nhẹ như vậy, mẹ chỉ hy vọng là nó có thể để ý tìm hiểu con, rồi sẽ chậm rãi dần dần thích con. Ai biết được thằng nhóc ấy thế mà đối với con lại là vừa gặp đã yêu.”

Tôi có chút không thể tin: “Vừa gặp đã yêu?”

Không phải chứ? Nói Quan Ứng Thư đối với tôi là vừa gặp đã yêu, còn không bằng nói con của chúng tôi là do chính Quan Ứng Thư sinh ra...

“Đúng vậy, là vừa gặp đã yêu. Lúc trước mẹ tưởng là do nó vì việc Dụ Hà đột nhiên quyết định lấy người khác nên phụ nó mà tâm trí nó hỗn loạn, thêm nữa vì muốn thuận theo tâm ý của mẹ cho nên mới đồng ý. Tuy nhiên, vào mỗi cuối tuần khi các con cùng nhau về nhà ăn cơm, lúc đấy mẹ cũng đặc biệt chú ý tới ánh mắt của nó. Mẹ là người từng trải, tự nhiên trong lòng hiểu rõ. Nó cho tới bây giờ luôn là “Yêu trong lòng khó mở miệng”, huống chi trước kia học không giỏi văn, ngay cả một câu để nghe cũng không chịu nói, còn kể thừa truyền thống của bố nó không bao giờ tỏ thái độ ác liệt.”

Bà tự nói xong tự cười, từ đuôi lông mày tới khóe mắt đều là sự vui mừng: “Nhưng mà là mẹ của nó, không ai so với mẹ có thể hiểu nó hơn, biết nó cảm thấy không được tự nhiên. Mẹ đối với con không phải vô duyên vô cớ mà tốt như vậy, là vì mẹ muốn thành tâm thành ý đem Ứng Thư giao cho con, để con có thể giúp nó và cả bản thân con có được hạnh phúc nửa đời còn lại. Hơn nữa mẹ tin tưởng mẹ không bao giờ nhìn lầm, trừ con ra, thì không có người nào có thể cho nó cả đời hạnh phúc.”

“Mẹ, con...” Tôi cảm động, khóe mắt cay cay.

“Trong lúc ở cũ không thể khóc, con bé ngốc này. Tần Y Y là Tần Y Y, con là con, ở trong mắt mẹ, cô ta chỉ là một kẻ râu ria, mà con, là vợ của con trai mẹ, là hạnh phúc mà con mẹ và cháu mẹ đã lựa chọn.”

Tôi thật sự là cảm động tới rối tinh rối mù, chỉ biết lặp đi lặp lại: “Con xin lỗi, mẹ.”

“Kỳ thực, mẹ không thể không cảm ơn cô ta, không có cô ta thì làm sao có con, không nhờ cô ta, thì làm sao mà bố chồng con có thể thật sự hiểu ra để biết quý trọng cái gia đình này ...”

... ..

Tôi đã trở thành một người mẹ thực sự, dĩ nhiên là cuối cùng cũng có thể nhìn thấy con mình, trông mắt đen tròn xoe nhìn tôi giống như biết nói. Đầu lười đuỗi ra đuỗi vào, có ít tóc tơ nhỏ nhỏ ở trên đầu, bề ngoài hoàn toàn không hề giống một đứa trẻ bị sinh non. Tôi vừa mừng vừa sợ tới rơi nước mắt, tôi vậy mà đã ngậm đắng nuốt cay chín tháng rông, rốt cục cuối cùng có thể đưa nó đến được thế giới này, tất cả đều đẹp đẽ.

Bố mẹ chồng đã thống nhất được phương án cuối cùng, đứa bé tên là Quan Mặc. Đơn giản dễ nhớ, mà vẫn mang được ý nghĩa sâu sắc về hai họ của tôi và Quan Ứng Thư.

Tôi cầm lấy tay Quan Ứng Thư, ghen cười đến mức đau ngực, vốn tưởng rằng để bố mẹ chồng bàn bạc mấy tháng trời sẽ cho ra một cái tên kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, vậy mà hiện tại, phải chăng có chút qua loa cho xong chuyện ?

Buổi tối dựa vào Quan Ứng Thư, tôi hạnh phúc giống như con mèo vừa ăn no một con cá, chặc lưỡi: “Em có phải rất là hạnh phúc hay không ? Hiện giờ con mới được nửa tháng nhưng lại ngoan như vậy, không

ầm ỹ, không khóc nháo, hầu như mỗi ngày đều không gây cho em bất cứ chuyện gì... Chỉ là nếu bé lâu cảm thấy mệt chết, bộ dạng béo béo ụt ịt, trước đây chỉ như bé vài micromet, sau đây như bóng bàn, rồi lại lớn tiếp giống quả bóng bầu dục, bóng rổ, bây giờ, đã như một con heo nhỏ rồi ...”

Hắn cười thả giấy tờ trong tay xuống: “Ừ? Nó là con heo nhỏ, vậy còn em?”

... ..

“Ôi chào ôi chào, đừng lộn xộn, em còn chưa chơi đùa đủ mà, em cảm thấy ban ngày giống như không thể nào thực hiện được giá trị của em a...”

“Vậy bây giờ thực hiện đi.” Hắn vẻ mặt nghiêm túc khuyên bảo tôi, miệng và tay đã không chịu an phận ...

Quan Ứng Thư vẫn dùng thủ đoạn vô cùng cầm thú có một không hai trên đời của mình, thuận lợi cắt đứt sự chơi đùa của tôi, cũng kết thúc một ngày hạnh phúc bằng đủ các loại mặt đỏ tim đập.

Chính văn hoàn

86. Chương 86

Chương 86: Phiền ngoại vợ chồng và một trăm câu hỏi

Mạc Nhan Hình không hề, cứng rắn yêu cầu, liều chết khóc nháo, Quan Ứng Thư đành buông tay xuất trận, cùng vợ ra mặt.

Reng reng reng reng reng reng reng reng reng reng...Một trăm hỏi dành cho cặp vợ chồng vô cùng nóng hổi ra lò!!!

Người chủ trì: Vitamin

Nhân vật tham gia: Mạc Nhan Hình Quan Ứng Thư nhân vật chính, nhân viên làm việc cùng những người không liên quan

1. Vitamin: Họ Tên?

Quan: Quan Ứng Thư

Mạc: Phụ nữ tốt rất khó gặp, trong đó có Mạc Nhan Hình ~~

Toàn trường quay trở nên yên tĩnh lạ thường...

2. Vitamin: Tuổi?

Quan bất động thanh sắc.

Mạc cao hứng phấn chấn: tôi 23, anh ấy 31 (bị người nào đó không lương thiện liếc mắt một cái liền cúi đầu...)

3. Vitamin: Giới tính?

Quan: ... (lại liếc mắt nhìn Mạc Nhan Hình một cái: chờ ai đó dạy dỗ đi)

Mạc: (ngẩng đầu ưỡn ngực) Nữ!

Vitamin: Được rồi, được rồi, sân bay thế này thì dù có cố gắng đến mấy cũng không khẳng định được đặc thù giới tính đâu

Mạc: ...

Quan Ứng Thư lạnh mặt liếc mắt Vitamin một cái: Vợ của tôi để cho cô tùy tiện chê bai sao?!

4. Vitamin: Khụ khụ, kế tiếp: xin hỏi tính cách của bản thân như thế nào?

Mạc quay đầu nhìn về phía Quan, trao đổi bằng ánh mắt: anh sẽ không tức giận chứ?

Quan Ứng Thư bình tĩnh nhìn lại: Em đã cảm thấy có hứng thú, vậy em cứ trả lời hết đi.

...

Mạc (do dự rất lâu, biểu cảm kìm nén đến biến tím, trái lương tâm): Bản thân tôi người gặp người thích, anh ấy thì hoa gặp hoa nở.

Vitamin cảm thấy ngày hôm nay mùi vị đồ ăn ở căn tin lúc buổi trưa đúng là có chút quái dị, nếu không sao tự nhiên giờ lại thấy buồn nôn tới vậy?

5. Vitamin (cố nén cảm giác không khoẻ tiếp tục giữ vững trận địa): Về tính cách đối phương thì sao?

Quan Ứng Thư luôn là lão thần ở khắp mọi nơi, một chút ý muốn trả lời đều không có.

Mạc Nhan Hình nhớ ra lý do chính mình lừa hắn tới đây, mồ hôi lạnh trả lời: tôi cảm thấy anh ấy rất tốt, hoàn mỹ mười phần...

Vitamin gõ gõ mặt bàn: Buổi phỏng vấn hôm nay chú trọng vào sự thật, quý ở sự tự nhiên! Những lời này không được chấp nhận!

Quan: Quảng cáo của mấy người kiếm được bao nhiêu tiền?

6. Vitamin (bị đạo diễn trừng mắt liên sợ hãi rụt rè, giọng điệu trở nên hòa ái): Chúng ta tiếp tục thôi, Hai người gặp nhau lần đầu khi nào? Ở đâu?

Mạc (nghiêm nhiên mang dáng vẻ của một người vợ kiêm thư ký): là ở một nhà hàng đồ uống lạnh, ngày 17 tháng 8 năm 20**.

Quan Ứng Thư lơ đãng toát ra chút vui vẻ hiếm có.

7. Vitamin (nhân lúc cháy nhà liền đi hôi của): Ấn tượng đầu tiên khi gặp đối phương như thế nào?

Mạc: Chói mắt, cảm giác không chân thực.

Quan: Như nhìn thấy mặt trời, thật sự chói mắt.

Vitamin (chảy mồ hôi lạnh, không hiểu, phát điên đủ kiểu): Đây phải chăng là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết a a a a.

8. Vitamin (ngoái đầu nhìn Mạc): Ra thế, vậy thích đối phương ở điểm nào nhất?

Mạc thẳng thắn: Ừm,.. có tiền có quyền, lại suất khí có khí phách.

Quan: ...

Mạc đồng dục: Anh ấy đang thẹn thùng, khẳng định là anh ấy thích toàn bộ con người tôi.

Quan: Đừng nghe cô ấy nói linh tinh.

Vitamin, đẩy lòng cần khăn tay...

9. Vitamin: Không thích điểm nào ở đối phương nhất?

Quan: Đáp án của cô ấy thế nào thì đáp án của tôi cũng như vậy.

Mạc: Một chút cũng không thích trả lời các vấn đề bát quái của tôi.

Lập tức có thể giải thích phản ứng Quan Ứng Thư sau khi nghe người kia trả lời, giận tới lật bàn.

Vitamin ra mặt giảng hòa: Hòa khí phát tài, hòa khí phát tài.

10. Vitamin: Bạn cảm thấy mình và đối phương có tính là 1 cặp xứng đôi không?

Mạc (tức giận vẫn chưa tiêu hóa hết): đáng lẽ là năm sao, bây giờ là nửa sao !

Quan Ứng Thư không có chút phản ứng nào đáng kể.

Vitamin trong lòng nói thầm: Đại BOSS thật khó hầu hạ.

11. Vitamin: Bạn xưng hô thế nào với đối phương?

Mạc (thật sự đông cứng): Đây

Vitamin quay đầu nhìn cô: Hả? Làm sao vậy?

Quan vẫn không có phản ứng gì đáng kể.

12. Vitamin: Bạn hy vọng đối phương xưng hô thế nào với mình?

Mạc (biết điều): Bà xã ~ đương nhiên, tôi biết đây chỉ là mơ mộng hão huyền.

Quan (trịnh trọng hiếm có): Chỉ cần là bà xã tôi gọi, đều được hết.

Mạc nháy mắt tâm hoa nở rộ: Thư nhi...

..... — —|||

Nuocgiengkhoan: =))) (chị Mạc hài thật)..Sabj: uhm...nếu gọi theo kiểu mấy bà mẹ hay gọi con ngày xưa thì là Tiểu Thư nhĩ=))))))

13. Vitamin: Nếu lấy động vật để so sánh, Bạn cảm thấy đối phương giống như ?

Mạc: Con hổ.

Quan: Mèo con.

Vitamin (đột nhiên tỉnh ngộ): Hóa ra trước kia là có họ hàng a...

14. Vitamin: Nếu muốn tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng?

Mạc: Anh ấy có thiếu gì đâu, mà tôi cũng chưa tặng nên cũng không biết nữa.

Quan (lơ đãng lộ ra khuy áo đen hình giọt nước của mình): Tặng tấm lòng.

Phụt...

Mạc trầm điều không thể hiểu nổi, vì sao lại tặng tấm lòng?

15. Vitamin: Vậy bạn muốn được tặng quà gì?

Quan (giành trước trả lời): Nhanh chóng chấm dứt mấy câu hỏi vớ vẩn này đi.

Mạc: Muốn tấm lòng (nếu là phu quân nhà mình tặng, liền cho hấn chút mặt mũi đi)

Vitamin cùng Quan Ứng Thư đồng loạt quay đầu nhìn cô, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, bày ra đủ loại tâm tư.

Vitamin: Mạc Nhan Hình bị nhiễm chất phóng xạ à ?

Quan: ... Cô vợ ngốc này của nhà ai thế, còn không mau lập tức đến đây mà đưa về nhà!

Mạc vẽ mặt vô tội: Vì sao ánh mắt bọn họ lại muôn màu muôn vẻ như vậy?

16. Vitamin: Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Bình thường là do chuyện gì ?

Mạc: Chúng tôi có thể giống như mây trắng đất đen, một người trả lời người kia đeo tai nghe không?

Quan: Em muốn nói sự thật gì? !

Mạc: Không có mà, em chỉ là muốn khen anh thôi, chỉ sợ anh thẹn thùng.

Lại quay đầu chân thành trả lời: không có, cái gì cũng không có, hấn là người chồng tốt nhất trên thế giới này.

Vitamin (bất đắc dĩ nhú mày, trong lòng nói thầm) Cuộc phỏng vấn này bị biến đổi hoàn toàn rồi

17. Vitamin: Tật xấu của bản thân là?

Mạc (khó có được chút đứng đắn): Sơ ý, có đôi khi còn hay tranh cãi ầm ĩ.

Quan (vui mừng liếc mắt nhìn bà xã một cái): Tôi không có tật xấu nào cả.

Vitamin (trong lòng mắt trợn trắng): Đây chính là tật xấu của anh được không...

Mạc (phủ nhận): Tướng công nói đúng.

18. Vitamin: Tật xấu của đối phương là?

Mạc: Đề nghị tốt nhất là tham khảo đáp án phía trên (mẫu chốt là nếu liên tục nói dối hai lần rất có thể sẽ làm lộ ra càng nhiều sơ hở...)

Quan: Yếu cầu tham khảo đề nghị tự bạch vừa rồi của cô ấy.

Vitamin: ... Thật đúng là một đôi cực phẩm.

19. Vitamin: Đối phương làm điều gì sẽ khiến cho bạn không vui?

Mạc: Cái gì cũng không chịu nói cho tôi biết.

Quan: lấy tay bắt cá

Mạc nói sạo: Em khi nào làm việc ấy?!

Vitamin cố gắng duy trì trật tự hiện trường: Việc này đề nghị hai người về nhà đóng cửa ầm ĩ đi, bây giờ tiếp tục câu hỏi.

20. Vitamin: Bạn làm điều gì sẽ khiến đối phương không vui?

Mạc: Tôi làm cái gì anh ấy cũng đều nhú mày.

Vitamin: ...

Quan: Chưa bao giờ.

Vitamin mặt mày run rẩy trong giây lát:

21. Vitamin: Quan hệ của hai người đã đạt tới trình độ nào rồi?

Mạc: Cô nói thử xem?

Quan bình tĩnh nhìn nhìn đồng hồ: Cô còn 30 phút.

Mạc cùng Vitamin: ? ? ?

Quan: Tôi muốn đi đón con tôi.

... ..

22. Vitamin: Hai người lần đầu hẹn hò là ở đâu?

Mạc tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa: Từng có sao?

Quan tự biết đuối lý, trầm mặc không lên tiếng.

23. Vitamin: Khi đó bạn thấy không khí như thế nào? Chuyện này làm cho đối phương không vui à?

Mạc: Nói về vấn đề này, là muốn công khai chuyện cũ sao?

Vitamin: ... Chúng ta bắt đầu với câu hỏi khác đi.

24. Vitamin: Khi ấy đã tiến triển đến loại trình độ nào?

Vitamin bắt đầu vã mồ hôi lạnh: Tiếp tục bỏ qua đi.

25. Vitamin: Địa điểm thường xuyên hẹn hò là ở đâu?

Vitamin: Thật là muốn vả vào miệng mình một cái! Bỏ qua...

26 Vitamin: Bạn sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Mạc: Khuy tay áo, hoặc là (quay đầu hỏi Quan) ..Anh năm nay còn muốn khuy tay áo không?

Quan không quan tâm: Quà năm trước cũng không tệ lắm.

Vitamin không hiểu ra sao: Nói vậy là ý gì?

Mạc rất cục giắc ngộ, vẻ mặt hồng hồng.

... ... Toàn trường quay: không hiểu.

27. Vitamin: Bên nào tỏ tình trước?

Mạc mắc cỡ ngại ngùng: ...

Quan tà ác liếc mắt nhìn người chủ trì một cái: Điều này không phải quá rõ ràng rồi sao.

Vitamin: ... Có sao?

28. Vitamin: Bạn thích đối phương tới mức nào?

Mạc: Đây là hỏi về chiều sâu hay là về chiều rộng, hay là cường độ?

Vitamin: ... Vấn đề này thực sự giống khối hộp sáu mặt với 3 số đo vậy sao?

Mạc: nói đơn giản là muốn thích nhiều liền thích nhiều.

Vitamin đem sự kỳ vọng cao cả ký thác cho Quan...

Quan: Ủ..

Vitamin mờ mịt nhìn vào máy quay phim: Đây có phải người không vậy...

29. Vitamin: Như vậy là bạn yêu đối phương sao?

Mạc: Câu hỏi này không phải là quá vô nghĩa ư?

Quan: Vô nghĩa.

Vitamin: Được rồi, là do tôi nhiều lời...

30. Vitamin: Đối phương nói điều gì sẽ làm bạn cảm thấy vui vẻ?

Mạc: Ngoan...

Quan: Trên cơ bản là không có.

Mạc cố gắng nói theo: Có có, chỉ cần tôi gọi là anh ấy là ông xã, anh ấy sẽ vui vẻ, lần nào cũng vậy hết.

Tâm can nhỏ bé trong lòng Vitamin đấu tranh muốn nói: Tôi có thể thử gọi như thế không? ...

31. Vitamin: Nếu thấy đối phương có dấu hiệu thay đổi lòng dạ, bạn sẽ làm như thế nào?

Mạc nắm tay: Rời nhà trốn đi, mang theo con trai tôi.

Quan ai oán liếc mắt nhìn người nào đó một cái: Em dám.

Vitamin: Tôi xin hỏi nốt một vấn đề mang tính giả thiết cuối cùng...

32. Vitamin: Có thể tha thứ cho sự thay đổi lòng dạ của đối phương hay không?

Mạc: khả năng nhẫn nhịn việc này chính là không thể nhẫn nhịn.

Quan: Cô ấy cơ bản không khả năng, không có cơ hội, không mị lực làm việc ấy.

Mạc vịn phần uể oải lấy ra kính đeo tùy thân hoá trang: Vitamin a, tôi là kẻ hoa tàn ít bướm sao? Thật đáng tiếc, tôi còn chưa tới hai tư tuổi đâu...

Người lớn tuổi Vitamin ngồi giữa lập tức hộc máu ...

33. Vitamin: Nếu đã hẹn gặp nhau mà đối phương lại đến muộn một giờ, thì phải làm sao bây giờ?

Mạc: Tự mình ăn trước.

Vitamin: Chưa nói là đi ăn cơm a.

Mạc vẻ mặt nghi hoặc: Vậy đó là làm gì?

Quan: Tóm lại là ra ngoài.

Vitamin (quay qua một bên nhìn về phía màn ảnh): Tại sao hôm nay lại gặp phải người khó ứng phó tới như vậy?

34. Vitamin: Bạn thích bộ phận nào trên người đối phương nhất?

Mạc tích cực trả lời: Lông mi.

Vitamin: Vì sao?

Mạc: Tôi luôn muốn nhổ nó để dán lên mắt

Vitamin: Còn Quan tiên sinh?

Quan vẻ mặt thối thối: Tại sao tôi phải nói?

Vitamin: ...

Mạc: Cô đừng quan tâm tới anh ấy, chúng ta tiếp tục đi.

35. Vitamin: Biểu hiện khêu gợi của đối phương là?

Mạc: Khi soái ca không mặc gì, khi soái ca vừa tỉnh giấc, khi soái ca khoe miệng tươi cười...

Quan sắc mặt “phong quang tể nguyệt”, trả lời vô cùng thống khoái: Ở trên giường.

Mạc trong nháy mắt sắc mặt đỏ như máu.

Vitamin: ... Thật chờ mong 50 câu hỏi cuối...

36. Vitamin: Thời điểm nào khi bên nhau mà làm cho bạn cảm thấy tim đập nhanh?

Mạc: Từ lúc tôi ở cùng anh ấy, kỳ thật trái tim đã không còn bình thường như trước.

Quan hé miệng không nói.

Mạc bao biện nói thay: Mỗi lần tôi dựa vào người anh ấy đều cảm thấy tim anh ấy đập đặc biệt nhanh.

Vitamin: ...

37. Vitamin: Bạn có hay nói dối đối phương không? Đây có phải sở trường của bạn không?

Mạc lắc lắc tay: Có khỏe không...

Quan ánh mắt phóng lãnh: Tốt.

Mạc: tất nhiên là tốt rồi (lấy tay chỉ vào đối thủ) chưa kịp ra tay thì đã bị hấn vạch trần ngay tại chỗ rồi.

Vitamin: ... Ngốc, thế chẳng lẽ hấn để yên cho cô làm gì sao?

38. Vitamin: Làm chuyện gì là cảm thấy hạnh phúc nhất?

Mạc bộ dạng như một nhà triết học: Làm gì cũng thấy hạnh phúc.

Quan tiếp tục tình trạng tích chữ như vàng

39. Vitamin: Từng cãi nhau chưa?

Mạc: Cơ bản là cứ ba ngày là âm ỹ nhỏ, năm ngày âm ỹ lớn.

Vitamin tự nhéo một phen, chảy mồ hôi lạnh: Thường xuyên như vậy sao?

Quan không hồn giận nhú mày liếc mắt một cái: Chưa bao giờ

Vitamin lại có chút mờ mịt: mong được giải đáp...

40. Vitamin: Lý do cãi nhau là gì?

Mạc: Đủ loại, củ gạo dầu muối tương dấm chua trà.. đều có.

Vitamin nhìn thoáng qua ngọn núi tuyết đại BOSS như thể đang sắp phun trào khói lửa, sáng suốt cảm miệng.

Quan liếc người bịa đặt nào đó, ánh mắt thâm trầm.

Mạc hắt xì một cái... Cảm thấy hơi lạnh.

41. Vitamin: Sau đấy làm lành như thế nào?

Mạc rốt cục không lo lắng gì nữa: Bình thường là tôi sẽ vô cùng thảm hại, sau đó đành thỏa hiệp.

Quan không rên một tiếng, hình như đang nghĩ gì đó.

Vitamin cuối cùng không dám quấy rầy, chỉ mong không chọc vào thái tuế.

42. Vitamin: Kiếp sau có hy vọng tiếp tục làm người yêu của nhau không ?

Mạc quá sợ hãi: Làm sao có thể?!... (Sau đó liền bị một ánh mắt không rõ kín đáo liếc qua) ...Làm sao có thể không hy vọng như vậy chứ...

Quan gật gật đầu, tiếp tục mơ màng.

Vitamin tỏ ra nghi hoặc: Anh đây là tỏ vẻ hy vọng hay là vừa lòng với đáp án của Tiểu Mạc đây?

Quan lời ít mà ý nhiều: Điều đúng cả.

Mạc che miệng ngây ngô cười, như mèo con ăn vụng được cá.

43. Vitamin: Khi nào thì cảm thấy bản thân được yêu ?

Mạc rối rắm nửa ngày: Ngẫu nhiên...

Quan: Giống như trên.

Vitamin: Ôi hai đứa nhỏ thiếu hụt tình yêu...

44. Vitamin: Bạn biểu hiện tình yêu bằng phương thức nào?

Mạc: Nấu cơm cho anh ấy, sinh con cho anh ấy,

Vitamin một chút: Vậy còn Quan tiên sinh thì sao?

Quan: Cho cô ấy cơ hội được nấu cơm, sinh con cho tôi.

Vitamin phủ quyết: Đây thật sự là gia đình rắn chuột một ổ.

Đạo diễn: Vitamin. Chú ý cách dùng từ của cô, khẩu trừ tiền lương hai trăm.

Vitamin:

~(>_<~

~

45. Vitamin: Khi nào thì sẽ làm bạn cảm thấy đối phương “Đã không còn yêu mình ” nữa ?

Mạc: Vẫn tốt, tạm thời không có.

Quan: Tạm thời vẫn tốt.

Vitamin: ... Lần này đồng thời nói à.

46. Vitamin: Bạn cảm thấy đối phương xứng với hoa gì?

Mạc: Hoa quỳnh.

Vitamin: Vì sao?

Mạc: Dịu dàng trong thoáng chốc.

Quan: Hoa dành dành.

Mạc vui sướng quay đầu.

Vitamin: Vì sao?

Quan: quá ồn ào

Mạc phồng má: Em về sau sẽ không bao giờ nói nữa!

Vitamin: Đây thật đúng là nhân vật không thể chọc...

47.Vitamin: Hai người có bao giờ giấu diếm nhau chuyện gì không?

Mạc: Tôi không có, anh ấy có.

Quan: Anh nói em có hiểu không?

Mạc đuối lý, kéo tay áo Vitamin: Câu hỏi tiếp theo đi.

48. Vitamin: Bạn cảm thấy tự ti vì điều gì?

Quan: Tự ti? Cái gì vậy ?

Mạc: quá thấp, kém tiêu chuẩn hai mươi xentimet

Vitamin lau mồ hôi: Quả thật...

49. Vitamin: Quan hệ của hai người bây giờ là công khai hay vẫn bí mật ?

Mạc: Một nửa, một nửa, ở công ty ẩn hôn, ở nhà lỏa hôn

Vitamin: ...

50. Vitamin: Bạn cảm thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì vĩnh cửu hay không?

Mạc: Một cây làm chẳng nên non.

Quan liếc xéo Mạc một cái, gật gật đầu như có như không

Vitamin trong lòng vốn không thuần khiết giờ vô cùng cao hứng : A a a, rốt cục phần hay nhất cũng sắp lên sàn rồi ...

51. Vitamin: Xin hỏi bạn ở phía trên, hay ở phía dưới? (Subj: Nguyên văn là công hay thụ nhưng nghe có vẻ giống đam mê quá~~)

Mạc: ... Đây là phần hạn chế, cự tuyệt trả lời.

Vitamin: Ai~~, cô vừa rồi không đọc qua danh sách câu hỏi sao? Mặt sau càng ngày càng hạn chế , chuẩn bị sẵn sàng đi.

Mạc: ... Được rồi, tôi đây đành chịu vậy.

Vitamin không hiểu: Những lời này nghe qua hình như là bởi vì muốn được lên chương trình nên mới chịu chấp nhận hay sao?

Quan không hề quan tâm đây là lúc nào, môi mân thành một đường...

52. Vitamin: Vì sao lại quyết định như thế?

Mạc đều bị uể oải: Thế lực quyết định vận mệnh...

Vitamin: ...

53. Vitamin: Bạn có vừa lòng với tình trạng hiện tại không?

Mạc: Vì địa vị thể lực không ngang nhau, nên chỉ có thể hóa bất mãn thành vừa lòng thôi.

Quan tiếp tục mân miệng, vẻ mặt tức giận.

54. Vitamin: Địa điểm xảy ra H lần đầu tiên?

Mạc thẹn thùng hiềm thấy : Hình như là ở khách sạn...

Quan rốt cục cũng chú ý: Đúng vậy

55. Vitamin: Lúc đó cảm giác ra sao?

Mạc: Mơ mơ màng màng có tính là cảm giác không?

Quan rối rắm nửa ngày, có chút đỏ mặt: Rất tốt.

56. Vitamin: Lúc ấy bộ dạng đối phương thế nào?

Mạc: Mông lung.

Quan: Rất tốt.

Vitamin: Đề nghị sử dụng hình ảnh để miêu tả hoặc là so sánh.

Quan: Giống con khỉ.

Mạc cắn khăn tay lệ rơi đầy mặt: ...

57. Vitamin: Vào buổi sáng sớm sau đêm đầu tiên, câu đầu tiên bạn nói là?

Mạc nghiêng đầu nghĩ nghĩ: Không nhớ rõ

Quan cũng lãnh đạm trả lời: Nên đi làm.

Mạc: Điều này anh cũng nhớ rõ?

58. Vitamin: Một tuần H bao nhiêu lần?

Mạc lại nhìn xuống đếm ngón tay, đỏ mặt nửa ngày: Đếm không xuể.

Vitamin: ... Cua đồng thể à = = (Chắc cua đồng là tính từ liên quan đến H =.=)

59. Vitamin: cảm thấy dưới tình huống lí tưởng nhất thì mỗi tuần mấy lần?

Mạc: Không cầu vài lần, nhưng cầu không phải mấy chục lần...

Quan rốt cục nhả lời vàng ngọc: Càng nhiều càng tốt

Vitamin: phốc... Quả nhiên đàn ông ba mươi mốt là sói đói...

87. Chương 86 Part 2 (hết)

60. Vitamin: Vậy thường H như thế nào?

Mạc: Cái này... Đủ loại...

Vitamin ngay lập tức mơ màng tưởng tượng...

Quan: Câu tiếp theo.

61. Vitamin: Chỗ mẫn cảm nhất của bản thân?

Mạc: Cái này phải tự nói à? !

Quan: Không nói , câu hỏi tiếp theo.

Vitamin: Rốt cuộc hiện tại ai là người chủ trì hả?

62. Vitamin: Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương ?

Mạc: Câu này tôi thích, anh ấy có rất nhiều chỗ mẫn cảm trên người, lỗ tai này, ngực này, còn có cả thắt lưng...

Quan oán hận : Đúng vậy.

Vitamin vô cùng nghi ngờ đáp án này của hắn, Tiểu Mạc thoát nhìn nói kiểu rất cùn mà...

63. Vitamin: Dùng một câu hình dung đối phương khi H ?

Mạc thẹn thùng lẫn vui sướng : tính * cảm * liều * nhân

Quan: Giương nạnh múa vuốt

... ... Đủ các loại tướng tượng xuất hiện.

64. Vitamin: Thành thật trả lời, bạn thích H chứ ?

Mạc: Có đôi khi thích, có đôi khi lại không thích, còn anh ấy thì vĩnh viễn thích.

Vitamin: ... Đây gọi là nam nữ khác nhau

65. Vitamin: Thường hay H ở nơi nào?

Mạc xấu hổ mở miệng: ...

Vitamin: Hy vọng Quan tiên sinh trực tiếp trả lời.

Quan: Nơi nơi.

Vitamin: ... Phức, ví dụ?

Quan: Trên giường, phòng khách, phòng bếp, thư phòng...

Còn chưa nói xong đã bị một đôi tay nhỏ bé che miệng lại: Nói tới đó thôi, tới đó thôi.

66. Vitamin: Bạn muốn thử H ở địa điểm nào?

Quan nghĩ nghĩ: Trên xe.

Mạc: Đây là câu hỏi dành cho cấp độ cảm thú trả lời đi.

Quan lạnh lạnh liếc nhìn Mạc một cái, ánh mắt sắc bén, ngằm đầy thâm ý: Cảm thú? Vậy lát nữa em xác định đi

Vitamin bất động thanh sắc, sống chết mặc bay.

67. Vitamin: Thường H trước khi tắm hay là H sau khi tắm?

Mạc sợ hãi, giơ tay giành nói: H trước, sau đó tắm lại H tiếp.

... Trường quay lại một lần nữa im lặng như chết.

Mạc Nhan Hình gần như muốn chui xuống lỗ...

68. Vitamin: Khụ khụ, khi H có quy định gì không ?

Quan: Không có gì kiêng kị.

Mạc đã thẹn tới mức muốn chui ngay xuống đất.

69. Vitamin: Bạn có bao giờ cùng người khác phát sinh quan hệ như vậy không ?

Lúc này rất cực cũng có thể đúng lý hợp tình, Mạc: Không có!

Nói xong nhìn về phía Quan Ứng Thư.

Quan thản nhiên như không : Câu tiếp theo.

70. Vitamin: Đối với quan điểm “Nếu không chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, bạn đồng ý hay là phản đối?

Mạc: Đó là việc làm của súc sinh.

Lý Quân Thành ngồi phía dưới: Chị dâu, cứ đợi đấy.

Quan cười cười: Đồng ý.

71. Vitamin: Nếu đối phương bị một tên côn đồ H**, bạn sẽ làm thế nào?

Mạc: ... (ngoái đầu nhìn chồng một cái, có chút nghi hoặc) Sẽ có thể sao ?

Quan (nghe thấy nghiêng lợi): Giết người.

Vitamin (run rẩy): Cái này thật là tổn hại luật pháp quốc gia ...

72. Vitamin: Bạn có cảm thấy ngượng ngùng trước khi H ? Hay là sau đó?

Mạc (đã bắt đầu ngượng ngùng): Ách, cả hai...

Quan: Ngượng ngùng, ngượng ngùng là cái gì?

Vitamin (bị vòng đi vào): Tôi cũng không biết.

73. Vitamin: Nếu một người bạn tốt nói với bạn “Tớ rất cô đơn, cho nên chỉ cần tối hôm nay thôi, xin cậu. . .” Muốn được H, bạn sẽ?

Ánh mắt Quan vô cùng bạo lực: Em có quen một kẻ như vậy hả?

Mạc (lập tức xua tay phủ nhận): Không có mà, em xin thề với trời.

Vitamin: ... Giáo dục thật nghiêm khắc.

74. Vitamin: Bạn có cảm thấy bản thân rất am hiểu H không ?

Mạc (nói nhỏ): Điều này cũng muốn nói ra để khoe à?

Quan vẻ mặt nghiêm nghị: Em cảm thấy sao?

Mạc lập tức gật đầu, nhớ tới trước đây có lần nói ra một lời vô ý liền bị ăn không còn chút xương, vô cùng bị thảm, sắc mặt như cha mẹ chết.

Vitamin mơ hồ nhìn màn ảnh: Mọi người có thể hiểu được phương thức bọn họ trao đổi không ? ...

75. Vitamin: Thế việc đó đối với đối phương thì sao?

Quan: Câu này có khác câu trước sao?

Mạc: Tôi cũng thấy thế.

76. Vitamin: Trong khi H bạn hy vọng đối phương nói điều gì?

Mạc: Anh yêu em... Nhưng chưa bao giờ thấy.

Quan: Chỉ cần Mạc rống như sói, kêu như quỷ là được.

Vitamin (xoay xoa mồ hôi) quya về phía người xem: Bọn họ ở trên giường có vẻ không quá của đồng...

77. Vitamin: Bạn thích đối phương biểu hiện như thế nào khi H?

Mạc: Ánh mắt hơi híp lại, giống ánh trăng đầu tháng ba. Lông mi rớt rầm thành một đường, nhưng không phải khuôn mặt nhăn nhó mà là bộ dạng vừa thoải mái vừa đau khổ.

Quan liếc liếc mắt một cái, như thể đối với đáp án của Mạc không mấy vừa lòng: Khó coi như vậy sao?

Mạc vội vã làm sáng tỏ ý tứ: Không có, rất tuần tú lại cực kỳ khêu gợi.

Vitamin: Thế còn Quan tiên sinh thích nhất biểu hiện nào của Tiểu Mạc nhà anh?

Quan lại liếc mắt nhìn người nào đó một cái: Tất cả.

Vitamin cũng quay đầu tinh tế đánh giá Mạc: Mị lực có lớn như vậy không? !

78. Vitamin: Bạn cảm thấy có thể cùng H với một người tình bên ngoài được chứ?

Mạc một thân chính nghĩa: đương nhiên không được, đó là ngoại tình

Quan đồng thanh phụ họa: Đúng.

79. Vitamin: Bạn có hứng thú SM không?

Ánh mắt Mạc rạng rỡ: Với S thì tôi có hứng thú, M thì không...

Quan: Có ý gì?

Mạc tự động chuyển đổi: Câu hỏi tiếp theo đi.

80. Vitamin: Nếu đối phương bỗng nhiên không còn ham muốn thân thể của bạn nữa , bạn sẽ ?

Mạc: Dù sao giờ không còn dám hoài nghi anh ấy ED ... (nhớ tới một lần suy đoán như thế này đã chết không toàn thân, lòng cô vẫn còn sợ hãi tới mức co rúm người lại) (Sabj: chi tiết xin đọc lại chương 37....chú thích lại: ED: rối loạn dương cương=))))

Quan: Cô ấy chưa bao giờ nghĩ tới điều đó.

Vitamin cảm thấy câu trả lời này có chút ba phải, thế nào cũng được.

81. Vitamin: Bạn thấy H thế nào?

Mạc cúi đầu: Lúc này không phải trả lời rồi sao?

Quan gật đầu: Đây là câu hỏi cho súc sinh.

Vitamin lệ rơi đầy mặt ~~~o(>_<)o ~~~=" ">

82. Vitamin: Trong khi H, chuyện cảm thấy thống khổ là?

Mạc: Anh ấy không chịu dừng lại.

Quan: Thể lực của cô ấy chống đỡ không nổi.

Vitamin: ...

83. Vitamin: Cho tới nay trong khi H, thì ở nơi nào bạn cảm thấy hưng phấn, lo sợ nhất ?

Mạc: Văn phòng... Khi đó thư ký ở ngoài gõ cửa, đợi mang văn kiện vào để ký tên.

Vitamin toát mồ hôi: Quả thật là tình huống “ngàn cân treo sợi tóc”.

84. Vitamin: Phe yếu đã từng chủ động dụ dỗ đối phương chưa ?

Mạc mặt đỏ tới tận mang tai: Có... từng.

Quan tươi cười, gật đầu.

Vitamin đột nhiên cảm thấy như nhìn thấy 1 đôi “kim đồng ngọc nữ”, nhất thời ánh mắt cũng khó chuyển dời.

Phía ngoài đạo diễn ho khan: Khụ khụ.

Mọi người lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại

85. Vitamin: Khi đó biểu hiện của bản thân ra sao ?

Mạc: Không biết, hôm ấy tôi uống rượu.

Quan: Không biết, không có soi gương.

Vitamin buông tay: Không biết, câu hỏi tiếp theo nào.

86. Vitamin: Phe mạnh có khi nào không khống chế được hành vi không?

Mạc: Thường xuyên.

Vitamin lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Quan không cho là đúng: Cái đó là do thể lực của em chống đỡ không nổi.

Vitamin: ...

87. Vitamin: Lúc ấy phản ứng của phe yếu là?

Mạc: Kháng nghị không có hiệu quả.

Quan: Cơ bản là sự thật

88. Vitamin: Đối với bạn mà nói, “ Đối tượng H” lý tưởng là đối tượng như thế nào?

Mạc vẽ mặt đau khổ: Được tuyển dụng sao?

Quan lạnh lẽo nghiêm mặt: Không tuyển!

Vitamin gần như đã nhìn thấy được kiếp sống H thống khổ, phiền muộn của người nào đó trong tương lai...

89. Vitamin: Hiện tại đối phương phù hợp với đối tượng lý tưởng của bạn chứ?

Mạc: Không phù hợp thì phải làm thế nào đây, cũng không thể quay lại được nữa.

Quan giọng điệu không tốt: Anh cũng chưa thèm chán ghét em mà chọn tam lầy tứ, cứ chờ bị dạy dỗ đi.

Mạc: Xem đi xem đi, đây là bản chất cuộc sống thật sự của tôi đấy.

90. Vitamin: Khi H có sử dụng thêm đạo cụ nào không?

Mạc: Gì? Cần sao?

Quan sắc mặt không tốt, trong lòng bực bội, mấy cái này toàn là câu hỏi vớ vẩn linh tinh.

91. Vitamin: Lần đầu tiên bạn phát sinh quan hệ là khi nào?

Mạc ần ần di động: Ngày** tháng** năm 20**

Quan lại bắt đầu nhú mày: Ngay cả ngày sinh nhật của anh cũng không nhớ nổi?

Mạc vỗ đùi: A, hình như em chỉ đột nhiên quên mất thì phải?

Quan sắc mặt càng thêm đen thui.

Vitamin bo bo giữ mình: Câu hỏi tiếp theo.

92. Vitamin: Khi đó đã yêu đối phương như bây giờ chưa?

Mạc: Tôi thì đúng, còn anh ấy thì không phải.

Quan tiếp tục thối mặt nghiêm nghị, cự tuyệt trả lời

93. Vitamin: Bạn thích nhất được hôn như thế nào ?

Mạc: Tôi thích Tuyết nhi hôn vào cằm tôi! (Quay đầu nhìn mây đen giăng đầu xung quanh người nào đó liền lập tức biến thành đà điểu) còn anh ấy hôn tôi thế nào tôi cũng thích.

Quan vẫn như trước đối với việc vợ lấy mình cùng với chó con để đánh đồng dù canh cánh trong lòng nhưng vẫn chẳng thêm quan tâm.

94. Vitamin (dần dần cũng nhận ra hôm nay kỳ thật chính là chỉ phỏng vấn một người mà thôi): Bạn thích dùng môi hôn vào chỗ nào của đối phương ?

Quan: Lỗi tai.

Mạc: Môi.

95. Vitamin: Có thể lấy lòng đối phương bằng việc H đúng không?

Mạc không lên tiếng, mặt đỏ tim đập mãnh liệt...

Quan không có chút động tĩnh, sắc mặt cũng đỏ sẫm ...

Vitamin im lặng, nhìn chăm chăm vào hai sắc mặt quỷ dị trước mắt mình...

Hiện trường im lặng, nhân viên hậu trường tự động não bổ suy nghĩ...

96. Vitamin: Khi H bạn thường nghĩ tới cái gì?

Mạc: Đầu óc trống rỗng.

Quan liếc mắt nhìn Mạc một cái, cam chịu.

97. Vitamin: Một đêm H mấy lần?

Mạc liếc mắt nhìn người nào đó một cái, ánh mắt lên án: Nói số lần nhiều nhất hay là số lần trung bình trong một đêm ?

Vitamin hoảng sợ: A? Vậy nói cả đi.

Mạc: Số lần nhiều nhất không ghi lại được nên không biết, là do tôi bị ngắt đi. Còn số lần trung bình một đêm, không tính được...

Vitamin cực độ thất vọng: ...

98. Vitamin: Thời điểm H, quần áo là chính bạn tự cởi, hay vẫn là do đối phương cởi giúp ?

Mạc đỏ mặt: Tay anh ấy có vẻ dài ...

Vitamin quay đầu hướng về phía người xem: Mọi người hiểu chứ ...

99. Vitamin: Đối với bạn mà nói H là ?

Mạc: Thống khổ như thể chết đi sống lại.

Quan tà ác liếc mắt một cái: Chính là H.

Vitamin: ...

100. Vitamin: Chớp mắt một cái chương trình đã sắp hết, trước khi kết thúc hai vị có muốn nói điều gì với người mình yêu thương không?

Mạc nắm bắt thời gian nhìn thẳng vào màn ảnh: Con trai, mẹ yêu con.

Quan sắc mặt tiếp tục khó chịu: Nếu về muộn, thì để cho nó ở lại đây luôn đêm nay đi.

Vitamin lại phủ quyết: Đây thật sự là một đôi vợ chồng sao...??

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-boss-cung-toi-vui-buon>